

JOHN GRISHAM APELUL

John grisham

APELUL

în în. 'Si rao international publishing company

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

GRISHAM, JOHN

Apelul / John Grisham, trad.: Gabriel Stoian. —București:
RAO International Publishing Company, 2C09

ISBN 978-973-54-01C2-3

I. Stoian, Gabriel (trad.) 821.111(73)31 = 135.1

RAO International Publishing Company Grupul Editorial
RAO Str. Turda nr. 117-119, București, ROMANIA
www.raobooks.com www.rao.ro

JOHN GRISHAM *The Appeal* © 2008 by Belfry Holdings,
Inc. Toate drepturile rezervate

Traducere din limba engleză GABRIEL STOIAN

© RAO International Publishing Company, 2008 pentru
versiunea în limba română

2010

ISBN 978-973-54-0102-3

Profesorului Robert C. Khayat

PARTEA ÎNTÂI

VERDICTUL

CAPITOLUL 1

Juriul era pregătit.

După patruzeci și două de ore de deliberări ce urmaseră celor șaptezeci și una de zile de proces, care însumau 530 de ore de declarații date de patruzeci și opt de martori, și după așteptare mută, cât o viață de lungă, în vreme ce avocații se înfruntaseră, căutându-și unul altuia nod în papura, judecătorul ținuse prelegeri, oamenii din public urmăriseră totul cu o atenție vulturească, doar-doar vor surprinde anumite semne elocvente privind învingătorul, juriul era gata. Claustrați în sala de deliberări, izolați și

protejați, zece dintre ei și-au pus cu mândrie numele pe verdict, pe când ceilalți doi au rămas îmbufnați, fiecare în colțul lui, detașați, dar și întristați de părerea lor divergentă. Au urmat îmbrățișări și zâmbete și, într-o măsură considerabilă, expresii de satisfacție pe fețele unora pentru că reușiseră să supraviețuiască aceluia mic război, iar acum puteau păși cu mândrie înapoi în arenă, aducând o decizie pe care și-o asiguraseră datorită hotărârii neștrămutate și căutării îndârjite a unui compromis. Calvarul lor se încheiase, căci își făcuseră pe deplin datoria de cetățeni. Slujiseră societatea cum nici nu se putea mai bine. Erau pregătiți.

Prim-juratul a bătut la ușă, trezindu-l pe Unchiul Joe din dulcea moleșeală de care se lăsase cuprins. Unchiul Joe, bătrânul ușier, îi păzise, dar se îngrijise și de asigurarea hxanei, le ascultase reclamațiile și transmisese cu discreție mesajele lor către judecător. În tinerețe, pe vremea când avea auzul mai bun, se zvonea că el trăgea cu urechea la deliberările membrilor juriilor printr-o ușă subțire din lemn de pin, pe care singur-singurel o alesese și instalase. Însă zilele acelea trecuseră de mult și, așa cum i se confesase doar soției, după chinurile acestui proces probabil că-și va agăța pistolul vechi în cui, o dată pentru totdeauna, încordarea pe care o presupunea asigurarea controlului asupra modului în care se înfăptuia justiția îl istovea.

A zâmbit și a zis:

— Grozav. O să-l anunț pe judecător, de parcă acesta s-ar fi aflat undeva prin măruntaiele tribunalului, abia așteptând un apel din partea Unchiului Joe.

Cu toate acestea, ca de obicei, a găsit un grefier și i-a transmis minunata veste. Era de-a dreptul emoționant. Vechiul tribunal nu mai avusese vreodată parte de un proces atât de lung și de important. Ar fi fost mare păcat ca el să se încheie fără un verdict clar.

Grefierul a bătut discret la ușa judecătorului, apoi a făcut

un pas peste prag și, cu mândrie, a anunțat: „Avem verdictul”, ca și cum chiar el în persoana trudise de-a lungul negocierilor, iar acum oferea rezultatul ca pe un cadou.

Judecătorul a închis ochii și a lăsat să-i scape un suspin adânc, de satisfacție. A schițat un zâmbet fericit, agitat, sugerând sentimentul de uriașă ușurare, și, într-un târziu, a spus:

— Anunță-i pe avocați!

După aproape cinci zile de deliberări, judecătorul Harrison se resemnase la gândul că va avea parte de un juriu indecis, cel mai întunecat coșmar al lui. După patru ani de litigii încrâncenate și după alte patru luni de dezbateri extrem de aprinse și contestate, perspectiva unui rezultat indecis îi dădea o stare de rău. Nici nu putea să accepte ideea reluării întregului proces.

Și-a strecurat picioarele în vechii pantofi din piele moale, a sărit de pe scaun surâzând ca un băiețel și a întins mâna după robă. În sfârșit, se încheiase totul, cel mai lung proces din cariera lui extrem de pestriță.

Grefierul a dat primul telefon către firma de avocați Payton & Payton, o echipă formata din soț și soție, care acum își avea sediul într-un fost magazin ce vindea produse cu preț unic, situat într-o zonă mai puțin elegantă a orașului. Un asistent juridic a ridicat receptorul, a ascultat câteva secunde, după care a strigat: „Juriul a dat verdictul!” Vocea lui a căpătat ecou prin labirintul ca de peștera al camerelor mici de lucru, având un aer de improvizatie, făcându-și colegii să tresară.

A strigat din nou, după care a pornit în goană către zona numită Puț, unde restul angajaților firmei se strâneau foarte agitați. Wes Payton era deja acolo, iar după ce, precipitată, a apărut și Mary Grace, ochii li s-au întâlnit o fracțiune de secundă, încărcăți de uimire și teamă dezlănțuită. Doi asistenți juridici, două secretare și un

contabil s-au adunat la masa de lucru, invadată de lucruri unde brusc, au înghețat și s-au holbat unul la celălalt, așteptând fiecare ca altcineva să scoată primul cuvânt.

Se încheiase cu adevărat? După ce așteptaseră o eternitate, se putea ca totul să se termine așa de repede? Atât de precipitat? Doar printr-un telefon?

— Propun să ne rugăm în gând, a propus Wes, și toți și-au împreunat mâinile, alcătuind un cerc strâns, și s-au rugat cu ardoare, cum nu mai făcuseră până atunci. Spre Atotputernicul Dumnezeu s-au înălțat tot felul de cereri, însă dorința comuna era de victorie. „Te rugăm, Doamne, după atâta vreme și eforturi, bani, temeri, îndoieli, te implorăm, acor-dă-ne o victorie divină! Și ne apără pre noi de umilință, ruină, faliment și o sumedenie de alte rele pe care ni le-ar aduce un verdict nefavorabil.”

Grefierul a dat cel de-al doilea telefon pe mobilul lui Jared Kurtin, arhitectul apărării. Domnul Kurtin se lăfăia liniștit pe o canapea închiriată din piele, care se afla în biroul lui temporar din Front Street, din Hattiesburg, la trei intersecții depărtare de clădirea tribunalului. Tocmai citea o biografie și se uita cum se scurg orele ce i se plăteau cu 750 de dolari fiecare. A ascultat cu calm, a închis telefonul cu o mișcare scurta, apoi a zis:

— Să mergem. Juriul e gata.

Soldații îmbrăcați în costume închise au luat poziția de drepți și s-au aliniat ca să-l însoțească pe stradă, pentru a măr-șălui în direcția unei noi victorii zdrobitoare. Au pornit cu pași hotărâți, fără comentarii, fără să înalțe rugăciuni.

Au urmat telefoane către alți avocați, apoi către reporteri și, în doar câteva minute, vestea a ajuns în stradă, râspândindu-se cu repeziciune.

*

Undeva, aproape de ultimul etaj al unei clădiri înalte de la marginea Manhattanului, un tânăr cuprins de panica a dat buzna într-o sală de ședințe, întrerupând o discuție

importanta, și i-a șoptit știrea la ureche domnului Cari Trudeau, care și-a pierdut brusc orice interes față de chestiunile analizate, s-a ridicat pe neașteptate și a spus:

— Se pare că juriul a decis asupra verdictului.

A ieșit cu pași apăsați din încăpere și, din hol, a intrat într-un apartament spațios, unde și-a schimbat haina, a slăbit nodul

Venind din toate direcțiile, mulți oameni se grăbeau să intre în tribunal, timp în care soții Payton și-au parcat automobilul pe strada din spatele clădirii. Au rămas câteva momente în mașină, ținându-se strâns de mână. Vreme de patru luni, făcuseră efortul de a nu se atinge unul pe celălalt în apropierea clădirii tribunalului. Era posibil oricând să fie urmăriți de cineva. Poate de vreun jurat ori de un reporter. Era important să dovedească un profesionalism maxim. Noutatea produsă de apariția unei echipe de juriști căsătoriți îi lua prin surprindere pe oameni, iar soții Payton se străduiau să se trateze unul pe celălalt ca și cum ar fi fost avocați adversi, iar nu o familie.

Și, pe parcursul procesului, nici nu avuseseră timp să se atingă nici în tribunal, nici în afara lui.

— La ce te gândești? a întrebat Wes, fără să-și privească soția. Inima îi bătea nebunește, iar fruntea i se umezise. Încă strângea volanul între degetele mâinii stângi și-și spunea mereu în gând să se liniștească. Să se relaxeze. Ce glumă!

— Niciodată n-am simțit o asemenea teamă, i-a spus Mary Grace.

— Nici eu.

Cravatei, s-a apropiat de o fereastră și a privit lung prin înserarea timpurie către fluviul Hudson, care se zărea în depărtare. A așteptat și, ca de obicei, s-a întrebat în ce măsură se putea bizui imperiul său pe înțelepciunea combinată a doisprezece oameni dintr-o zonă provincială de pe Mississippi.

Pentru un om care știa atâtea lucruri, răspunsul la acea întrebare rămânea încă nedeslușit.

A urmat o pauză mai lungă, timp în care au respirat adânc și au urmărit cum camioneta unei televiziuni era cât pe ce să doboare un pieton.

— Suntem în stare să supraviețuim unei pierderi? a întrebat ea. Asta-i întrebarea de bază.

— Trebuie să supraviețuim; n-avem de ales. Dar nu vom pierde.

— Bravo, băiete. Să mergem.

S-au alăturat celorlalți angajați ai firmei lor și au intrat în tribunal împreună. Așteptând în locul obișnuit de la parter, în apropierea automatului de băuturi răcoritoare, reclamanta, Jeannette Baker, a început să plângă imediat ce și-a văzut avocații. Wes a luat-o de un braț, Mary de celălalt și împreună au condus-o pe scări până la etaj, unde se afla sala de tribunal. Ar fi putut să o ducă și pe sus. Cântărea mai puțin de cincizeci de kilograme și în cursul procesului îmbătrânise cu cinci ani. Era deprimată, uneori devenea confuză și, cu toate că nu suferea de anorexie, pur și simplu nu mai mânca. La treizeci și patru de ani, își îngropase deja copilul și soțul, iar acum se afla la capătul unui proces oribil pe care, în sinea ei, își dorea să nu-l fi declanșat.

Lumea din sala tribunalului era într-o stare de alertă maximă, ca și cum ar fi început un bombardament, iar sirenele ar fi vuit. Zeci de oameni se foiau de colo-colo, ori își căutau loc, ori vorbeau agitați, aruncând priviri în toate părțile. După ce Jared Kurtin și armata lui de apărători au pătruns pe o ușă laterală, toți s-au holbat în acea direcție, de parcă el ar fi avut știință de ceva care lor le scăpa. În ultimele patru luni, zi de zi, acest om dovedise că reușea să anticipeze nenumărate situații, numai că în acele momente pe fața lui nu se citea absolut nimic. Cu un aer grav, a rămas aproape de subordonații lui.

În cealaltă parte a sălii, la doar câțiva metri depărtare, soții Payton și Jeannette s-au așezat pe scaunele de la masa acuzării.

Aceleași scaune, aceleași poziții, o strategie aleasă în mod deliberat pentru a-i impresiona pe jurați că acești doi avocați modești luptau împotriva unei corporații-gigant, care deținea resurse nelimitate. Wes Payton a aruncat o privire spre Jared Kurtin, ochii li s-au întâlnit, și fiecare a dat din cap în mod politic. Miracolul petrecut în timpul procesului era că fiecare din cei doi bărbați reușea încă să îl trateze pe celalalt cu o oarecare doză de politețe, ba chiar să și poarte o conversație, dacă era absolut necesar. Era o chestiune de mândrie personală. Indiferent cât de neplăcuta ar fi fost situația, și existaseră nenumărate momente de acest fel, fiecare era hotărât să se ridice deasupra meschinărilor și să ofere o mână de ajutor.

Mary Grace nu s-a uitat în aceeași direcție și, chiar dacă ar fi făcut-o, ea nu ar fi salutat din cap și nici nu ar fi zâmbit. Și era bine că nu purta o armă în poșeta, pentru că, într-o asemenea situație, jumătate din cei în costume negre nu ar mai fi fost prezenți acolo. A așezat un blocnotes neatins pe masa din fața ei, a trecut data, apoi și-a scris numele, după care nu i-a mai venit în minte nimic demn de a fi notat. În șaptezeci de zile de proces, umpluse șaiszeci și șase de asemenea blocnotesuri, toate de aceeași dimensiuni și de aceeași culoare, aflate acum în Puț, îndosariate în ordine perfectă și ținute într-un fișet metalic cumpărat la mâna a doua. I-a întins lui Jeannette un șervețel de hârtie. Deși ținea socoteala tuturor cheltuielilor, Mary Grace pierduse numărul cutiilor de șervețele pe care le folosisse Jeannette în cursul procesului. Probabil, cel puțin zece-douăsprezece.

Femeia aceea plângea aproape neconținut și, chiar dacă Mary Grace era extrem de înțelegătoare, se săturase cumplit de acel plâns ce nu se mai oprea. Se săturase de

toate — de starea de epuizare, de încordare, de nopțile nedormite, de investigații, de timpul cât se afla departe de copii, de apartamentul ce se degrada continuu, de muntele de chitanțe neachitate, de clienții neglijați, de mâncarea chinezească rece înfulecată la miez de noapte, de chinul pe care îl presupunea aranjarea tenului și a părului în fiecare dimineața, ca să apară cât de cât atrăgătoare în fața juriului. Asta se aștepta de la ea.

Angajarea într-un proces important seamănă cu plonjonul, purtând o centură cu greutate, într-un iaz cu apă întunecată și plin de alge. Reușești să te ridici pentru a lua câte o gură de aer, însă restul lumii nu mai contează. Și ți se pare tot timpul că te îneci.

La câteva rânduri în spatele soților Payton, în capătul unei bănci care se aglomera cu repeziciune, bancherul lor își rodea unghiile, străduindu-se în același timp să lase impresia de calm. Il chema Tom Huff, ori Huffy pentru toți cei care îl cunoșteau. Acesta venise când și când să asiste la proces și să înalțe personal câte o rugăciune. Soții Payton datorau băncii lui Huffy 400 000 de dolari, iar singura garanție oferită era o parcelă de pământ arabil din districtul Cary, deținută de tatăl lui Mary Grace. Cu puțin noroc, acel pământ putea fi vândut într-o bună zi cu 100 000, lăsând o parte substanțială din datorie fără nicio garanție, evident. Dacă soții Payton pierdeau procesul, cariera cândva promițătoare a lui Huffy ca funcționar bancar se va termina. Președintele băncii încetase de mult să se mai răstească la el. Acum, toate amenințările se făceau prin e-mail.

Ceea ce începuse într-un mod destul de nevinovat, cu un împrumut simplu, de 90 000 de dolari, garantat cu o a doua ipotecare a atrăgătoarei lor case de la periferie, avansase, căpătând proporții diavolești din cauza cheltuielilor absurde. Cel puțin, așa socotea Huffy. Însă frumoasa casă se pierduse, aceeași soartă având-o elegantul lor birou din centru, dar și automobilele de import, precum și toate

celelalte. Soții Payton riscaseră totul, iar Huffy era silit să îi admire. Dacă obțineau un verdict favorabil, el se dovedea un geniu. În caz contrar, va ocupa următorul loc după ei pe lista de la tribunalul falitilor.

Oamenii cu bani, ce stăteau în cealaltă parte a sălii de ședința, nu-și rodeau unghiile și nici nu tremurau în mod deosebit de teama falimentului, cu toate că acest aspect fusese pus în discuție. Krane Chemical avea bani cu nemiluita, la fel profituri și active, dar existau și sute de reclamanți potențiali care așteptau să audă ceea ce lumea avea să afle peste câteva momente. Un verdict nebunesc, și va începe să plouă cu procese asupra companiei.

Însă oamenii din acel grup erau încrezători în acel moment. Jared Kurtin era cel mai bun avocat care se putea găsi cu bani. Contul companiei scăzuse imperceptibil. Domnul Trudeau, aflat în New York, părea satisfăcut.

Abia așteptau să se întoarcă acasă.

Slavă cerului că piețele bursiere își încheiaseră tranzacțiile pe acea zi!

— Ocupați-vă locurile! a strigat Unchiul Joe, iar judecătorul Harrison a intrat în sală pe ușa din spatele fotoliului sau.

Pusese de mult capăt cercului aceluia ridicol ce le impunea tuturor să se ridice cât timp el își ocupa tronul.

— Bună ziua, s-a grăbit el să spună. Era aproape cinci după-amiază. Am fost informat de către juriu că s-a decis verdictul. S-a uitat în jur, asigurându-se că părțile erau prezente în sală. Vă cer o comportare civilizată în orice intervenție. Fără izbucniri, vă rog. Nimeni nu părăsește sala decât după ce voi dizolva juriul. Aveți întrebări? Vreo moțiune frivolă venită suplimentar din partea apărării?

Jared Kurtin nu a schițat niciun gest. Nu a dat deloc de înțeles că ar fi observat prezența juriului, continuând să facă tot felul de forme rotunjite pe blocnotesul din fața lui, de parcă ar fi pictat o capodoperă. În cazul în care Krane

Chemical ar pierde procesul, se va cere un recurs, iar piatra de temelie a acestuia va fi purtarea părtinitoare a onorabilului Thomas Alsobrook Harrison IV, fost avocat pledant, care își dovedise în repetate rânduri repulsia față de toate marile corporații în general, iar acum, împotriva Krane Chemical, în particular.

— Domnule ușier, te rog să chemi membrii juriului.

Ușa alăturată boxei destinate juraților s-a deschis și parcă un aspirator uriaș ar fi supt tot aerul din sala de tribunal. Inimile tuturor au înghețat. Trupurile celor prezenți au înlemnit. Fiecare a căutat câte un obiect asupra căruia să-și fixeze ochii. Singurul sunet a fost cel scos de târșăitul picioarelor juraților care traversau covorul uzat binișor.

În mod metodic, Jared Kurtin a continuat să-și noteze ceva în agenda. Avea obiceiul să nu privească fețele juraților când aceștia reveneau să anunțe verdictul luat. După ce avusese peste o sută de procese, știa că fețele lor erau impenetrabile. De ce să se mai ostenească? Oricum, decizia lor avea să fie anunțată peste doar câteva secunde. Echipa lui primise instrucțiuni severe să îi ignore pe jurați și să nu reacționeze în niciun fel față de verdict.

Evident, Jared Kurtin nu se confrunta cu ruina financiară și profesională. Wes Payton risca totul, și nu reușea să-și dezlipească ochii de cei ai juraților care tocmai se așezau pe scaune. Lucratorul de la o fabrică de lapte se uita într-o parte, ceea ce era semn rău. Profesoara s-a uitat prin Wes, alt semn prost. Când prim-juratul i-a întins grefierului plicul, soția de preot i-a aruncat lui Wes o privire miloasă, dar ea arborase acea tristețe pe chip încă de la primele declarații făcute în instanța.

Mary Grace a surprins semnul, și nici măcar nu-l căutase. În timp ce i-a dat încă un șervețel de hârtie lui Jeannette Baker, care acum începuse practic să suspine, Mary Grace a furișat o privire la juratul numărul șase, cel mai apropiat de ea, doctor Leona Rocha, o profesoară de engleza la

universitate, în prezent pensioriată. Doctor Rocha, de după ochelarii de citit cu rame de culoare roșie, i-a aruncat cel mai iute, frumos, cel mai senzațional clipit șmecheresc din ochi pe care Mary Grace avea să-l vadă vreodată.

— Ați hotărât verdictul? tocmai întreba judecătorul Harrison.

— Da, onorată instanță, a răspuns prim-juratul.

— În unanimitate?

— Nu, domnule.

— Există cel puțin nouă dintre dumneavoastră care să se fi pus de acord asupra verdictului?

— Da, domnule. Votul este de 10 la 2.

— Asta e tot ce contează.

Mary Grace și-a făcut o însemnare cu referire la clipitul din ochi, însă în furia momentului nu reușea să-și recunoască nici propriul scris. „Încearcă să-ți păstrezi cumpătul!” a continuat să-și spună în gând.

Judecătorul Harrison a luat plicul de la greșier, a scos din el o foaie de hârtie și s-a apucat să analizeze verdictul — pe frunte i-au apărut riduri adânci, o încruntătură a ochilor însoțită de ciupitul rădăcinii nasului. După o eternitate, a spus:

— Pare să fie în regulă.

Nu a urmat nicio tresărire, ori vreo schiță de zâmbet, ori vreo dilatare a ochilor, nimic să sugereze ce stătea scris pe foaia de hârtie.

Și-a lăsat ochii în jos și a făcut un semn din cap către stenograful tribunalului, după care și-a dres glasul, savurând pe deplin acea clipă. Apoi ridurile din jurul ochilor s-au mai îndulcit, mușchii maxilarului s-au relaxat, umerii s-au pleoștit puțin și, măcar pentru Wes, a înflorit brusc speranța că juriul îl distrusese pe acuzat.

Rostind rar, cu glas puternic, judecătorul Harrison a citit:

— Întrebarea numărul unu: „În baza probelor, considerați că apa freatică în discuție a fost contaminată de Krane

Chemical Corporation?”

După o pauză înșelătoare, care a durat nu mai mult de cinci secunde, a continuat:

— Răspunsul este: „Da”.

O parte din cei aflați în sală au reușit să respire ușurați, în vreme ce restul au început să se înneogureze la față.

— Întrebarea numărul doi: „în baza probelor, considerați că această contaminare a fost cauza proximă a decesului sau a deceselor lui (a) Chad Baker și/sau (b) Pete Baker?” Răspuns: „Da, în cazul ambilor”.

Slujindu-se de mâna stânga, Mary Grace a reușit să extragă șervețele dintr-o cutie și să le întindă, în timp ce a continuat să scrie îndârjita cu cealaltă mână. Wes a izbutit să furișeze o privire către juratul numărul patru, care se uita întâmplător în direcția lui cu un rânjat amuzat, care părea să spună: „Abia acum urmează partea interesantă”.

— Întrebarea numărul trei: „Pentru Chad Baker, ce sumă de bani îi acordați mamei, Jeannette Baker, ca daune pentru decesul lui în aceste condiții?” Răspuns: „Cinci sute de mii de dolari”.

Copiii morți nu valorează mult, pentru că ei nu câștiga nimic, însă suma impresionantă acordată pentru pierderea lui trăgea un semnal de alarma, deoarece prevestea ceea ce avea să urmeze. Wes a privit fix la ceasul agățat pe peretele din spatele judecătorului și a mulțumit Domnului că scăpase de faliment.

— Întrebarea numărul patru: „Pentru Pete Baker, ce sumă de bani îi acordați văduvei, Jeannette Baker, drept daune pentru decesul în aceste condiții?” Răspuns: „Două milioane și jumătate de dolari”.

Specialiștii în finanțe care stăteau pe rândul din spatele lui Jared Kurtin s-au foit scurt. Krane putea rezista unei pierderi de trei milioane, desigur, dar ceea ce îi înspăimânta pe ei era efectul de domino. În ceea ce îl privea, domnul Kurtin încă nu tresărise. Deocamdată.

Jeannette Baker a început să se scurgă de pe scaun. A fost prinsă de cei doi avocați ai ei, care au ridicat-o, și-au petrecut brațele pe după umerii ei fragili și i-au șoptit încurajări. Incapabilă să se stăpânească, începuse să suspine.

Existau șase întrebări pe lista pe care le formulaseră avocații, iar dacă juriul ar fi răspuns cu „da” și la întrebarea numărul cinci, însemna ca lumea avea să înnebunească. Judecătorul Harrison tocmai ajunsese la acel punct, citindu-l rar, dregându-și glasul și examinând răspunsul. Apoi și-a dat de gol unda de răutate din el. A făcut asta cu zâmbetul pe buze. A ridicat ochii câțiva centimetri, puțin pe deasupra foi de hârtie pe care o ținea între degete și peste ochelarii ieftini de citit cocoțați pe vârful nasului, și s-a uitat drept la Wes Payton. Zâmbetul era reținut, conspirativ, însă încărcat de o satisfacție însoțită de bucurie.

— Întrebarea numărul cinci: „în baza probelor, considerați că acțiunile Krane Chemical Corporation au fost comise în mod intenționat, ori reprezintă o neglijența criminală care justifica impunerea de daune punitive?” Răspuns: „Da”.

Mary Grace s-a oprit din scris și s-a uitat, peste capul clienței care se agita iarăși, către soțul ei, a cărui privire era fixată asupra ei. Câștigaseră, iar acest lucru era entuziasmam, declanșând o izbucnire indescriptibilă de bucurie. Dar cât de mare era victoria lor? În acea fracțiune de secundă, amândoi și-au dat seama că era o victorie copleșitoare.

— Întrebarea numărul șase: „Care este suma daunelor punitive?” Răspuns: „Treizeci și șase de milioane”.

Au urmat exclamații mute de uimire, accese vagi de tuse și șuierături slabe, timp în care unda de șoc s-a propagat prin sala de judecată. Jared Kurtin și oamenii lui scriau de zor totul și se străduiau să pară netulburați de acea explozie cutremurătoare. Oamenii de la Krane, aflați în

primul rând, făceau eforturi să își revină și să respire firesc. Majoritatea s-au uitat urât către jurați și le-au adresat în gând tot soiul de epitete, prin care îi socoteau niște ignoranți, proști fără leac din provincie și așa mai departe.

Domnul și doamna Payton se ocupau din nou de clienta lor, care se simțea copleșită de importanța verdictului și făcea încercări jalnice de a rămâne dreaptă. Wes i-a șoptit cuvinte liniștitoare la ureche, timp în care a repetat în gând cifrele pe care tocmai le auzise rostite. Cum-necum, a reușit să-și păstreze o expresie serioasă și să evite un zâmbet prostesc.

Bancherul Huffy a încetat să-și mai mursice unghiile. În mai puțin de jumătate de minut, dintr-un fost vicepreședinte de bancă picat în dizgrație ajunsese o stea în devenire, cu planuri mari în ceea ce privea salariul și funcția. Se simțea chiar și ceva mai deștept. Vai, ce intrare fastuoasă își va face a doua zi dimineață în camera de consiliu a băncii!

Judecătorul se referea la restul formalităților și le mulțumea juraților, dar Huffy nu se mai sinchisea de nimic. Auzise tot ce îl interesase.

Jurații s-au ridicat și au ieșit în șir indian, în timp ce Unchiul Joe le-a ținut ușa deschisă și a dat din cap în semn de aprobare. Ceva mai târziu, îi va povesti nevastei că anticipase un asemenea verdict, deși ea nu și-a adus aminte ca el să fi făcut asemenea previziuni. Susținea că nu scăpase niciun verdict în multele decenii cât lucrase ca ușier. După ieșirea juraților, Jared Kurtin s-a ridicat și, cu o stăpânire de sine remarcabilă, a rostit întrebările obișnuite de după pronunțarea verdictului, pe care judecătorul Harrison le-a notat cu o deosebită compasiune, mai ales că lovitura de grație fusese dată. Mary Grace nu avea nimic de spus. Nu o mai interesa nimic. Obținuse ce-și dorese.

În acele momente, Wes se gândea la cele 41 de milioane și făcea eforturi mari să-și țină emoțiile în frâu. Firma avea

să supraviețuiască, la fel și căsnicia lor, reputația, totul.

După ce judecătorul Harrison a anunțat în cele din urmă: „Ședința se suspendă”, mulțimea s-a precipitat să iasă din sală. Toți și-au deblocat telefoanele și s-au apucat să vorbească la ele.

*

Domnul Trudeau stătea încă la fereastră, urmărind ultimele raze ale soarelui ce apunea dincolo de New Jersey. În partea cealaltă a încăperii, Stu, asistentul său, a primit apelul și, luându-și inima în dinți, a făcut câțiva pași înainte, găsimd curajul să spună:

— Domnule, de la Hattiesburg. Trei milioane — daune reale, treizeci și opt — daune punitive.

Au urmat o ușoară coborâre a umerilor șefului, un pufnit de frustrare, apoi un lanț de obscenități rostite printre dinți.

Domnul Trudeau s-a întors încet pe călcâie și l-a fulgerat cu privirea pe asistent, de parcă ar fi fost gata să îl împuște pe aducătorul veștii proaste.

— Ești sigur că ai auzit bine? a întrebat el, iar Stu și-a dorit să se fi înșelat.

— Da, domnule.

Ușa din spatele lui rămăsese deschisă. Gâfâind, Bobby Ratzlaff a apărut în fugă, șocat, speriat și căutându-l pe domnul Trudeau. Ratzlaff era juriful-șef al companiei, iar capul lui avea să fie primul care avea să cadă. Deja îl treceau sudori reci.

— Adună-ți oamenii în cinci minute, a mârâit domnul Trudeau, după care s-a întors din nou către fereastră.

Conferința de presa s-a ținut la parterul tribunalului. În două grupuri mici, Wes și Mary Grace au discutat răbdător cu reporterii. Amândoi au dat aceleași răspunsuri la întrebările similare. Nu, verdictul nu constituia un record pentru statul Mississippi. Da, considerau că era justificat. Nu, nu anticipaseră, în niciun caz o despăgubire atât de mare. Bineînțeles că se așteptau la apel. Wes are un mare

respect fața de Jared Kurtin, dar nu și pentru clientul lui. Firma lor reprezenta în prezent treizeci de alți reclamanți care dădeau în judecată Krane Chemical. Nu, nu credeau că acele cazuri vor fi soluționate în afara tribunalului.

Da, se simțeau la capătul puterilor.

După o jumătate de oră, și-au cerut scuze și s-au retras, plecând de la Tribunalul de Circuit al Districtului Forest mână în mână, fiecare din ei ducând în cealaltă câte o geantă diplomat doldora de hârtii. Au fost fotografiați urcând în mașină și îndepartându-se.

Rămași singuri, nu și-au spus nimic. Au traversat patru, cinci, șase intersecții. Au trecut zece minute fără ca vreunul să scoată o vorbă. Mașina, un Ford Taurus prăpădit, având la bord un milion și jumătate de kilometri, cu cel puțin un pneu dezumflat și cu o bătaie permanentă a unei supape, a rulat pe străzile din jurul universității.

Wes a spart primul tăcerea.

— Cât înseamnă o treime din patruzeci și unu de milioane?

— Nici măcar nu te gândești la așa ceva!

— Nu mă gândeam. Glumeam și eu.

— Bine, mulțumește-te să conduci.

— Vrei să mergem undeva anume? —Nu.

Taurusul a pătruns în suburbii mergând din inerție, dar în niciun caz spre birou. Au rămas și departe de cartierul cu casa atrăgătoare pe care o avuseseră cândva acolo.

Realitatea s-a instalat treptat, pe măsură ce amortizarea a început să dispară. Un proces pe care îl inițiaseră cu multe rezerve în urmă cu patru ani se încheiase acum în modul cel mai spectaculos posibil. Maratonul epuizant se sfârșise și, chiar dacă înregistraseră o victorie temporară, costurile fuseseră mari. Rănile rămăseseră deschise, iar cicatricile lăsate de bătălie erau încă proaspete.

Acul indicator al nivelului de combustibil arăta că aveau mai puțin de un sfert de rezervor, lucru pe care, în urmă cu

doi ani, Wes abia dacă l-ar fi luat în seamă. Pe vremea aceea conducea un BMW — iar Mary Grace, un Jaguar —, și când trebuia să alimenteze, oprea la benzinăria preferată și făcea plinul folosind cartea de credit. Nu vedea niciodată note de plată; de ele se ocupa contabilul lui. Acum cărțile de credit erau de domeniul trecutului, la fel ca BMW-ul și Jaguarul, iar același contabil lucra pentru el la jumătate din salariul dinainte și lăsa să-i scape printre degete câțiva dolari în numerar pentru a menține firma Payton în funcțiune.

Mary Grace a aruncat un ochi spre indicatorul de nivel, un obicei căpătat recent. Acum observa și ținea minte prețurile la foarte multe lucruri — la litrul de benzină, la franzele, la litrul de lapte. Ea era cea care făcea economii, iar el devenise cheltuitorul, însă, nu cu mulți ani în urmă, când clienții se perindau prin firmă și cazurile se țineau lanț, ea se relaxase cam mulțisor și se bucurase pe deplin de succesul lor comun. Economisirea și investițiile nu reprezentaseră o prioritate. Erau amândoi tineri, firma creștea, viitorul părea doar al lor.

Iar ceea ce reușise să pună în niște fonduri mutuale fusese de mult înghițit de cazul *Baker*.

Cu o oră în urmă erau faliți, pe hârtie, având datorii ruinătoare, ce depășeau de departe activele pe care le puteau trece pe listă. Acum lucrurile stăteau altfel. Datoriile nu dispăruseră din senin, însă partea neagră a soldului curent sigur se îmbunătățise.

Oare așa să fie?

Când vor vedea roadele parțiale sau complete ale acestui verdict minunat? Poate acum cei de la Krane erau dispuși să soluționeze cazul în afara tribunalului? Cât timp va dura recursul? Cât timp îi puteau rezerva acum față de restul cazurilor pe care le aveau de susținut?

Niciunul nu ținea să se gândească la întrebări ce nu le dădeau nicidecum pace. Pur și simplu se simțeau prea

obosiți, dar și prea eliberați. Vorbiseră parcă o eternitate doar despre caz și prea puțin despre altceva, iar acum nu reușeau să închege o conversație. Mâine sau peste două zile puteau începe să discute din nou.

— Aproape c-am rămas fără benzina, a spus ea.

Cum lui Wes nu i-a venit în minte un răspuns mai potrivit, a spus:

— Ce-ar fi să mâncăm ceva de seară?

— Macaroane cu brânza, împreună cu copiii.

Procesul nu-i storsese doar de energie și de bunuri; îi făcuse să scape și de kilogramele de prisos pe care le avuseseră la începutul lui. Wes slăbise cel puțin șapte kilograme, deși nu era sigur, pentru că nu mai urcase pe cântar de luni întregi. Nici nu avea chef să discute cu soția o chestiune atât de delicată, însă era evident că ea trebuia să mănânce. Săriseră multe mese — dejunuri, când se precipitaseră să îmbrace copiii pentru a-i duce la școală, prânzuri, când unul dintre ei analiza întâmpinări în biroul lui Harrison, pe când celălalt se pregătea pentru următoarele luări de depoziții, cine, când lucraseră până după miezul nopții și pur și simplu uitaseră să mai mănânce. Îi ținuseră în viață batoanele și băuturile energizante.

— Grozav, a spus el, și a virat stânga pe o stradă care îi ducea spre casă.

Ratzlaff și alți doi juriști și-au ocupat locurile la masa elegantă, acoperită cu piele, așezată într-un colț din biroul domnului Trudeau. Peretii erau doar din sticlă și ofereau priveliști mirifice ale zgârie-norilor grupați în cartierul financiar, deși la acea oră nimănui nu-i ardea de peisaje frumoase. Domnul Trudeau vorbea la telefonul din cealaltă parte a camerei, aflat pe biroul lui cromat. Juriștii au așteptat ca pe ghimpi. Vorbiseră non-stop cu martorii oculari din Mississippi, dar încă nu găsiseră explicații.

Șeful a terminat discuția telefonică și a traversat camera cu pași hotărâți.

— Ce s-a întâmplat? s-a răstit el. Acum o oră erați de-a dreptul aroganți. Acum suntem cu toții în aer. Ce s-a întâmplat?

S-a așezat apoi pe un scaun și l-a fixat cu privirea pe Ratzlaff.

— Proces cu jurați. Numai riscuri, a spus Ratzlaff.

— Am mai trecut prin asemenea procese, au fost o mulțime și, de obicei, le-am câștigat. Am înțeles că i-am plătit pe cei mai tari avocați din domeniu. Cei mai buni de gură. Și nu ne-am uitat la cheltuieli, adevărat?

— Da, sigur. Am plătit cu vârf și îndesat. Și încă n-am terminat.

Domnul Trudeau a plesnit cu palma în tăblia mesei și a mârâit:

— Ce n-a mers?

„Pai, a gândit Ratzlaff în sinea lui și ar fi vrut să spună asta și cu voce tare, numai că ținea foarte mult la slujba lui, să începem cu faptul că am construit o fabrica de pesticide în Podunk, Mississippi, pentru că terenul și forța de munca erau extrem de ieftine, după care, în următorii treizeci de ani, am azvârlit substanțe chimice și deșeuri în pământ și râuri, ilegal, bineînțeles, și am contaminat apa potabilă până când avea gust de lapte dat în foc, iar asta, chiar așa rea la gust, nu era partea cea mai gravă, ci faptul că oamenii au început să moară de cancer și leucemie. Asta s-a întâmplat în realitate, domnule șef și domnule director general executiv și domnule rechin corporatist.” În loc de acestea, Ratzlaff a spus:

— Avocații sunt încrezători în privința apelului.

— A, grozavă veste. Acum chiar că am încredere în avocați. Unde i-ați găsit pe clovnii ăștia?

— Sunt cei mai buni, înțelegeți?

— A, sigur. Și acum trebuie să spunem presei că suntem nemaipomenit de încântați că trebuie să facem apel și pesemne că și acțiunile noastre se vor prăbuși începând de

mâine. Asta vrei să-mi spui de fapt?

— O rezolvăm noi într-un fel, a spus Ratzlaff.

Ceilalți doi juriști aruncau priviri spre pereții de sticlă. Cine voia să sară primul?

Unul dintre telefoanele mobile ale domnului Trudeau a început să sune, iar el l-a înhățat imediat de pe masă.

— Bună, scumpo, a spus el, ridicându-se și îndepărtându-se de ceilalți. Il apelase doamna Trudeau (a treia), ultimul trofeu, o femeie mortal de tânără, pe care Ratzlaff și ceilalți din cadrul companiei o ocoleau cu orice preț. Soțul ei a mai spus câteva vorbe în șoaptă, apoi și-a luat ramas-bun de la ea.

S-a apropiat de o fereastră din apropierea juriștilor și a privit lung spre turnurile sclipitoare din jurul clădirii.

— Bobby, a spus el, fără să se uite, ai idee de unde a scos juriul cifra aceea de treizeci și opt de milioane drept daune punitive?

— Pe loc, nu.

— Bineînțeles că nu ai. În primele nouă luni ale acestui an, Krane a realizat câte treizeci și opt de milioane profit pe lună. Au adus acolo o adunătură de brute, care nici împreună nu sunt în stare să adune o sută de miare pe an, dar stau acolo ca niște zei care iau de la bogați ca să dea la săraci.

1 în original, *ambulance chaser* — avocat care își îndeamnă clienții, victime ale unor accidente ușoare, să ceară daune sau despăgubiri foarte mari. (n.tr.)

— Încă n-am plătit niciun ban, Carl, a spus Ratzlaff. O sa treacă ani întregi până când o să plătim vreo centima, asta dacă se va întâmpla vreodată.

— Bravo! Spune-le asta lupilor mâine, când acțiunile noastre se vor duce pe apa sâmbetei.

Ratzlaff a tăcut și s-a pleoștit pe scaun. Ceilalți doi juriști nici nu aveau de gând să scoată vreo vorbă.

Domnul Trudeau a început să pășească de colo-colo, cu

un aer teatral.

— Patruzeci și unu de milioane. Și câte cazuri ni s-au mai intentat, Bobby? A spus cineva două sute, trei sute? Ei bine, dacă azi-dimineață erau trei sute, până mâine-dimineață o să fie trei mii. Acum fiecare nespălat din sudul statului Mississippi, dacă face un simplu herpes, are să pretindă că a băut din apa magică de la Bowmore. Acum orice avocat agresiv¹, care abia a absolvit facultatea, dă fuga acolo ca să-și facă rost de clienți. Nu așa trebuiau să meargă lucrurile, Bobby. Mi-ai dat asigurări, nu?

Ratzlaff avea un raport ținut sub cheie. Avea opt ani vechime și fusese pregătit sub stricta lui supraveghere. Avea o sută de pagini și descria cu amănunte înfiorătoare modul în care compania aruncase în mod ilegal deșeuri toxice provenite de la uzina din Bowmore. Prezenta în rezumat eforturile deosebite făcute de companie în a ascunde asemenea activități pentru a induce în eroare Agenția de Protecția Mediului și pentru a-i mitui pe politicienii de la nivel local, statal și federal. Acest raport recomanda o curățare clandestină, dar eficientă a depozitului de deșeuri, la un cost de aproximativ 50 de milioane de dolari. Oricine ar fi citit acel raport s-ar fi simțit implorat să nu mai arunce reziduuri la voia întâmplării.

Și, ceea ce era cel mai important în acel moment de criză, el anticipa un verdict nefavorabil în cazul unui proces.

Doar norocul și un dispreț strigător la cer față de reglementările de procedură civilă îi îngăduiseră lui Ratzlaff să păstreze secret acel raport.

Domnului Trudeau i se dăduse un exemplar în urmă cu opt ani, deși el nega hotărât că ar fi văzut vreodată un asemenea document. Ratzlaff se simțea ispitit să îl scoată acum de la naftalină și să-i citeze câteva pasaje alese, însă, cum spuneam, își prețuia prea mult slujba.

Domnul Trudeau s-a apropiat de masă, și-a lipit ambele palme de tăblia din piele italienească, l-a fulgerat din ochi

pe Bobby Ratzlaff și a zis:

— Îți jur, asta nu se va întâmpla. Nicio lețcaie din profiturile câștigate atât de greu nu va ajunge în mâna vreunui țărănoi care-și are casa într-o rulotă.

Cei trei juriști s-au holbat la șeful lor, ai cărui ochi sticleau printre genele strânse. Părea să scoată foc pe nări și a sfârșit spunând:

— Chiar de-ar fi să dau faliment sau să sparg compania în zeci de bucăți, vă jur pe mormântul mamei mele că niciun cent din banii Krane nu va ajunge în buzunarele nepricopsiților de acolo!

Și, făcând acea promisiune, a traversat camera călcând pe covorul persan, și-a luat haina din cuier și a părăsit biroul.

CAPITOLUL 2

Jeannette Baker a fost dusa de rudele ei până la Bowmore, orașul ei natal, aflat la treizeci și cinci de kilometri de tribunal. Era slăbită din cauza șocului, sedată, și, ca de obicei, nu voia să vadă oameni strânși și nici să mimeze că avea ceva de sărbătorit. Cifrele menționate la proces însemnau o victorie, dar verdictul reprezenta și încheierea unui drum lung și anevoios. Iar soțul și băiețelul ei nu aveau cum să învie.

Locuia cu Bette, sora ei vitregă, într-o rulota veche parcată pe o stradă pavată cu pietriș de râu, într-un cartier uitat de lume din Bowmore, cunoscut sub numele de Pine Grove. Mai erau și alte rulote, împrăștiate pe alte străzi nepavate. Majoritatea mașinilor și camioanelor parcate în apropierea rulotelor aveau zeci de ani vechime, ar fi trebuit vopsite și erau mai toate boțite. Existau și câteva case cu aer de permanență, imobile, ancorate de piloni din beton cu cincizeci de ani în arma, dar și acestea îmbătrâniseră și arătau ca vai de ele, având semne evidente de paragină. Se găseau puține slujbe în Bowmore, dar și mai puține în Pine Grove, iar o scurtă plimbare pe strada unde locuia

Jeannette ar fi deprimat orice vizitator.

Vestea se răspândise încă dinainte de sosirea ei, astfel că, atunci când a ajuns acasă, lumea începuse să se strângă. Au ajutat-o să se culce, apoi au rămas în rulota neîncăpătoare și au discutat în șoaptă despre verdict, au făcut speculații în legătură cu semnificația acestuia.

Patruzeci și unu de milioane? Cum va afecta acea sumă celelalte procese intentate? Cei de la Krane vor fi obligați, în sfârșit, să curețe nenorocirea lăsată în urmă? Când se putea aștepta Jeannette să capete niște bani? Au avut grijă să nu insiste prea mult asupra acestei din urmă întrebări, dar ea îi frământa cel mai mult.

Au mai sosit o serie de prieteni, astfel că ceilalți au coborât din rulota neîncăpătoare și s-au așezat pe un podium șubred din lemn, unde și-au adus scaune pliante pe care s-au pus ca să vorbească în aerul răcoros al serii ce tocmai se lăsa. Au băut apă îmbuteliată și răcoritoare. Pentru oamenii care suferiseră atâta, victoria era dulce. În cele din urmă, câștigaseră o bătălie. Ceva acolo. Dăduseră o lovitură companiei Krane, pe care o detestau din adâncul sufletelor și împotriva căreia și-ar fi sacrificat și ultimul dram de energie; în final reușiseră să îi dea acesteia o lovitură prin care își luau revanșa. Poate că se întorcea roata și în favoarea lor. Undeva, dincolo de Bowmore, cineva le ascultase totuși rugile.

Au stat de vorbă despre avocați, depoziții, Agenția de Protecția Mediului și despre ultimele rapoarte toxicologice și geologice. Deși nu erau foarte educați, începuseră să deprindă bine limbajul folosit în domeniul deșeurilor toxice, al contaminării apelor freatice și al morbidității sporite în zonă din cauza cancerului. Trăiau un adevărat coșmar.

Jeannette s-a trezit în dormitorul ei întunecat și a ascultat discuțiile purtate cu glas scăzut în jurul ei. Se simțea în siguranță. Aceștia erau semenii ei, prieteni și membri de familie, dar și victime ca ea. Legăturile erau strânse,

suferința era împărtășita de toți. Și banii, la fel. Dacă avea să capete ceva bani, intenționa să îi împartă cu ceilalți.

Privind tavanul întunecat, s-a gândit că verdictul nu o copleșise. Ușurarea simțită că scăpase de acel calvar al procesului cântărea mult mai greu decât bucuria victoriei. Ar fi vrut să doarmă o săptămână și să se trezească într-o lume nou-nouță, cu familia întreagă, și să-i vadă pe toți fericiți și sănătoși. Însă, pentru prima oară de când auzise verdictul, s-a întrebat ce anume ar putea să-și cumpere cu banii din despăgubire.

Demnitate. Un loc demn în care să trăiască și un loc demn de muncă. În altă parte, desigur. Va pleca din Bowmore și din districtul Cary, cu râurile, pâraiele și pânzele lui freactice poluate. Nu departe totuși, pentru că toți cei iubiți locuiau în apropiere, însă visa o viață nouă și o casă, cu apă curentă curată, apă care să nu duhnească, să lase pete și să aducă boală și moarte.

A mai auzit o portieră trântită și s-a arătat recunoscătoare prietenilor care veniseră să o vadă. Poate trebuia să-și aranjeze puțin părul și să se aventureze afară ca să-i salute. A intrat în baia minusculă aflată alături de pat, a aprins lumina, a răsucit robinetul de la chiuveta, după care s-a așezat pe marginea căzii și a rămas cu privirea ațintită la apa cenușie ce curgea peste petele întunecate ale vasului din imitație de porțelan.

Apa aceea era bună doar la bazinele de toaletă, și la nimic altceva. Stația de pompare care o furniza apa aparținea orașului Bowmore, și chiar administrația locală interzicea consumul apei livrate. Cu trei ani în urmă, Consiliul orașenesc dăduse o hotărâre prin care îndemna cetățenii să folosească apa doar pentru toalete. În toate băile publice se puseseră anunțuri: „NU CONSUMAȚI APA! Hotărâre a Consiliului orașenesc”. Apa curată era adusă de la Hattiesburg, iar fiecare casă din Bowmore, mobila sau de alt fel, avea un rezervor de douăzeci de litri, cu robinet. Cei

care-și puteau permite își instalaseră rezervoare de patru sute de litri, montate pe stâlpi, în spatele casei. Iar casele cele mai frumoase aveau rezervoare pentru colectarea apei de ploaie.

Apa constituia o problema curentă pentru locuitorii din Bowmore. Fiecare cană de apă stârnea admirație, discuții și se drămuia cu zgârcenie, deoarece aprovizionarea nu era sigură. Și fiecare picătură care se bea sau care atingea corpul uman provenea dintr-o sticlă ce venea dintr-o sursă inspectată și aprobată. Consumul de apă și gătitul erau lucruri la îndemână în comparație cu spălatul și păstrarea curățeniei. Igiena devenea o adevărată luptă, astfel că mai toate femeile din Bowmore purtau parul scurt, iar aproape toți bărbații își lăsaseră barbă.

Apa devenise ceva de legendă. Cu zece ani în urmă, autoritățile locale instalaseră un sistem de irigație pentru terenul de baseball al copiilor, ca apoi să vadă cum gazonul se îngălbenește și moare. Bazinul de înot al localității a fost închis după ce un consultant a încercat să trateze apa cu cantități mari de clor, în urma acestei acțiuni apa devenind cafenie și puțind ca o hazna. Când a luat foc biserica metodista, pompierii și-au dat seama, în cursul bătăliei fără sorți de izbânda, că apa, pompată dintr-o sursă netratată, nu făcea decât să atâțe flăcările. Cu câțiva ani în urmă, niște locuitori din Bowmore își exprimaseră părerea că apa de la rețea provoca mici crăpături în vopseaua automobilelor după un număr minim de spălări.

„Iar noi am băut mizeria asta ani de zile, și-a zis Jeannette. Am băut din ea chiar și când a început să pută. O beam și când își schimba culoarea. Beam din ea și făceam reclamații amarnice la primărie. Am consumat-o și după ce a fost testată, iar autoritățile ne-au asigurat că nu prezenta pericol. O beam fiarta. Am băut-o în cafea și ceai, convinși că prin căldură o purificăm. Iar când n-am mai băut din ea, am făcut duș, ne-am spălat cu ea și i-am inhalat aburii.

Ce trebuia să facem? Să ne strângem la puț în fiecare dimineața, ca egiptenii antici, și să aducem apa acasă în vase purtate pe creștetul capului? Să sâpâm propriile puțuri de 2 000 de dolari, ca să dăm de același amestec de putreziciune pe care îl găsisese și administrația orașului? Să mergem cu mașina până la Hattiesburg ca să găsim vreo cișmea pe strada și să aducem apa cu gălețile până acasă?"

Încă îi mai răsunau în urechi toate protestele — cele auzite demult, când experții arătau la tot soiul de hărți și le țineau prelegeri celor din consiliu și mulțimii adunate într-o sală neîncăpătoare, ca să le spună, mereu și mereu, că apa fusese testată și era bună dacă se purifica folosindu-se doze masive de clor. Parcă îi auzea pe specialiștii fandoșiți pe care Krane Chemical îi adusesese la proces ca să declare juriului că da, la uzina din Bowmore poate existaseră infiltrații neînsemnate de-a lungul anilor, dar acesta nu era un motiv de îngrijorare, deoarece biclornilenul și alte substanțe „neautorizate” fuseseră absorbite deja în sol și cărate, în cele din urmă, în pânza freatică, dar aceasta nu constituia un pericol pentru apa potabilă a orașului. Parcă-i auzea pe specialiștii guvernamentali folosind cuvinte savante, vorbindu-le de sus oamenilor și asigurându-i că apa care mirosea insuportabil era bună de băut.

Peste tot, numai proteste, pe măsură ce numărul deceselor creștea. Cancerul lovide pretutindeni în Bowmore, pe fiecare strada, aproape în fiecare familie. De patru ori peste media națională. Apoi de șase și de zece ori peste medie. La procesul ei, un expert angajat de soții Payton a explicat juriului că, pentru zona aceea geografică definită de zona orașului Bowmore, rata îmbomăvirilor de cancer era de cincisprezece ori mai mare decât media națională.

Apăruseră atâtea cazuri de cancer, încât locuitorii s-au trezit examinați de tot felul de cercetători publici și privați. Expresia

„creștere pronunțată a incidenței cancerului” a început

să fie folosită tot mai des de oamenii din oraș, iar Bowmore devenise radioactiv. Un ziarist inventiv botezase districtul Cary drept districtul Cancerului, iar porecla a prins.

Districtul Cancerului, SUA. Apa a creat probleme tot mai grave pentru Camera de Comerț din Bowmore. Dezvoltarea economică a încetat, iar orașul a suferit un declin pronunțat.

Jeannette a închis robinetul, însă apa rămăsese acolo. Nevăzută, în conducte și țevi care treceau prin ziduri și prin solul de sub ea. Exista mereu acolo, ca o fiară la pândă, cu o răbdare nemărginită. Mută și ucigașă, pompa din pământul poluat de Krane Chemical.

Deseori, rămânea treaza noaptea și trăgea cu urechea, căutând să perceapă sunetul apei aflate undeva prin pereți.

Un robinet care picura era tratat ca un urmărit înarmat.

Și-a dat părul la o parte de pe ochi, gest făcut fără convingere, și a încercat, încă o dată, să nu se privească prea atent în oglinda, după care și-a periat dinții cu apă dintr-o cană ce se afla în permanența pe chiuveta. A aprins lumina în camera ei, a deschis ușa, a arborat un zâmbet forțat, după care a coborât în așa-zisa sufragerie, unde prietenii ei stăteau îngrămădiți unul lângă altul, lipiți de pereți.

Venise vremea să meargă la biserică.

*

Automobilul domnului Trudeau era un Bentley negru, cu un șofer de culoare pe nume Toliver care susținea că e Jamaican, deși documentele lui de imigrant erau la fel de suspecte ca accentul lui afectat. Toliver conducea mașinile lui Trudeau de peste un deceniu, astfel că ajunsese să-i intuiască starea de spirit. Acum era prost dispus, a stabilit Toliver imediat, în timp ce se lupta cu traficul aglomerat de pe bulevardul Roosevelt, care ducea spre centrul orașului. Primul semnal îi fusese transmis când domnul Trudeau trântise singur portiera din spate înainte ca îndatoritorul

Toliver să apuce a-și îndeplini îndatoririle.

Șeful lui, așa citise, dovedea nervi de oțel când se afla în camera de consiliu. Era inflexibil, hotărât, calculat, și așa mai departe. Însă adevăratul lui caracter răzbătea la suprafață când se găsea în solitudinea oferită de bancheta din spate, chiar dacă geamul de separație dintre el și șofer era bine închisă. Acel bărbat era încăpățânat, avea un orgoliu nemăsurat și nu-i plăcea să piardă.

Pentru că de data asta pierduse râu de tot. De cum se așezase pe banchetă, începuse să discute la telefon, fără să țipe, dar asta nu însemna că vorbea în șoptă. Acțiunile vor scădea. Avocații erau niște neisprăviți. Toți îl mințiseră. Controlul daunelor. Toliver surprindea doar fragmente din ceea ce se discuta, dar îi era limpede că în Mississippi se petrecuse ceva dezastruos.

Șeful lui avea șaiszeci și unu de ani și, potrivit revistei *Forbes*, deținea o avere netă de aproape două miliarde de dolari. Toliver se întreba deseori: „Oare câți bani ar fi de ajuns? Ce va face cu încă un miliard, apoi cu altul? Case, avioane personale, soții, iahturi, Bentley-uri, toate jucăriile pe care și le putea dori un alb.”

Însă Toliver cunoștea adevărul. Pe domnul Trudeau nu-l putea mulțumi nicio sumă de bani, oricât de mare. În oraș existau oameni mai importanți decât el, iar el gonia să-i ajungă din urmă.

Toliver a virat, pornind spre vest, pe Sixty-third Street, înaintând spre Fifth, unde a cotit brusc și a oprit în fața unei porți masive din fier, care s-a deschis imediat. Automobilul a coborât în garajul subteran, unde a oprit, fiind așteptat de un agent de securitate care a deschis portiera din spate.

— Plecăm peste o oră, a mârâit domnul Trudeau înspre Toliver, după care a dispărut cu două genți diplomat umflate.

Liftul a urcat cu repeziciune cele șaisprezece etaje până în vârful clădirii, unde domnul și doamna Trudeau locuiau

într-o splendoare de neînchipuit. Apartamentul lor era situat pe două etaje și pe numeroasele lui ferestre se putea admira Central Park. Cumpăraseră acea locuință cu 28 de milioane, la scurt timp după nunta lor de proporții impresionante, care avusese loc în urmă cu șase ani, apoi mai cheltuiseră zece milioane ca s-o aducă la standardele și calitatea promovate de anumite reviste de design. Cheltuielile suplimentare prevedeau două cameriste, un bucătar, un majordom și valeți pentru domnul și doamna, cel puțin o doică și, desigur, asistenta personală obligatorie care să o ajute pe doamna Trudeau să se organizeze corespunzător și să ia masa la ore fixe.

Un valet i-a luat gentile diplomat din mână și pardesiul pe care tocmai le lăsa jos. Nu avea nicio poftă să o vadă pe soție în acel moment, dar trebuia să respecte micile ritualuri cu care o obișnuise. Ea era în camera de toaleta, având câte un coafor de o parte și de alta, ambii lucrând cu febrilitate să-i aranjeze părul blond și drept.

— Bună, scumpo, a zis el îndatoritor, mai curând, ca să fie auzit de cei doi coafori tineri, care nu păreau să bage câtuși de puțin în seamă goliciunea aproape totală a doamnei.

— Îți place cum arată părul meu? a întrebat Brianna privindu-se în oglinda, în timp ce tinerii îi pieptănau părul și se agitau pe lângă ea cu mâinile mișcându-li-se în permanență. Nu-i spusese: „Cum ți-a mers azi?” Nu „bună, dragul meu”. Și nici „cum a fost la proces?” Ci pur și simplu: „Îți place cum arată părul meu?”

— Minunat, i-a răspuns el, bătând deja în retragere.

Cum ritualul fusese îndeplinit, era liber să se facă nevăzut de acolo, lăsând-o pe Brianna cu îmblânzitorii ei. S-a oprit în dreptul patului lor masiv și a aruncat o privire la cămașa ei de noapte — „Valentino”, îl lămurise ea deja. Era de un roșu aprins, cu un decolteu care poate îi acoperea sau nu sânii fantastici, nou-nouți. Era scurtă, aproape

transparentă, cântărind mai puțin de cincizeci de grame și costând probabil 25 000 de dolari. Era măsura 36, ceea ce însemna că abia îi acoperea suficient trupul uscat, astfel ca alte femei anorexice de la vreo petrecere să saliveze de admirație mimată și să spună ce „tare” arăta. În sinea lui, Cari se cam săturase de obiceiurile ei, care deveniseră obsesii: o oră pe zi cu un instructor (300 de dolari ședința), oră de yoga (300 de dolari ședința), o oră pe zi cu un specialist în nutriție (200 de dolari ședința), totul făcut în efortul de a arde până și ultima celulă de grăsime din corpul ei, pentru a-și păstra greutatea între 41 și 43 de kilograme. Ea era deja gata pentru sex — asta făcea parte din înțelegere —, dar pe el îl îngrijora deja ideea ca ar putea fi împuns de oasele coapsei ori că ar putea sa o strivească la vreo mișcare mai bruscă. Brianna avea treizeci și unu de ani, însă el observase câteva riduri deasupra nasului ei. Intervențiile chirurgicale puteau rezolva asemenea probleme, dar nu cumva ea plătea astfel pentru acea înfometare agresivă la care se supunea?

Acum însă îl îngrijorau lucruri mai serioase. Soția tânără și frumoasa făcea parte din imaginea lui publică și, prin apariția ei Brianna Trudeau era în stare sa determine pe oricine să se uite după ea.

Aveau un copil, unul de care Cari s-ar fi putut lipsi cu ușurința. Avea deja șase, chiar de ajuns, considera el. Trei dintre ei erau mai în vârstă decât Brianna. Însă ea insistase să aibă un copil, asta din motive evidente. Un copil reprezenta o asigurare, și cum ea se căsătorise cu un bărbat căruia îi plăceau femeile și adora instituția căsătoriei, copilul era totuna cu familia, legăturile și rădăcinile și, lucru raras nerostit, complicațiile juridice în eventualitatea că lucrurile se destrămau. Copilul era protecția de care avea nevoie orice soție-trofeu.

Brianna născuse o fetiță și îi dăduse nesuferitul nume de Sadler Macgregor Trudeau, Macgregor fiind numele de fată

al Briannei, iar Sadler pârând să fi apărut ca scos din mânecă. La început, ea a susținut că Sadler fusese o rubedenie scoțiană mai nonconformistă, însă a renunțat la povestea aceasta după ce domnul Trudeau a descoperit întâmplător prin apartament o cărțuție cuprinzând nume de copii. În realitate, nu-i păsa defel. Copilul avea însă ADN-ul lui. Mai încercase să joace rolul de tată și în cadrul familiilor precedente, dar eșuase lamentabil.

Sadler împlinise cinci ani și, practic, fusese abandonată de ambii părinți. Cândva dovedind eroism prin eforturile de a deveni mamă, Brianna își pierduse repede interesul față de lucrurile care țineau de maternitate și transmisese îndatoririle către o serie de doici. Cea pe care o aveau în prezent era o femeie bine clădită, din Rusia, și deținea documente de imigrare la fel de dubioase ca Toliver. În acele momente, Cari nu era în stare să-și amintească numele ei. Brianna o angajase și se arătase entuziasmată, deoarece femeia vorbea rusește și o putea învăța acea limbă și pe Sadler.

— Și ce limbă crezi că va ajunge să prefere? o întrebase Cari.

Brianna nu găsisese răspunsul la o asemenea întrebare.

A intrat în camera de joacă, a ridicat copila în aer ca și cum abia așteptase să o revadă, a strâns-o în brațe și a sărutat-o, a întrebat-o ce făcuse în cursul zilei și, după câteva minute, a reușit să evadeze cu grație, refngiindu-se în birou, unde a pus mâna pe telefon și s-a apucat să răcnească la Bobby Ratzlaff.

După câteva apeluri infructuoase, a făcut duș, și-a uscat părul vopsit perfect, arătând pe jumătate cărunt și a îmbrăcat cel mai recent cumpărat frac Armani. Betelia pantalonilor, probabil măsura 44, îl strângea puțin, fiind cu câțiva centimetri mai strâmta față de vremurile când Brianna îl fugărea prin tot **apartamentul. Cum s-a îmbrăcat singur, a blestemat seara ce-l aștepta și**

petrecerea, dar și pe oamenii pe care avea să-i întâlnească acolo. Sigur erau cu toții la curent cu cele petrecute. Probabil că în acele momente vestea circula cu repeziciune în lumea financiară. Telefoanele zbârnâiau, iar rivalii lui se tăvăleau de răs și se bucurau nespuse de necazurile întâmpinate de Krane. Pesemne că internetul vuia de ultimele știri din Mississippi.

Daca ar fi fost vorba de orice alta petrecere, Marele Cari Trudeau ar fi absentat, scuzându-se că nu se simțea bine. În fiecare zi din viața făcea ceea ce avea chef, iar dacă hotăra în ultima clipă să nu meargă la o petrecere, ce naiba? Însă acel eveniment era de alt gen și nu putea proceda astfel.

Cum-necum, Brianna își croise loc în Consiliul de Administrație al Muzeului de Artă Abstractă, iar în acea seară era marea reprezentare a anului. Aveau să vadă rochii concepute de designeri renumiți, rezultate ale unor operații de liposucție și ale unor ridicări de sâni siliconați, să admire bărbii remodelate și femei bronzate perfect, diamante, să se bucure de șampanie, caviar, pateu de găscă, cina pregătită de un bucătar celebru, după care se putea participa la o licitație făcută în scris pentru amatori, plus o licitație deschisă pentru cei care gândesc mai încet. Și, ceea ce era mai important, pretutindeni, camere peste camere de filmat, îndeajuns de multe ca să-i convingă pe oaspeții din elită că ei și numai ei erau buricul lumii. Ce noapte a decernării Oscarului? Aici era cea mai mare atracție a anului.

Punctul nodal al seriei, cel puțin pentru unii, va fi licitarea unei opere de artă. În fiecare an, comisia dădea comandă unui pictor sau sculptor „în curs de afirmare” să creeze ceva strict pentru acel eveniment și, de obicei, scotea peste un milion de

dolari pe acea lucrare. În anul precedent, pictura licitata, care avusese ca subiect o prezentare uimitoare a unui creier uman după ce fusese împușcat, se vânduse cu șase milioane. Capodopera din acest an era un morman deprimant de lut negru cu țepușe din bronz, totul sugerând contururile unei tinere fete. Purta amezișorul titlu de *Imelda violata* și ar fi ramas nebăgata de nimeni în seamă, într-o galerie din Duluth, dacă nu ar fi fost vorba de sculptor, un geniu chinuit din Argentina, despre care se zvonea că ar fi fost în pragul sinuciderii, o soartă tristă care avea să dubleze instantaneu valoarea creațiilor lui, amănunt ce nu le scăpase newyorkezilor, care erau abili investitori în obiecte de artă. Brianna lăsase peste tot prin apartament broșuri editate de muzeu și făcuse câteva aluzii prin care dădea de înțeles că *Imelda violată* ar arăta extraordinar în foaier, chiar alături de intrarea în lift.

Cari știa că lumea se aștepta să cumpere sculptura aceea blestemată și spera că asta nu va da naștere unei frenezii generale. Iar dacă devenea proprietarul acelei opere de artă, spera ca artistul să se sinucidă cât mai curând.

Ea și Valentino au apărut dinspre camera de toaletă. Băieții care îi aranjaseră părul plecaseră, iar ea reușise între timp să îmbrace rochia și să-și pună singură bijuteriile.

— Fabulos, a exclamat Cari, și nu exagera câtuși de puțin. În ciuda aspectului ușor ciolânos și a coastelor vizibile,

Brianna era totuși o femeie frumoasă. Părul ei arăta cam la fel cum i-l văzuse dimineața la ora șase, când ea își bea cafeaua, iar el o sărutase de rămas-bun. Acum, la distanța de o mie de dolari, nu vedea vreo deosebire esențială.

Ei, în fine. Cunoștea prea bine prețul trofeelor. Prin contractul prénuptial, Brianna primea 100 000 de dolari pe lună, cu care să se joace pe perioada căsătoriei, și douăzeci

de milioane dacă se despărțeau. În schimb, dacă dorea, tatăl o putea vizita pe Sadler de câte ori voia.

În Bentley, au ieșit din măruntaiele clădirii cu apartamente și au ajuns în Fifth Avenue, când Brianna a zis brusc:

— Vai, am uitat să o sărut pe Sadler la plecare! Oare ce fel de mamă sunt?

— **Lasâ, că n-a pâțit nimic, a spus Cari, care uitase la rândul-i să spună noapte buna copilei.**

— **Mă simt îngrozitor, a spus Brianna mimând dezgustul. Paltonul negru, lung până în pământ, model Prada, era despicat, astfel că bancheta din spate era dominată de picioarele ei uimitoare. Picioare de la podea până la gât. Picioare neîmpodobite de ciorapi, îmbrăcăminte ori alte zorzoane. Picioare pe care Cari le putea vedea, admira, atinge, pipai, și nici nu se sinchisea dacă Toliver putea arunca o privire la ele. Doar era o femeie de etalat, ca întotdeauna.**

Cari și-a trecut palma peste picioarele ei pentru că îi plăcea să-i atingă pielea, dar îi venea să spună ceva de genul: „Chestiile astea încep să semene cu niște cozi de mătură”.

A lăsat de la el.

— **Știi ceva de proces? a întrebat ea într-un târziu.**

— **Juriul ne-a făcut-o, a zis el.**

— **Îmi pare tare rău.**

— **Asta e. —Cât?**

— **Patruzeci și unu de milioane.**

— **Ce ignoranți...**

Cari îi spusese puține lucruri despre complicata și misterioasa lume a Trudeauu Group. Ea avea pe cap acțiunile caritabile și diverse proiecte, mese de prânz și instructori, care o țineau ocupată. Iar el nu voia și nici nu tolera prea multe întrebări.

Brianna verificase pe internet, așa că aflase exact decizia juriului. Știa ce spusese avocații despre recurs și mai știa că acțiunile Krane vor înregistra o scădere drastică încă de la primele ore ale dimineții de mâine. Era frumoasă și slabă, dar proasta nu era. Carl a vorbit din nou cu cineva la telefon.

Clădirea Muab se înalță la câteva intersecții mai spre sud, între Fifth Avenue și Madison. Pe măsură ce s-au apropiat încet, odată cu traficul, au văzut sclipirile scurte ale zecilor de blițuri.

Brianna s-a înviorat, și-a controlat ținuta și s-a străduit să atragă atenția asupra elementelor noi de decor pe care le oferea și a zis:

- Doamne, ce-i urâsc pe oamenii ăștia...
- Care oameni?
- Fotografii ăștia.

A pufnit în răs auzind acea minciuna sfruntată. Automobilul s-a oprit, un portar îmbrăcat în frac a deschis ușa, iar fotografiile s-au rotit și s-au apropiat de Bentley-ul negru. Marele Cari Trudeau a coborât fără niciun zâmbet pe față. Apoi au urmat picioarele. Brianna știa precis cum să le ofere fotografiilor, așadar revistelor de scandal și poate, da, de ce nu, vreunei reviste de modă, ceea ce le trebuia — picioare lungi și senzuale, fără să dezvăluie chiar totul. Laba piciorului drept a atins prima pământul, etalând un pantof Jimmy Choo la o sută de dolari degetul, iar când s-a răsucit cu pricepere, pardesiul i s-a desfăcut și Valentino a cooperat, ridicându-se cât trebuia, astfel că întreaga lume a putut înțelege adevăratele beneficii de a fi miliardar și de a deține un trofeu.

Braț la braț, cei doi au părut să plutească pe covorul roșu, făcând semne către fotografi și ignorându-i pe cei câțiva reporteri, dintre care unul a avut îndrăzneala să-i strige:

- Hei, Cari, vreun comentariu privind procesul din

Mississippi?

Cari nu a auzit, bineînțeles, ori s-a prefăcut surd. Insa a iuțit puțin pasul și curând au ajuns înăuntru, pe un teren ceva mai sigur. Așa spera el. Au fost întâmpinați de amfitrioni plătiți; li s-au luat pardesiile; li s-au adresat zâmbete; au apărut și fotografii amabili; s-au ivit ca din senin vechi amici; iar în scurt timp, s-au pierdut în mijlocul oamenilor cu adevărat bogați, care se prefăceau că se bucura de compania celorlalți.

Brianna și-a găsit prietena cu care rezona din suflet, un alt trofeu anorexie, cu un trup la fel de neobișnuit — superb de înfometat, dar evidențiind niște sâni ridicol de mari. Cari s-a îndreptat direct spre bar și era cât pe ce să ajungă acolo, când a fost practic placat de o jigodie pe care sperase să o ocolească.

— Cari, prietene, am auzit că ai necazuri prin sud, a bubuit cât de tare a putut glasul bărbatului.

— Da, foarte mari, a spus Cari, cu glas mult mai scăzut, și a prins între degete un pahar înalt de șampanie din care a început să soarba.

Pete Flint ocupa locul 228 în topul *Forbes* al celor mai bogați 400 de americani. Cari era pe locul 310 și fiecare din cei doi știa precis unde era locul său pe lista. Numerele 87 și 141 se aflau, de asemenea, printre invitați, împreună cu o serie de concurenți care nu încăpuseră în acest top.

— Îmi închipuisem că băieții tăi țineau lucrurile sub control, a insistat Flint, sorbind zgomotos dintr-un pahar în care avea scotch sau bourbon.

A reușit să se încrunte, timp în care făcea eforturi mari sa-și ascundă încântarea.

— Da, așa am crezut și noi, a spus Cari, regretând că nu putea să-i tragă cel puțin doua palme peste obrazii plini, ce parcă îi stăteau la îndemână.

— Nu faceți recurs? I-a întrebat Flint cu gravitate.

— Ba da, e gata pregătit.

La licitația din anul precedent, Flint se lăsase purtat de frenezia generală și plecase acasă cu *Creier după împușcătură*, un deșeu artistic valorând șase milioane de dolari, care declanșase campania actuală a Muab pentru procurarea de capital. Nu credea nimeni că va rata vânzătoarea după premiul cel mare al serii.

— Buna idee am avut săptămâna trecută vânzând acțiuni Krane, a spus el.

Carl a dat să-l înjure, dai- și-a păstrat cumpătul. Flint deținea un fond de garanție, renumit pentru mișcările îndrăznețe pe care le făcea pe piață. Chiar vânduse acțiuni Krane Chemical în condiții short, anticipând un verdict nefavorabil? În privirea nedumerită a lui Carl părea să se citească acea întrebare.

— A, sigur, a continuat Flint, sorbind din pahar și lingându-și buzele cu un plescăit. Omul nostru de acolo a zis că ai încurcat-o.

— N-o să plătim niciun cent, a spus Cari.

— O să plătești mâme-dimineată, amice. Noi punem rămășag că acțiunile Krane vor scădea cu 20%.

Și spunând acestea s-a întors și a plecat, lăsându-l pe Cari să-și termine băutura și să mai ia un pahar. Douăzeci la sută? Cu mintea iute ca o rază laser, a făcut imediat socoteala. Datora 45% din acțiunile comune neachitate ale Krane Chemical, o companie cu o valoare de piață de 3,2 miliarde de dolari, în baza prețului de închidere a zilei. O scădere de 20% îl va costa 280 de milioane, doar pe hârtie. Asta nu însemna o pierdere de numerar, desigur, dar era o veste suficient de proasta ca să le strice mturor ziua de munca.

Mai curând se va înregistra o scădere de 10%, a gândit el. Băieții de la departamentul financiar fuseseră de acord cu cifra avansată de el.

Putea fondul de garantare al lui Flint să vândă în condiții *short* o parte considerabilă din acțiunile Krane fără ca el sa

fie informat? S-a uitat fix la un barman derutat și a analizat întrebarea. Da, era posibil, dar puțin probabil. Flint nu făcea decât să-i pună puțină sare pe rană.

Directorul muzeului a apărut ca din senin, iar Cari s-a arătat încântat să-l întâlnească. Omul nu avea să aducă vorba despre verdict, chiar dacă ar fi știut de proces, lucru puțin probabil, îi va spune lucruri plăcute și, desigur, va face comentarii despre aspectul fabulos al Briannei. Se va interesa, de asemenea, de Sadler și va voi să afle despre stadiul renovării casei lor din Hamptons.

Au vorbit exact despre asemenea lucruri cât timp s-au plimbat cu paharele de băutura în mână prin sala aglomerată, ferindu-se de grupurile care purtau conversații pe teme neplăcute, și s-au instalat în cele din urma în fața sculpturii *Imelda violată*.

— Minunată, nu credeți? I-a întrebat directorul muzeului.

— Frumoasă, a recunoscut Cari, aruncând o privire spre stânga, pentru că prin dreptul lor a trecut întâmplător numărul 141.

— La ce sumă se va vinde?

— Toată ziua am analizat acest aspect. Cine știe, având în vedere oaspeții din seara asta? Aș spune că pe puțin cinci milioane.

— Și cât valorează de fapt?

Directorul a zâmbit, pentru că un fotograf tocmai îi immortaliza.

— Ei, asta este cu totul altceva, nu? Ultima lucrare importantă a acestui sculptor s-a vândut unui domn japonez cu prețul de aproximativ două milioane. Desigur, acest domn nu dona sume mari de bani micuțului nostru muzeu.

Cari a mai luat o gură de șampanie din pahar și a confirmat acel joc. Scopul campaniei inițiate de Muab era să strângă 100 de milioane în cinci ani. După părerea Briannei, reușiseră să adune deja jumătate din sumă și

aveau nevoie de un impuls puternic în cadrul licitației din acea seară..

Curând le-a fost prezentat un critic de artă, care publica în *Times* și cu care au continuat discuția. „Tare aș vrea să știu dacă omul are habar de verdict”, a gândit Cari. Criticul și directorul au vorbit despre sculptorul argentinian și despre problemele lui de sănătate mintală, vreme în care Carl a examinat sculptura și s-a întrebat dacă voia cu adevărat să o vadă mereu în foaierul luxosului său apartament.

Oricum, soția lui sigur dorea asta.

CAPITOLUL 3

Căminul temporar al familiei Payton era un apartament cu trei dormitoare situat la etajul unu al unui complex vechi din apropierea universității. Wes locuise în zonă pe vremea studenției și încă îi venea greu să creadă că revenise în acel cartier. Se petrecuseră însă atâtea schimbări majore, încât era dificil să se mărginească la una anume.

Cât de temporar era acel cămin? Asta era marea întrebare pe care și-o puneau cei doi soți, deși ea fusese amânată, se discuta de multe săptămâni și nici acum nu avea să fie analizată. Poate peste o zi, două, când starea de oboseală și șoc avea să treacă, iar ei reușeau să-și găsească un moment de răgaz și liniște ca să discute despre viitor. Wes a făcut câteva manevre cu mașina prin parcare, ocolind un tomberon mare, plin ochi, din care se revărsase gunoiul pe jos. Cutii de bere în special și sticle sparte. Băieții de la colegiu se distrau azvârlind de la etajele superioare tot ce goleau, peste parcare și peste mașini, în direcția tomberonului. Când sticlele se spărgeau, zgomotul răsuna amplificat printre clădirile complexului, iar studenții se amuzau. Dar nu toți. Pentru cei doi soți, care duceau dorul somnului, hărmălaia devenea uneori insuportabilă.

Proprietarul, un vechi client, era socotit de foarte multă

lume, în special de studenți, drept deținătorul celor mai mizere locuințe. El le oferise apartamentul, iar contractul încheiat printr-o strângere de mâna prevedea o chirie de o mie de dolari pe luna. Locuiau acolo de șapte luni, plățiseră pentru trei, însă proprietarul spusese insistent că nu-și făcea griji. Aștepta răbdător la rând, alături de mulți alți creditori. Firma de avocatură Payton & Payton dovedise cândva că putea atrage clienți și era în stare să scoată profit, iar cei doi parteneri erau capabili de o revenire spectaculoasă.

„Ce părere ai de această revenire? s-a gândit Wes, în timp ce a intrat într-un loc de parcare. Verdictul de 41 de milioane ajunge?” Vreme de o clipă, s-a simțit plin de vigoare, după care iarăși l-a cuprins oboseala.

Sclavi ai unui obicei respingător, imediat ce au coborât din mașina, și-au luat gentile diplomat de pe banchetă.

— Nu, a anunțat Mary Grace pe neașteptate. În seara asta nu mai lucrăm. Să lăsăm astea în mașina!

— Am înțeles, doamnă.

S-au grăbit să urce scările, ascultând muzica rap data tare, ce răzbătea pe fereastra unui apartament alăturat. Cu un zornăit, Mary Grace a scos cheile și a descuiat ușa, după care au pătruns repede înăuntru, unde copiii se uitau la televizor împreună cu Ramona, doica lor din Honduras. Liza, fiica lor de nouă ani, s-a repezit spre ei strigând:

— Mami, am câștigat, am câștigat!

Mary Grace a ridicat-o în aer și apoi a strâns-o tare în brațe.

— Da, draga mea, am câștigat.

— Patruzeci de miliarde!

— Milioane, scumpo, nu miliarde.

Mack, băiatul de cinci ani, a venit în fugă spre tatăl lui, care l-a înhățat și l-a ridicat în sus, după care amândoi soții au rămas în holul îngust de la intrare, strângându-și copiii în brațe. Pentru prima oară după pronunțarea verdictului, Wes

a observat lacrimi în ochii soției.

— Te-am văzut la televizor, a spus Liza.

— Arătai obosit, i-a zis Mack.

— Păi sunt obosit, a spus Wes.

Ramona a rămas deoparte, având însă pe față un zâmbet abia perceptibil. Nu știa sigur ce însemna verdict, dar înțelegea îndeajuns ca să se bucure de veste.

După ce și-au scos pantofii și pardesiele, s-au așezat toți pe canapeaua frumoasă din piele, unde, strânși laolaltă, au discutat despre școală. Wes și Mary Grace reușiseră să-și păstreze mai toate piesele de mobilier, astfel că apartamentul sărăcăcios era decorat cu lucruri de calitate, care nu le aduceau aminte doar de trecut, ci, lucru mai important, îi făceau să aibă în vedere și viitorul. Era vorba doar despre o oprire temporară, o amânare neprogramată.

Pe podeaua camerei de zi stăteau împrăștiate caiete și hârtii, semn clar că teme se făcuseră înainte de deschiderea televizorului.

— Mor de foame, a anunțat Mack în timp ce se străduia zadarnic să desfacă nodul cravatei lui Wes.

— Mama spune că o să mâncăm macaroane cu brânză, a zis el.

— Foarte bine! și-au exprimat copiii aprobarea în cor, iar Ramona s-a strecurat în bucătărie,

— Asta înseamnă că o să avem o casă nouă? a întrebat Liza.

— Credeam că-ți place asta, a zis Wes.

— Da, dar tot o să căutăm una nouă, da?

— Sigur că da.

Fuseseră foarte precauți cu copiii. Îi explicaseră Lizei elementele esențiale ale cazului — o companie rea a poluat apa, care le-a făcut mari neazuri multor oameni —, iar ea a spus îndată că nici ei nu-i plăcea compania respectivă. Iar dacă familia era nevoită să se mute într-un apartament pentru a lupta împotriva companiei, ea era de acord cu

asta.

Cu toate acestea, părăsirea noii și frumoasei lor case reprezentase o experiență traumatizantă. Fostul dormitor al Lizei fusese zugrăvit în roz și alb, și avusese tot ce și-ar fi dorit o fetiță. Acum, împărțea un dormitor nu prea spațios cu fratele ei și, chiar dacă nu se plângea, era curioasă să știe cât va mai dura situația aceea. Mack era preocupat în general de treburile lui de la grădiniță ca să-și facă griji legate de locuință.

Ambilor copii le era dor de vechiul cartier, unde casele erau mari, iar în spatele lor se găseau piscine și locuri de joacă și de exerciții fizice. Unde aveau prieteni alături sau după colț. Școala era particulară și le oferea siguranță. Biserica era la o stradă depărtare și își cunoșteau toți vecinii.

Acum Liza urma o școală elementară de stat, unde erau mai multe fețe negre decât albe, iar biserica însemna una episcopală, unde oricine era bine-venit.

— Nu ne vom muta chiar imediat, a spus Mary Grace. Dar probabil că vom începe căutările.

— Mor de foame, a repetat Mack.

Subiectul casă era îndeobște ocolit când îl atingea vreunul dintre copii, astfel că Mary Grace s-a ridicat în picioare.

— Hai să gătim, i-a propus ea Lizei.

Wes a găsit telecomanda și i-a zis lui Mack:

— Hai să vedem emisiunea *Sports-Center!* Orice, numai știrile locale nu.

— Sigur.

Ramona a fiert apa și a făcut o roșie cubulețe. Mary Grace a îmbrățișat-o în treacăt și a întrebat-o:

— Ai avut o zi bună?

Da, o zi bună, a zis ea. Nicio problemă la școală. Temele, gata făcute. Liza a plecat pe nesimțite în camera ei. Mai era până să manifeste vreun interes față de treburile

gospodărești.

— Și tu ai avut o zi bună? a întrebat Ramona.

— Da, foarte bună. Să punem cașcaval cedar.

A găsit o bucată în frigider și s-a apucat să o dea pe răzătoare.

— Acum vă puteți liniști?

— Da, măcar câteva zile.

Printr-o prietenă de la biserică, o găsiseră pe Ramona, pe jumătate moartă de foame, ascunzându-se într-un adăpost din Baton Rouge, dormind pe un pat de campanie și mâncând hrană din conserve trimise ca ajutoare în sud victimelor uraganului Katrina. Supraviețuise unei călătorii istovitoare tocmai din America Centrală, prin Mexic, apoi Texas, apoi Louisiana, unde niciuna dintre promisiunile primite nu se materializase. Nici slujbă, nici familie care să o găzduiască, nici documente, nimeni care să aibă grijă de ea.

În condiții normale, soților Payton nu le trecuse niciodată prin minte să angajeze o doică ilegală, care nu fusese naturalizată. Au adoptat-o imediat, au învățat-o să conducă mașina, dar numai pe câteva străzi anume alese, au instruit-o cum să folosească telefonul mobil, computerul și aparatura casnică, apoi insistaseră ca ea să deprindă limba. Avea cunoștințe de baza câpătate la o școală catolică din orașul ei de baștină. Își petrecuse zilele în apartament, făcând curat și imitând vocile auzite la televizor. După opt luni, înregistreze progrese impresionante. Prefera totuși să asculte, mai ales la ceea ce spunea Mary Grace, care avea nevoie de cineva față de care să se descarce. În ultimele patru luni, în puținele ocazii când preparase cina, Mary Grace vorbise fără întrerupere, iar Ramona îi sorbise fiecare cuvânt. Asta era o terapie minunată, îndeosebi după o zi cumplită în tribunalul unde toată lumea era încordată la maximum.

— Nicio problemă cu mașina? îi puna Mary Grace

aceeași întrebare în fiecare seară. Cea de-a doua mașină a lor era o Honda Accord veche, pe care Ramona încă nu o lovise. Din motive foarte întemeiate, îi îngrozea gândul de a lăsa o imigrantă ilegală, fără permis de conducere și fără asigurare, în voie pe străzile din Hattiesburg, cu o Honda care făcuse probabil un miliard de mile, pe bancheta căreia se găseau doi copii mici. O instruiseră pe Ramona să memoreze ruta pe străzi laterale până la școală, magazinul universal și, dacă era necesar, până la biroul lor. Dacă ar fi oprit-o poliția, își făcuseră planul să îi implore pe polițiști, pe procuror și pe judecător. Îi cunoșteau bine pe toți aceștia.

Wes știa clar că judecătorul-șef al orașului avea ca angajat un imigrant ilegal care îi plivea grădina și îi tunde gazonul.

— O zi bună, a spus Ramona. Nicio problema. Totul e bine. Adevărat, o zi bună, a gândit Mary Grace în sinea ei și s-a apucat să topească brânza.

Telefonul a sunat și, fără prea mult chef, Wes a ridicat receptorul. Numărul era trecut la secret, pentru că un dement le adresase amenințări. Se slujeau de telefoanele mobile practic pentru aproape orice convorbire. A ascultat, a spus ceva, apoi a închis și s-a apropiat de mașina de gătit, unde a tulburat pregătirea cinei.

— Cine era? a întrebat cu un aer îngrijorat Mary Grace. Orice telefon primit acasă era întâmpinat cu suspiciune.

— Sherman, de la birou. Spune că dau târcoale câțiva reporteri, care vor să discute cu starurile.

Sherman era unul dintre asistenți.

— De ce mai e la birou la ora asta? a întrebat Mary Grace.

— Poate nu s-o fi săturat de muncă, așa cred. Avem măslina pentru salata?

— Nu. Ce i-ai spus?

— Să-l împuște pe unul, iar restul se vor face nevăzuți.

— Amestecă salata, te rog, i-a spus ea Ramonei.

S-au ghemuit toți cinci la o masă de jucat cărți, îngrămădită într-un colț al bucătăriei. Și-au dat mâinile, iar Wes a rostit rugăciunea și mulțumiri pentru lucrurile bune din viață, pentru familie, prieteni și școală. Și pentru hrană. A înălțat mulțumiri pentru că avuseseră parte de un juriu înțelept și generos și pentru rezultatul fantastic, însă va lăsa asta pentru altădată. Au trecut întâi salata de la unul la altul, apoi macaroanele și brânza.

— Tati, putem să ne instalăm corturile aici? a spus Mack pe neașteptate, după ce înghițise prima îmbucătura.

— Sigur! i-a răspuns Wes, simțind brusc o durere de spate. Instalarea cortului în apartament însemna așezarea de pături, plăpumi și perne pe podeaua camerei de zi și dormitul acolo, de obicei cu televizorul deschis până noaptea târziu, de obicei vinerea. Aranjamentul funcționa doar dacă mami și tati participau la distracție. Ramona era invitată întotdeauna, dar ea refuza politicos.

— Bun, dar ne culcăm la aceeași oră, a spus Mary Grace. Suntem în cursul săptămânii.

— Ora zece, a spus Liza, care era mai mereu negociatorul.

— Nouă, a zis Mary Grace, iar o adăugire de jumătate de oră i-a făcut pe amândoi copiii să zâmbească.

Mary Grace a stat alături de copii, savurând momentul și simțindu-se fericită că oboseala avea să dispară curând. Poate acum va avea vreme să se odihnească, să îi ducă la școală, să îi vadă la ore și să ia masa de prânz cu ei. Tânjea să redevină mama, nimic mai mult, și socotea că ziua în care va trebui să intre din nou într-o sala de tribunal va fi mohorâta.

*

Seara de miercuri era sinonimă cu ghiveci din ce se nimerește la biserica Pine Grove, unde numărul participanților era întotdeauna impresionant. Biserica, una

foarte frecventată, era plasată chiar în mijlocul cartierului, iar mulți credincioși aveau de mers pe jos doar o intersecție sau două duminică și miercuri. Ușile ei stăteau deschise optsprezece ore pe zi, iar pastorul, care locuia în locuința parohială din spatele bisericii, era întotdeauna acolo, gata să își îndrume turma.

Au mâncat în sala comună, o construcție urâtă din tablă, lipită de capelă, unde mesele pliabile erau acoperite cu tot felul de mâncăruri gătite în casă. Existau până și un coș cu chifle coapte acasă, un automat de ceai îndulcit și, desigur, foarte multe sticle de apă îmbuteliată. Mulțimea avea să fie mai numeroasă în acea seară, iar oamenii sperau că Jeannette va fi prezentă. Nu strica să celebreze împreună victoria în proces.

Biserica Pine Grove era de o independență încăpățânată, neavând nici cea mai vagă legătură cu orice altă confesiune, și constituia un motiv de mândrie nerostită pentru întemeietorul ei, pastorul Denny Ott. Fusese construită de bapțiști în urmă cu câteva decenii, apoi se veștejise la fel ca restul orașului Bowmore. Până la sosirea lui Ott, printre credincioși se număra doar câteva suflete foarte rău lovite de viață. Anii de dispute interne dusese la decimarea enoriașilor. Ott a făcut curățenie în sufletele oamenilor, deschizând larg ușile față de comunitate și întinzându-le o mână generoasă.

Nu fusese acceptat dintru început, în primul rând pentru că venea din nord și vorbea cu un accent curat, sacadat. Ajunsesse să cunoască o fată din Bowmore la un colegiu biblic din Nebraska, iar ea îl adusese în sud. Printr-o serie de întâmplări nefericite, s-a trezit activând ca pastor suplinitor la Biserica Baptistă Secundă. Nu era cu adevărat baptist, dar, cum în zona respectivă existau prea puțini preoți tineri, biserica nu-și putea îngădui să facă mofturi. Șase luni mai târziu, toți bapțiștii plecaseră, iar biserica a căpătat alt nume.

Purta barbă și deseori predica în cămăși din flanel și în ghete grele. Nimeni nu interzicea portul cravatelor, dar apariția lor sigur stârnea priviri încruntate. Era o biserică a oamenilor, un loc unde oricine își putea găsi pacea și mângâierea, fără să se deranjeze să îmbrace tot ce avea mai bun când intra în ea.

Se descotorosise de vechile cărți de imnuri. Nu le prea agreea pe cele tânguitoare, scrise de vechii pelerini. Serviciile de rugăciuni erau libere, modernizate de apariția ghitarelor și a prezentărilor de diapozitive. Preotul credea și propovăduia că sărăcia și in justiția erau probleme mult mai importante decât avortul și drepturile homosexualilor, însă avea grija să nu politizeze lucrurile.

Biserica sporise și prosperase, deși pe el nu-l interesau deloc banii. Un prieten de pe vremea seminarului era la o misiune din Chicago și, prin intermediul acestuia, Ott avea un inventar bogat de obiecte de îmbrăcăminte folosite, dar foarte utile în „debaraua” bisericii. Sâcâia congregațiile mai bogate din Hattiesburg și Jackson și, cu ajutorul contribuțiilor primite de acolo, avea o rezervă îndestulătoare de alimente într-un capăt al sălii comune. Nu le dădea pace companiilor producătoare de medicamente, solicitând produse excedentare, astfel că „farmacia” bisericii era doldora de medicamente care se eliberau fără prescripție medicală.

Denny Ott socotea că avea misiunea de a se îngriji de toți locuitorii din Bowmore, astfel ca nimeni să nu rămână flămând sau fără locuință ori să se îmbolnăvească, mai ales dacă îi stătea în putința să împiedice acest lucru. Nu dorea ca asta să se întâmple cât veghea el, iar vegherea lui nu slăbea nicio clipă.

Ținuse slujba de înmormântare pentru șaisprezece dintre enoriașii lui uciși de Krane Chemical, o companie pe care o detesta atât de amarnic, încât îi cerea mereu iertare Domnului pentru asta. Nu-i ura pe oamenii fără nume și

chip care erau proprietarii companiei, pentru că procedând astfel și-ar fi compromis credința, ci corporația în sine. Era un păcat să deteste o corporație? Acea gălceava încărcată de furie se purta în sufletul lui în fiecare zi, iar ca să se păzească, se ruga mereu.

Toți cei șaisprezece decedați erau îngropați în micul cimitir din spatele bisericii. Când vremea era plăcută, tăia iarba din jurul pietrelor de mormânt, iar când era frig, văruia gardul din șipci care înconjura cimitirul și care împiedica căprioarele să pătrundă acolo. Deși nu plănuia asta, biserica lui devenise centrul activității anti-Krane din districtul Cary. Aproape toți membrii congregației fuseseră loviți de boală sau de moartea cuiva căruia compania îi făcuse rău.

Sora mai mare a soției lui absolvise școala Bowmore High împreună cu Mary Grace Shelby. Ott și soții Payton erau extrem de apropiați. De multe ori, consultațiile juridice erau acordate în biroul pastorului, cu ușa închisă, cu unul dintre soți vorbind la telefon. În sala comună, neîncăpătoare din cauza avocaților veniți din mari orașe, fuseseră luate zeci de depozitii. Ott îi detesta pe avocații corporatiști la fel cum ura corporația în sine.

Mary Grace îi telefonase pastorului Ott în timpul procesului și îl prevenise mereu să nu manifeste un optimism exagerat. Însă el oricum nu ar fi fost din caleafară de optimist. Când ea îl sunase în urmă cu două ore, ca să-i dea uimitoarea știre, Ott își îmbrățișase soția și, țipând și râzând, dansaseră prin casă. Corporația Krane fusese pusă la colț, umilită, expusa oprobriului, făcută să vadă adevărul. În sfârșit.

Tocmai își saluta enoriașii când a văzut-o pe Jeannette intrând împreună cu sora ei vitregă Bette și cu restul amicilor ei. A fost înconjurată imediat de cei care o iubeau, cei care voiau să se bucure alături de ea de acel moment măreț și să-i adreseze un cuvânt liniștitor. Au făcut-o să se

așeze în partea din spate a sălii, în apropierea pianului, și apoi s-a format un culoar de primire. Ea a reușit să zâmbească de câteva ori și chiar să le mulțumească celorlalți, însă arăta slăbită și fragilă.

Cum mâncarea adusă de enoriași se răcea cu fiecare minut ce trecea și cum biserica era plină, pastorul Ott a cerut să se facă liniște și a început să rostească o rugăciune întortocheată de mulțumiri. A încheiat cu un gest larg din mână și a adăugat:

— Și acum să mâncăm.

Ca întotdeauna, copiii și bătrânii s-au aliniat primii, și s-a servit masa. Ott s-a îndreptat spre fundul sălii și curând a rămas alături de Jeannette. După ce atenția celorlalți s-a îndreptat mai mult spre mâncare, ea i-a spus în șoaptă pastorului:

— Aș vrea să merg până în cimitir.

A condus-o pe o ușă laterală, ce dădea spre o alee îngustă presărată cu pietriș, ce ocolea biserica și ducea, după vreo cincizeci de metri, în micul cimitir. Au pășit rar, în tăcere, prin întunericul ce coborâse deja. Ott a deschis poarta de lemn și au pătruns în cimitirul ordonat și curat, dovedind o bună îngrijire. Pietrele de mormânt de la căpătâi erau mici. Vegheau mormintele unor oameni de rând, care nu aveau nevoie de monumente, cripte sau lucrări hidoase, cum se obișnuia să se aducă tribut celor avuți.

La rândul al patrulea de pe dreapta, Jeannette a îngenuncheat între două morminte. Unul era al lui Chad, un copil bolnăvicios care trăise doar șase ani, după care tumorile îl răpuseseră. Celălalt adăpostea rămășițele lui Pete, soțul alături de care trăise opt ani. Tatăl și fiul, odihnindu-se alături pe vecie. Venea acolo cel puțin o dată pe săptămână și cu fiecare ocazie își dorea să ajungă alături de ei cât mai repede. A atins pietrele de mormânt și, în același timp, trecându-și palmele peste ele, a început să vorbească încet:

— Hei, băieți, a venit mama. Nici n-o să vă vină a crede ce s-a întâmplat astăzi.

Pastorul Ott s-a îndepărtat discret, lăsând-o singură cu lacrimile, gândurile și cuvintele ei blânde, pe care nu voia să le audă. A așteptat lângă poartă și, pe măsură ce minutele se scurgeau, a urmărit umbrele deplasându-se printre șirurile de pietre de mormânt atunci când luna ieșea câte puțin dintre nori. El slujise la înmormântările lui Chad și lui Pete. Șaisprezece morți cu totul, iar șirul acestora nu se încheiase. Șaisprezece victime mute, care probabil nu mai erau chiar atât de tăcute. Din micul cimitir îngrădit cu gard de la biserica Pine Grove se făcuse auzit un glas. Un glas puternic și furios, care cerea să fie ascultat și să i se facă dreptate.

I-a văzut umbra lui Jeannette și a auzit-o vorbind singură.

Se rugase împreună cu Pete înainte de a închide ochii și îl sărutase pe frunte pe micuțul Chad în ultimele lui clipe de viață. Reușise cu greu să găsească bani pentru sicrie și alte cheltuieli. Apoi doi dintre diaconii săi sâpaseră mormintele. Fuseseră îngropați la distanță de opt luni.

Jeannette s-a ridicat, a rostit cuvinte de rămas-bun și a pornit spre ieșire.

— Trebuie să intrăm, a spus Ott.

— Da, mulțumesc, a zis ea ștergându-și obrazii.

*

Masa l-a costat 50 000 de dolari pe domnul Trudeau și, cum el semna cecul, avusese și dreptul de a decide cine va mânca alături de el. În stânga o avea pe Brianna, iar alături de ea era Sandy, o prietena apropiată, un alt schelet ambulant, care fusese eliberată recent de sub obligațiile contractuale ale ultimei căsătorii, iar acum pornise la vânatoare după soțul numărul trei. În dreapta era un prieten, fost bancher, cu soția, oameni plăcuți pentru că preferau să discute despre artă. Urologul lui Cari stătea chiar vizavi. Acesta fusese invitat împreună cu soția pentru

că vorbeau puțin. Singurul care nu se potrivea cu decorul era un director mai mărunț de la Trudeau Group, care se trezise acolo doar pentru că așa se hotărâse prin tragere la sorți probabil, astfel că venise mai mult silit de împrejurări.

Bucătarul de renume pregătise un meniu delicios, alcătuit din caviar și șampanie, trecând apoi la supă de homar, o idee de pateu de găscă sote cu garnituri, găinușă de munte pentru cei cărora le plăcea carnea și alge de mare pentru cei cu gusturi vegetariene. Desertul a fost un tort de înghețată ornat extraordinar de frumos. Fiecare fel de mâncare, inclusiv desertul, impusese un alt soi de vin.

Carl a golit fiecare farfurie cu mâncare ce i s-a pus dinainte și a băut fără să se sfiască. A discutat doar cu bancherul, pentru că acesta auzise vestea venită din Mississippi și părea să manifeste simpatie pentru pierderea procesului. Brianna și Sandy au bârfit în șoapta și, în timpul mesei, i-au făcut de două parale pe toți cei considerați de ele ariviști. Au reușit să plimbe mâncarea prin farfurii, fără să mănânce practic mai nimic. Pe jumătate cherchelit, Cari abia s-a abținut să nu-i spună câteva vorbe soției cât ea își făcea de lucru cu algele. „Știi cât costă mâncarea asta nenorocita?” voise să o întrebe, dar nu avea niciun rost să pornească o ceartă.

Renumitul bucătar, de care Cari nu auzise până atunci, a fost prezentat și a primit ovații din partea celor patru sute de oaspeți, mai toți încă flămânzi după cele cinci feluri de mâncare. Dar petrecerea aceea nu se organizase ca ei să-și umple burțile. Scopul ei era strângerea de fonduri.

După două scurte alocuțiuni, în fața invitaților a apărut licitatorul. *Imelda violată* a fost adusă pe roțile în hol, agățată patetic de o minimacara mobilă și lăsată să atârne legănându-se ușor, la aproape șase metri înălțime, astfel încât să fie văzută de toată lumea. Reflectoare de genul celor folosite în concerte au făcut-o să capete un aer și mai exotic. Mulțimea s-a liniștit, timp în care mesele au fost

debarasate de o armată de imigranți ilegali purtând haine negre și cravate.

Licitatorul a înșirat diverse lucruri despre *Imelda*, iar mulțimea l-a ascultat. Apoi a vorbit despre artist, iar mulțimea a ascultat cu mai multă atenție. Era cu adevărat nebun? Dement? Pe punctul de a se sinucide? Oamenii voiau amănunte, însă conducătorul licitației s-a limitat la chestiuni generale. Omul era de origine britanică, lucru care avea să adauge ofertei câștigătoare cel puțin un milion de dolari.

— Sugerez să începem licitația de la cinci milioane, a propus el vorbind pe nas, iar mulțimea a scos un sunet de uimire.

Brusc, Brianna a părut plictisită de prezența lui Sandy. S-a dat mai aproape de Cari, și-a fluturat genele spre el, apoi și-a lăsat o mână pe coapsa lui. Carl a reacționat făcând semn din cap către cel mai apropiat asistent al licitatorului, un bărbat cu care discutase deja. Asistentul a făcut un semn către podium, iar *Imelda* a căpătat viață.

— Avem, așadar, o oferta de cinci milioane, a anunțat licitatorul. Au urmat aplauze dezlănțuite. E un punct bun de plecare, vă mulțumesc. Acum, vom urca la șase.

Șase, șapte, opt, nouă, și Carl a făcut semn din cap la zece. A rămas cu zâmbetul pe buze, dar simțea o fierbere în stomac. Cât are să-l coste oribilitatea aceea? În sală se găseau cel puțin șase miliardari, plus câțiva în devenire. Nu lipseau orgoliile nemăsurate, bani se găseau cu nemiluita, dar în acele momente nimeni nu era mai disperat decât Cari Trudeau să se vorbească pozitiv despre el într-un articol de ziar.

Și Pete Flint înțelegea acest lucru.

Doi licitanți au renunțat când s-a ajuns la unsprezece milioane.

— Câți au mai rămas? l-a întrebat Cari în șoaptă pe bancher, care urmărea mai mult chipurile oamenilor din

sală decât competiția în sine.

— Mai sunt Pete Flint și probabil încă unu sau doi.

Ticălosul acela. După ce Carl a încuviințat pentru doisprezece milioane, Brianna numai că nu i-a vârât limba în ureche de extaz.

— Avem douăsprezece milioane, a spus conducătorul licitației. Publicul a izbucnit în aplauze și urale, iar el a adăugat cu un aer înțelept:

— Ajunși aici, propun să ne tragem sufletul.

Mai fiecare a luat o gură de ceva. Cari a mai băut niște vin. Pete Flint se găsea în spatele lui, la două mese depărtare, dar Cari nu a îndrăznit să se întoarcă, pentru că astfel ar fi confirmat participarea la acea bătălie.

În cazul în care chiar vânduse acțiunile Krane în condiții *short*, însemna că Flint va câștiga milioane de pe urma verdictului. Totul era doar pe hârtie, dar nu așa erau toate?

Imelda nu. Era reală, putea fi pipăita, o operă de artă pe care Cari nu-și putea permite să o piardă, mai ales în fața lui Flint.

Rundele pentru 13, 14 și 15 milioane au fost făcute să treneze îndelung și frumos de către conducătorul licitației, fiecare dintre ele încheindu-se cu aplauzele oamenilor copleșiți de admirație. Vestea se răspândise imediat, încât toți știau că lupta se dădea între Cari Trudeau și Pete Flint. După ce aplauzele s-au stins, cei doi luptători de categorie grea au reluat confruntarea, oferind și mai mult. Carl a dat din cap aprobator la cifra de șaisprezece milioane, apoi a acceptat aplauzele oamenilor.

— A spus cineva șaptesprezece milioane? s-a auzit glasul bubitor al conducătorului licitației, care se emoționase.

A urmat o pauză lungă. Încordarea devenise dramatică.

— Prea bine, atunci avem șaisprezece. O dată, de două ori, a, iată... avem șaptesprezece milioane.

În cursul aceluși calvar, Cari tot făcuse și-și călcuse tot felul de jurăminte, însă era hotărât să nu sară peste

șaptesprezece milioane de dolari. În timp ce vacarmul se potolea, s-a așezat pe scaun, nepăsător ca orice rechin de corporație care avea miliarde de ars. Terminase, și era foarte fericit cu situația aceea. Flint mersese la cacealma, iar acum el rămăsese în brațe cu femeia aceea de piatră care îl va costa 17 milioane.

— Să îndrăznesc să spun optsprezece?

A urmat alt ropot de aplauze. Cari mai avea timp să se hotărască. Dacă era dispus să dea șaptesprezece, ce mai însemna optsprezece? Iar dacă săreau la optsprezece, atunci Flint își va da seama că el, Cari, era dispus să meargă până la capăt, oricât l-ar fi costat.

Merita să încerce.

— Optsprezece? a întrebat conducătorul licitației.

— Da, a spus Cari, suficient de tare cât să audă destul de mulți oameni. Strategia a dat roade. Pete Flint s-a retras în siguranța banilor necheltuiți și s-a uitat amuzat cum Marele Cari Trudeau încheia o tranzacție proasta.

— Vândută cu optsprezece milioane de dolari domnului Cari Trudeau, a răcnit conducătorul licitației, iar oamenii din sală au sărit în picioare.

Au coborât-o pe Imelda pentru ca noul ei proprietar să poată poza alături de ea. Mulți alții, invidioși, dar și mândri, i-au măsurat pe soții Trudeau și noua lor achiziție. Orchestra a început să cânte, dând semnal că sosise momentul dansului. Brianna fierbea — banii o făcuseră să devină frenetică —, astfel că, pe la jumătatea primului dans, Carl a trebuit să o împingă înapoi cu un pas. Era înfierbântată și lubrică, arătându-și goliciunea atât cât se putea. Oamenii începuseră să o urmărească insistent, dar asta îi convenea Briannei de minune.

— Hai să mergem, i-a spus Cari după cel de-al doilea dans.

CAPITOLUL 4

În timpul nopții, Wes reușise să-și adjucece canapeaua,

un loc de odihnă mult mai moale, iar înainte de răsărit, când s-a trezit, Mack stătea ghemuit și strâns lipit de coasta lui. Întinse pe podea și învelite cu paturi, Mary Grace și Liza dormeau răsfirate, fără să se clinească. Se uitaseră la televizor până când pe ambii copii i-a luat somnul, apoi, pe tăcute, desfăcuseră și goliseră o sticlă de șampanie ieftina, pe care o păstrau de multă vreme. Alcoolul și oboseala i-au doborât, astfel că și-au jurat să doarmă o veșnicie.

Cinci ore mai târziu, Wes a deschis ochii și nu a reușit să adoarmă la loc. Se vedea din nou în tribunal, transpirând și enervându-se, urmărindu-i pe jurați pătrunzând în sală unul după altul, rugându-se, căutând din ochi un semn, apoi auzind cuvintele maiestuoase ale judecătorului Harrison. Cuvinte ce aveau să-i răsune mereu în urechi.

Astăzi va fi o zi frumoasă, iar el nu-și putea permite să o risipească zăcând pe canapea.

S-a desprins ușurel de Mack, acoperindu-l cu o pătură, și s-a îndreptat fără zgomot spre dormitorul lor aglomerat cu tot felul de lucruri, unde și-a tras pe el șortul de alergare, pantofii sport și un tricou. Pe durata procesului, încercase să alerge în fiecare zi, uneori la miezul nopții, alteori la cinci dimineața. Cu o lună în urmă, la ora trei dimineața, se trezise la vreo zece kilometri depărtare de casă. Alergarea îl ajuta să-și limpezească gândurile și să mai alunge din stres. Plănuia strategii, îi interoga pe martori, se contrazicea cu Jared Kurtin, încerca să-i convingă pe jurați, făcea zeci de lucruri, asta în vreme ce făcea pas după pas pe asfalt.

Poate că în alergarea din aceasta dimineață va reuși să se concentreze la ceva, indiferent ce, altceva decât procesul. Poate la o vacanță. La o plajă. Însă ideea apelului începuse deja să-l sâcâie.

Mary Grace nu s-a mișcat când el a ieșit discret din apartament și a încuiat ușa în urmă. Era 5.15.

Fără să forțeze, a pornit și a ajuns curând pe Hardy Street, îndreptându-se către campusul Universității Southern Mississippi, îi plăcea siguranța pe care i-o oferea acel loc. A dat roată căminelor unde locuise cândva, a ocolit stadionul unde jucase, iar după o jumătate de ceas a ajuns în Java Werks, cafeneaua lui preferata, aflată vizavi de campus. A pus patru monede de douăzeci și cinci de cenți pe tejghea și a luat o ceșcuță din cafeaua obișnuită a localului. Patru monede. Aproape că a dat să pufnească în râs când le-a numărat. Trebuia să-și drămuiască și cafeaua, și era mereu în căutare de monede de douăzeci și cinci.

La capătul tejghelei se găsea un maldăr de ziare de dimineață. Titlul primei pagini din *Hattiesburg American* părea să țipe: „Krane Chemical, pedepsita să plătească 41 de milioane”. Articolul era însoțit de o fotografie mare, splendidă, înfățișându-i pe el și pe Mary Grace ieșind din tribunal, obosiți, dar fericiți. Și o fotografie mai mică a lui Jeannette Baker, încă plângând. O mulțime de opinii ale avocaților, câteva ale juraților, inclusiv o încercare de cuvântare, cam întortocheată, ținuta de doctor Leona Rocha care, evident, reprezentase o forță în sala unde jurații deliberaseră. Între alte lucruri memorabile, fragmentai din cuvântarea ei suna astfel: „Ne-a deranjat foarte mult modul arogant și calculat în care Krane Chemical a folosit abuziv terenul, dar și disprețul față de siguranța mediului, apoi duplicitatea în încercarea de a ascunde asemenea practici”.

Wes ținea enorm la acea femeie. A devorat practic articolul lung, fără să mai ia în seamă cafeaua din fața lui. Cel mai important ziar din stat era *Clarion-Ledger*, din Jackson, iar titlul articolului de acolo era ceva mai rezervat, dar impresionant: „Juriul găsește vinovata compania Krane Chemical — un verdict răsunător”. Alte fotografii, declarații, amănunte din desfășurarea procesului, iar după câteva minute, Wes s-a trezit frunzărind restul ziarelor. *Sun Herald*

din Biloxi avea cel mai bun titlu dintre toate: „Juriul a cerut companiei Krane — Scoateți banii!”

Știre de prima pagina și fotografii în marile cotidiene. Deloc rău pentru mica firma de avocatura Payton & Payton! revenirea se făcea în forță, iar Wes era pregătit pentru ea. Telefoanele firmei vor începe să zbârnâie foarte curând, apelate de posibili clienți care aveau nevoie de asistență juridică în divorțuri, falimente și zeci de alte necazuri pe care Wes nu le putea înghiți. Îi va refuza politicos pe toți acești oameni, trimițându-i la firme care se ocupau de nimicuri, firme ce se găseau la fiecare colț de stradă, iar el va verifica năvoadele în fiecare dimineață, așteptând cazurile cu adevărat mari. Un verdict masiv, fotografii în ziare, subiectul zilei în oraș, iar afacerile aveau să crească în mod considerabil.

Și-a golit ceașca de cafea și a ieșit imediat în strada.

*

Cari Trudeau a pârâsit domiciliul înainte de răsăritul soarelui. Putea rămâne izolat de lume în apartament întreaga zi, lăsându-i pe oamenii lui din departamentul de comunicare să se ocupe de dezastru. Se putea ascunde în spatele avocaților. Sau să urce în avionul personal cu reacție și să nu se oprească decât la vila din Anguilla, ori la conacul din Palm Beach. Însă Carl nu era un asemenea om. El nu fugise niciodată când era rost de vreo încăierare, și acum nici nu avea de gând să facă asta. Plus că voia să se afle cât mai departe de soție. Îl costase o avere cu o seară în urmă, iar acum regreta.

— Bună dimineața, i-a zis el cam brutal lui Toliver, când a urcat grăbit pe bancheta din spate a Bentleyului.

— Bună dimineața, domnule.

Toliver nu va pune o întrebare ridicolă, de genul: „Ce mai faceți, domnule?” Era 5.30, o oră nu tocmai neobișnuită pentru domnul Trudeau, dar niciuna normală. De obicei, plecau de acasă cu o oră mai târziu.

— La treaba, a zis șeful, iar Toliver a pornit în viteză pe Fifth Avenue. Douăzeci de minute mai târziu, Cari era în liftul personal cu Stu, un asistent care avea ca unică sarcină să fie disponibil la orice oră din zi și din noapte în caz că marele om avea nevoie de ceva. Stu fusese anunțat cu o oră mai devreme, tot atunci primind și instrucțiuni: cafea, un covrig fierbinte, suc de portocale. I s-a transmis o lista de șase ziare ce trebuiau aranjate pe biroul domnului Trudeau, iar în momentul intrării acestuia, tocmai căuta pe internet articole despre verdict. Cari abia dacă a catadicsit să constate că Stu era acolo.

În biroul lui Trudeau, Stu și-a scos haina, a turnat cafea, după care i s-a spus să aducă covrigul și sucul cât mai repede.

Cari s-a așezat pe fotoliul aerodinamic proiectat special pentru el, și-a pocnit degetele, s-a apropiat de birou, a inspirat adânc și a început cu *New York Times*. Pagina întâi, coloana din stânga. Nu pagina întâi din secțiunea afaceri, ci prima din tot ziarul, la naiba! Alături de știri despre război, un scandal din Congres și morții din Fâșia Gaza.

Pagina întâi. „Krane Chemical, vinovat pentru decese provocate de substanțe toxice”, așa suna titlul, iar Carl a început să-și descleșteze dinții. Rezumatul, Hattiesburg, Mississippi: „La un tribunal al statului, juriul a acordat unei tinere văduve despăgubiri de daune directe în valoare de 3 milioane de dolari și 38 de milioane ca daune punitive în procesul intentat de aceasta împotriva Krane Chemical sub acuzația de ucidere din culpă”. Carl a citit repede — cunoștea amănuntele acelea blestemate. *Times* le prezenta în mod corect pe mai toate. Iar toate declarațiile avocaților erau perfect previzibile. Vorbărie goală. Dar de ce pe prima pagină?

A interpretat asta drept lovitură sub centură, iar curând a primit încă una, aceasta sub forma unui articol din pagina 2 a secțiunii Afaceri, unde un analist de nu știu ce fel se

referea la alte probleme juridice ale Krane Chemical, mai precis, sute de posibile procese sub aceeași acuzație adusă și de Jeannette Baker. Potrivit aceluși expert, unul despre care Cari nu auzise niciodată, lucru neobișnuit, asemenea divulgări puteau însemna pierderi de „câteva milioane” în numerar, iar cum Krane, cu „politicile sale îndoielnice privind asigurarea pentru daune provocate terților” rămăsese practic „expusă”, acest lucru putea fi „catastrofal”.

Cari tocmai blestema când Stu a apărut grăbit cu suc și un covrig.

— Mai doriți ceva, domnule? a întrebat el.

— Nu, acum închide ușa.

Carl a aruncat o privire și la secțiunea dedicată artei. Pe prima pagină, imediat sub îndoitura, apăruse un articol despre evenimentul petrecut seara precedentă la Muab, a cărui atracție o constituise un război înflăcărat în cadrul unei licitații, și așa mai departe. În colțul din dreapta jos apărea și o fotografie color de dimensiuni decente, cu domnul și doamna Trudeau pozând alături de noua lor achiziție. Brianna, fotogenica în orice ocazie, așa cum trebuia să fie, radia frumusețe și farmec. Cari arăta bogat, zvelt și tânăr, așa a socotit el, iar *Imelda* era la fel de ciudată în poza ca și în realitate. Era chiar o operă de artă? Ori o făcătura oarecare din bronz și ciment, încropite laolaltă de cine știe ce amețit care se străduia din răspuțeri să pară torturat de demoni lăuntrici?

Mai curând a doua variantă, după părerea unui critic de la *Times*, același domn agreabil cu care Cari schimbase câteva cuvinte înainte de cină. Întrebat de reporter dacă achiziția în valoare de 18 milioane de dolari făcută de domnul Trudeau reprezenta o investiție înțeleaptă, criticul răspunsese: „Nu, dar sigur reprezintă un ajutor mare în campania muzeului de a strânge fonduri”. Continua apoi să explice că piața în domeniul sculpturilor abstracte

înregistrase o stagnare de mai bine de un deceniu și era puțin probabil ca situația să se îmbunătățească, cel puțin după părerea sa. Nu vedea un viitor strălucit lucrării *Imelda*. Articolul se încheia pe pagina 7, cu două paragrafe și o fotografie a sculptomului, Pablo, zâmbind către obiectiv și pârând foarte viu și, în fine, cu mintea întreagă.

Cu toate acestea, Carl a fost încântat, fie și doar pentru un moment. Articolul suna pozitiv. Iar el era descris ca nefiind afectat de verdict, energic, stăpân pe propriul său univers. Articolele pozitive despre el valorau ceva, dar era totuși conștient că acele aprecieri nu se ridicau nici pe departe la suma de 18 milioane. A mușcat din covrig și a înghițit fără ca măcar să-i simtă gustul.

Înapoi la măcelul din ziare. Știrea apărea pe primele pagini din *Wall Street Journal*, *Financial Times* și *USA Today*. După patru publicații, s-a săturat să găsească aceleași citate din partea avocaților și aceleași previziuni ale experților. S-a împins cu fotoliul de lângă masa de lucru, a sorbit din cafea și a ținut să-și aducă aminte cât de mult ura reporterii. Cu toate acestea, rămăsese în viață. Atacurile presei erau brutale, și vor continua, însă el, Marele Cari Trudeau, primea cele mai dure lovituri, dar rămânea în picioare.

Asta va fi cea mai proastă zi din viața lui profesională, dar ziua de mâine va fi mai bună.

Se făcuse ora 7.00. Bursa se deschidea la 9.30. Tranzacționarea acțiunilor Krane se încheiase la prețul de 52,50 de dolari în ziua precedentă, în creștere cu 1,25 dolari, deoarece juriului îi trebuise foarte mult până să dea verdictul, care se așteptase a fi nedecis. În cursul dimineții, experții anticipaseră o vânzare panicată, însă estimările lor privind pierderile se dovediseră greșite.

A primit un telefon de la directorul departamentului de comunicare și i-a explicat că nu vorbește cu reporteri, jurnaliști, analiști, cu nimeni, indiferent cum s-ar intitula

aceștia și indiferent câți telefonau sau se instalau în holul clădirii. Trebuia respectată atitudinea companiei:, pregătim un apel solid și suntem încredințați că vom câștiga". Să nu se devieze cu o iotă de la această linie de conduită.

La 7.15, Bobby Ratzlaff a sosit împreună cu Felix Bard, șeful departamentului financiar. Niciunul nu dormise mai mult de două ore în noaptea precedentă și amândoi erau uimiți că șeful lor își găsisese timp să meargă la o petrecere. Au deschis amândoi dosarele voluminoase, i-au adresat salutarile obligatorii și neutre, după care s-au așezat la masa de ședințe. Urmau să petreacă acolo viitoarele douăsprezece ore. Aveau multe de discutat, însă adevăratul motiv al ședinței era că domnul Trudeau dorea să aibă companie în buncărul lui când se va deschide bursa și pentru corporație se va dezlănțui iadul pe pământ. Ratzlaff a luat cuvântul primul. Se vor pregăti și se vor depune nenumărate moțiuni postproces, nimic nu se va schimba, iar procesul va fi mutat la Curtea Supremă din Mississippi.

— Tribunalul e recunoscut pentru faptul că are o atitudine binevoitoare față de reclamanți, dar lucrurile se mai schimbă. Am analizat hotărârile din procese importante de prejudicii din ultimii doi ani, iar tribunalul a dat decizii de 5 la 4 în favoarea reclamantului, dar nu întotdeauna.

— Cât durează până se încheie apelul? a întrebat Cari.

— Între optsprezece și douăzeci și patru de luni.

Ratzlaff a continuat. Împotriva lui Krane se depuseseră deja o sută patruzeci de reclamații din cauza scandalului Bowmore, aproape o treime din ele fiind cazuri de deces. În baza unui studiu cuprinzător și încă în desfășurare efectuat de Ratzlaff, de oamenii din subordinea lui și de avocații lor din New York, Atlanta și Mississippi, existau probabil încă trei sau patru sute de cazuri cu potențial „legitim”, ceea ce însemna că ele presupuneau decese, decese probabile sau îmbolnăviri moderate până la grave. Se putea întâmpla să existe mii de cazuri în care reclamanții se plâneau de

suferințe minore precum iritații ale pielii, leziuni și accese supărătoare de tuse, dar deocamdată acestea erau clasificate drept frivole.

Din cauza dificultăților și a costurilor presupuse de dovedirea răspunderii și stabilirea legăturii dintre aceasta și o anumita boala, majoritatea cazurilor înregistrate nu fuseseră prezentate în mod agresiv. Acest lucru nu avea să rămână așa, bineînțeles.

— Sunt sigur că avocații reclamantei suferă de mahmureală în dimineața asta, a spus Ratzlaff, dar Cari nici măcar nu a surâs.

A rămas impasibil. A continuat să citească, fără să ridice ochii spre cel care vorbea, dar nu i-a scăpat absolut nimic.

— Câte cazuri au primit soții Payton? a întrebat el.

— În jur de treizeci. Nu știm sigur, pentru că deocamdată nu au înaintat acțiuni în toate cauzele. Avem mult de așteptat în situația asta.

— Am citit într-un articol că procesul Baker i-a adus aproape în stare de faliment.

— Adevărat. Au amanetat totul.

— Împrumuturi bancare?

— Da, așa se aude.

— Știm cumva la ce banei?

— Nu cred că deținem informația asta.

— Află. Și vreau numărul împrumuturilor, condiții, totul.

— S-a făcut.

Ratzlaff a spus că, pornind din acea poziție, nu prea existau șanse mari de câștig. De vreme ce digul se spărsese, inundația era greu de stăvilit. Avocații vor ataca în forță, iar costurile apărării vor fi de patru ori mai mari, ajungând la 100 de milioane pe an, și asta ușor. Primul caz putea fi pregătit pentru proces în cel puțin opt luni, în același tribunal, cu același judecător. Încă un verdict nefavorabil și... după aceea, cine știe ce se putea întâmpla?

Carl a aruncat o privire la ceasul de la mână și a spus

mormăit că are de dat un telefon. S-a ridicat din nou de la masă, a dat roată biroului, după care s-a oprit în dreptul ferestrelor ce dădeau spre sud. I-a reținut atenția clădirea Trump. Adresa acesteia era Wall Street numărul 40, fiind foarte aproape de Bursa din New York, unde nu peste multă vreme acțiunile comune ale Krane Chemical vor deveni subiectul predilect al discuțiilor zilei, când investitorii vor înnebuni de frică, iar speculatorii vor sta la pândă să dea marea lovitură. Ce cruzime, ce ironie ca el, Marele Cari Trudeau, un om care privise cu încântare de atâtea ori cum vreo companie nefericită se lupta să supraviețuiască, se chinuia acum să alunge vulturii care simțiseră miros de sânge. De câte zeci de ori nu plănuise până în cel mai mic amănunt prăbușirea prețului unor acțiuni, pentru a putea apoi să se repeadă ca o pasăre de pradă să le cumpere aproape pe nimic? Legenda din jurul lui se întemeia tocmai datorita faptului că apelase de atâtea ori la tactici nemiloase.

Cât de rău va fi? Aceasta era marea întrebare, urmata întotdeauna de întrebarea numărul doi: cât va dura?

Deocamdată, avea de așteptat.

CAPITOLUL 5

Tom Huff a îmbrăcat costumul cel mai închis la culoare, și cel mai bun pe care-l avea, și, după o îndelungă chibzuială, a decis să se prezinte la Second State Bank mai târziu cu câteva minute decât de obicei. O intrare prematură în scenă ar părea premeditată, poate chiar un semn de aroganță. Și, lucru și mai important, voia ca toți să se afle la locurile lor de muncă la sosirea lui — bătrânii funcționari de la parter, secretarele fâșnețe de la primul etaj și vicepreședinții, care mai de care, rivalii lui, la etajul doi. Huffy voia să-și asigure o sosire triumfală, în fața unui public cât mai numeros cu putință. Riscase cu mare bravura în cazul soților Payton, iar acest moment de victorie îi aparținea și lui.

În ciuda anticipărilor lui, a fost ignorat cu desăvârșire de funcționarii de la ghișee, secretarele l-au privit cu răceală, iar zâmbetele, aducând mai curând a rânjete adresate de unu dintre rivali, l-au făcut să devină bănuitor. A găsit pe birou un mesaj „urgent” prin care i se cerea să se prezinte la domnul Kirkhead. Se întâmplase ceva, iar Huffy a început să se simtă mai puțin încrezător. De intrarea lui spectaculoasă se alesese praful. Care era necazul?

Domnul Kirkhead era în biroul lui și-l aștepta cu ușa deschisă, ceea ce era în orice împrejurare un semn de rău augur. Șeful detesta ușile deschise și, de fapt, se lăuda cu stilul lui de conducere cu ușile închise. Era caustic, bătăran, cinic și temător până și de propria-i umbră, astfel că ușile închise îi slujeau de minune.

— la loc, a spus el pe un ton lătrător, fără măcar să se gândească la un „bună dimineața” sau „salut”, ori, Doamne ferește, „felicitări”.

Se refugiase îndărătul biroului său cu aspect prețios, ținându-și capul pleșuv aplecat, de parcă ar fi vrut să miroasă foile cu tabele pe care le examina.

— Ce mai faceți, domnule Kirkhead? l-a întrebat Huffy cu glas ciripitor.

Îi părea rău că nu putuse să spună „domnule Prickhead”, pentru că așa proceda de fiecare dată când se referea la șeful lui. Până și femeile mai în vârstă de la parter foloseau câteodată acel nume.

— Grozav. Ai adus dosarul Payton?

— Nu, domnule. Nu mi s-a cerut să-l aduc. S-a întâmplat ceva?

— Două lucruri de fapt, dacă tot ai adus vorba de asta. În primul rând, avem acest împrumut dezastruos acordat către acești oameni, în sumă de peste 400 000 de dolari, trecut cu mult de scadență, desigur, și în cazul căruia nu avem nicio garanție corespunzătoare. E de departe cel mai nefericit credit existent în portofoliul băncii.

Rostise „acești oameni” de parcă Wes și Mary Grace ar fi fost hoți de cărți de credit.

— Asta nu reprezintă nimic nou, domnule.

— Mă lași să termin, dacă nu te superi? Iar acum avem această decizie luată de juriu, o decizie obscena, după părerea mea.

Ca bancher, cred că ar trebui să mă simt fericit, dar, în calitate de creditor comercial și lider de afaceri în această comunitate, am impresia că situația pute. Ce mesaj le transmitem noi potențialilor noștri clienți din domeniul afacerilor prin verdicte de acest gen?

— Să nu mai arunce deșeuri toxice în statul nostru, de exemplu.

Fălcile rotunjoare ale lui Prickhead s-au înroșit în clipa în care a respins răspunsul lui Huffy cu o fluturare a mâinii. Și-a dres glasul, aproape gălgâind din cauza salivării abundente.

— Acest lucru este dăunător climatului de afaceri, a spus el. Știrea despre proces a apărut pe prima pagina în toate publicațiile de dimineață. Am primit telefon de la sediul central. O zi foarte proastă pentru noi.

„Dar o mulțime de zile proaste și pentru cei din Bowmore, a gândit Huffy. Mai ales după atâtea înmormântări.”

— Patruzeci și unu de milioane de dolari, a urmat Prickhead. Pentru o amărâtă de femeie care trăiește într-o rulotă.

— Nu înțeleg ce aveți împotriva rulotelor, domnule Kirkhead. În țara asta mulți oameni de treabă locuiesc în rulote. Noi ne ocupăm doar de credite.

— Nu înțelegi situația. Este o sumă de bani de dimensiuni obscene. Întregul sistem a înnebunit. Și de ce aici? De ce să fie cunoscut statul Mississippi drept o văgăună din punct de vedere juridic? De ce iubesc judecătorii de proces acest micuț stat al nostru? Uită-te doar la câteva analize! E în

defavoarea afacerilor, Huff, strică relațiile noastre de afaceri.

— Da, domnule, dar în dimineața asta trebuie să fiți mai încrezător în privința creditului acordat soților Payton.

— Vreau să fie restituit, și asta cât mai curând.

— Și eu la fel.

— Să faci o eșalonare. Discută cu acești oameni și alcătuiește cu ei un plan de achitare, unul pe care o să-l aprob doar când îl voi considera judicios. Și te rog să faci asta imediat.

— Da, domnule, dar s-ar putea să aibă nevoie de câteva luni pentru a se pune pe picioare. Practic au închis...

— Nu-mi pasa de ei, Huff. Vreau să se achite acest credit.

— Am înțeles, domnule. Asta este tot?

— Da. Și nu mai vreau credite acordate în cazuri litigioase, ai înțeles?

— Nicio grijă!

*

La trei clădiri depărtate de bancă, onorabilul Jared Kurtin a făcut o ultimă inspecție a soldaților lui înainte de a porni spre Atlanta, unde sigur îi aștepta o primire glacială. Sediul se găsea într-o clădire veche, recent renovată, de pe Front Street. Apărarea foarte prosperă a Krane Chemical o închinase în urmă cu doi ani, apoi o renovase, aducându-i o mulțime de îmbunătățiri tehnice și de personal.

Starea de spirit era sumbra, așa cum era de așteptat, deși mulți dintre localnici nu păreau afectați de verdict. După luni și luni de lucru sub conducerea lui Kurtin și a locotenenților lui plini de ifose din Atlanta, aceștia simțeau o satisfacție mută vâzându-i cum se retrag înfrânți. Căci aveau să se întoarcă. Verdictul constituia garanția unui entuziasm sporit datorită victimelor, deschiderii altor acțiuni în justiție și a altor procese și așa mai departe.

La acea întâlnire de ramas-bun era prezent și Frank Sully, consilier local și partener al firmei de avocați din

Hattiesburg, angajat inițial de Krane, iar apoi detronat din acea poziție în favoarea unei „firme mari” din Atlanta. Lui Sully i se oferise un loc la masa, destul de aglomerată, a avocaților apărării și suferise rușinea de a participa la un proces ce ținuse patru luni, în cadrul căruia nu apucase să rostească niciun cuvânt în fața instanței. Sully dezaprobase practic orice tactică și strategie folosite de Kurtin. Dezaprobarea și neîncrederea lui față de avocații din Atlanta erau atât de mari, încât le prezentase partenerilor săi un raport secret în care anticipase o penalizare punitivă uriașă. Acum jubila în sinea lui.

Cu toate acestea, era un profesionist desăvârșit. Își slujea clienții atât cât îi permiteau aceștia și niciodată nu călcase strâmb față de ceea ce îi ceruse Kurtin să facă. Și era dispus să facă același lucru din nou, deoarece, până la acea dată, Krane Chemical plătise micuței lui firme peste un milion de dolari.

El și Kurtin și-au strâns mâinile la intrare. Amândoi știau că vor mai discuta la telefon până la sfârșitul zilei. Două furgonete închiriate i-au transportat pe Kurtin și pe ceilalți zece avocați până la aeroport, unde îi aștepta un avion supersonic mic pentru zborul de șaptezeci de minute, deși nu aveau niciun motiv de grabă. Le era dor de cămine și de familii, dar ce putea fi mai umilitor decât să plece șontâcâind și cu coada între picioare dintr-un oraș insignifiant?

*

Carl a rămas în siguranța etajului patruzeci și cinci, în vreme ce pe stradă zvonurile se înteteau. La 9.15, bancherul lui de la Goldman Sachs l-a sunat, pentru a treia oară în acea dimineață, și i-a transmis vestea proastă că se putea întâmpla ca bursa să nu deschidă tranzacționarea acțiunilor comune Krane. Erau prea volatile. Existau presiuni prea mari ale celor care voiau să vândă.

— Seamănă cu o vânzare de urgență, a spus el sec, iar

lui Cari i-a venit să-l înjure.

Bursa s-a deschis la 9.30, iar tranzacționarea acțiunilor Krane s-a amânat. Carl, Ratzlaff și Felix Bard se aflau la masa de ședințe, epuizați, cu mânecele suflecate, vârnâți până peste cap în ciorne, ținând câte un telefon în fiecare mână, discutând frenetic. Până la urma, bomba a picat imediat după ora 10.00, când acțiunile Krane au început a fi tranzacționate la 40,00 de dolari bucata. Nu s-au găsit cumpărători la acel preț și nici la 35,00. Scăderea drastică a prețului s-a inversat temporar când s-a ajuns la nivelul de 29,50 de dolari, moment în care speculatorii au intrat în încăierare și au început să cumpere. În următoarea oră, prețul a variat în sus și în jos. La amiaza, era de 27,25 și tranzacționarea se desfășura din greu și, ca să înrăutățească lucrurile, Krane a devenit cel mai dezbătut subiect de afaceri al dimineții. Ca să afle ultimele evoluții de pe piața financiară, canalele de televiziune prin cablu au luat legătura cu analiștii lor specializați în activitatea de pe Wall Street, toți aceștia vorbind înfrigurați despre uimitoarea cădere a acțiunilor Krane Chemical.

După aceea, înapoi la titlurile importante! Numărătoarea cadavrelor zilei în Irak. Dezastrul natural al lunii. Și Krane Chemical.

Bobby Ratzlaff a cerut permisiunea de a da o fugă până în biroul lui. A preferat scările, pentru că avea de coborât doar un etaj, și abia a reușit să ajungă în toaleta. Cabinele erau goale. S-a dus la ultima dintre ele, a ridicat capacul și a vărsat violent.

Cele nouăzeci de mii de acțiuni comune Krane, pe care le deținea, scăzuseră în valoare de la aproximativ 4,5 milioane la circa 2,5 milioane, iar prăbușirea încă nu se încheiase. Folosise acțiunile ca garanții pentru toate jucăriile personale — căsuța din Hamptons, un Porsche Carrera, jumătate de iaht. Fără a mai aminti de cheltuielile cu școala particulară pentru copii, cotizația de membru la

un club de golf... în acele momente, Bobby era, în mod neoficial, falit.

Pentru prima oară în cariera lui, înțelegea de ce oamenii se aruncaseră în gol de pe clădiri în 1929.

*

Soții Payton plănuiseră să meargă împreună cu mașina până la Bowmore, însă o vizită de ultim moment la biroul bancherului lor i-a făcut să se răzgândească. Wes a decis să rămână și să trateze cu Huffy. Mary Grace a luat Taurusul și a plecat spre orașul ei natal.

S-a dus la Pine Grove, apoi la biserică, unde Jeannette Baker o aștepta împreună cu pastorul Denny Ott și cu o mulțime de alte victime reprezentate de firma Payton. S-au întâlnit în privat în sala comuna și ca masă de prânz, au mâncat sendvișuri, unul dintre ele fiind consumat chiar de Jeannette, lucru rar. Era potolită, odihnită, și fericită că se afla departe de tribunal și de ședințele acestuia.

Șocul provocat de verdict începea să se șteargă. Posibilitatea să primească bani mai ridicase moralul oamenilor, dar dăduse naștere, de asemenea, unui puhoi de întrebări. Mary Grace a avut grijă să le mai tempereze speranțele. A expus în amănunt recursurile îndârjite ce vor urma verdictului în cazul Baker. Nu manifesta optimism în privința unei înțelegeri în afara tribunalului ori în cea a unei operațiuni de purificare a solului sau a unui nou proces. Sincer vorbind, ea și Wes nu aveau fondurile necesare, nici energia de a se angaja într-un nou proces de durată cu compania Krane, deși ea nu le-a împărtășit acest adevăr membrilor grupului.

S-a arătat în schimb încrezătoare și încurajatoare. Clienții ei ajunseseră unde trebuia; ea și Wes o dovediseră. Curând vor apărea și alți avocați să adulmece cum stau treburile în Bowmore, căutând victime, făcând promisiuni și poate oferind chiar bani.

Și nu va fi vorba doar de avocați locali, ci și de oameni

care se ocupau de recuperarea de prejudicii pe plan național, care vâneau orice caz de la o coasta la cealaltă și deseori ajungeau la locul prăbușirii avionului înainte de sosirea pompierilor.

— Să nu aveți încredere în nimeni, le-a spus ea cu blândețe, dar ferm. Krane va umple zona cu investigatori, turnători, informatori, cu toții scotocind aspecte care într-o buna zi ar putea fi folosite împotriva voastră în proces. Nu vorbiți cu reporteri, pentru că, uneori, ceea ce se afirmă în glumă sună cu totul altfel în cadrul unui proces. Nu semnați nimic fără să fie mai întâi verificat și aprobat de Payton. Nu discutați cu alți avocați!

Le dădea speranțe. Verdictul făcea valuri prin întregul sistem. Legiuitorii guvernului trebuiau să ia aminte. Industria chimică nu mai avea cum să-i ignore. Acțiunile Krane se prăbușeau chiar în acele momente, iar după ce vor pierde mulți bani, acționarii vor cere schimbări.

După ce a terminat, Denny Ott i-a condus la rugăciune. Mary Grace și-a îmbrățișat clienții, le-a dorit numai bine, a promis să-i viziteze din nou peste câteva zile, apoi a mers cu Ott către partea din față a bisericii pentru următoarea întâlnire.

Jurnalistul se numea Tip Shepard. Sosise cu o lună înainte, iar după numeroase încercări, câștigase încrederea pastorului Ott, care după aceea li-l prezentase lui Wes și Mary Grace. Shepard era un jurnalist independent cu o carte de vizită impresionantă, având publicate și câteva cărți, și o pronunție texană pe nas, care alungase o parte din neîncrederea celor din Bowmore față de presă. Soții Payton refuzaseră să stea de vorbă cu el cât ținuse procesul, iar asta din numeroase motive. Acum, **ca** total se încheiase, Mary Grace va da primul ei interviu. Dacă total mergea bine, probabil că va mai oferi unul.

— Domnul Kirkhead își vrea banii înapoi, tocmai spunea Huffy.

Se afla în biroul improvizat al lui Wes, o încăpere ai cărei pereți din rigips rămăseseră nevopsiți, cu podeaua din beton presărată de pete și cu mobilier cumpărat la mâna a doua de la armată.

— Sunt convins, i-a răspuns Wes fără înconjur. Îl irita deja bancherul său, care venise cu asemenea pretenții la nici câteva ore de la pronunțarea verdictului. Spune-i să se așeze la rând.

— Scadența a trecut de mult, Wes, înțelege.

— Kirkhead ăsta e bătut în cap? Își închipuie că juriul acordă despăgubiri azi, iar a doua zi acuzatul se și apucă să scrie cecul?

— Da, e bătut în cap, dar nu chiar atât de rău.

— El te-a trimis încoace?

— Da. A sărit la gâtul meu de la prima oră, și cred că o să se țină scai de mine în continuare.

— N-ai putea să mai aștepți o zi, două, poate o săptămână? Lasă-ne să respirăm un pic, să ne tihnească și nouă reușita!

— Vrea să întocmim un plan de restituire. Ceva în scris. Rambursări, chestii din astea.

— O să-i dau un plan, a spus Wes, destul de resemnat.

Nu voia să se certe cu Huffy. Deși nu erau chiar prieteni, se tratau amical și se simțeau bine unul în compania celuilalt. Wes îi era extrem de recunoscător lui Huffy pentru disponibilitatea acestuia de a risca, iar Huffy îi admira pe soții Payton pentru faptul că pierduseră tot în înfruntarea tuturor riscurilor posibile. Stătuse ore în șir alături de ei când renunțaseră la casă, birou, automobile, conturi, fonduri de pensii...

— Să discutăm despre următoarele trei luni, a propus Huffy. Picioarele scaunului pliant nu stăteau perfect pe podeaua denivelată, astfel că Huffy s-a legănat ușor în timp ce vorbea.

Wes a oftat adânc și și-a dat ochii peste cap. Brusc, s-a

simțit sleit de orice putere.

— Cândva, scoteam cincizeci de mii de dolari pe lună brut, rămânând cu treizeci după plata taxelor. Viața era frumoasă, mai ții minte? Ne va trebui un an ca să ieșim din situația asta, dar suntem în stare. Nu avem încotro. Vom supraviețui până ce se desfășoară apelurile. Dacă verdictul stă în picioare, Kirkhead își ia banii și să se ducă de-a dura. Noi ne retragem și plecăm să ne plimbăm cu iahtul. Dacă verdictul este infirmat, o să dăm faliment și începem să ne facem reclamă pentru divorțuri în regim de urgență.

— Dar e sigur că verdictul va atrage clienți.

— Bineînțeles, dar majoritatea cazurilor vor fi de nimic.

Când folosise cuvântul „faliment”, Wes îl pusese cu delicatețe pe Huffy la locul lui, împreună cu Prickhead și banca lui. Verdictul nu se putea considera drept activ, iar fără așa ceva, bilanțul firmei Payton arăta la fel de sumbru ca în ziua precedentă. Practic, soții Payton pierduseră totul, și dacă ar fi fost declarați faliti, asta ar fi venit ca o nouă umilire pe care erau dispuși să o îndure. Ce mai conta?

Aveau să-și revină.

— Huffy, nu-ți fac niciun plan! Ți mulțumesc pentru întrebare. Vino din nou peste o lună și mai vorbim. Acum am clienți pe care i-am neglijat luni în șir.

— Bun, și ce-i spun domnului Prickhead?

— E simplu. Dacă mă presează în continuare, poate folosi planul ca să se șteargă cu el undeva. Să mă slăbească, să mă lase o vreme, și vom onora datoria.

— Așa o să-i spun.

La cafeneaua Babe's de pe Main Street, Mary Grace și Tip Shepard s-au așezat într-un separeu, aproape de ferestrele ce dădeau spre strada, și au discutat despre oraș. Ea își amintea Main Street ca pe o arteră aglomerată, unde oamenii veneau la cumpărături și la întâlniri. Bowmore era un oraș prea mărunț pentru a avea un supermarket, astfel încât micii întreprinzători cu magazine reușiseră să

supraviețuiește. În copilărie, strada era atât de plină de mașini, încât cu greu se putea găsi un loc de parcare. Acum, jumătate din vitrinele fostelor magazine erau acoperite cu placaje, iar restul se zbăteau să atragă cumpărători.

O adolescentă cu șorț le-a adus două cești cu cafea fără zahăr și s-a îndepărtat fără un cuvânt. Mary Grace a pus zahăr în ceașca ei, în timp ce Shepard a urmărit-o cu atenție.

— Ești sigură că e făcută cu apă curată? A întrebat-o el.

— Bineînțeles. În cele din urmă, autoritățile orașenești au dat un ordin prin care se interzice folosirea apei curente în restaurante. Plus că o cunosc pe Babe de treizeci de ani. Patroana de aici a fost prima care și-a cumpărat apa pe care o folosea.

Shepard a sorbit cu unele rezerve, apoi și-a aranjat caseto-fonul și carnețelul de notițe.

— De ce ai preluat cazul? a întrebat el.

Zâmbind și clătinând din cap, Mary Grace a continuat să amestece în cafea.

— Și eu m-am întrebat asta de o mie de ori, deși răspunsul este foarte simplu. Pete, soțul lui Jeannette, a lucrat pentru unchiul meu. Pe câteva dintre victime le-am cunoscut. Orașul e mic, iar când s-au îmbolnăvit atât de mulți oameni, mi s-a părut evident că trebuia să existe un motiv. Cancerul apărea în valuri și crea suferințe mari. După ce am participat la primele trei sau patru înmormântări, mi-am dat seama că trebuia făcut ceva.

El și-a notat și a ignorat pauza făcută de Mary Grace. Apoi ea a continuat:

— Krane era eel mai important angajator din zonă și de ani de zile circulau zvonuri referitoare la aruncarea deșeurilor în apropierea uzinei. Mulți oameni care lucrau acolo s-au îmbolnăvit. Când m-am întors acasă după primul an de facultate, țin minte că i-am auzit pe oameni vorbind

despre calitatea proastă a apei. Noi locuiam la un kilometru și jumătate în afara orașului și aveam propriul puț, astfel că nu avuseserăm niciodată probleme de acest fel. Însă în oraș lucrurile s-au agravat. De-a lungul anilor, zvonurile legate de deversări au crescut în amploare, până când toată lumea a ajuns să le dea crezare. În același timp, apa se transforma într-un lichid cu miros de putrefacție, fiind nepotabila. După aceea, au început îmbolnăvirile de cancer — la ficat, rinichi, căile urinare, vezica, stomac, multe cazuri de leucemie. Într-o duminică, eram la biserică împreună cu părinții mei și am văzut patru persoane cu capetele chele și sclipitoare. Chimioterapie. Am avut impresia că văd un film horror.

— Ai regretat litigiul?

— Nu, nicio clipă. Am pierdut multe, dar și orașul meu natal a pierdut. Din fericire, acum s-a terminat cu pierderile. Eu și Wes suntem tineri; vom trece peste situația asta. Dar mulți dintre acești oameni sunt morți muribunzi.

— Te gândești la bani?

— Care bani? Apelul va dura optsprezece luni, iar acum, o asemenea perioada pare o eternitate. Trebuie să avem în vedere imaginea de ansamblu.

— Care arata cum?

— Cinci ani de acum înainte. Peste cinci ani, poluarea chimica va fi curățată și va dispărea, astfel că nimeni nu va mai suferi din pricina ei. Trebuie să se ajungă la o înțelegere, una mare, prin care Krane Chemical și asiguratorii acesteia să fie aduși în cele din urmă la masa discuțiilor și, din buzunarele lor încăpătoare, să fie siliți să ofere compensații și despăgubiri familiilor pe care le-au distrus. Toata lumea va primi câte ceva din aceste despăgubiri.

— Inclusiv avocații.

— Absolut. Dacă nu ar fi fost avocații, Krane ar produce și în prezent pillamar 5, ar azvârli deșeurile în puțurile din

spatele uzinei și nimeni nu i-ar putea face să dea socoteală.

— Numai că acum au transferat producția în Mexic...

— A, da, fabrica acolo pillamar 5 și arunca resturile în puțurile din apropierea uzinei. Și nimeni nu se sinchisește. Acolo nu au loc procese de acest gen.

— Care vă sunt șansele la apel?

Ea a sorbit din cafeaua călâie și peste măsură de dulce, și se pregătea să continue, când un agent de asigurări s-a oprit în dreptul separeului, i-a strâns mâna, apoi a îmbrățișat-o, mulțumindu-i de câteva ori și părând în pragul lacrimilor la plecare. Apoi, directorul liceului la care învățase, în prezent pensionar, a zărit-o când a intrat în cafenea și practic a strivit-o într-o îmbrățișare ca de urs. El nu l-a luat în seamă pe Shepard, spunând precipitat cât de mult se mândrea cu Mary Grace. I-a mulțumit și el, promițându-i că se va ruga pentru ea, și altele la fel. În timp ce se retrăgea, și-și lua rămas-bun în foarte multe cuvinte, Babe, proprietara cafenelei, a apărut și ea, ținând să o îmbrățișeze și să-i adreseze felicitări.

În cele din urmă, Shepard s-a ridicat și a ieșit pe ușă cu discreție. Câteva minute mai târziu, a apărut și Mary Grace.

— Îmi cer scuze, a spus ea. Dar pentru oraș este un moment măreț.

— Văd că sunt foarte mândri.

— Hai să vizităm uzina!

Uzina Krane Chemical numărul 2 din Bowmore, numele sub care era cunoscută în mod oficial, se afla într-un parc industrial abandonat situat la est de oraș. Era alcătuită dintr-o serie de 1 Planta cățărătoare originară din Japonia și China, cu o creștere spectaculos de rapidă în condiții propice de umiditate și temperatura (circa 30 cm pe zi), declarată specie invazivă în 1953 în sudul Statelor Unite, deoarece afecta grav culturile agricole, (n.tr.)

clădiri din blocuri de zgură, cu acoperișuri plate, legate între ele prin nenumărate conducte și benzi transportoare.

Turnurile de apă și silozurile de depozitare se înălțau în spatele clădirilor. Toate acestea erau năpădite de iedera kudzu și de alte buruieni. Din cauza litigiului, compania împrejmuieste terenurile uzinei cu un gard din plasă de oțel înalt de trei metri și jumătate, pe coama căruia se montase sârmă tăioasă ca briciul. Porțile masive erau legate cu lanțuri și lacăte grele. Ca o închisoare în care s-au petrecut lucruri neplăcute, uzina interzicea accesul lumii din afară și își păstra secretele îngropate dincolo de garduri și lacăte.

Mary Grace vizitase uzina de cel puțin zece ori în timpul procesului, dar întotdeauna în grupuri organizate — alături de alți avocați, ingineri, foști angajați la Krane, paznici, chiar și cu judecătorul Harrison. Făcuse ultima vizită acolo în urmă cu două luni, când li se oferise și juraților un tur.

Ea și Shepard s-au oprit la poarta principală și au examinat lacătele. O firmă mare și ruginită spunea cum se numeau uzina și proprietarul. În timp ce se uitau prin gardul de plasă, Mary Grace a spus:

— Acum șase ani, când devenise clar că litigiul era inevitabil, Krane s-a grăbit să-și mute uzina în Mexic. Angajaților li s-au dat preavize de trei zile și 500 de dolari salarii compensatorii; mulți dintre ei lucraseră aici vreme de treizeci de ani. O modalitate incredibil de ridicolă de a părăsi orașul, pentru că unii dintre foștii lor lucrători s-au transformat în cei mai buni martori ai noștri din cursul procesului. Amărăciunea resimțita a fost, și continua să fie, cumplită. Chiar dacă a avut prieteni în Bowmore, Krane i-a pierdut pe toți când și-a trădat muncitorii.

Un fotograf care lucra împreună cu Shepard i-a întâlnit la poarta principală și s-a apucat să facă poze. Au mers de-a lungul gardului, având-o pe Mary Grace ca ghid al acelu tur.

— Ani de zile, acest loc a rămas accesibil oricui. A fost van-dalizat permanent. Adolescenții își făceau veacul pe aici, ca să bea și să consume droguri. Acum oamenii se

feresc de el cât pot. Nici nu ar mai fi nevoie de gard și de porți. Nimeni nu vrea să se mai apropie de acest loc.

Din partea de nord, în mijlocul uzinei se vedea un șir lung de cilindri metalici, destul de groși. Mary Grace a arătat spre ei și a spus:

— Acea era cunoscută sub numele de Unitatea de extracție 2. Printr-o reacție chimică de reducere, bicloronilena rezulta ca produs secundar și se stoca în acele rezervoare. De acolo, o parte era trimisă pentru a fi distrusă legal, dar mai toată cantitatea era dusă în pădurea de acolo, ceva mai în spatele proprietății, și deversată pur și simplu într-o râpă.

— Puțul lui Proctor?

— Da, domnul Proctor era persoana însărcinată cu distrugerea produsului. A murit de cancer înainte să apucăm să-l cităm ca martor. Au mai înaintat douăzeci de metri de-a lungul gardului. De aici nu se vede bine, dar exista trei râpe acolo, în adâncul pădurii, unde pur și simplu transportau rezervoarele, acoperindu-le cu pământ și noroi. De-a lungul anilor, ele au început să prezinte scurgeri — nici măcar nu erau etanșate cum trebuie — și substanțele chimice s-au infiltrat în sol. Asta s-a desfășurat vreme de ani și ani, tone după tone de bicloronilena, cartolix și aklar, dar și alte substanțe dovedite carcinogene. Dacă dăm crezare experților noștri, iar juriul i-a crezut pe ei, evident, aceste otrăvuri au contaminat pânza freatică din care Bowmore își extrage apa de consum.

Un vehicul folosit de obicei pe terenurile de golf, în care se afla o echipă de agenți de securitate, s-a apropiat de ei pe cealaltă parte a gardului. Doi paznici supraponderali s-au oprit și s-au uitat atent la ei.

— Ignoră-i, i-a șoptit Mary Grace.

— Ce căutați? a întrebat unul din paznici.

— Ne aflăm unde trebuie, nu am pătruns pe proprietatea riimănu, i-a răspuns ea.

— Ce căutați aici? a repetat omul.

— Sunt Mary Grace Payton, unul dintre avocați. Băieți, vedeți-vă de treabă!

Cei doi au dat din cap și s-au îndepărtat fără să se grăbească. Mary Grace s-a uitat la ceas.

— Acum trebuie să plec.

— Când mai putem sta de vorbă?

— Vom vedea. Nu-ți promit nimic. Deocamdată, lucrurile sunt cam confuze.

Au revenit la biserica Pine Grove și și-au luat rămas-bun. După ce Shepard a plecat, Mary Grace a mers cale de trei intersecții, până la rulota lui Jeannette. Bette era la serviciu, iar în rulotă — liniște. Vreme de o oră, a stat cu clienta ei sub un copăcel și au băut limonada îmbuteliată. Fără lacrimi, fără șervețele, doar două femei discutând despre viață și familii și despre ultimele patru luni petrecute împreună într-o sală respingătoare de tribunal.

CAPITOLUL 6

Când mai era o oră până la închiderea zilei de tranzacționare, acțiunile Krane s-au prăbușit la 18 dolari bucata, după care au înregistrat o revenire firavă, dacă se putea vorbi despre așa ceva. Au ajuns cu chiu, cu vai la 20 de dolari bucata, rămânând la acel nivel vreme de o jumătate de oră, la un asemenea preț regăsindu-și un oarecare număr de cumpărători.

Ca să pună capac acelei catastrofe, din motive rămase obscure, investitorii s-au apucat să se războne și pe restul imperiului deținut de Cari. Trudeau Group deținea 45% din Krane și porțiuni mai mici din alte șase companii publice — trei companii chimice, o firmă de prospecțiuni petroliere, un producător de piese de schimb pentru automobile și un lanț de hoteluri. La scurta vreme după prânz, și acțiunile comune ale celorlalte șase au început să derapeze. Era cu total absurd, dar evoluțiile bursei de valori nu pot fi explicate. Nenorocirile sunt molipsitoare pe Wall Street. Iar

panica este obișnuită și rareori înțeleasă.

Domnul Trudeau nu și-a dat seama că avea să se producă o reacție în lanț, și nici Felix Bard, marele lui specialist financiar, care le știa pe toate. Pe măsura ce minutele abia se târau, au văzut cu groază cum Trudeau Group pierde un miliard de dolari din valoarea acțiunilor existente pe piață.

Vinovăția era atribuită tuturor. Evident, toată bealeua venea de la verdictul din Mississippi. Insa numeroși analiști, îndeosebi cei ce-și băteau gura la televiziunile prin cablu, au insistat mult asupra faptului că Krane Chemical, procedând total lipsit de rațiune, preferase să-și continue activitatea fără să își facă toate asigurările necesare față de terțe părți. Neplătind prime de asigurare, compania economisise o adevărata avere, însă acum plătea acei bani cu vârf și îndesat. Bobby Ratzlaff îl asculta pe un astfel de analist pe un televizor aflat într-un colț al biroului, când Cari s-a răstit la el:

— Închide-l naibii!

Era aproape patru după-amiaza, ora magică, atunci când bursa se închide și măcelul încetează. Cari se afla la masa lui de lucru, cu receptorul lipit de ureche. Bard stătea la masa de ședințe, urmărind ecranele a două monitoare și examinând ultimele prețuri ale acțiunilor. Ratzlaff era palid și îngreșat, și chiar mai falit decât mai devreme, astfel că își trecea privirea de la o fereastră la alta, ca și cum ar fi ales-o din ochi pe cea pentru zborul lui final.

Celelalte șase acțiuni și-au revenit la sfârșitul zilei de tranzacționare și, cu toate că scăzuseră considerabil ca preț, daunele nu erau chiar ruinătoare. Companiile aveau performanțe bune, iar acțiunile acestora aveau să se regleze în timp. Pe de alta parte, acțiunile Krane înregistraseră o prăbușire dezastruoasă. La închidere, aveau valoarea de 21,25 de dolari, pierzând 31,25 de dolari față de ziua precedentă. Valoarea de piață se redusese de

la 3,2 miliarde, la 1,3 miliarde de dolari. Partea de 45% din acțiunile domnului Trudeau ajunsese la aproximativ 850 de milioane. Bard a adăugat cu repeziciune declinurile înregistrate de celelalte șase companii și a calculat că pierderea înregistrată doar într-o zi de șeful lui era de 1,1 miliarde. Nu constituia chiar un record în materie, dar era suficientă să îl includă pe Cari pe lista celor mai mari zece perdanți.

După o analiză a prețurilor de închidere, Cari le-a dat ordin lui Bard și Ratzlaff să-și pună hainele, să-și îndrepte nodurile la cravate și să-l urmeze.

Patru etaje mai jos, în birourile corporative ale Krane Chemical, directorii executivi se adunaseră speriați într-o mică sufragerie rezervată exclusiv lor. Mâncarea era renumită pentru simplitatea ei, dar priveliștea din încăperea crea o impresie memorabilă. Masa de prânz nu interesase pe nimeni în acea zi; pofta de mâncare le pierise tuturor. Stăteau în așteptare de vreo oră, parcă șocați de bombe și anticipând o izbucnire explozivă a șefului, însă domnul Trudeau a reușit să înveselească atmosfera din încăperea. A pătruns hotărât înăuntru urmat de cei doi locotenenți — Bard, cu un zâmbet parcă lipit de față, Ratzlaff, galben ca ceara — și, în loc să urle la ei, le-a mulțumit oamenilor (băieților) pentru activitatea susținută și fidelitatea față de companie.

A urmat un zâmbet larg și Carl a zis:

— Domnilor, nu am avut o zi bună. Sunt convins că ne vom aminti de ea multă vreme.

Glasul îi suna plăcut, părând doar o vizită de curtoazie a șefului cel mare.

— Numai că ziua asta s-a terminat, din fericire, și noi am rămas tot în picioare. De mâine vom începe să ne mișcăm și mai bine.

Câteva căutături agitate, poate și un zâmbet, două. Majoritatea se așteptau să fie concediați pe loc. Carl a

continuat:

— Insist să rețineți trei lucruri pe care vi le voi spune cu aceasta ocazie istorică. Primul e că nimeni din această încăpere nu-și va pierde slujba. Al doilea, Krane Chemical va supraviețui acestei erori judiciare. Și al treilea, nu intenționez să pierd această bătălie.

Era exemplul cel mai elocvent de conducător încrezător, un căpitan ce-și mobilizează oamenii din subordine atunci când se află în gropi individuale. Cu un semn al victoriei și cu un trabuc lung, putea fi asemănat cu Churchill în momentele lui de triumf. Le-a dat ordin să ridice frunțile, să stea cu spatele lipit de perete, dar drepti, și așa mai departe.

Până și Bobby Ratzlaff a început să-și mai vină în fire.

*

Două ore mai târziu, Ratzlaff și Bard au fost puși pe liber și trimiși acasă. Cari avea nevoie de timp să reflecteze, să-și lăngă rănilor, să-și limpezească gândurile. Ca să ajute puțin acest proces, și-a pregătit un scotch și și-a scos pantofii. Soarele apunea undeva dincolo de New Jersey, iar el i-a urât călătorie sprâncenată unei asemenea zile de neuitat.

A aruncat o privire la computer și a verificat apelurile telefonice primite peste zi. Brianna îl căutase de patru ori; nimic urgent. Dacă ar fi avut vreo problemă importantă de discutat, secretara lui Cari ar fi notat apelul cu „Soția”, nu cu „Brianna”. Îi va telefona mai târziu. Acum nu avea chef să asculte un rezumat al activităților ei din acea zi.

Mai erau patruzeci de apeluri, iar cel de la poziția douăzeci și opt i-a reținut atenția. De la Washington, îl căutase senatorul Grott. Cari abia dacă îl cunoștea personal, însă aproape orice șef de corporație mare îl știa pe senator. Grott deținuse trei mandate de senator de New York, după care se retrăsese din proprie inițiativă și trecuse la o renumită firmă de avocatură ca să facă avere.

Devenise Domnul Washington, cel mai puternic inițiat, consilier uns cu toate alifiile, care făcea recomandări multor birouri de pe Wall Street, Pennsylvania Avenue și din alte părți, totul la alegerea lui. Nimeni nu avea atâtea legături cu oameni sus-puși, iar deseori juca golf cu cel ce se întâmpla să fie în funcția suprema la Casa Albă, călătorea în toata lumea în căutarea de noi contacte, oferea asistență doar celor puternici și, în general, era considerat drept legătura cea mai potrivită între marile corporații americane și guvern. Dacă te apela senatorul, trebuia să îl suni, chiar dacă abia pierduseși un miliard de dolari, însemna că senatorul știa exact ce pagube ai înregistrat și era îngrijorat din această cauză.

Carl a format numărul personal al senatorului. După opt apeluri, un glas gros a răspuns:

— Grott.

— Domnule senator Grott, sunt Cari Trudeau, a spus el pe un ton politicos.

Cu foarte puțini oameni se purta curtenitor, dar senatorul impunea și merita respect.

— A, da, Carl, a venit răspunsul, de parca ar fi jucat golf împreună de nenumărate ori. Ca între vechi prieteni. Carl a ascultat vocea și s-a gândit la nenumăratele ocazii când îl auzise pe senator vorbind la știri. Ce mai face Amos? a întrebat el.

Contactul, numele celui care făcuse posibil acel telefon.

— Grozav. Am luat masa cu el luna trecuta.

O minciuna. Amos era partener și director al firmei de avocatură la serviciile căreia Cari apela de aproape un deceniu. Nu era firma senatorului, nici pe departe. Însă Amos era o persoană cu greutate, suficient de influentă ca senatorul să aducă vorba despre ea.

— Să-i transmiți complimente din partea mea.

— Bineînțeles.

„Și acum, nu mă mai ține ca pe ghimpi!” s-a gândit Cari.

— Asculta, știu că ai avut o zi grea, așa că n-o să te rețin. O pauză. În Boca Raton există un om cu care ar trebui să discuți, îl cheamă Rinehart, Barry Rinehart. E consultant, dar n-o să-l găsești în cartea de telefon. Firma lui este specializată în alegeri.

A urmat o pauză lungă, iar Cari trebuia să spună ceva, orice. De aceea, a zis:

— De acord. Ascult.

— Este extrem de competent, inteligent, discret, nu dă greș, dar costă. Dacă e cineva în stare să-ți asigure un verdict favorabil, doar Rinehart este acela.

— Să asigure verdictul, a repetat Cari.

— Dacă te interesează, o să-i telefonez, ca să-ți deschid ușa, a continuat senatorul.

— Da, sigur, mă interesează.

Să rezolve problema verdictului. Asta suna ca o muzica pentru urechile lui Cari.

— Bine, vorbesc cu el.

— Mulțumesc.

Și cu asta, conversația s-a încheiat. Acesta era stilul senatorului. Un serviciu aici, o răsplată dincolo. Toate legăturile se mișcau permanent și fiecare era asigurat că lucrurile îi mergeau după voie. Apelul venise gratis, dar, într-o zi, senatorul va trebui recompensat.

Cari și-a amestecat scotch-ul cu degetul și a verificat în continuare lista de apeluri. Nimic important, doar nenorociri.

„Să rezolve cu verdictul”, a repetat el.

Pe mijlocul mesei lui perfect curate stătea un raport notat „CONFIDENȚIAL”. Nu erau toate rapoartele confidentiale? Pe copertă, cineva scrisese neglijent cu un marker numele: „PAYTON”. Cari l-a ridicat, și-a pus picioarele pe masă și l-a frunzărit. Câteva fotografii, primele de la procesul din ziua precedentă, când domnul și doamna Payton păăseau tribunalul mergând mâna în mâna, într-un triumf glorios.

Mai era o fotografie a lui Mary Grace, extrasă dintr-o publicație a baroului, cu o scurtă biografie. Născută în Bowmore, colegiul la Millsaps, Facultatea de Drept la Ole Miss¹, doi ani ca funcționar federal, alți doi într-un birou de avocați din oficiu, fostă președintă a baroului comitatului, avocat autorizat de proces, membră în comitetul școlar, membră a Partidului Democrat și a câtorva asociații de protecția naturii.

Din aceeași publicație, o fotografie și biografia lui James Wesley Payton. Născut în Monroe, Louisiana, cu recomandare pentru fotbal american din partea Universității Southern Mississippi, Facultatea de Drept absolvită la Tulane, trei ani ca procuror asistent, membru al tuturor asociațiilor de avocați pledanți existente, Rotary Club, Cititan și așa mai departe.

Doi avocați agresivi din fundul țării, care tocmai orchestraseră ieșirea lui Cari din topul 400 al celor mai bogați americani.

Doi copii, o doica imigranta fără acte legale, copii la școli de stat, enoriași ai Bisericii Episcopale, executare a garanțiilor pentru ipoteci asupra casei și biroului, pe punctai de a recupera cele două automobile, o firmă de avocatură (fără alți parteneri, doar personal angajat) cu vechimea de zece ani, care fusese cândva destul de profitabilă (după standardele unui oraș de provincie), însă acum își avea sediul într-un fost magazin, unde chiria era neplătită de cel puțin trei luni. Iar apoi partea cea buna — datorii mari, de cel puțin 400 000 de dolari, față de Second State Bank pe o linie de credit care practic nu era asigurată. Nicio plată efectuată, nici măcar a dobânzilor, vreme de cinci luni. Second State Bank era o instituție locală, având zece filiale în sudul statului Mississippi.

Poreclă dată Universității din Mississippi în 1897 (n.tr.)

Patra sute de mii de dolari împrumut pentru unicul scop de a finanța procesul împotriva corporației Krane Chemical.

„Patru sute de mii”, a murmurat Cari. Până în acel moment, el plătise aproape 14 milioane ca să-și asigure apărarea.

Conturile bancare, goale. Cărțile de credit nu mai sunt folosite. Clienți (de altă factura decât cei din Bowmore) nemulțumiți că nu li se acordă atenția cuvenită.

Nu existau alte verdicte importante. Nimic care să se apropie măcar de un milion de dolari.

Pe scurt: oamenii ăștia sunt îndatorați până peste cap și se agață de situație cum pot. Un mic brânci și s-au dus de-a rostogolul în gol. Strategie: tăgădnarea apelurilor, amânări, amânări. Creșterea presiunii din partea băncii. Poate chiar o răscumpărare a datoriei de la Second State Bank și apoi executare silită. Falimentul ar fi singura soluție de salvare. O manevră de distragere a atenției, pe măsură ce apelurile se succedă vertiginos. Și, de asemenea, soții Payton nu vor reuși să se ocupe de celelalte treizeci de procese împotriva lui Krane și probabil vor refuza alți clienți.

Rezultatul: această nrmuliță poate fi distrasă.

Raportul nu purta nicio semnătură, lucru deloc surprinzător, dar Cari știa că era redactat de unul din cei doi „demolatori” din subordinea lui Ratzlaff. Va afla care și apoi îi va acorda flăcăului o creștere de salariu. Făcuse treabă bună.

Marele Cari Trudeau demolase mari conglomerate, preluase consilii de conducere, concediase directori generali renumiți, răscolise industrii întregi, îi luase la bani mărunți pe bancheri, manipulase prețurile acțiunilor și distrusese carierele a zeci de dușmani.

Fără îndoială că era în stare să ruineze și o firmă de trei lulele alcătuită din mămica și tăticu’, din Hattiesburg, Mississippi.

Toliver l-a adus acasă imediat după 9.00 seara, oră aleasa de Cari pentru că Sadler se va afla în pătuț și nu va mai fi silit să bibilească o copilă care nu-l interesa aproape

deloc. Cealaltă nu putea fi evitată. Brianna îl aștepta îndatoritoare. Vor lua cina în apropierea focului.

După ce a intrat pe ușă, a ajuns față în față cu *Imelda*, deja instalata cu regim de permanență în foaier și părând mai violată decât noaptea trecută. Nu s-a putut stăpâni și s-a uitat mai atent la sculptură. Mormanul acela de bare din alamă chiar semăna cu o tânără? Unde-i era torsul? Dar picioarele? Și capul unde era? Plătise un munte de bani pentru o asemenea mizerie abstractă?

În timp ce valetul îi lua pardesiul și geanta diplomat, Carl a privit cu întristare la capodopera lui, apoi a auzit mult temutele cuvinte: „Bună, dragule!” Brianna a pătruns furtunos în cameră, purtând o rochie roșie și largă, lungă de se târa pe podea. S-au sărutat pe obraji.

— Nu ți se pare năucitoare? a exclamat ea, azvârlindu-și un braț către *Imelda*.

— Năucitoare e cuvântul cel mai potrivit, a spus el.

S-a uitat la Brianna, apoi la *Imelda*, și a simțit dorința de a le strânge pe amândouă de gât. Însă momentul trecuse. Niciodată nu se recunoștea înfrânt.

— Masa e gata, scumpule, a gângurit ea.

— Nu mi-e foame. Hai să bem ceva!

— Dar *Claudelle* a gătit felul tău preferat — calcan la grătar.

— N-am poftă de mâncare, draga mea, a spus el, scoțându-și cravata și aruncându-i-o valetului.

— Ai avut o zi cumplită, îmi dau seama, a zis ea. Scotch?
—Da.

— Îmi povestești și mie? a întrebat ea.

— Mi-ar face plăcere.

Administratorul privat al banilor *Briannei*, o femeie pe care Carl nu o cunoștea, îi telefonase în cursul zilei, ținând-o la curent cu prăbușirea de la bursă. Brianna știa cifrele și auzise zvonuri potrivit cărora soțul ei pierduse cam un miliard de dolari.

A dat liber personalului de la bucătărie, apoi s-a schimbat într-o cămășuță de noapte care îi expunea formele mult mai bine. S-au așezat lângă foc și au stat de vorbă până când el a adormit.

CAPITOLUL 7

Vineri la ora 10.00, la două zile după verdict, angajații firmei Payton s-au reunit în Puț, un spațiu deschis și mare, având pereții nevăruți, din rigips, împodobiți cu rafturi încropite, unde se afla un colaj bogat de fotografii aeriene, prezentări medicale, profiluri ale juraților, rapoarte întocmite de experți care slujiseră drept martori și o sută de alte documente și probe care fuseseră folosite în timpul procesului. În centrul încăperii trona un soi de masă -patru plăci mari din placaj gros de doi centimetri și jumătate, așezate pe capre —, în jurul căreia se găsea o adunătură întristătoare de scaune de metal și de lemn, aproape fiecare lipsindu-i câte ceva. Masa slujise, în mod evident, drept centru al furtunii în ultimele patru luni, fiind dominată de mormane de hârtii și stive de cărți de drept. Sherman, un asistent juridic al firmei, își pierduse mai toată ziua precedentă ca să strângă și să arunce paharele folosite de cafea, cutiile inutile de pizza, cele de mâncare chinezească și sticlele goale de apă. Tot el maturase și podeaua, deși nu se vedea vreo diferență.

Biroul lor dinainte, o clădire de trei etaje de pe Main Street, fusese decorat frumos, bine dotat și înmprospătat în fiecare noapte de o echipa de curățenie. Pe vremea aceea, înfățișarea și ordinea erau amănunte foarte importante.

Acum oamenii din firmă se străduiau să supraviețuiască.

În ciuda ambianței jalnice, toți erau bine dispuși, iar asta din motive evidente. Maratonul se încheiase. Incredibilul verdict încă nu pare real. Uniți prin sudoare și dificultăți, membrii strâns uniți ai micuței firme se confruntaseră cu o fiară mare și câștigaseră un proces important pentru oameni de treabă.

Mary Grace le-a cerut celor prezenți să facă liniște. Telefoanele au fost blocate, pentru că Tabby, recepționera, făcea parte integrantă din firmă și era de așteptat să participe și ea la discuții. Din fericire, telefoanele începuseră din nou să sune.

Sherman și Rusty, celalalt asistent juridic, purtau blugi, tricouri și pantofi, dar fără șosete. Dacă tot lucrau în ceea ce fusese cândva un magazin cu articole la preț unic, de ce să se mai deranjeze să vină îmbrăcați la patru ace? Tabby și Vicky, cealaltă recepționera, renunțaseră să mai îmbrace rochiile frumoase după ce și le agățaseră pe unele în mobilierul de două parale. Doar Olivia, contabilă cu aer de matroană, apărea zilnic în costumație tipică de birou.

S-au așezat în jurul mesei din placaj, sorbind aceeași cafea proastă de care acum deveniseră dependenți, și au ascultat-o zâmbind pe Mary Grace, care le-a făcut o scurtă prezentare.

— Vor urma moțiunile obișnuite după pronunțarea verdictului, a spus ea. Judecătorul Harrison a programat o audiere în termen de treizeci de zile, dar nu ne așteptăm la surprize.

— Să bem pentru judecătorul Harrison, a spus Sherman și a toastat cu paharul de cafea.

Deveniseră o firmă foarte democratică. Toți cei prezenți se simțeau egali între ei. Oricine își putea exprima părerea când simțea nevoia sau avea chef. Se adresau unul altuia doar pe numele mic. Sărăcia aduce pe toată lumea la același numitor.

— În următoarele câteva luni, a continuat Mary Grace, eu și Sherman ne vom ocupa de cazul Baker în funcție de cum evoluează situația și vom menține celelalte cazuri din Bowmore la zi. Wes și Rusty vor lua restul cazurilor ca să înceapă să mai scoată ceva bani. Au urmat aplauze.

— Să închinăm pentru bani, a propus Sherman un nou toast.

Făcuse Facultatea de Drept la seral, dar nu reușise să promoveze examenul de barou. Acum trecuse de patruzeci de ani, fiind un asistent juridic ce cunoștea mai mult drept decât o droaie de avocați. Rusty era cu douăzeci de ani mai tânăr și se gândea să urmeze medicina.

— Fiindcă veni vorba, a continuat Mary Grace, Olivia mi-a pus la dispoziție ultima situație a restanțelor. Oricând o plăcere. A ridicat o foaie de hârtie și s-a uitat la cifre. Acum suntem în urmă cu chiria pe trei luni, ceea ce înseamnă în total 4 500 de dolari.

— Vai, vă rog, dați-ne afară, a spus Rusty.

— Insa proprietarul ne este client și nu-și face griji. Toate facturile noastre de plată sunt scadente de cel puțin două luni, cu excepția telefoanelor și a energiei electrice, desigur. Salariile nu au mai fost plătite de patru săptămâni...

— Ba cinci, a spus Sherman.

— Ești sigur? I-a întrebat ea.

— Începând de azi. Astăzi este ziua de salariu, ori cel puțin așa era până acum.

— Îmi pare rău, înseamnă că suntem în întârziere cu cinci săptămâni. Ar trebui să ne intre niște bani peste o săptămână dacă reușim o înțelegere în cazul Raney. Vom încerca să recuperăm.

— Vom supraviețui, a spus Tabby.

Ea era singura persoană necăsătorită din cadrul firmei. Toți ceilalți aveau soți sau soții cu slujbe. Deși bugetele lor erau foarte strâmtorate, cu toții erau decizi să facă față.

— Dar ce face familia Payton? a întrebat Vicky.

— Ne descurcăm, a spus Wes. Știu că vă preocupa problema, și vă mulțumesc, dar ne strecurăm ca și voi. Am spus asta de o sută de ori, dar o voi repeta. Eu și Mary Grace vă vom plăti salariile cât de curând o să putem. Lucrurile sunt pe cale de a se îmbunătăți.

— Ne preocupă mai mult soarta voastră, a adăugat Mary

Grace.

Nimeni nu dorea să plece. Nimeni nu amenința.

Cu multă vreme în urmă, se încheiase o înțelegere. Dacă și când se obțineau bani din cazul Baker, toți banii vor fi împărțiți între angajații firmei. Poate nu chiar egal, dar toți cei prezenți vor primi o recompensa serioasă.

— Ce facem cu banca? a întrebat Rusty.

Nu exista niciun secret. Știau cu toții că Huffy trecuse pe acolo în ziua precedentă și erau la curent cu suma datorată către Second State Bank.

— I-am dat băncii peste bot, a spus Wes. Dacă ne mai pisâlogesc mult, atunci apelam la Capitolul III, și-i lăsăm cu ochii în soare.

— Eu votez să le-o facem, a spus Sherman.

Părerea unanimă a celor de la masă era să dea o lecție băncii, deși toată lumea cunoștea adevărul. Procesul nu ar fi fost posibil dacă Huffy nu ar fi făcut lobby în favoarea lor, convingându-l pe domnul Prickhead să acorde linia de credit. Mai știau și că soții Payton nu-și vor găsi liniștea până nu vor achita datoria către bancă.

1 Capitolul 11 din Legea falimentului din SUA se refera la restructurarea firmelor în cazul în care acestea au datorii negarantate de cel puțin 336 900 de dolari, ceea ce înseamnă ca activitatea acestora poate continua, iar un tribunal special, al falimentelor, supraveghează modul de restructurare și de achitare a datoriilor, (n.tr.)

— Ar trebui să obținem douăsprezece mii de dolari din cazul Raney, a spus Mary Grace, și încă zece mii din cazul cu mușcătura de câine,

— Poate cincisprezece, a intervenit Wes.

— Și după aceea? Unde este următoarea înțelegere în afara tribunalului? Mary Grace a pus subiectul în discuție pentru a fi analizat de toți.

— Geeter, a spus Sherman. Aceasta era mai curând o sugestie.

Wes s-a uitat la Mary Grace și amândoi l-au privit nedumeriți pe Sherman.

— Cine-i Geeter?

— Geeter se întâmplă să ne fie client. A alunecat și a căzut în fața magazinului Kroger. A inițiat acțiunea acum opt luni.

Cei aflați în jurul mesei au schimbat priviri curioase. Era evident că cei doi avocați uitaseră de unul dintre vechii clienți.

— Nu-mi aduc aminte de ăsta, a recunoscut Wes.

— Ce iese de acolo? a întrebat Mary Grace.

— Nu mare lucru. Răspundere civilă. Poate vreo douăzeci de mii. O să analizez dosarul împreună cu voi luni.

— Bună idee, a spus Mary Grace și s-a grăbit să treacă la alt subiect. Știu că telefoanele sună și că suntem practic lefteri, dar nu vom accepta toate cazurile de nimic. Nu ne ocupăm de imobiliare sau de falimente. Nici cazuri penale, doar dacă oamenii sunt în stare să plătească totul în avans. Nu preluăm divorțuri litigioase — vom lua divorțuri care se rezolvă rapid, la o mie de dolari, dar totul trebuie convenit dinainte. Suntem o firmă care se ocupă de daune aduse persoanei, iar dacă ne încarcăm cu lucruri multe și mărunte, nu vom mai avea timp pentru cazurile mari și serioase. Aveți întrebări?

— Ne vin tot felul de solicitări bizare prin telefon, a spus Tabby. Și din întreaga țară.

— Ne limităm la lucruri esențiale, a spus Wes. Nu ne putem ocupa de cazuri din Florida sau Seattle. Avem nevoie de soluționări rapide aici, acasă, cel puțin în următoarele douăsprezece luni.

— Cât vor dura apelurile? a întrebat Vicky.

— Între optsprezece și douăzeci și patru de luni, i-a răspuns Mary Grace. Și nu putem face prea multe ca să grăbim lucrurile. Așa e procedura și de aceea devine important să ne concentrăm acum și să scoatem niște bani

din alte părți.

— Asta mi-a adus aminte de alt aspect, a spus Wes. Verdictul modifică în mod considerabil întregul peisaj. În primul rând, speranțele sunt exagerat de mari în prezent, iar în curând, ceilalți clienți din Bowmore nu ne vor lăsa nici să respirăm. Vor și ei să aibă același succes în tribunal, să obțină marele verdict. Trebuie să avem răbdare, dar nici să nu-i lăsăm pe acești oameni să ne împingă în pragul nebuniei. În al doilea rând, asupra celor din Bowmore se vor repezi toți, ca uliii. Va fi o bătălie care pe care. Orice contact din partea altui avocat trebuie anunțat imediat. În al treilea rând, verdictul exercită o presiune și mai mare asupra corporației Krane. Șiretlicurile lor vor deveni din ce în ce mai perfide. Își vor pune oamenii să ne urmărească orice mișcare. Nu vă încredeți în nimeni! Nu vorbiți cu nimeni! Nimic nu trebuie să iasă din firmă. Toate hârțile se vor toca. Imediat ce ne vom putea permite, vom angaja paznic de noapte. În concluzie, fiți cu ochii pe toată lumea și păziți-vă!

— Va fi amuzant, a spus Vicky. Ca-n filme.

— Aveți întrebări?

— Da, a spus Rusty. Eu și Sherman ne putem ocupa de cazuri de răniri sau accidente în care se cer despăgubiri? Chiar duc dorul unor asemenea cazuri.

— N-am mai văzut de săptămâni întregi cum arată un salon de la urgențe, a adăugat Sherman. Și simt lipsa sirenelor de ambulanță.

Nu era limpede dacă glumeau sau nu, însă momentul era amuzant și stârnise ilaritate. Într-un târziu, Mary Grace a spus:

— Nu-mi pasă ce faceți! Nu vreau să știu chiar totul.

— Ședința se suspendă, a anunțat Wes. Și e vineri. Toată lumea pleacă acasă la amiaza. Incuiem ușile și ne vedem luni.

*

I-au luat pe Mack și pe Liza de la școală, iar după ce au mâncat de prânz la un fast-food, s-au îndreptat spre sud, la țară, mergând vreme de o oră, până au văzut primul semn al lacului Garland. Drumurile s-au îngustat treptat, în apropiere de destinație fiind acoperite doar cu pietriș. Cabana era la capătul unei fundături, cocoțată pe piloni și ascunsă într-un locșor unde pădurea ajungea chiar până la malul apei. De pe veranda pornea un chei până în apă, iar dincolo de el, lacul părea să se întindă pe kilometri întregi. Nu se vedea nici țipenie de om, nici pe lac, nici în apropierea lui.

Cabana aparținea unui prieten avocat din Hattiesburg, un om pentru care Wes lucrase cândva și care refuzase să se ocupe de neplăcutul caz Bowmore. Acea decizie păruse înțeleaptă până în urmă cu patruzeci și opt de ore. Acum ea devenise foarte discutabilă.

Planul inițial fusese să mai meargă două, trei ore, până la Destin, și să petreacă un weekend lung pe plajă. Numai că nu-și puteau permite.

Au descărcat bagajele din mașină și au făcut un tur prin cabana foarte spațioasă, făcută din lemn și având un pod uriaș, pe care, după ce l-a explorat, Mack l-a declarat foarte potrivit pentru o noapte de ieșit la camping. — Mai vedem, a spus Wes.

La parter erau trei dormitoare mici și avea de gând să-și găsească un pat confortabil. Scopul aceluia weekend era somnul sănătos. Somn și mai mult timp petrecut cu copiii.

Așa cum li se promisese, sculele de pescuit se aflau sub verandă, într-un spațiu de depozitare. Barca era legată la capătul debarcaderului, iar copiii au urmărit plini de speranța cum Wes a coborât-o în apă. Mary Grace a verificat vestele de salvare și s-a asigurat că amândoi copiii și le puseseră cum trebuie. La o oră după sosire, ea se instalase comod într-un șezlong cu o carte în mână, și se învelise cu o pătură de lână, apoi a urmărit cum familia ei

înainta spre orizontul albastru pe lacul Garland, trei siluete care se tot micșorau mereu, pornite în căutare de plătică și biban.

Era jumătatea lunii noiembrie, iar frunzele roșiatice și galbene cădeau din copaci, răsucindu-se în briza de seara, căzând pe cabană, pe debarcader și pe apa din jurul lui. Era liniște deplină. Mica barcă motorizată se afla prea departe acum. Vântul era foarte slab. Pasările și restul vietăților sălbatice păreau plecate în altă parte în acele momente. Tăcere perfectă, o situație rară în viața oricui, dar pe care ea o prețuia nespus acum. A închis cartea, apoi ochii și a încercat să se gândească la ceva care să nu aibă legătură cu evenimentele din ultimele câteva săptămâni.

Unde vor fi peste cinci ani? Se concentra asupra viitorului pentru că trecutul părea acaparat în întregime de cazul Baker. Sigur se vor afla într-o casă, deși nu-și vor mai amana niciodată viitorul pentru o ipotecă apăsătoare pe un castel arătos din suburbii. Voia un cămin, nimic altceva. Nu o mai interesau automobilele de import și nici vreun birou scump și toate celelalte jucării ce i se păruseră atât de importante altădată. Dorea să fie mamă pentru copiii ei, și mai voia un cămin în care să-i crească.

Lăsând departe familia și lucrurile de valoare, avea nevoie de mai mulți avocați. Firma se va extinde și va avea mulți avocați isteți și talentați, care nu vor face nimic altceva decât să pornească în urmărirea creatorilor de gropi de deșeuri, medicamente dăunătoare și produse periculoase. Într-o bună zi, Payton & Payton va fi cunoscuta nu datorita cazurilor câștigate, ci prin ticăloșii pe care îi va aduce în fața instanțelor ca să fie judecați.

Avea patruzeci și unu de ani și se simțea obosită. Dar starea aceea avea să treacă. Visul ei cel vechi, de a fi mamă cu program complet și de a avea o pensie prosperă, intrase în uitare. După aceste ultime patru luni, nu va mai fi aceeași.

De ajuns. A deschis larg ochii.

Toate gândurile o făceau să revină la caz, la Jeannette Baker, la proces și la Krane Chemical. Nu-și va petrece acest weekend liniștit și atrăgător gândindu-se la asemenea lucruri. A deschis cartea și a început să citească.

*

Pentru cină au fript hotdogi și au copt nalbă într-un cuptor de piatră din apropierea apei, apoi s-au așezat pe ponton în întineric și s-au uitat la stele. Aerul era curat și răcoros — de aceea, s-au ghemuit cu toții sub o pătura. La orizont licărea o lumina, iar după câteva păreri contradictorii, au convenit că era vorba doar de o barcă.

— Tată, spune-ne o poveste, a zis Mack, stând strâns între sora și mama sa.

— Ce fel de poveste?

— Una cu stafii. Una de groază.

S-a gândit întâi la cea cu câinii din Bowmore. Vreme de ani și ani, o haită de câini vagabonzi își făcuse veacul la periferia orașului. Deseori, în miez de noapte, urlau și scheunau, făcând mai mult zgomot decât o haită de coioți. Legenda susține că erau turbați și că înnebuniseră după ce băuseră apă.

Dar de ajuns cu Bowmore. Și-a adus aminte o poveste despre o stafie care pâșea pe apă, căutându-și soția înecata. S-a apucat să o spună și copiii s-au ghemuit mai aproape de părinți.

CAPITOLUL 8

Un paznic în uniformă a deschis porțile conacului, apoi a făcut scurt un semn din cap către șofer, iar Mercedesul lung, de culoare neagră, a trecut în viteză pe lângă el, grăbit ca de obicei. Domnul Cari Trudeau stătea singur pe banchetă și se pierduse deja în lectura ziarelor de dimineață. Era 7.30, prea devreme pentru golf sau tenis, iar la acea oră într-o zi de duminica traficul în Palm Beach era rarefiat. La câteva minute, automobilul a ajuns pe

autostrada Interstate 95, după care a pornit-o în goană spre sud.

Cari nu a acordat nicio atenție articolelor despre piața financiară. Mulțumea lui Dumnezeu că săptămâna se sfârșise. La sfârșitul zilei, acțiunile Krane ajunseseră la 19,50 dolari bucata, fără să dea impresia că își vor găsi un plafon permanent. Deși va rămâne în conștiința multora drept unul dintre puținii oameni care pierduseră un miliard într-o zi, el își concepea deja următoarea legendă. Într-un an va recupera acel miliard. Iar în doi va dubla totul.

Patruzeci de minute mai târziu, după ce traversase calea navigabilă, mașina a ajuns la Boca Raton și s-a îndreptat spre pâlcurile de clădiri de apartamente și de hotelurile îngrămădite de-a lungul plajei. Clădirea de birouri era un cilindru sclipitor din

Conform verificărilor ordonate de Cari, firma Troy-Hogan făcea mari eforturi să rămână în umbră. Nu avea website, broșuri de prezentare, reclame, numărul trecut în cartea de telefoane și nici altceva care să atragă clienții. Nu era firmă de avocatura, pentru că nu se înmatriculase ca atare în statul Florida și, pentru că veni vorba, nici în alt stat. Nu avea oameni care să-i facă lobby. Era o corporație, nu un parteneriat limitat sau vreo altă varietate de asociere. Nu reieșea limpede de unde provenea acel nume, pentru că în documente nu apăreau nici Troy, nici Hogan. Se știa că asigură servicii de marketing și consultanță, dar nu rezulta clar niciun indiciu privind natura acestei activități. Își avea sediul în Bermuda și era înmatriculată în Florida de opt ani. Agentul său pe continent era o firmă de avocatură din Miami. Proprietate privată, dar nimeni nu știa cine o deține.

Cu cât știa mai puține despre acea firmă, cu atât o admira mai mult.

Acționarul principal era un anume Barry Rinehart, iar în privința lui căutarea dăduse mai multe roade. Potrivit amicilor și legăturilor din Washington, Rinehart trecuse prin

District of Columbia în urmă cu douăzeci de ani fără să lase vreo urmă. Lucrase pentru un congressman, Pentagon, și o serie de organizații de mărime medie care făceau lobby — lucruri care apar în sticla, având zece etaje, o poartă și un paznic, dar nicio plăcuță pe care să apară vreun nume. Portarul a făcut semn de trecere Mercedesului, care s-a oprit în galerie. Un tânăr în costum negru, cu o față foarte serioasă, a deschis portiera și a zis:

- Bună dimineața, domnule Trudeau.
- Bună dimineața, i-a răspuns Cari, în timp ce cobora.
- Pe aici, domnule.

CV-ul multor oameni. Părăsise Washingtonul fără niciun motiv evident, în 1990, și apăruse din nou la vedere în Minnesota, unde a coordonat campania reușită a unui necunoscut pe scena politică, iar acesta ajunsese să fie ales în Congres. Apoi plecase în Oregon, unde făcuse minuni pentru alegerea altcuiva în senat. Pe măsura ce reputația începuse să-i crească, a abandonat dintr-odată campaniile și a dispărut cu totul. De atunci, nu se mai știa nimic de el.

Rinehart avea patruzeci și opt de ani, se căsătorise și divorțase de două ori, nu avea copii, nici cazier, nu făcea parte din vreo asociație profesională, și nici nu era membru al vreunui club. Obținuse o diplomă în științe politice la Universitatea din Maryland și o alta în drept la Universitatea din Nevada.

Nimeni nu avea habar cu ce se ocupa în prezent, dar sigur îi mergea bine. Apartamentul de la ultimul etaj al clădirii cilindrice era frumos decorat cu obiecte de mobilier și de artă minimalista. Carl, care nu se zgârcise deloc cu cheltuielile pentru mobilarea biroului său, a rămas impresionat.

Barry îl aștepta la ușa biroului. Și-au strâns mâinile și au schimbat banalitățile politicoase obișnuite în asemenea ocazii, studiindu-se unul pe altul în privința unor amănunte precum costumele, cămășile, cravatele și pantofii. Nu au

observat nimic de serie. Niciun detaliu nu a rămas neanalizat, deși era o dimineață de duminica din sudul Floridei. Primele impresii erau considerate cruciale, îndeosebi de Barry, încântat de perspectiva de a pune gheara pe un client foarte important.

Cari se așteptase la un fel de vânzător șmecher de mașini, astfel că a rămas plăcut surprins. Domnul Rinehart avea o înfățișare demna, vorbea plăcut și cu dezinvoltura, era bine-crescut și se simțea în largul lui în prezența cuiva foarte puternic. Sigur nu-i era egal lui Cari, dar părea să nu sufere de vreun complex în aceasta privință.

Imediat ce au intrat în birou și au dat cu ochii de priveliștea oceanului, o secretară i-a întrebat dacă vor cafea. De la etajul zece al blocului aflat în apropierea plajei, Atlanticul se întindea cât puteau cuprinde cu privirea. Cari, care de câteva ori pe zi vedea doar fluviul Hudson s-a arătat invidios.

— Frumos, a spus el, contemplând peisajul prin ferestrele înalte de trei meri.

— Locul cel mai potrivit pentru a lucra, a confirmat Barry. S-au așezat pe scaune tapițate cu piele bej și curând le-a sosit cafeaua. Secretara a închis ușa în urma ei, conferindu-le celor din încăperea un sentiment de siguranță.

— Apreciez că m-ați primit într-o duminică dimineață și fără o programare prealabilă, a spus Cari.

— Plăcerea e de partea mea, a răspuns Barry. Ultima săptămână a fost cam plină.

— Au fost și săptămâni mai plăcute. Înțeleg că ați discutat personal cu senatorul Grott.

— A, da. Când și când, purtăm câte-o discuție.

— Nu mi-a spus prea multe lucruri despre firma dumneavoastră și nici cu ce vă ocupați.

Barry a râs și apoi și-a încrucișat picioarele.

— Facem campanii. Priviți! A pus mâna pe o telecomandă și, apăsând un buton, a făcut ca din tavan să coboare un

ecran mare și acoperind aproape un perete, pe care a apărut harta țării. Majoritatea statelor apăreau în verde, restul fiind galbene-deschis. Treizeci și unu de state își aleg judecătorii de la curțile de apel și de la cele supreme. Acestea sunt colorate în verde. Cele în galben au bunul-simț să-și numească judecătorii. Noi ne câștigăm existența în cele colorate în verde.

— Așadar, alegeri judiciare.

— Da, cu asta ne ocupăm, și o facem foarte repede. Când clienții noștri au nevoie de ajutor, luăm la țintă un judecător de la o curte de justiție care nu este deosebit de prietenos și îl scoatem din joc.

— Chiar așa.

— Întocmai.

— Și cine vă sunt clienții?

— Nu vă pot da nume, dar cu toții sunt din aceeași categorie căreia îi aparțineți și dumneavoastră. Mari companii din domeniul energiei, al asigurărilor, al produselor farmaceutice sau chimice, al lemnului, toate tipurile de producători, plus doctori, spitale, case de bătrâni, bănci. Obținem bani cu nemiluita și angajăm oameni din domeniu să desfășoare campanii agresive.

— În Mississippi ați avut activitate?

— Încă nu. Barry a apăsat alt buton, iar America a revenit. Treptat, din verzi, statele s-au colorat în negru. Cele întunecate sunt cele în care am avut activitate. După cum vedeți, se întind de la o coastă la cealaltă. Suntem prezenți în toate cele treizeci și nouă de state.

Carl a sorbit din cafea și a dat din cap, ca și cum ar fi dorit ca Barry să continue prezentarea.

— Aici avem angajate cincizeci de persoane, toată clădirea ne aparține, și am strâns cantități enorme de informații. Ele înseamnă putere, iar noi știm totul. Analizăm orice decizie a curților de apel din toate statele colorate în verde. Îi cunoaștem pe toți judecătorii de la curțile de apel,

le știm trecutul, familiile, cariera de până acum, divorțurile, falimentele, toate lucrurile neplăcute. Examinăm orice decizie și, cu extrem de rare excepții, anticipăm rezultatul oricărui apel. Urmărim existența și apariția oricărei legi și suntem la curent cu legislația care ar putea afecta procesele civile. De asemenea, monitorizăm procesele civile importante.

— Și pe cel judecat la Hattiesburg?

— A, sigur. Nu ne-a surprins deloc verdictul.

— Atunci, de ce i-a uimit pe avocații mei?

— Avocații dumneavoastră au fost buni, dar nu extraordinari. Pe de altă parte, reclamantul a avut dreptatea de partea lui. Am studiat o mulțime de gropi de deșeuri toxice, iar Bowmore este una dintre cele mai nenorocite.

— Așadar, vom pierde din nou?

— Așa sună predicția mea. Aceasta este tendința.

Carl a aruncat o privire spre ocean și a mai sorbit din cafea.

— Ce se va întâmpla la apel?

— Depinde cine judecă din partea Curții Supreme din Mississippi. În prezent, exista probabilitatea ca verdictul să fie confirmat printr-o decizie de 5 la 4. Statul Mississippi se bucură de o notorietate deosebită prin faptul că, în ultimele două decenii, a manifestat simpatie față de reclamanți și, după cum probabil știți, are o reputație binemeritată ca un loc reprezentativ de judecare a litigiilor. Probleme legate de azbest, tutun, *fen-phen1* și tot soiul de acțiuni demente, nebunești. Avocații care se ocupă de despăgubiri iubesc acest stat.

— Deci, voi pierde la un vot?

— Mai mult sau mai puțin. Atitudinea tribunalului nu este perfect previzibilă, dar de obicei cam așa se prezintă situația.

— Prin urmare, nu avem nevoie decât de un judecător

prietenos?

— Da.

Cari și-a lăsat ceașca pe masă și s-a ridicat brusc. Și-a scos haina, a atârnat-o pe un scaun, după care s-a apropiat de fereastra

Fen-phen, conținând fenfluramină și phentermină (de unde și numele), a fost un medicament care inducea anorexia, fiind folosit pentru slăbit. S-a constatat însă ca producea hipertensiune pulmonară și boli ale inimii, iar în 2004 a fost retras. Despăgubirile cerute în instanțe de persoanele care au considerat ca sănătatea le-a fost afectată de folosirea medicamentului însumează peste 14 miliarde de dolari, (n.tr.) și a privit lung spre ocean. Un vas de mărfuri, aflat la vreo milă în larg, înainta lent și l-a urmărit vreme de câteva minute. În acest timp, Barry a sorbit calm din cafea.

— Aveți în vedere un anumit judecător? a întrebat Cari într-un târziu.

Barry a apăsat un buton al telecomenzii. Ecranul s-a stins, după care s-a retras spre tavan. S-a întins, lăsând impresia că avea dureri de spate, apoi a zis:

— Probabil că va trebui să discutăm mai întâi partea de afaceri.

Carl a dat aprobator din cap și s-a așezat.

— Să auzim!

— Propunerea noastră sună cam astfel. Angajați firma noastră, banii se trimit în conturile indicate, după care vă pun la dispoziție un plan de restructurare a Curții Supreme din Mississippi.

— Cât?

— Sunt două onorarii. În primul rând, un milion garanție. Suma aceasta se declară legal. În mod oficial, deveniți clientul nostru, iar noi vă oferim servicii de consultanță în domeniul relațiilor cu instituțiile guvernamentale, o formulare minunată prin neclaritatea ei, dar care acoperă

aproape totul. Cel de-al doilea onorariu este de șapte milioane, sumă pe care o primim *off-shore*. O parte din bani se folosesc pentru finanțarea campaniei, dar mai toți se vor păstra. Doar primul onorariu se trece în scripte.

Înțelegând, Carl a dat din cap.

— Cu opt milioane, cumpăr chiar eu un judecător de la Curtea Supremă.

— Aceasta este și ideea.

— Și cât câștiga un judecător pe an?

— O sută zece mii.

— O sută zece mii, a repetat Cari.

— Totul este relativ. Primarul New Yorkului a cheltuit șaptezeci și cinci de milioane ca să fie ales într-o slujbă unde salariul reprezintă o fracțiune infimă din suma asta. Este vorba de politică.

— Da, politică, a spus Cari, ca și cum ar fi vrut să scuipe. A suspinat adânc și s-a afundat câțiva centimetri în scaun. Cred că e mai ieftin decât un verdict.

— Mult mai ieftin, și vor fi mai multe verdicte. Opt milioane e un chilipir.

— Faceți ca totul să pară foarte ușor.

— Dar nu este. Vorbim de campanii denigratoare, iar noi știm cum să le câștigăm.

— Vreau să știu cum se cheltuiesc banii. Trebuie să văd planul de bază.

Barry s-a ridicat și s-a dus să-și mai toarne cafea din termosul din argint. După aceea, s-a apropiat de splendidele ferestre și a contemplat Atlanticul. Carl a aruncat o privire discretă la ceas. La ora 12.30 avea programată o partidă de golf la Country Club din Palm Beach, dar nu era foarte important. Era mai curând un amator de golf cu înclinații sociale, care juca doar pentru că așa era de presupus că-și petrece o parte din timpul liber.

Rinehart a golit ceașca dintr-o sorbitura lungă și a revenit la scaunul său.

— Domnule Trudeau, adevărul este că, de fapt, nu ai dori să știi exact cum se cheltuiesc acești bani. Dumneavoastră vreți să câștigați. Doriți pe cineva binevoitor în cadrul Curții Supreme, astfel ca peste optsprezece luni, când se dă decizia în cazul Baker contra Krane Chemical, să fiți sigur de rezultat. Asta vreți în realitate. Și asta vă oferim noi.

— La o asemenea sumă, așa sper și eu.

„Acum trei seri, ai aruncat optsprezece pe o sculptură proastă, a gândit Barry, dar nu a îndrăznit să o spună cu voce tare. Ai trei avioane supersonice în valoare de patruzeci de milioane fiecare. «Renovarea» casei din Hamptons te va trage înapoi cu cel puțin zece milioane. Iar astea sunt doar câteva dintre jucăriile tale. Aici vorbim de o treabă serioasă, nu de jucării.” Dosarul pe care Barry îl avea în privința lui Cari era mult mai gros decât cel pe care Cari îl avea despre Barry. Trebuia totuși recunoscut cu toată sinceritatea că domnul Rinehart făcea toate eforturile să evite publicitatea, în vreme ce domnul Trudeau se căznea să rămână vizibil în ochii publicului.

Sosise vremea să încheie târgul, de aceea, Barry a insistat cu discreție.

— În Mississippi se vor desfășura alegeri de judecători peste un an, în noiembrie viitor. Avem timp din belșug, dar nu se cuvine să-l risipim. Momentul este foarte potrivit și convenabil, în timp ce trecem încet prin alegerile pentru anul viitor, cazul se zbate să treacă prin procesul de apel. Noul nostru om își va ocupa postul peste un an, în ianuarie, iar după patru luni în funcție, va ajunge față în față cu cazul Baker contra Krane Chemical.

Pentru prima oară, Carl a perceput, doar preț de o clipă, o atitudine de vânzător de mașini, dar asta nu l-a tulburat. Politica era o treaba murdară, în care câștigătorii nu erau întotdeauna cei mai curați oameni din lume. Ca să supraviețuiască în politică, oamenii trebuiau să aiba ceva de gangster în ei.

— Nu vreau să-mi apară numele pe nicăieri, a spus el pe un ton sever.

Barry și-a dat seama că tocmai primise un onorariu frumușel.

— Ar fi imposibil, a spus el cu un zâmbet fals. Avem mecanisme de protecție peste tot. Dacă vreunul dintre oamenii noștri face vreo greșeală, ne asigurăm că altcineva își asumă răspunderea. Numele firmei Troy-Hogan nu a fost niciodată asociat cu ceva ilegal. Iar dacă nimeni nu ne poate depista cu ceva, cu siguranță nu au cum să ajungă la dumneavoastră.

— Fără documente compromițătoare!

— Doar pentru onorariul de început. La urma urmelor, suntem o firma de consultanță și de relații cu instituțiile guvernamentale. Vom întreține o relație oficială cu dumneavoastră: consultanță, marketing, comunicare — toate acele concepte minunat de confuze care ascund orice altceva. Însă aranjamentul *offshore* rămâne absolut confidențial.

Carl a stat mult pe gânduri, după care a zâmbit și a zis:

— Îmi place. Îmi place foarte mult.

CAPITOLUL 9

Biroul de avocatură F. Clyde Hardin & Asociații nu avea asociați. Consta doar din Clyde și Miriam, firava lui secretară, care deținea un rang superior, deoarece se afla acolo de peste patruzeci de ani, iar Clyde mai avea până să ajungă la o asemenea vechime. Ea dactilografiasse întâmpinări și testamente pentru tatăl lui, care se întorsese acasă din cel de-al Doilea Război Mondial cu un picior de lemn pe care și-l scotea uneori în fața membrilor juriilor pentru a le distrage atenția, fapt ce îi conferise o mare notorietate. Bătrânul murise cu multă vreme în urmă și lăsase prin testament biroul, cu mobilierul lui vechi, dar și pe bătrâna secretara singurului său fiu, Clyde, care avea cincizeci și patru de ani și se putea socoti și el foarte

bătrân.

Biroul de avocatură Hardin fusese vreme de șaizeci de ani un element constant pe Main Street din Bowmore. Supraviețuise războaielor, crizelor economice, recesiunilor, protestelor nonviolente, boicoturilor și desegregării, dar Clyde nu era chiar atât de sigur că va reuși să facă același lucru după trecerea companiei Krane Chemical prin ținut. În jurul lui, orașul se topea. Supranumele de Districtul Cancerului se lipise de acel loc, și aceasta stare nu putea fi depășită. Din scaunul lui de pe marginea ringului văzuse negustori, cafenele, avocați de țara și doctori de familie aruncând prosopul și părăsind orașul.

Clyde nu voise să devină avocat, dar tatăl lui nu-l slăbise nicio clipă. Și deși își asigura traiul din acțiuni legate de transmitere de proprietăți, testamente și divorțuri, și deși reușea să pară destul de mulțumit de viață și să treacă drept o persoană pitorească datorită costumelor de bumbac cu dungi albastre și albe, papioanelor din mătase cu imprimeuri și pălării de pai, în sinea lui detesta avocatura și practicarea acesteia în acel oraș mărunț. Disprețuia chinul să aibă de-a face zilnic cu oameni prea săraci ca să-l plătească, să intre în frecuşuri cu alți avocați amărâți care încercau să-i fure clienții, așa cum erau ei, să se hârâie cu judecătorii și cu grefierii, dar și cu te miri cine îi mai ieșea în cale. În Bowmore existau încă șase avocați, iar Clyde era cel mai tânăr. Visa ca la pensie să se așeze în apropierea unui lac sau a unei plaje, oriunde, dar asemenea visuri nu aveau să i se mdeplinească.

În fiecare dimineață la 8.30, Clyde bea o cafea cu zahăr și mânca un ou prăjit la cafeneaua Babe, situată la șapte case spre dreapta de biroul lui, și o porție de cașcaval pane și un ceai cu gheață la amiaza în localul Bob's Burgers, aflat la șapte case spre stânga. În fiecare după-amiază la ora cinci, imediat ce Miriam își făcea ordine pe birou și spunea la revedere, Clyde scotea sticla de protocol și bea o votcă

rece cu gheață. În mod obișnuit, făcea asta când rămânea singur în solitudinea zilei, ora cea mai plăcută lui. Ținea mult la neclintirea acelei ore fericite ce îi aparținea în exclusivitate. Deseori, singurele zgomote erau doar hâțâitul ventilatorului din tavan și clinchetul cuburilor de gheața în pahar.

Acum sorbise de două ori, mai precis două înghițituri zdravene, iar băutura începea să îi ajungă încet la cap, când a auzit un ciocănit foarte dur în ușă. Nu aștepta pe nimeni. Pe la cinci după-amiaza, centrul orașului se golea, dar uneori se întâmpla să mai apară câte un client în căutarea unui avocat. Clyde era prea strâmtorat ca să-i scape o asemenea ocazie. Și-a așezat paharul pe un raft și s-a dus să vadă cine era. În fața ușii, stătea un domn bine îmbrăcat. S-a prezentat drept Sterling Bitch1, sau cam așa ceva. Clyde s-a uitat la cartea de vizită a omului. Bintz. Sterling Bintz. Avocat. Din Philadelphia, Pennsylvania.

Domnul Bintz avea în jur de patruzeci de ani, era scund, slăbuț și agitat, dovedind superioritatea pe care yankeii nu și-o pot înfrâna când se aventurează în orașele căzute pradă ruinei din sudul Statelor Unite.

„Cum de poate cineva să trăiască într-un asemenea hal?” părea să sugereze zâmbetul de pe fața lui.

Clyde l-a antipatizat din capul locului, dar, pe de alta parte, voia să revină la votca lui, așa că i-a oferit și lui Sterling un cocktail. La o adică, de ce nu?

S-au așezat la biroul lui Clyde și au început să bea. După ce au schimbat banalități câteva minute, Clyde a întrebat brusc:

— De ce nu treci direct la subiect?

— Da. Așa e. Accentul omului era tăios și precis, iritant chiar. Firma mea este specializată în despăgubiri. Doar de așa ceva ne ocupăm.

— Și, peste noapte, vi s-a trezit interesul pentru orașelul nostru. Mare surpriză, mare.

— Da, ne interesează. Din cercetările noastre, am aflat că ar putea apărea peste o mie de cazuri în zona și am dori să luăm cât mai multe. Dar avem nevoie de un consilier pe plan local.

— Ați venit cam târzior, amice. De cinci ani încoace, avocații agresivi scotocesc zona cu mare atenție.

1 Bitch ~ târfa, javra, pramatie etc., iar împreună cu Sterling, traducerea ar fi, pramatie autentică, veritabilă", (n.tr.)

— Da, am înțeles că majoritatea cazurilor de deces au fost luate de alte firme, dar există situații de alt gen. Dorim să găsim victimele care au suferințe de ficat și de rinichi, iritații stomacale, probleme de colon, boli de piele și alte afecțiuni, toate provocate de Krane Chemical, desigur. Le documentăm cu ajutorul medicilor noștri, iar când se strâng câteva zeci, îi atacăm pe cei de la Krane cu un proces comun. Asta ne este specialitatea. Facem mereu așa ceva. Iar soluționarea în afara tribunalului ar putea aduce o sumă uriașă.

Clyde îl asculta atent, prefăcându-se însă plictisit.

— Continuă, a spus el.

— Krane Chemical a primit lovitura unde o doare mai tare. Compania nu poate continua seria de procese, astfel că va fi silită până la urmă să ofere compensații. Dacă deschidem primii un proces în nume comun, noi o să ajungem călare pe situație.

— Noi?

— Da. Firma mea ar dori să se asocieze cu firma ta.

— Eu sunt toată firma asta.

— Noi facem toată treaba. Avem nevoie de numele tău în calitate de consultant local și de legăturile și prezența ta în Bowmore.

— Și cât?

Clyde era renumit pentru faptul că ataca frontal subiectul banilor. Nici nu vedea ce rost ar fi avut să bată doar

apropouri fața de acea jivină hrăpâreață din nord.

— Cinci sute de fiecare client, apoi cinci la sută din rețetă când soluționăm. Repet, noi facem toată treaba.

Clyde a făcut cuburile de gheață să scoată un clinchet și a încercat să socotească în minte. Sterling a insistat.

— Clădirea alăturată este liberă. Aș...

— A, sunt multe clădiri libere în Bowmore.

— A cui este cea de alături?

— A mea. Face parte din clădirea asta. A cumpărat-o bunicul meu acum vreo mie de ani. Și mai dețin una vizavi. Tot neocupată.

— Biroul de alături ar putea fi un loc perfect pentru a deschide o clinică de examinare. Noi ne ocupăm de dotare, îi conferim o ambianță medicală, aducem doctorii noștri, după care facem reclamă cât cuprinde către cei care consideră că sunt ori ar putea fi bolnavi. Vor da buzna cu toții. Noi îi punem să facă cerere de despăgubire, realizăm numărul necesar de reclamații, iar după aceea deschidem proces într-un tribunal federal.

Asta suna clar a fraudă, dar auzise multe despre acțiunile pentru solicitarea de despăgubiri ca să-și dea seama că Sterling știa despre ce vorbește. Cu cinci sute de clienți, la 500 de dolari deschiderea acțiunii, plus 5 la sută când se câștiga la loterie. A întins mâna spre sticla de protocol și a umplut din nou ambele pahare.

— Interesant, a spus Clyde.

— Ar putea fi foarte profitabil.

— Numai că eu nu lucrez într-un tribunal federal. Sterling a sorbit din băutura aproape ucigător de tare și a surâs. Cunoștea perfect limitele unui avocat oarecare dintr-o orășel prăfuit. Clyde ar fi întâmpinat dificultăți chiar și dacă ar fi trebuit să apară într-un mare oraș, la un proces intentat unui hoț de magazin.

— Cum am spus. Noi facem toată treaba. Ne pricepem la asemenea litigii.

— N-aș vrea ceva care să încalce etica sau care să fie ilegal, a precizat Clyde.

— Bineînțeles că nu. De douăzeci de ani câștigam procese de despăgubiri pentru diverse grupuri. Poți verifica asta.

— Așa o să fac.

— Dar fă-o repede! Verdictul acesta a atras atenția. De acum înainte, vor apărea mulți care să găsească amatori și să intenteze prima acțiune de cerere de despăgubiri.

După plecarea lui Sterling, Clyde a băut și cel de-al treilea pahar, doza maximă pentru el, iar când ajunsese aproape de fundul lui, și-a găsit curajul de a le spune tuturor localnicilor să se ducă dracului. „A, ce plăcere vor descoperi criticând-! Să facă reclamă în ziarul săptămânal al orașului pentru a găsi victime/clienti, să-și transforme biroul într-o clinică de două parale pentru diagnostice pe bandă rulantă, să se asocieze cu niște jeguri de avocați din nord, să profite de nenorocirea concita-dinilor lui...” Lista se va lungi, iar bârfele vor circula în tot orașul. Cu cât bea mai mult, cu atât mai hotărât era să renunțe la orice prudență, să încerce măcar o dată să facă și bani.

Deși cu o personalitate atât de impetuoasă în sinea lui, Clyde se temea să vorbească în fața instanței. Cu ani în urmă, avusese câteva procese cu juriu și atunci se lăsase cuprins de o panică atât de mare, încât abia reușise să îngaime câteva cuvinte. Se mulțumise să aibă o activitate sigură și confortabilă de birou, care îi asigura strictul necesar pentru plata facturilor, dar îl ținea departe de bătăliile înspăimântătoare, unde se câștigau bani frumoși, dar se și pierdeau averi.

De ce să nu riște măcar o dată?

Păi, în felul acesta, nu și-ar ajuta concetățenii? Orice bănuț smuls celor de la Krane Chemical și depus undeva în Bowmore era o victorie. Și-a turnat și cel de-al patrulea pahar, a jurat că acesta va rămâne ultimul, și a decis că da,

ce naiba, va bate palma cu Sterling și trupa lui de hoți specializați în procese de despăgubiri, dându-le astfel o lovitură memorabilă celor de la Krane în numele dreptății.

Două zile mai târziu, un subcontractor pe care Clyde îl reprezentase în cel puțin trei divorțuri a sosit dis-de-diminează cu o echipă de dulgheri, zugravi și oameni buni la toate, disperați cu toții să-și găsească de lucru, și s-a apucat imediat să renoveze birourile din clădirea alăturată.

De două ori pe luna, Clyde juca pocher cu proprietarul singurului ziar din district, *Bowmore News*. Ca și orașul, săptămânalul era în cădere aproape liberă și se străduia să supraviețuiască. În următoarea ediție, prima pagină avea să fie dominată de știrea privind verdictul dat în Hattiesburg, însă va mai publica un articol cuprinzător despre asocierea avocatului Hardin cu o mare firmă de avocatură din Philadelphia. Articolul ocupa o pagină întreaga și practic îl implora pe oricare cetățean din districtul Cary să treacă pe la noua „clinică de diagnosticare” de pe Main Street pentru o examinare care era absolut gratuită.

Clyde, căruia îi plăcea să fie înconjurat de oameni și să i se acorde atenție, începuse deja să-și numere banii.

*

La 4.00 dimineața, pe frig și întuneric și amenințat de ploaie, Buck Burleson a oprit camionul în micuța parcare rezervată angajaților de la benzinăria din Hattiesburg. Și-a luat termosul cu cafea, o felie de pâine cu șuncă și pistolul automat calibrul 9mm și a dus totul la camionul-cisternă cu optsprezece roți și fârâ însemne de firmă pe portiere, care avea capacitatea de paisprezece mii de litri. A pornit motorul și a verificat cadranele de la bord, pneurile și nivelul combustibilului.

Supraveghetorul de noapte a auzit zgomotul motorului și a apărut din sala de monitorizare de la etaj.

— Salut, Buck, a strigat el.

— 'Neața, Jake, i-a răspuns Buck și l-a salutat și el cu un

gest din cap. E încercata?

— Gata de plecare.

Partea aceea a discuției nu suferise nicio modificare de cinci ani. De obicei, schimbau câteva cuvinte despre vreme, după care își luau rămas-bun. Însă în acea dimineața, Jake a decis să adauge o mică variație dialogului dintre ei, una la care se gândea de câteva zile încoace.

— Oamenii din Bowmore sunt mai fericiți acum?

— Al naibii să fiu dacă am habar. Nu prea stau pe acolo.

Și asta a fost tot. Buck a deschis portiera, a aruncat peste umăr un „pe curând” și s-a închis în cabină. Jake a urmărit camionul-cisternă ieșind pe alee, virând stânga pe stradă și dispărând în cele din urmă, singurul vehicul care se deplasa la acea oră solitară.

Ajuns pe autostradă, Buck și-a turnat cu grijă cafea din termos în cana de plastic care stătea într-un suport. A aruncat o privire spre pistolul aflat pe scaunul din dreapta. A hotărât s-o mai amâne cu sendvișul. Când a văzut indicatorul de intrare în comitatul Cary, și-a aruncat din nou ochii spre armă.

Făcea cursa aceasta de trei ori pe zi, patru zile pe săptămâna. Un alt șofer se ocupa de celelalte trei zile. Făceau frecvent schimb de tura ca să-și asigure vacanțe sau perioade de liber mai mari. Nu era cariera la care visase el. Vreme de șaptesprezece ani fusese maestru la Krane Chemical din Bowmore, câștigând de trei ori mai mult decât acum, când era plătit **sa** care apă în fostul lui oraș.

Faptul că unul dintre oamenii vinovați de poluarea atât de gravă a apei din Bowmore ducea acum apă în oraș venea ca o ironie. Însă Buck nu era capabil de o asemenea subtilitate. El era supărat pe companie că plecase și-l lăsase fără slujba. Și detesta orașul Bowmore pentru că acesta îl ura.

Buck mințea. Adevărul fusese dovedit de câteva ori, dar

niciodată într-o manieră atât de spectaculoasă ca pe parcursul depoziției date cu o lună în urmă. Mary Grace Payton îi întinsese frânghia, după care îl urmărise cum se spânzurase singur în fața juriului.

Vreme de ani și ani, Buck și majoritatea supervisorilor de la Krane negaseră fără pic de jenă că ar fi aruncat deșeuri chimice în locuri nepermise. Șefii le ordonau să procedeze în acel mod. Negaseră în rapoartele către companie. Negaseră când discutaseră cu avocații angajați de companie. Făcuseră același lucru în depoziții scrise. Și procedaseră la fel și când în uzină se desfășurase o investigație a Agenției de Protecția Mediului și a Procuraturii SUA. Atunci s-a declanșat și litigiul. După ce negase cu îndărătnicie atâta vreme, cum se puteau suci, ajungând să spună adevărul? După ce încurajase din răspuțeri minciunile vreme îndelungată, Krane dispăruse. Se furișase într-un weekend și își găsisese un nou cârnin în Mexic. Fără îndoiala că vreun găgăuță de acolo deținea slujba lui Buck în schimbul a cinci dolari pe zi. A înjurat și apoi a luat o gură de cafea.

Câțiva dintre manageri recunoscuseră în mod deschis și declaraseră adevărul. Majoritatea însă se agățaseră de vechile minciuni rostite. În realitate, nu avea nicio importanță, pentru că la proces toți, mai ales cei care depuseseră mărturie, apăruseră ca niște dobitoci. Unii încercaseră să ascundă adevărul. Earl Crouch, pesemne cel mai mare mincinos dintre toți, fusese transferat la uzina Krane din apropiere de Galveston. Se zvonea că dispăruse în niște circumstanțe misterioase.

Buck a aruncat din nou o privire la pistolul de 9 mm.

Deocamdată primise doar un telefon de amenințare. Nu știa dacă li se întâmplase același lucru celorlalți manageri. Toți părăsiseră Bowmore și nu țineau legătura cu nimeni.

Mary Grace Payton. Dacă ar fi avut pistolul la interogatoriul luat de avocatul reclamantului, pesemne că i-

ar fi împușcat pe ea, pe soțul ei și pe câțiva dintre avocații Krane, păstrând un glonț pentru sine. Vreme de patru ore cumplite pentru el, Mary Grace râstarnase o minciună după alta. Unele dintre ele erau beton, așa i se spusese. Altele rămăseseră ascunse în rapoarte și situații pe care Krane le ținea la secret. Dar doamna Payton avea la dispoziție toate rapoartele și toate declarațiile, ba și ceva în plus.

Când calvarul era aproape de sfârșit, când Buck simțise că moare, iar membrii juriului se înfuriaseră și judecătorul Harrison vorbise ceva despre sperjur, Buck fusese pe punctul de a ceda. Era epuizat, umilit, pe jumătate nebun și cât pe ce să sară în picioare și, uitându-se la juriu, să spună: „Dacă vreți adevărul, vi-l ofer pe tavă. Am azvârlit atâtea căcatari în râpele alea, încât e de mirare că nu a explodat și orașul. Am arunca cu nemiluita în fiecare zi — BCL și cartolix și aklar, toate substanțe carcino-gene din clasa I — sute de litri de materii toxice direct în sol. Am deversat direct din cisterne, din găleți, butoaie și alte recipiente. Le aruncam și ziua, și noaptea. A, bineînțeles, am depozitat o mulțime și în recipiente pe care le sigilam și plăteam o avere unei firme specializate ca să le distrugă prin alte mijloace. Krane respecta legea. Îi pupau în fund pe cei de la Agenția de Protecția Mediului. Doar ați văzut documentele, totul clar și negru pe alb. Ca și cum ar fi fost legal. În vreme ce ăia cu cămăși scrobite de la birouri completau formulare, noi mergeam în spatele uzinei, la puțuri, și îngropam otrăvurile. Era mult mai ușor și mai ieftin să le azvârlim. Dar știți de ce? Pentru că tâmpiții ăia din birouri știau exact ce făceam noi pe ascuns. Ei mușamalizau lucrurile! Iar acum vă mint în față. Toată lumea minte.”

Buck a rostit cu voce tare toate acestea în timp ce conducea, dar nu făcea asta în fiecare dimineață. Procedând astfel, gândindu-se la ceea ce ar fi trebuit de fapt să declare, trăia un sentiment ciudat de ușurare. În

fața acelei instanțe rămăseseră o frântura din sufletul lui, dar și cea mai mare parte din bărbăție. Dezlănțuirea aceea în intimitatea camionului-cisternă era terapeutică.

Însă cursele spre Bowmore nu erau defel terapeutice. Nu era de acolo și niciodată nu-i plăcuse acel oraș. Iar când își pierduse slujba, nu avusese de ales și plecase.

După ce a pătruns pe Main Street, a virat dreapta și a mai rulat cale de patru intersecții. Punctului de distribuție i se dăduse porecla de „rezervor al orașului”. Era situat imediat sub vechiul turn de apă, o relicva degradată și ruginită, ale cărei panouri de metal fuseseră corodate din interior de apa extrasă în oraș. Acum orașul era deservit de un rezervor mare din aluminiu. Buck a tras cisterna pe o platforma înaltă, a oprit motorul, și-a vârât pistolul în buzunar și a coborât din cabină. S-a ocupat de descărcarea apei în rezervor, activitate care dura o jumătate de oră.

Din rezervor, apa mergea spre școlile din oraș, instituții și biserici și, chiar dacă în Hattiesburg era socotită potabilă, lumea din Bowmore se temea de ea. Conductele care o transportau erau, în mare parte, aceleași prin care circulase și vechea apă.

Pe parcursul zilei, la rezervor soseau oameni în flux continuu. Scoteau tot felul de recipiente de plastic și canistre metalice, butoiașe, le umpleau, apoi plecau acasă.

Cei care își permiteau încheiaseră contracte cu furnizori privați. Apa reprezenta o problemă zilnică în Bowmore.

Fusese întuneric cât așteptase să i se golească cisterna. A rămas în cabină, lăsând caloriferul să funcționeze, cu portiera încuiată și cu pistolul la îndemână. În Pine Grove locuiau două familii la care se gândea în fiecare dimineață când aștepta. Familii de oameni duri, cu bărbați care fuseseră închiși. Familii numeroase, cu unchi și veri. Fiecare pierduse câte un copil din cauza leucemiei. Iar acum fiecare dintre acestea deschisese proces.

Iar lui i se dusese vestea de mincinos.

*

Cu opt zile înainte de Crăciun, combatanții s-au strâns pentru ultima oară în sala prezidata de judecătorul Harrison. Audierea avea rolul de a lămuri toate aspectele rămase neclare, îndeosebi acțiunile de după proces.

Jared Kurtin arăta în mare formă și bine bronzat după cele doua săptămâni de golf în Mexic. L-a salutat călduros pe Wes și a reușit chiar să-i zâmbească lui Mary Grace. Ea l-a ignorat, pentru că stătea de vorbă cu Jeannette, care era tot trasă la față, dar măcar nu mai plângea.

Haita de subordonați a lui Kurtin frunzărea hârtii la sute de dolari ora fiecare, în vreme ce Frank Sully, consilierul local, se uita la ei cu un aer mulțumit. Totul era de fațadă. Harrison nu era dispus să-i ofere nicio înlesnire corporației Krane Chemical, și toata lumea știa asta.

Alții erau doar ochi și urechi. Huffy își păstrase vechiul loc, fiind curios ca întotdeauna, dar și temător în privința creditului și a viitorului său. Mai erau câțiva reporteri și chiar un portretist de tribunal, același care fusese prezent la proces și care schițase chipuri pe care nimeni nu reușise să le recunoască. Avocații câtorva reclamânți veniseră acolo ca să urmărească și să fie la curent cu desfășurarea cazului. Aceștia visau aranjamente și înțelegeri în afara instanței, care să-i îmbogățească, evitând în același timp brutalitatea procesului pe care fuseseră nevoiți să o îndure soții Payton.

Judecătorul Harrison a cerut să se facă liniște și a pornit dezbateră.

— Mă bucur să vă revăd, a spus el sec. Există în total paisprezece moțiuni ce au fost înaintate — douăsprezece de către apărare, două de reclamant — și le vom soluționa pe toate până la amiază. După aceea l-a privit cu severitate pe Jared Kurtin, de parcă l-ar fi prevenit să nu intervină cumva fără rost, apoi a continuat: am citit cu atenție toate moțiunile și întâmpinările; de aceea vă rog să nu-mi spuneți

nimic din ce ați pus deja în scris. Domnule Kurtin, puteți începe.

Prima moțiune a fost făcută pentru a cere rejudecarea procesului. Kurtin a enumerat rapid toate motivele pentru care considera că procesul a prezentat vicii ce i-au defavorizat clientul, începând cu doi jurați pe care a dorit să-i scoată din proces, dar Harrison a refuzat. Echipa lui întocmise o listă cu douăzeci și două de vicii de procedură pe care le socotea suficient de grave ca să fie invocate, dar Harrison le-a respins. După ce i-a ascultat pe avocați prezentându-și pledoariile vreme de o oră, judecătorul a respins moțiunea prin care se solicita rejudecarea procesului.

Jared Kurtin ar fi fost șocat dacă s-ar fi dat altă decizie. Acestea erau însă chestiuni de rutina. Bătălia era pierdută, însă nu și războiul.

Au urmat alte moțiuni. După câteva minute de susținere a fiecăreia, judecătorul Harrison a spus:

— Se resping.

După ce avocații au terminat de vorbit, în timp ce își strângeau hârtiile în gentile diplomat, Jared Kurtin s-a adresat tribunalului, spunând:

— Onorată instanță, mi-a făcut plăcere. Am convingerea că vom relua tot procesul peste aproximativ trei ani.

— Tribunalul se retrage, a spus onorata instanță pe un ton nepolitic, după care a lovit tare cu ciocănelul.

La două zile după Crăciun, într-o după-amiază vântoasă și urâtă, Jeannette Baker s-a dus de la rulota ei, trecând prin Pine Grove, până la biserica și la cimitirul din spatele acesteia. A sărutat micuța piatră de mormânt de la căpătâiul lui Chad, apoi s-a așezat și s-a rezemat de piatra de la căpătâiul lui Pete. Era ziua în care, cu cinci ani în urmă, îi murise soțul.

În decurs de cinci ani, învățase să rememoreze lucrurile frumoase, deși nu le putea alunga pe cele urâte. Pete, un

bărbat masiv ajuns să aibă sub 60 de kilograme, incapabil să mănânce, în cele din urmă nemaiputând să bea nici apă din cauza tumorilor apărute în gât și esofag. Pete, în vârstă de treizeci de ani, tras la față și palid ca un muribund de două ori mai bătrân. Pete, bărbatul puternic, plângând din cauza durerilor permanente și cerșind să i se mai dea morfină. Pete, vorbăreț incurabil și povestitor vestit, incapabil să mai scoată alt sunet decât un geamăt jalnic. Pete milogindu-se la ea să-l ajute s-o termine cu toate.

Ultimele zile ale lui Chad fuseseră destul de liniștite. Ale lui Pete se dovediseră înfiorătoare. Iar ea văzuse prea multe.

De ajuns cu amintirile oribile! Venise acolo să vorbească despre iubirea lor, despre primul apartament din Hattiesburg, nașterea lui Chad, planurile de a avea și alți copii și o casă mai încăpătoare, despre toate visurile care îi făcuseră cândva să râdă. Micuțul Chad cu undița și un șir impresionant de plăci prinse în iazul unchiul său. Micuțul Chad în prima lui uniformă de

T-ball, cu antrenorul Pete alături. Crăciunul și Ziua Recunoștinței, o vacanța la Disney World, când amândoi erau bolnavi și pe moarte.

A rămas până la căderea întinericului, așa cum făcea mereu.

Denny Ott a urmărit-o de la fereastra bucătăriei casei parohiale. Micul cimitir pe care îl îngrijea cu atâta dăruire era tot mai vizitat în ultima vreme.

1 O varianta simplificata de baseball, pentru copii, având ca scop distracția și deprinderea unor aptitudini necesare practicării ulterioare a baseballului. (n.tr.)

CAPITOLUL 10

Anul nou a început cu o altă înmormântare. Doamna Inez Perdue a murit după o îndelungată și dureroasă deteriorare a rinichilor. Avea șazeci și unu de ani, era văduvă, cu doi copii care, din fericire, părăsiseră Bowmore imediat ce

crescuseră mari. Neavând asigurare, a decedat în micuța ei casă de la periferia orașului, înconjurată de prieteni și de pastorul ei, Denny Ott. După ce a plecat de acolo, pastorul s-a dus la cimitirul din spatele bisericii Pine Grove și, cu ajutorul unui diacon, s-a apucat să îi sape groapa, aceasta purtând numărul șaptesprezece.

Imediat ce mulțimea s-a subțiat, cadavrul doamnei Inez a fost dus cu o ambulanță direct la morga Centrului medical al Districtului Forrest din Hattiesburg. Acolo, un medic angajat de firma de avocatură Payton a lucrat vreme de trei ore să recolteze țesuturi și sânge și pentru a efectua autopsia. Doamna Inez convenise asupra acestei proceduri sumbre în urmă cu un an, când semnase un contract cu soții Payton. Mostre din organele ei și o examinare a țesuturilor prelevate puteau furniza dovezi care într-o bună zi puteau deveni de o importanță crucială în instanță.

La opt ore de la deces, a fost readusă în Bowmore într-un sicriu ieftin și depusa peste noapte în capela de la biserica Pine Grove.

Pastorul Ott își convinsese de mult enoriașii că, de îndată ce trupul a murit, iar spiritul urcă la cer, ritualurile pământești sunt ridicole și lipsite de orice înțeles. Funeraliile, priveghiurile, îmbălsămarea, florile, coșciugele scumpe — toate erau risipă de timp și de bani. Ce-i țărână în țărâna se va întoarce. Dumnezeu ne-a trimis goi pe lume și tot așa se cuvine să plecăm din ea.

A doua zi a ținut slujba de înmormântare a doamnei Inez în biserica plină de lume, unde se aflau și Wes și Mary Grace, dar și alți doi avocați care se arătaseră curioși. În timpul acestor slujbe, iar el dusesese totul deja la perfecțiune, pastorul Ott se străduia să transforme acel prilej în ceva încurajator, chiar marcat de o tentă de umor. Doamna Inez era acompaniatoarea la pian a bisericii și, chiar dacă interpreta cu mare entuziasm și cu tușe apăsate, de obicei rata cam jumătate din note. Cum era aproape surdă, nici

măcar nu avea habar cât de rău sunau cântecele religioase. Amintirile legate de modul ei de interpretare au mai alungat atmosfera de tristețe.

Ar fi fost la îndemână să se lanseze în critici împotriva companiei Krane Chemical și a nenumăratelor ei păcate, dar pastorul Ott nu rostea niciodată numele acesteia. Femeia murise, iar acest lucru nu se putea schimba nicicum. Toată lumea știa cine și ce o ucisese.

După slujba care a durat o oră, groparii au așezat sicriul de lemn pe carul mortuar al domnului Earl Mangram, singurul autentic din tot comitatul. Domnul Mangram fusese una dintre primele victime ale companiei Krane, înmormântarea numărul trei din cariera lui Denny Ott, iar bătrânul ceruse în mod expres ca sicriul lui să fie dus de la biserică la cimitir în acel vehicul tras de iapa lui bătrână, Blaze. Acea procesiune se bucurase de un asemenea succes, încât devenise pe dată o tradiție în Pine Grove.

După ce sicriul cu doamna Inez a fost așezat pe carul mortuar, pastorul Ott, stând alături de Blaze, a tras de căpăstrul ei, iar bătrâna iapă a pornit legănându-se în fruntea grupului care se îndepărta de biserică, mergând pe drumul lăturalnic spre cimitir.

*

Păstrând tradiția împământenită în sud, despărțirea de ea a fost urmată de o masă cu ce se găsește, servită în sala comună. Oamenii se obișnuiseră deja cu moartea, însă masa de după înmormântare le îngăduia îndoliațiilor să caute ajutor unii la alții și să verse lacrimi împreună. Pastorul Ott a trecut pe la mulți meseni, schimbând câte o vorba cu toți, iar alături de unii rugându-se.

În asemenea momente mohorâte, întrebarea care se punea era de genul: cine urmează? Într-un fel, se simțeau ca niște prizonieri. Izolați, suferinzi, neștiind sigur cine va fi ales de călău. Rory Walker era un băiat de paisprezece ani care pierdea teren cu repeziciune în fața bătăliei de

aproape un deceniu cu leucemia. Probabil el avea să fie următorul. Era la școală, astfel că nu participase la slujba de înmormântare a doamnei Perdue, însă mama și bunica lui veniseră acolo.

Soții Payton s-au așezat într-un colț cu Jeannette Baker și au discutat despre orice, numai despre caz nu. Având în față farfurii de carton pe care se aflau câteva fire de broccoli cu cașcaval, au aflat că Jeannette lucra acum de noapte într-un magazin de unelte și pusese ochii pe o rulotă mai buna. Ea și Bette se certau. Bette avea un alt prieten, care rămânea peste noapte în rulota lor și se interesa prea mult de situația juridică a lui Jeannette.

Aceasta părea mai puternică și mai ageră la minte. Mai luase câteva kilograme și spunea că renunțase la medicamentele anti-depresive. Oamenii o tratau altfel acum în timp ce-i urmărea pe ceilalți, a explicat cu glas scăzut:

— O vreme, acești oameni au fost foarte mândri. Am ripostat. Am câștigat. În cele din urma, cineva din exterior ne-a ascultat pe noi, niște oameni sărmani dintr-un orașel sărac. Toată lumea îmi dădea târcoale ca să-mi spună vorbe dulci. Au gătit pentru mine, au făcut curățenie în rulotă, mereu se oprea cineva pe acolo. Făceau multe pentru biata Jeannette. Dar, odată cu trecerea timpului, am început să aud vorbindu-se tot mai mult despre bani. Cât va dura apelul? Când vor veni banii? Ce planuri am cu ei? Și așa mai departe. Fratele mai mic al lui Bette a rămas peste noapte, a băut prea mult și a încercat să împrumute de la noi o mie de dolari. Ne-am certat, iar el a zis că toată lumea din oraș știa că eu primisem deja ceva bani. Am rămas înmărmurită. Oamenii vorbesc vrute și nevrute. Se lansează tot felul de zvonuri. Douăzeci de milioane încoace și încolo. Cât o să dau altora? Ce mașină o să-mi cumpăr? Unde o să-mi construiesc o casă? Acum stau cu ochii pe mine să vadă ce cumpăr, adică mai nimic. Iar bărbații — aproape toți

burlacii din patru districte — mă caută, dorind să treacă pe la mine, să mă salute sau să mă invite la film. Știu sigur că doi dintre ei nici măcar nu sunt divorțați. Bette îi cunoaște pe verii lor. Și nu mă interesează bărbații nici cât negru sub unghie.

Wes și-a mutat privirea de la ea.

— Cu Denny mai stai de vorbă? a întrebat-o Mary Grace.

— Când și când. E un om minunat. Îmi spune să mă rog pentru cei care bârfesc pe seama mea. Și chiar o fac. Numai că am sentimentul că ei se roagă mai mult pentru mine și pentru bani.

S-a uitat bănuitoare în jur.

Desertul era un puding de banane. Asta constituia și o scuză ca să se desprindă de Jeannette. Soții Payton mai aveau câțiva clienți de față și fiecăruia trebuia să i se acorde atenție. Când pastorul Ott și soția lui s-au apucat să debaraseze mesele, persoanele îndoliate au început să se îndrepte spre ușă.

Wes și Mary Grace se plimbaseră pe Main Street înainte de slujba în memoria doamnei Inez. Voiau să vadă cu ochii lor clinica de examinare, deschisă recent, alături de biroul lui F. Clyde. Pe trotuar se aflau două răcitoare mari pline cu apă îmbuteliată și cu gheață. Un adolescent purtând un tricou pe care scria „Bintz & Bintz” i-a dat fiecăruia câte o sticlă. Pe etichetă scria „Apă pură de izvor. Cu complimente din partea Bintz & Bintz, avocați”. Dedesubt se vedea un număr de telefon pentru apeluri gratuite.

— De unde provine apa? I-a întrebat Wes pe puști.

— În niciun caz din Bowmore, a venit prompt răspunsul, în timp ce Mary Grace a rămas de vorbă cu tânărul, Wes a intrat în clădire, unde s-a alăturat altor trei clienți potențiali care așteptau să fie examinați. Niciunul dintre ei nu părea bolnav. Wes a fost salutată de o tânără atrăgătoare, care nu avea mai mult de nouăsprezece ani și care i-a întins o broșură, un formular prins pe o planșetă și un pix, apoi i-a

dat indicații privind modul de completare pe față și verso. Broșura era întocmită de profesioniști și oferea toate elementele de baza privind acuzațiile împotriva Krane Chemical, o companie care, „lucru dovedit în

Wes și Mary Grace s-au întâlnit cu Denny în biroul lui, situat alături de capelă. Sosise momentul informării juridice de după înmormântare? Se mai îmbolnăvisese cineva? Ce diagnostice se dăduseră? Cine din Pine Grove angajase altă firmă de avocați?

— Treaba asta cu Clyde Hardin a scăpat de sub control, a spus Denny. Fac reclamă la radio, iar o dată pe săptămână, au o pagină întreaga, în ziarul local. Aproape că garantează încasarea banilor. Și oamenii se îngrămădesc la ușa lui.

Instanță", contaminase apa potabilă a orașului Bowmore și a districtului Cary. Toate informațiile puteau fi puse la dispoziție de firma de avocatura Bintz & Bintz din Philadelphia, Pennsylvania, întrebările din formular se refereau la chestiuni medicale, cu excepția ultimelor două: (1) Cine v-a recomandat acest birou de avocatură? și (2) Mai cunoașteți persoane care ar putea fi victime potențiale ale companiei Krane Chemical? Dacă da, precizați numele acestora și numerele lor de telefon. În timp ce Wes se prefăcea că scrie ceva pe formular, venind de undeva din spate, doctorul a apărut în sala de așteptare și l-a invitat pe următorul pacient să intre. Purta haina albă de medic, la care se adăuga un stetoscop prins la gât. Era indian sau pakistanez și părea cam de treizeci de ani.

După ce stătuse înăuntru câteva minute, Wes și-a găsit o scuză oarecare și a plecat de acolo.

— Este o treabă de doi bani, i-a spus Wes lui Denny. Vor aduna câteva sute de cazuri, majoritatea fără nicio relevanță. După aceea, vor intenta un proces comun într-un tribunal federal. Dacă au noroc, se va încheia peste ani și ani, cu o înțelegere prin care fiecare reclamant va primi câteva mii de dolari. Avocații își vor trage crema din

onorarii. Dar s-ar putea să nu se ajungă la nicio înțelegere în afara instanței și, dacă se întâmpla asta, atunci clienții noi nu capătă nimic, iar Clyde Hardin se va vedea silit să revină la activitatea dinainte: cesiuni, testamente și așa mai departe.

— Câți enoriași de-ai tăi au semnat? I-a întrebat Mary Grace pe Ott.

— Nu știu. Doar nu-mi mărturisesc totul.

— Pe noi nu ne îngrijorează situația asta, a spus Wes. Cinstit vorbind, avem destule cazuri de aici care să ne dea de lucru multă vreme.

— Mi s-a părut mie ori am văzut doi spioni la slujba de azi? a întrebat Mary Grace.

— Da. Unul este un avocat pe nume Crandell, din Jackson. Da târcoale pe aici încă din vremea procesului. A trecut pe aici doar ca să ne spună bună ziua. Un fluieră-vânt.

— Am auzit de el, a spus Wes. A înhățat vreun caz?

— Nu din rândul enoriașilor mei.

Au discutat o vreme despre avocați, apoi au purtat conversația obișnuita despre Jeannette și noile presiuni pe care le avea de îndurat. Ott stătea mereu de vorbă cu ea și era încredințat că asculta cu atenție ce îi spunea el.

După o oră, au încheiat vizita. Soții Payton au revenit la Hattiesburg după ce mai văzuseră un client îngropat, încă un caz de vătămare care acum se transformase într-unui de ucidere din culpă.

*

Documentele preliminare au sosit la Curtea Supremă din Mississippi în prima săptămână a lunii ianuarie. Transcrierea procesului, însumând 16 200 de pagini, a fost finalizata de stenografi tribunalului, iar exemplarele s-au trimis grefierului și avocaților. S-a emis o ordonanță prin care i se dădeau lui Krane Chemical, reclamant, nouăzeci de zile pentru a-și prezenta pledoaria. După șaiszeci de zile,

trebuia ca soții Payton să prezinte dovada contrarie.

În Atlanta, Jared Kurtin a transmis dosarul către departamentul de recursuri, cel al „intelectualilor cu chelie”, cum erau porecliți teoreticienii în domeniul dreptului, care nu erau de niciun folos în condiții normale, motiv pentru care le stătea mai bine într-o bibliotecă. Doi parteneri, patru asociați și patru asistenți lucrau deja intens la redactarea apelului când a sosit uriașa transcriere, iar oamenii au putut citi fiecare cuvânt rostit în cursul procesului. Aceștia vor diseca textul și vor descoperi zeci de motive pentru anularea deciziei.

Într-un cartier mai puțin select din Hattiesburg, cineva a trântit transcrierea pe masa din placaj aflată în Puț. Nelămurii, Mary Grace și Sherman s-au holbat la acel morman de file, aproape temându-se să îl atingă. Mary Grace avusese cândva un caz care se desfășurase pe parcursul a zece zile. Transcrierea lui avusese o mie două sute de pagini. Le citise de atâtea ori, încât până și vederea acelui teanc de file o făcea să se simtă rău. Iar acum era un morman de zece ori mai gros.

Îi avantaja faptul că se aflaseră în sala de judecată pe întreaga durată a procesului, astfel că știau mai tot ce se găsea în transcrieri. Și, într-adevăr, Mary Grace apare pe mai multe pagini decât oricare alt participant.

Cu toate acestea, textul acela trebuia citit de multe ori, iar trăgănarea lecturii nu era recomandată. Procesul și verdictul său vor fi atacate cu inteligență și duritate de avocații corporației Krane. Avocații lui Jeannette Baker erau obligați să le dea replica argument cu argument, cuvânt cu cuvânt.

În zilele de adevărată beție de după pronunțarea verdictului, făcuseră planuri ca Mary Grace să se concentreze asupra cazurilor din Bowmore, în vreme ce Wes trebuia să lucreze la alte dosare ca să obțină venituri pentru firma. Publicitatea se dovedise neprețuită;

telefoanele sunau neîncetat. Fiecare dement din zona de sud-est a Statelor Unite avea nevoie peste noapte doar de avocații Payton. Membrii familiilor care își pierduseră oameni dragi, victime ale cancerului, vedeau verdictul drept un semn de speranță. În acest fel, acești avocați renumiți primeau telefoane ori erau vizitați de amestecul obișnuit de reclamanți în situații diverse: soți aflați în divorț, oameni de afaceri în stare de faliment, persoane care ar fi vrut să scoată bani dintr-o simplă alunecare pe o coajă de banana, dar și unii ce fuseseră concediați. Prea puțini dintre aceștia ar fi fost în stare să plătească un onorariu cât de cât decent.

Cazurile de vătămări reale se dovediseră totuși destul de puține la număr. Cazul perfect, denumit „Cel Mare”, cu răspunderi de netăgăduit și având buzunarele doldora de bani, cazul pe care se bazează de multe ori visurile de pensionare, încă nu-și găsisese drumul către firma de avocatură Payton & Payton. Mai apăruseră câteva cazuri de distrugerii de automobile și de nepri-mire a salariilor compensatorii, dar nimic care să merite deschiderea unei acțiuni în justiție.

Wes se străduia să lucreze cât putea de febril pentru a închide cât mai multe dosare, având un oarecare succes în această privință. Ajunseseră cu plata chiriei la zi, cel puțin pentru birou. Toate salariile restante se plătiseră. Huffy și banca încă manifestau neîncredere, dar se fereau să exercite presiuni excesive. Nu se mai efectuaseră plăți, nici la suma datorată, nici la dobândă.

CAPITOLUL 11

Au ales un bărbat pe nume Ron Fisk, un avocat necunoscut în afara orașelului Brookhaven, Mississippi, aflat la o oră de mers de Jackson, la două ore vest de Hattiesburg și la șaptezeci și cinci de kilometri nord de granița cu statul Louisiana. În baza fișei autobiografice, fusese selectat dintre mulți alții, deși printre cei analizați

niciunul nu avea știință că numele și trecutul lor erau examinate cu foarte mare atenție. Tânăr alb, căsătorit, trei copii, atrăgător în limite rezonabile, îmbrăcat decent, fire conservatoare, baptist convins, Facultatea de Drept la Ole Miss, fără nicio încălcare a eticii de-a lungul carierei de jurist, nicio urmă de necazuri cu legea în afara vreunei amenzi pentru depășirea vitezei legale, nicio asociere cu vreun grup de avocați de proces, niciun caz controversat, nicio experiență ca judecător.

Nu exista absolut niciun motiv ca numele de Ron Frisk să fi ajuns la urechile cuiva din afara orașului Brookhaven, dar tocmai asta îl făcea să fie candidatul lor ideal. Îl aleseseră pe Fisk pentru că era suficient de vârstnic pentru a fi trecut pragul minimal de experiență juridică, însă destul de tânăr ca să manifeste ambiții.

Avea treizeci și noua de ani, fiind asociat minoritar la o firmă de avocatura cu cinci parteneri, specializată în cazuri de distrugeri de automobile, incendieri, accidente de muncă și o mie de alte situații obișnuite de despăgubiri. Clienții firmei erau companii de asigurări care plăteau cu ora, asigurându-le astfel celor cinci câștiguri confortabile, chiar dacă nu foarte mari. Ca partener minoritar, în anul precedent, Fisk avusese venituri de 92 000 de dolari. Nici nu se compara cu cele de pe Wall Street, dar o sumă frumoasă pentru un orașel din Mississippi.

Un judecător de la Curtea Supremă câștiga la acea data 110 000 de dolari pe an.

Doreen, soția lui Fisk, câștiga 41 000 ca director adjunct al unei clinici private de psihiatrie. Totul era ipotecat — casa, ambele automobile, chiar și o parte din mobilier. Însă soții Fisk se bucurau de un punctaj bun de credit. Își petreceau concediul o dată pe an în Florida, unde închiriau un apartament într-o clădire cu o mie de dolari timp de o săptămână. Nu aveau bani depuși în fonduri de investiții și nici nu era de așteptat să se aleagă cu mare lucru din

proprietățile părinților.

Soții Fisk erau, așadar, curați ca lacrima. Nu se putea dezgropa nimic neplăcut în arșița unei campanii nemiloase. Absolut nimic, chiar puteau băga mâna în foc pentru asta.

*

Tony Zachary a intrat în clădire cu cinci minute înainte de ora 2.00 după-amiază și a precizat scopul vizitei.

— Am o întâlnire cu domnul Fisk, a spus el politicos, iar secretara s-a făcut nevăzută. Cât a așteptat, a examinat totul în jur. Rafturi ce făcuseră burtă din cauza tomurilor grele și prăfuite. Covorul ros. Mirosul vag de igrasie al unei clădiri vechi și frumoase, dar care avea nevoie de unele renovări. S-a deschis o ușă și pe ea a apărut un tânăr atrăgător care i-a întins mâna.

— Domnule Zachary, sunt Ron Fisk, a spus el cu căldură în glas, după cum proceda probabil cu toți clienții noi.

— Încântat.

— Acesta este biroul meu, a zis Fisk, făcând un semn cu mâna spre ușă.

Au trecut pragul și, după ce au închis ușa, s-au așezat la un birou mare, încărcat de documente. Zachary a refuzat cafeaua, apa și ce i s-a mai oferit.

— Nu vă deranjați, mulțumesc, a spus el.

Fisk avea mânecile cămășii suflecate și cravata desfăcută, de parcă ar fi făcut salahorie. Lui Zachary i-a plăcut imediat acea postură. Dinți frumoși, o idee de păr ușor încărunțit deasupra urechilor, bărbie bine conturată. Acel individ era prezentabil și eligibil.

Câteva minute au făcut un joc ce se putea numi „Pe cine cunoști?”, în cursul căruia Zachary a afirmat că locuia de multă vreme în Jackson, unde își petrecuse mai toată cariera în domeniul relațiilor guvernamentale, deși termenul nu-i spunea mare lucru lui Fisk. Cum Zachary știa că Fisk nu se amestecase deloc în politică, nu avea motive să se teamă că va fi mirosit, în realitate, locuise în Jackson

mai puțin de trei ani, iar până nu demult făcuse lobby pentru o asociație a contractorilor de lucrări de asfaltare. Există un senator din Brookhaven pe care îl cunoșteau amândoi, astfel că au flecărit despre acesta doar ca să mai treacă timpul.

După ce s-a asigurat că se instalase deja o atmosferă relaxată, Zachary a spus:

— Îmi cer scuze, dar nu sunt un client nou. Am venit la dumneavoastră pentru treburi mult mai importante.

Fisk s-a încruntat și a dat aprobator din cap. Un fel de „spune mai departe, domnule”.

— Ați auzit de un grup numit Judicial Vision?

— Nu.

Puțini auziseră de el. În lumea tulburată a celor ce asigură lobby și consultanță, Judicial Vision era o organizație nou-născută.

— Sunt directorul executiv pentru statul Mississippi. Este un grup național. Unicul nostru scop este alegerea unor oameni de calitate la curțile de apel. Prin asta înțelegem tineri judecători cu vederi conservatoare, cumpătați, harnici, cu o moralitate impecabilă, inteligenți și ambițioși, care pot, domnule Fisk, și acesta este lucrul cel mai important în care credem noi, să schimbe peisajul juridic al acestei țări. Iar dacă noi reușim să facem asta, atunci putem proteja drepturile celor încă nenăscuți, reducând cantitatea de gunoarie culturale pe care o înghit copiii noștri, respectând sfințenia căsătoriei, ținându-i departe de școlile noastre pe homosexuali, învingându-i pe cei care susțin ideea unui control mai strict asupra posesiei de arme, închizând granițele și apărând adevăratul mod de viață american.

Amândoi au respirat adânc.

Lui Fisk nu-i era clar ce loc îi revenea în acest război necruțător, însă pulsul sigur îi crescuse cu cel puțin zece bătăi pe minut.

— Da, pare un grup interesant, a spus el.

— Suntem hotărâți să acționăm în acest sens, a spus Zachary cu fermitate în glas. Și suntem decizi să readucem integritatea în cadrul sistemului de drept civil. Verdictele stabilite dinainte și avocații de proces lacomi ne privează de propășirea economică. Speriem companiile care vor să vina în Mississippi în loc să le atragem.

— Nu încapce îndoială că așa stau lucrurile, a spus Fisk, iar lui Zachary i-a venit să țipe de bucurie.

— Vedeți ce cauze frivole înaintează în instanță. Noi conlucrăm strâns cu grupurile naționale care vor să reformeze legislația în domeniul despăgubirilor.

— Asta e bine. Și de ce vă aflați la Brookhaven?

— Domnule Fisk, aveți ambiții politice? V-ați gândit vreodată să intrați în lupta pentru o funcție în care trebuie să fiți ales?

— Nu la modul serios.

— Ei, bine, noi am făcut cercetări, și considerăm că sunteți un candidat excelent pentru Curtea Supremă.

Auzind o asemenea năzbâtie, Fisk a pufnit instinctiv în râs, însă fusese acel hohot agitat care te face să crezi că ceea ce vrea să fie amuzant de fapt nu este. E vorba de ceva serios. Înseamnă că se poate insista.

— Cercetare? s-a mirat el.

— Da, sigur. Ne petrecem foarte mult timp căutând candidați care: (a) ne plac și (b) pot câștiga. Studiem adversarii, rasele, problemele demografice, politica, totul. Banca noastră de date nu are egal, după cum este și capacitatea noastră de a obține o finanțare serioasă. Vreți să vă mai spun ceva?

Fisk s-a lăsat puțin pe spate în fotoliul lui reglabil, și-a așezat picioarele pe birou și mâinile la ceafă și a spus:

— Vă rog. Dar spuneți-mi de ce vă aflați aici.

— Am venit să vă recrutez pentru a candida la concurență cu judecătoarea Sheila Mearthy, în luna

noiembrie, în districtul sudic al statului Mississippi, a anunțat el foarte încrezător. Poate fi învinsă. Nu ne plac nici persoana, nici activitatea ei. Am analizat toate deciziile pe care le-a dat în cei nouă ani de când este judecătoare și socotim că este o liberală până în măduva oaselor, care reușește să-și ascundă adevăratele intenții politice mai tot timpul. O cunoașteți?

Fisk aproape că s-a temut să spună da.

— Am întâlnit-o o dată, în trecere. Nu o cunosc bine.

În realitate, din cercetările efectuate rezulta că judecătorea Mearthy participase la trei dintre procesele firmei de avocatură a lui Ron Fisk și de fiecare dată dăduse decizia în favoarea părții adverse. Fisk pledase în unul dintre respectivele procese, o incendiere premeditata a unui depozit, caz care stârnise multe controverse. Clientul lui pierduse la vot cu 5 la 4. Probabil că Fisk nu voia să mai audă de singura judecătoare din Mississippi.

— E foarte vulnerabilă, a precizat Zachary.

— Ce vă face să credeți că aș putea s-o înving?

— Faptul că sunteți un conservator fără păcate, care crede în valorile familiei. Faptul că suntem experți în desfășurarea de campanii gen război-fulger. Și că avem bani.

— Noi?

— A, da. Fonduri nelimitate. Suntem parteneri cu oameni foarte puternici, domnule Fisk.

— Ron, vă rog.

„Vom trece la Ronny fără să-ți dai seama.”

— Da, Ron, coordonăm strângerea de fonduri cu grupuri care reprezintă bănci, companii de asigurare, companii de distribuție a energiei electrice, mari firme, și vorbim de bani serioși, Ron. Apoi lărgim cadrul și includem grupurile care ne sunt cele mai dragi inimii — creștinii conservatori care, apropo, pot pune la dispoziție sume uriașe de bani în toiul unei campanii. Plus că ei contează la vot.

— După cum vorbiți, pare ușor.

— Ron, nu e niciodată ușor, dar rareori se întâmplă să pierdem. Ne-am perfecționat aptitudinile în numeroase cazuri din întreaga țară și ne-am făcut un obicei din a obține victorii care îi surprind pe mulți.

— Dar eu n-am lucrat niciodată ca judecător.

— Știm și asta. Tocmai de aceea ne-am oprit asupra ta. Judecătorii de ședința iau decizii grele. Iar astfel de decizii sunt deseori controversate. Lasă urme, dovezi pe care adversarii le pot folosi împotriva. Noi am constatat că tinerii inteligenți ca tine, care nu poartă în spate povara unor decizii anterioare, sunt cei mai buni candidați.

Lui Fisk, lipsa de experiență nu i se păruse niciodată benefică.

A urmat o pauză lungă, în care Fisk a încercat să-și adune gândurile. Ridicându-se de pe scaun, Zachary s-a apropiat de peretele respectului, acoperit cu diplome, mențiuni de la Rotary Club, fotografiile de la partide de golf și o mulțime de poze inocente de familie. Încântătoarea soție Doreen. Josh, în vârstă de zece ani, în uniformă de baseball. Zeke, de șapte ani, cu un pește cât el de mare. Clarissa, în vârstă de cinci ani, îmbrăcată ca pentru un meci de fotbal european.

— Frumoasă familie, a zis Zachary, ca și cum nu ar fi știut absolut nimic despre ei.

— Mulțumesc, a spus Fisk, tot numai zâmbet.

— Grozavi copii.

— Au gene bune, moștenite de la mama lor.

— Prima soție? a întrebat Zachary, direct și cu un aer nevinovat.

— Da, sigur. Am cunoscut-o în colegiu.

Zachary știa asta și multe altele. A revenit pe scaun, unde și-a ocupat poziția dinainte.

— Nu mai știu, a spus Fisk destul de încurcat, dar cât mai e salariul pentru funcția asta?

— O sută zece, i-a răspuns Tony, reprimându-și un

zâmbet.

Fără să-și dea seama, Ron făcea progrese foarte rapid.

Fisk s-a strâmbat ușor, ca și cum nu și-ar fi permis o reducere atât de severă a veniturilor. Cu toate acestea, amețit de posibilitățile care i se deschideau în față, gândurile i se învâlmășeau.

— Deci, faceți recrutări pentru Curtea Supremă, a spus el, parcă în transă.

— Nu pentru toate locurile. Avem câțiva judecători buni aici și îi vom sprijini dacă vor avea contracandidați. Dar Mearthy trebuie să plece. E o feministă care s-a dovedit îngăduitoare cu criminalitatea. Trebuie să o îndepărtăm. Sper că o vei înlocui cu succes.

— Și dacă spun nu?

— Atunci ne adresam următorului de pe lista noastră. Tu ești numărul unu.

Dezorientat, Fisk a clătinat din cap.

— Nu știu ce să fac, a spus el. Îmi va veni greu să părăsesc firma.

Bine măcar că se gândea să plece din firmă. Momeala era în apă, iar peștele stătea cu ochii pe ea. Zachary a dat din cap în semn de aprobare. Înțelegea pe deplin. Firma era o adunătură de hârțogari, care își pierdeau timpul ocupându-se de șoferi beți și de soluționarea în afara tribunalului, cu o zi înainte de proces, a daunelor provocate în accidente de circulație soldate cu avarii ușoare. Vreme de paisprezece ani, Fisk făcuse mereu același lucru. Fiecare dosar semăna cu precedentul.

*

Au ocupat un separeu dintr-o patiserie și au comandat înghețata.

— Ce înseamnă o campanie gen război-fulger? a întrebat Fisk.

Erau singuri în local. Celelalte separeuri erau pustii.

— Practic, o ambuscada, i-a răspuns Zachary,

pregătindu-se să țină o lecție pe tema lui preferată. În prezent, judecătoarea Mearthy nici nu-și închipuie că are un adversar. Crede, speră, de fapt e convinsă că nu i se va opune nimeni. Are în contul de campanie șase mii de dolari și nici nu va mai strânge alți bani dacă nu are nevoie. Să presupunem că te hotârâști să candidezi. Termenul limita pentru înscrierea în cursa este peste patru luni și îți vei anunța candidatura în ultima clipă. Cu toate acestea, noi ne apucăm de campanie chiar de acum. Îți alcătuim echipa. Tipărim toate **ansele**, autocolantele pentru automobile, broșurile, materialele de expediat prin poștă. Edităm anunțurile la televiziune, angajăm consultanți, institute de sondare a opiniei publice și altele de genul ăsta. Când faci publica decizia de a candida, noi inundăm ținutul cu trimiteri poștale. Primul val va fi compus din materiale amabile — despre tine, familia ta, preotul parohiei tale, apartenența la Rotary Club, Cercetași și așa mai departe. Al doilea val va fi o evaluare dură, dar cinstită a activității ei. Pornești campania ca un disperat. Zece cuvântări zilnic, dar în fiecare zi, în tot ținutul. Noi o să te plimbăm pe unde trebuie cu avioane private. Femeia va fi copleșită încă din prima zi. La 30 iunie, vei anunța un milion de dolari în fondul de campanie. Ea nu va reuși să strângă nici zece mii. Avocații de proces se vor precipita și vor strânge ceva bani pentru ea, dar va fi ca o picătura într-un ocean. După Ziua Muncii, începem să lovim dur prin prezentări la televiziune. Ea e blândă cu criminalii. Blânda cu homosexualii. În privința armelor, se pronunță împotriva pedepsei cu moartea. Nu va reuși să-și revină. Curând le-a sosit înghețata și s-au apucat să mănânce.

— Și cât va costa totul? a întrebat Fisk.

— Trei milioane de dolari.

— Trei milioane?! Pentru un post de judecător la Curtea Supremă?

— Doar dacă vrei să câștigi.

— Și chiar poți strânge atât de mulți bani?

— Judicial Vision și-a îndeplinit deja angajamentele. Iar dacă avem nevoie de mai mulți bani, îi obținem.

Ron a luat o gură de înghețată și pentru prima oară s-a întrebat ce organizație era dispusă să cheltuiască o avere ca să dea jos o judecătore de la Curtea Supremă, în condițiile în care o asemenea persoană exercita o influență redusă asupra chestiunilor sociale ale zilei. Curțile din Mississippi nu erau implicate în cazuri legate de avort, drepturile homosexualilor, regimul armelor și munițiilor sau de imigrare. Aveau tot timpul de-a face cu pedeapsa capitală, dar nu se așteptau ca aceasta să fie vreodată abolită. Problemele mai importante se decideau întotdeauna în cadrul Curții federale.

Probabil că aspectele sociale prezentau importanță, dar aici era vorba de altceva.

— E vorba de despăgubiri, adevărat? a întrebat Fisk.

— Face parte din pachetul mare, Ron, alături de alte elemente. Dar, desigur, limitarea despăgubirilor reprezintă o prioritate uriașă pentru organizația noastră și grupurile afiliate ei. Căutăm un cal bun pentru cursa asta — sperăm să fii tu acela, dar, dacă nu, o să ne adresăm următorului de pe **lista** — iar când vom găsi omul potrivit, ne așteptam la un angajament ferm de limitare a despăgubirilor în litigiile civile. Avocații de proces trebuie potoliți.

*

Târziu în seara aceea, Doreen a făcut cafea decofeinizată. Copiii dormeau, dar adulții erau cât se putea de treji. **Și** nici nu aveau să adoarmă prea curând. Ron le telefonase de la birou imediat după plecarea domnului Zachary și de atunci încoace nu se gândiseră decât la Curtea Supremă.

Problema numărul unu: aveau trei copii mici. Jackson, sediul Curții Supreme, era la o oră de mers cu mașina, astfel că familia nu se muta din Brookhaven. Ron socotea

că va trebui să rămână cel mult două nopți pe săptămână în Jackson. Putea face naveta; șofatul nu era o problemă. Și mai putea lucra la domiciliu, în sinea lui, ideea de a evada din Brookhaven câteva nopți pe săptămână nu era chiar de lepădat. În secret, Doreen se gândea că ar fi fost chiar plăcut să aibă casa doar pentru ea din când în când.

Problema numărul doi: campania. Cum putea face politică în restul anului, dar continuând să practice avocatura? Firma lui îl va sprijini, a gândit el, dar nu va fi ușor. Asta era, nimic măreț nu se obține fără sacrificii.

Problema numărul trei: banii, deși chestiunea nu prezenta o urgență deosebită. Creșterea veniturilor era evidentă. Venitul net din profiturile firmei crescuseră câte puțin în fiecare an, dar nu erau plauzibile avantaje foarte mari. Salariile judecătorilor din Mississippi creșteau periodic, în baza legislației. Plus că statul oferea un plan de pensie mai bun și o asigurare de sănătate superioară.

Problema numărul patru: cariera lui. După paisprezece ani în care a făcut mereu același lucru, fără nicio perspectivă de schimbare, ideea unei schimbări de carieră i se părea dintr-odată fascinanta. Chiar și ideea de a ieși din rândurile avocaților de rând ca să devină unul dintre cei nouă judecători din stat era înșuflețitor. Saltul de la un tribunal de district până în vârful ierarhiei sistemului juridic al statului, dintr-un singur pas, era atât de impresionant, încât îi venea să râdă. Doreen nu râdea, deși era amuzată și gata să-l ajute.

Problema numărul cinci: eșecul. Dacă va pierde competiția? Fără drept de apel. Se vor simți umiliți? Acest gând dovedea cunoașterea propriului loc, dar a repetat în minte spusele lui

Tony Zachary: „Cu trei milioane de dolari se **câștiga** cursa, iar noi vom obține acești bani”.

Ceea ce dădea naștere unor întrebări destul de importante, despre cine anume era acest Tony Zachary? Și

daca ar trebui să îi dea crezare? Ron și-a petrecut aproape o oră pe internet căutând informații despre Judicial Vision și despre domnul Zachary. Totul părea cât se poate de legal. A telefonat unui prieten din perioada facultății care își făcuse o cariera în procuratura din Jackson și, fără să dezvăluie motivul curiozității, a întrebat pe ocolite despre Judicial Vision. Amicul auzise de ei, așa i se părea, dar nu știa prea multe despre activitatea acelei organizații. Și, pe de **alta** parte, el se ocupa de drepturile de exploatare a țiteiului *off-shore* și se ferea de politică.

Ron telefonase apoi la biroul Judicial Vision din Jackson și fusese plimbat printr-un adevărat labirint până la secretara domnului Zachary, care l-a informat că șeful ei călătorea prin sudul statului Mississippi. După ce a închis, secretara l-a apelat pe Tony și l-a anunțat despre acest telefon.

*

În ziua următoare, soții Fisk l-au întâlnit la masa de prânz la Dixie Springs Café, un restaurant din apropierea unui lac situat la cincisprezece kilometri sud de Brookhaven, departe de persoane care ar fi tras cu urechea daca s-ar fi aflat în vreun restaurant din oraș.

În această situație, Zachary a adoptat o postură ușor schimbată. În ziua aceea avea să fie omul care făcuse altă alegere., Jată care e târgul: acceptți sau ne spunem la revedere, pentru că lista mea e lungă și mai am și alți avocați albi de religie protestantă cu care trebuie să discut!" S-a purtat cu delicatețe și a dovedit un șarm exemplar, îndeosebi față de Doreen, care a început masa cu un aer bănuitor, dar curând s-a liniștit.

La un moment dat în cursul nopții nedormite, atât domnul, cât și doamna Fisk ajunseseră fiecare în parte la aceeași concluzie. Viața ar fi fost mult mai plină, mult mai îmbelșugată în orașul lor dacă avocatul Fisk devenea judecătorul Fisk. Poziția lor socială s-ar schimba în mod radical, iar asta ar fi minunat. Nimeni nu i-ar mai fi putut

atinge și, deși ei nu-și doreau putere sau notorietate, noul statut îi atrăgea în mod irezistibil.

— Care este grija ta cea mai mare? I-a întrebat Tony după un sfert de ceas în care discutaseră doar banalități.

— Păi, suntem în ianuarie, a început Ron. În următoarele unsprezece luni, nu voi reuși decât să alcătuiesc planuri și să particip la campanie. E firesc, mă îngrijorează că nu voi mai practica avocatura.

— Există o soluție, a spus Tony fără nicio ezitare. El avea soluții pentru orice situație. Judicial Vision reprezintă un efort bine coordonat și concertat. Avem nenumărați prieteni și sprijinitori. Putem aranja ca spre firma ta să fie dirijate o serie de activități. În domeniul cherestelei, energiei, gazelor naturale, de la clienți mari, care au interese în aceasta zona a stamlui. Probabil că firma ta va trebui să mai angajeze un avocat, doi, care să rezolve problemele cât tu vei fi ocupat în altă parte, dar așa efortul ar fi mai mic. Dacă alegi să candidezi, nu vei avea de suferit din punct de vedere financiar. Dimpotrivă.

Fără să vrea, soții Fisk s-au privit unul pe celălalt. Tony și-a uns cu unt o sărâțică și a mușcat cu poftă.

— Clienți legali? a întrebat Doreen, apoi a regretat că nu-și ținuse gura.

În timp ce mesteca, Tony s-a încruntat, apoi, când a putut vorbi, a spus pe un ton foarte sever:

— Doreen, tot ce facem noi este legal. Din capul locului, țin să precizez că etica este primordială pentru noi — misiunea noastră principală este de a face curățenie în tribunale, nu de a crea probleme. Și tot ce facem va fi verificat. Cursa aceasta va deveni foarte încinsă și va atrage foarte mult atenția. Nu putem să ne împiedicăm de nimicuri.

Pusă la colț, ea a ridicat cuțitul de pe masă și a căutat din ochi o chiflă.

Tony a continuat:

— Nimeni nu poate pune la îndoială activitatea juridică în limitele legii și onorariile corecte plătite de clienți, fie ei mici sau mari.

— Desigur, s-a grăbit să spună Ron.

Se și gândea la minunata discuție pe care o va purta cu partenerii lui acum, când anticipa o infuzie de cazuri noi și bănoase.

— Nu reușesc să mă văd în postura de soție a unui ales politic, a spus Doreen. Adică să țin cuvântări în cursul campaniei. Nu m-am gândit niciodată la așa ceva.

Tony a surâs, împrăștiind în jur numai farmec. Ba chiar a și scos un hohot de râs.

— Poți participa cât de mult sau cât de puțin dorești. Având trei copii, cred că vei avea foarte mult de luptat pe frontul familiei.

Cât au mâncat somn și chiftele, au convenit să se reîntâlnească peste câteva zile, când Tony avea să treacă din nou prin oraș. Vor lua masa din nou, iar atunci vor lua și decizia finală. Mai era mult până în noiembrie, dar aveau foarte multe de făcut până atunci.

CAPITOLUL 12

Și-a adus aminte cum se lua în râs singura, demult, pe vremea când începuse să desfășoare nesuferitul ritual matinal ce consta în urcarea pe bicicleta staționară și pedalarea la nesfârșit, fără să ajungă nicăieri, în timp ce soarele se înălța pe cer, luminându-i treptat micuța sală de gimnastică. Această femeie, a cărei imagine publică era asociată cu expresia sobră a feței și cu roba neagră care îi intimidă pe mulți, se amuza gândindu-se ce părere ar avea oamenii dacă ar fi văzut-o călare pe bicicletă, purtând un costum vechi de gimnastică, cu părul vâlvoi, ochii umflați de somn și fața fără nicio tușă de machiaj. Asta se întâmpla însă cu multă vreme în urmă. Acum executa acea activitate de rutină fără să se gândească aproape deloc la felul cum arată ori la părerea cuiva despre ea. Acum o îngrijora în

mod deosebit faptul că se îngrășase cu vreo două kilograme și jumătate în perioada concediului și cu mai bine de cinci de când divorțase. Procesul de îngrășare trebuia stopat înainte de a începe să slăbească. La cincizeci și unu de ani, kilogramele se agățau cu încăpățănare, refuzând să se lase arse la fel de repede ca în tinerețe.

Sheila Mearthy nu agreea deloc diminețile. Le ura, așa cum detesta să coboare din pat înainte de a-și fi încheiat somnul, detesta vocile de la televizor, ura traficul în drum spre birou. Nu mânca micul dejun pentru că detesta mâncarea de dimineață. Ura cafeaua. Îi urase mereu în secret pe toți cei care se delectau cu isprăvile lor foarte matinale — cei care practicau joggingul, amatorii de yoga, împătimitii de muncă, mamele hiperactive. Când era tânără și lucra ca judecător de circuit în Biloxi, se întâmplase deseori să programeze procesele la 10.00 dimineața, o oră scandalosă. Însă era tribunalul ei și ea stabilea regulile.

Acum era unul dintre cei nouă judecători ai statului, iar tribunalul la care lucra ținea cu disperare de tradiții. În anumite zile, putea să apară acolo la amiază, lucrând până la miezul nopții, programul ei preferat, dar de cele mai multe ori trebuia să fie prezentă la ora 9.00 dimineața.

După ce a „parcurs” un kilometru și jumătate, a început să transpire. Arseze optzeci și patru de calorii. Mai puțin decât o ceașcă de ciocolată cu mentă Häagen-Dazs, băutura ce constituia pentru ea ispita cea mai mare. Pe un suport aflat deasupra bicicletei se găsea un televizor, astfel că vedea și auzea cum știriștii locali treceau în revista ultimele crime și accidente rutiere. Apoi a revenit meteorologul de serviciu, a treia oară în douăsprezece minute, trâncănind despre Munții Stâncoși, pentru că nu se vedea niciun nor la orizont pe care să-l analizeze.

După trei kilometri și pierzând 161 de calorii, Sheila s-a oprit să bea apă și să se șteargă de sudoare cu un prosop, apoi s-a târât fără chef până pe banda de mers ca să mai

facă mișcare. A trecut pe CNN ca să audă și câte ceva din bârfele pe plan național. După ce a ars 250 de calorii, a coborât de pe aparat și s-a dus la duș. Peste o oră, a ieșit din apartamentul ei cu etaj, aflat deasupra rezervorului de apă din partea superioară a clădirii, a urcat în BMW-ul sport decapotabil de culoare roșu aprins și a plecat la muncă.

Curtea Suprema din Mississippi este împărțită în trei districte clare — de nord, central și de sud —, având trei judecători aleși din fiecare zonă. Un mandat are opt ani, iar numărul lor nu este limitat. Alegerile pentru judecători se desfășoară în anii liniștiți, când nu există curse pentru alegerile locale, legislative ori alte funcții în stat. Odată obținut mandatai, el se poate prelungi multă vreme, de obicei până la moarte sau până la pensionarea din proprie voință.

Alegerile nu au caracter politic, iar candidații concurează din postura de independenți. Legile de finanțare a campaniei limitează contribuțiile din partea persoanelor particulare la 5 000 de dolari și la 25 000 pentru organizații, inclusiv comitete de acțiune politică sau corporații.

Sheila Mearthy fusese numită judecător cu nouă ani în urmă de un prieten guvernator, după decesul predecesorului ei. A candidat o dată fără să aibă adversar și acum plănuia o altă victorie ușoară. Nu se auzea nici cel mai neînsemnat zvon privind apariția cuiva care să vrea să-i ia scaunul.

Având nouă ani de experiență, ea îi depășea ca rang doar pe alți trei judecători și mai toți membrii baroului din stat încă o socoteau o nou-venită în domeniu. Opiniile exprimate de ea în scris ori felul în care votase în unele cazuri îi nedumereau deopotrivă pe cei cu vederi liberale sau conservatoare. Avea întotdeauna o atitudine moderată, făcând eforturi pentru a se ajunge la un consens, fără să promoveze cu strictețe un stil constructiv și fără a fi nicio activistă în domeniul juridic, ci mai mult sau mai puțin o

împăciuitoare cu spirit practic care, așa cum afirmau unii, decidea mai întâi care ar fi cel mai bun rezultat, pentru ca apoi să găsească suficiente argumente juridice pentru a veni în sprijinul deciziei. Drept urmare, era un membru influent al instanței. Reușea să înlesnească o înțelegere între extremiștii de dreapta, patru la număr, și liberali, câte doi mai în fiecare zi și niciunul în rest. Patru de dreapta și doi de stânga însemna că Sheila avea doi camarazi în centru, deși o asemenea analiză simplista îi înșelase pe mulți avocați care încercaseră să anticipeze verdictul. Majoritatea cazurilor din registrul de sentințe sfidau orice încercare de încadrare în categorii. Unde se află partea liberală sau conservatoare într-un divorț încâlcit și important, sau în disputa privind granița dintre două companii de exploatare a lemnului? Multe procese se decideau cu verdicte de 9 la 0.

Curtea Supremă își desfășoară activitatea în clădirea Carroll Gartin din zona centrală a orașului Jackson, peste drum de clădirea ce adăpostește instituțiile statului. Sheila a parcat mașina în spațiul rezervat ei de la subsolul clădirii. A urcat singură cu liftul până la etajul patru și a intrat în birou exact la 8.45. Paul, greșierul ei șef, un tânăr necăsătorit și extrem de atrăgător în vârstă de douăzeci și opt de ani, la care ea ținea foarte mult, a pătruns în biroul ei câteva secunde mai târziu.

— Bună dimineața, i-a zis Paul.

Avea păr negru lung și ondulat, purta într-o ureche un mic diamant și, într-un fel sau altul, reușise să-și mențină o barba nerasă de trei zile. Ochi căprui. De multe ori, se aștepta să-l vadă pe Paul prezentând costume Armani în revistele de modă care stăteau stivă în apartamentul ei elegant. Paul reprezenta unul dintre motivele eforturilor ei de a mai da jos kilograme, deși nu-i plăcea să recunoască acest lucru.

— Bună dimineața, i-a răspuns ea cu răceală, de parcă nu

I-ar fi observat prea bine.

— La nouă aveți audierea în cazul Sturdivant.

— Știu, a spus ea aruncând o privire spre fundul lui Paul cât acesta a traversat biroul. Blugi decolorați. Și un posterior de model.

Paul a ieșit, iar ea i-a urmărit fiecare pas.

Locul lui a fost luat de secretara, care a încuiat ușa și a scos o mică trusă de machiaj, iar după ce judecătoarea Mearthy a fost gata, retușurile s-au efectuat cu rapiditate. Părul — scurt, tuns până aproape de urechi, pe jumătate blond nisipiu, pe jumătate cenușiu, acum vopsit de două ori pe lună pentru 400 de dolari ședința — a fost aranjat repede, apoi dat cu fixativ.

— Ce șanse am cu Paul? a întrebat Sheila ținând ochii închiși.

— E cam tânăr, nu crezi?

Secretara era mai vârstnică decât șefa ei și se ocupa de aceste retușuri de aproape nouă ani. A continuat să o pudreze.

— Sigur că e tânăr. Tocmai asta e ideea.

— Nu știu. Am auzit că se agită mult pe lângă roșcata aceea din biroul lui Albritton.

Sheilei nu-i scăpaseră asemenea zvonuri. Era vorba de o grefieră, proaspăt absolventă de Stanford, care arăta extraordinar și se bucura de multă atenție din partea tuturor bărbaților, astfel că Paul își încerca și el norocul.

— Ai citit prezentarea dovezilor apărării în cazul Smrdivant? a întrebat-o Sheila, ridicându-se ca să îmbrace roba.

— Da.

Secretara i-a drapat cu grijă roba peste umeri. Fermoarul era plasat în față. Ambele femei au aranjat și dichisit roba până când aceasta s-a așezat perfect.

— Cine l-a ucis pe polițist? a întrebat Sheila, trăgându-și cu atenție fermoarul.

— Nu Sturdivant a făcut-o.

— De acord. A pășit până în fața unei oglinzi mari și amândouă au verificat ținuta judecătorei. Se vede că m-am îngărășat? a întrebat Sheila.

— Nu.

Același răspuns la aceeași întrebare.

— Păi, am cam pus kilograme. De aceea îmi place îmbrăcămintea asta. Poate ascunde cele aproape nouă kilograme în plus.

— Îți place din alt motiv, dragă, și amândouă știm de ce. Ești singura femeie între cei opt bărbați și niciunul dintre ei nu este la fel de tare sau de inteligent ca tine.

— Și sexy. Nu uita ce sexy sunt. Secretara a pufnit în râs.

— Nu ai concurența, draga mea. Țapii aceia bătrâni abia dacă mai visează la sex.

Și apoi au ieșit din birou pe hol, unde l-au întâlnit din nou pe Paul. În timp ce coborau cu liftul până la etajul trei, unde se afla sala de tribunal, el a turuit câteva puncte-cheie ale cazului Sturdivant. Un avocat putea să pledeze într-un sens, iar următorul, în alt sens. Există câteva întrebări cu care pot fi blocați și unul, și celălalt.

*

La trei intersecții depărtare de locul în care judecătoreia Mearthy își ocupa locul în instanța, un grup de bărbați cu aer serios și (două) femei se strânseseră să discute despre înlocuirea ei. Se întruniseră într-o încăpere fără ferestre dintr-o clădire oarecare, una dintre numeroasele aflate în apropierea Capi-toliului, unde nenumărați funcționari și persoane care fac lobby se străduiau să lucreze pentru a conduce destinele statului Mississippi.

Întrunirea era găzduită de Tony Zachary și Judicial Vision. Oaspeți erau directori ai unor firme de „relații cu guvernul” cu concepții similare, unele având nume derutante, care făceau

1 Rețeaua Libertății, Parteneriat pentru Piață, Consiliul

Comerțului, Apărătorii întreprinzătorilor (n.tr.)

2 Cetățenii contra tiraniei proceselor, Asociația pentru Soluționarea Corectă a Litigiilor, Comisia de Supraveghere a Juriilor, Comitetul de Reformă a Legislației în Domeniul Prejudiciilor din Mississippi (n.tr.)

dificilă calificarea lor — Freedom Network, Market Partnership, Commerce Council, Enterprise Advocacy¹. Alte nume mergeau mai la țintă — Citizens Opposed to Lawsuit Tyranny (COLT), Fair Litigation Association, Jury Watch, Tort Reform Committee of Mississippi². Era de față și vechea gardă, adică asociațiile care reprezentau interesele băncilor, ale societăților de asigurare, ale companiilor petroliere, medicale, de producție industrială, de comerț cu amănuntul, de comerț interior și exterior și asociații care promovau modul de viață american.

În lumea clar-obscură a manipulării legislative, unde loialitatea se schimbă peste noapte, iar cel care-ți era prieten dimineață îți devine la prânz dușman, oamenii din sală erau cunoscuți, cel puțin de Tony Zachary, ca fiind demni de încredere.

— Doamnelor și domnilor, a început Tony, în picioare și cu un croasant în față, așezat pe farfurie, scopul acestei ședințe este de a vă informa că o vom îndepărta pe Sheila Mearthy din Curtea Supremă la alegerile din noiembrie, iar înlocuitorul ei va fi în tânăr judecător dedicat creșterii economice și răspunderii civile limitate.

Cei din jurul mesei au aplaudat discret. Toți erau așezați, toți curioși, numai ochi și urechi. Nimeni nu știa cine se află în spatele firmei Judicial Vision. Zachary apăruse în urmă cu câțiva ani și se bucura de o bună reputație, însă el, personal, nu avea bani. Și nici grupul lui nu părea să aibă mulți membri, iar până în acel moment, nu manifestase vreun interes față de sistemul de drept civil. Dorința proaspăt descoperită de a modifica legile privind răspunderea civilă părea să fi apărut de nicăieri.

Însă nu încăpea nicio îndoială că Zachary și Judicial Vision beneficiau de fonduri generoase. Iar în acel joc al lor, asta cântărea cel mai mult.

— Avem pe masă finanțarea inițială, urmând ca pe parcurs să mai primim, întrucât există promisiuni ferme, a spus el cu mândrie în glas. Va fi nevoie de mai mult din partea voastră. Avem nevoie de un plan de campanie, de o strategie, și noi, cei de la Judicial Vision, vom face toate jocurile.

Alte aplauze. Cel mai mare obstacol îl reprezenta întotdeauna coordonarea acțiunilor. Erau foarte multe grupuri, multe probleme, multe orgolii. Strângerea de fonduri nu ridica dificultăți, din partea lor cel puțin, dar cheltuirea chibzuită a banilor constituia o adevărată provocare. Faptul că Tony își asumase conducerea, anunțată destul de agresiv, era o veste minunată. Ceilalți se declarau fericiți să semneze cecurile și să facă recomandări alegătorilor.

— Ce ne poți spune despre candidat? a întrebat cineva.

— O să vă placă la nebunie, a spus Tony cu un zâmbet. Deocamdată nu vă pot da numele lui, dar are să vă placă. E făcut pentru televiziune.

Ron Fisk încă nu spusese da pentru demararea campaniei, dar Tony era convins că așa se va întâmpla. Iar dacă, din anumite motive, se întâmpla să spună nu, mai avea multe nume pe listă. Vor avea sigur un candidat, iar asta foarte curând, chiar dacă pentru acest lucru ar fi fost nevoie de saci întregi de bani.

— Discutăm despre partea financiară? a întrebat Tony, după care a atacat frontal chestiunea, fără să aștepte răspunsul cuiva. Avem pe masă un milion de dolari. Vreau să cheltuiesc mai mult decât ambii candidați în ultima campanie. Asta a fost acum doi ani și nu e nevoie să vă aduc aminte că omul vostru în campania aceea a pierdut. Omul meu va câștiga. Pentru a garanta asta, am nevoie de

două milioane de la voi și de la membrii voștri.

Trei milioane pentru o asemenea campanie era o sumă șocantă. În ultima cursă pentru fotoliul de guvernator, care se desfășurase în toate cele optzeci și două de comitate, nu doar într-o treime din ele, câștigătorul cheltuisese șapte milioane, iar cel care pierduse, jumătate din această sumă. Iar cursa pentru funcția de guvernator era întotdeauna un spectacol important, centrul atenției în politica statului. Patimile se dezlănțuiau în asemenea ocazii, iar asistența era memorabilă.

Atunci când se desfășura, cursa pentru fotoliul de judecător la Curtea Supremă abia dacă atrăgea la urne o treime din cetățenii cu drept de vot.

— Și cum plănuiești să cheltuiești cele trei milioane? a întrebato cineva.

Asta sugera că nu se pune chestiunea capacității de a strânge atât de mulți bani. Se presupunea că oamenii prezenți aveau acces la buzunare bine garnisite.

— Televiziune, televiziune și iar televiziune, i-a răspuns Tony. Acest lucru era în parte adevărat. Tony nu ținea să-și dezvăluie întreaga strategie. El și domnul Rinehart își planificaseră să cheltuiască mai mult de trei milioane, dar multe dintre plăți se vor face fie în numerar, fie vor rămâne ascunse în afara statului.

Imediat a apărut un asistent care a împărțit dosare destul de voluminoase.

— Asta este ceea ce am făcut în alte state, a spus Tony. Vă rog să le luați și să le citiți pe îndelete.

I s-au pus întrebări în legătură cu planul lui și altele referitoare la candidatul susținut. Tony a dezvăluit foarte puțin, dar a pus permanent accentul pe necesitatea de a avea angajamentele lor financiare, iar cu cât mai curând, cu atât mai bine. Singurul moment neplăcut al întâlnirii a apărut când directorul COLT i-a informat pe participanți că grupul său se ocupase de recrutarea de candidați care să

candideze împotriva judecătoarei Mearthy și că avea și el un plan de îndepărtare a ei. COLT se lăuda că ar avea opt mii de membri, deși cifra prezentată era îndoielnică. Majoritatea activiștilor ei erau foști împricinați în diverse litigii pe care le pierduseră în instanță. Organizația se bucura de credibilitate, dar nu avea un milion de dolari. După o confruntare scurtă, dar încordată, Tony l-a invitat pe tipul de la COLT să-și facă singur campania, moment în care acesta s-a grăbit să cedeze și a revenit în rândurile soldaților ascultători.

Înainte de a ridica ședința, Tony le-a cerut celor prezenți să păstreze secretul, un element vital al campaniei.

— Dacă avocații de proces află acum că avem deja un reprezentant în cursă, vor declanșa mașina de strâns bani. Nu uitați că ultima oară v-au învins!

Oamenii de la masă s-au simțit puțin ofensați de această a doua referire la pierderea suferită de „ei” în ultima cursă, ca și cum, dacă l-ar fi avut pe Tony de partea lor, ar fi câștigat. Însă toți au lăsat de la ei. Simpla remarcă privitoare la avocații de proces i-a făcut să se concentreze asupra chestiunii de fond.

Îi interesa prea mult rezultatul campaniei ca să mai mârâie.

*

Acțiunea de grup pretindea că include „peste trei sute” de victime care, în diverse moduri, suferiseră vătămări din culpa gravă a Krane Chemical, la uzina sa din Bowmore. Doar douăzeci de persoane erau numite ca reclamante, iar din acestea douăzeci, probabil doar jumătate aveau vătămări relevante. Legătura dintre bolile lor și apa freatică poluată reprezenta o chestiune care avea să se clarifice cu altă ocazie.

Acțiunea a fost înaintată în Hattiesburg, la tribunalul federal, la o aruncătură de băț de clădirea Tribunalului de Circuit al Districtului Forrest, unde, cu nici două luni în

urmă, doctorul Leona Rocha și juriul condus de ea dăduseră verdictul. Avocații Sterling Bintz din Philadelphia și F. Clyde Hardin din Bowmore se aflau de față pentru a depune acțiunea și ca să discute cu reporterii care reacționaseră la anunțurile făcute în presă privind înregistrarea dosarului. Din păcate, nu apăruseră cameramani de televiziune, ci doar câțiva reporteri de la rubricile ecologice. Cel puțin pentru F. Clyde, totul reprezenta o adevărată aventură. El nu se apropiase de un tribunal federal de peste treizeci de ani.

Domnului Bintz i s-a părut îngrozitoare acea patetică lipsă de recunoaștere și participare. Visase titluri cu litere de-o șchioapă și articole lungi, cu fotografiile splendide. Anterior, depusese multe acțiuni comune și, de obicei, reușise să le facă foarte bine cunoscute cu ajutorul presei scrise și vorbite. Ce se întâmpla cu locuitorii din zona rurală a statului Mississippi?

F. Clyde s-a grăbit să revină la Bowmore, în biroul său, unde Miriam zăbovise ca să afle cum merseseră lucrurile.

— Pe ce program? a întrebat ea.

— Pe niciunul. —Poftim?

Era, desigur, cea mai măreața zi din istoria firmei F. Clyde & Associates, iar Miriam abia așteptase să vadă totul la televizor.

— Am hotărât să nu avem de-a face cu reporterii aceia. Nu te poți încrede în ei, i-a explicat F. Clyde și a aruncat o privire spre ceasul de la încheietura mâinii. Era cinci și un sfert, iar Miriam trebuia să fi plecat de mult. Nu e nevoie să mai rămâi, i-a zis el, aruncându-și haina pe un scaun. Mă descurc și singur.

Dezamăgită, Miriam a plecat fără să comenteze, iar F. Clyde s-a repezit drept la sticlă. Votca de la gheața, uleioasa parcă, l-a liniștit imediat, s-a apucat să facă o recapitulare a evenimentelor zilei. Cu puțin noroc, ziarul din Hattiesburg îi va publica fotografia.

Bintz pretindea că avea trei sute de clienți. La 500 de dolari fiecare, F. Clyde trebuia să primească un onorariu frumușel. Până la acea dată i se plătiseră doar 3 500 de dolari și mai toți banii îi folosise pentru a achita o serie de taxe scadente.

Și-a turnat al doilea pahar și a zis „la dracu’”. Bintz nu avea cum să-l tragă pe sfoară, pentru ca avea nevoie de el. F. Clyde Hardin, el în persoană, era acum avocat în unul dintre cele mai importante cazuri de acțiune comună din district. Toate drumurile duceau la Bowmore, iar F. Clyde era omul zilei.

CAPITOLUL 13

Celor de la firmă li s-a explicat că domnul Fisk va sta la Jackson întreaga zi, având de rezolvat unele treburi personale. Cu alte cuvinte, nu puneți întrebări. În calitate de partener, își câștigase dreptul de a veni și de a pleca după cum poftea, deși Fisk era atât de disciplinat și de ordonat, încât oricine din cadrul firmei îl putea găsi în decurs de cinci minute.

A lăsat-o pe Doreen pe treptele casei în zori. Fusese și ea invitată, dar, cu slujbă și trei copii, îi era practic imposibil să facă această deplasare, mai ales că fusese anunțată în pripă. Ron a plecat de acasă fără să ia micul dejun, deși acesta nu era un impediment. Tony Zachary spusese: „Vom mânca în avion”, suficient pentru a-l ispiti să renunțe la fulgii de târâte.

Pista aeroportului din Brookhaven era prea mică pentru avionul cu reacție, astfel că Ron a acceptat bucuros să dea fuga până la aeroportul din Jackson. Nici măcar nu se apropiase vreodată la o sută de pași de un asemenea avion privat și nici nu sperase că va călători cu vreunul. Tony Zachary l-a așteptat la terminalul general, întâmpinându-l cu o strângere sănătoasă de mână și cu un viguros „bună dimineața, domnule președinte al instanței”. Au traversat pista cu pași apăsați, trecând prin dreptul câtorva

turbopropulsoare vechi — avioane mai mici, deloc impresionante. În depărtare îi aștepta un aparat magnific, la fel de zvelt și de exotic precum o navă spațială. Luminile de navigație pâlpâiau. Scara lui elegantă era desfăcută spre sol, ca o invitație splendidă întinsă către oaspeții speciali ai aparatului. Ron l-a urmat pe Tony pe trepte, până în holul avionului, unde o însoțitoare de bord, atrăgătoare și purtând o fustă scurta, le-a urat bun sosit la bord, le-a luat hainele și i-a invitat să-și aleagă locurile.

— Ai mai călătorit cu un Gulfstream? l-a întrebat Tony în timp ce se instalau pe fotolii.

Unul dintre piloți i-a salutat, apoi a apăsat un buton pentru retragerea scării.

— Nu, a spus Ron, cu ochii holbați la mahonul lustruit, pielea moale a fotoliilor și decorațiunile aurite.

— Acesta este un G5, Mercedesul avioanelor cu reacție private. Ne poate duce până la Paris fără esca.

„Atunci, să mergem până acolo, în loc de Washington”, a gândit Ron, aplecându-se către intervalul dintre fotolii ca să perceapă mai bine lungimea și dimensiunile reale ale avionului. La o numărătoare rapidă, a văzut locuri pentru cel puțin douăsprezece persoane învățate cu râsfățul.

— E frumos, a spus el cu voce tare.

Ar fi vrut **sa** știe cine era proprietarul. Cine plătea acea călătorie? Cine se afla în spatele acestei recrutări placate cu aur? Numai că era nepolitic să întrebe așa ceva, a socotit el. „Rela-xează-te, bucură-te de călătorie și de această zi și ține minte amănuntele, pentru că Doreen va voi să le afle.”

Însoțitoarea de zbor a revenit. Le-a explicat procedurile de urgență, după care i-a întrebat ce ar dori la micul dejun. Tony a vrut ouă jumâri, șuncă și cartofi prăjiți. Ron a comandat același lucru.

— Baia și bucătăria sunt în spate, a precizat Tony, de parcă ar fi călătorit zilnic într-un G5. Canapeaua este

extensibilă, dacă vrei să tragi un pui de somn. În timp ce aparatul rula pentru decolare, le-a sosit cafeaua. Însoțitoarea de bord le-a oferit diverse ziare. Tony a înhâțat unul, l-a deschis, iar după ce a așteptat câteva clipe, a întrebat:

— Ești la curent cu litigiul Bowmore?

Ron s-a prefăcut că se uită în ziar, continuând de fapt să admire interiorul luxos al avionului.

— Oarecum, a zis el.

— Ieri s-a depus o acțiune comună, a spus Tony cu dezgust în glas. O firmă din Philadelphia, care se ocupă de cazuri de daune la nivel național. Am impresia că vulturii au sosit la ospăț.

Era primul comentariu de acest gen făcut față de Ron, dar sigur nu avea să rămână unicul.

G5 a decolat. Era unul dintre cele trei aparate deținute de diferitele companii controlate de Trudeau Group și fusese închiriat printr-o companie de charter, ceea ce făcea imposibilă depistarea adevăratului proprietar. Ron a urmărit cum orașul Jackson rămânea în urmă. După câteva minute, când avionul a fost pus în zbor orizontal, la 12 000 de metri înălțime, a simțit aroma pătrunzătoare a șuncii rumenite în tigaie.

*

La aeroportul general Dulles, s-au instalat pe bancheta unei limuzine negre și lungi, iar patruzeci de minute mai târziu au intrat în District of Columbia, pe K Street. Pe drum, Tony i-a explicat că erau stabilite o întâlnire la ora 10.00 cu un grup de potențiali susținători, după care vor lua un prânz discret, iar la 2.00 după-amiaza vor avea o discuție cu un alt grup. Ron va ajunge acasă la ora cinei. Aproape că-l amețiseră emoțiile luxoasei călătorii și senzația de importanță pe care o trăia.

La etajul șapte al unei clădiri noi, au pătruns într-un hol foarte sobru aparținând organizației American Family

Alliance și au discutat cu o recepționera și mai sobra. Când se aflaseră în avion, Tony îi făcuse o scurtă prezentare:

— Acest grup este probabil cel mai puternic dintre sprijinitorii creștinilor conservatori. Au foarte mulți membri, mulți bani și influență la fel. Politicienii din Washington îi iubesc, dar se și tem de ei. În fruntea lor, se află un om pe nume Walter Utley, fost congressman, care s-a săturat de liberalii din Congres și i-a pârâsit, înființându-și propriul grup.

Fisk auzise de Walter Utley și de American Family Alliance.

Au fost conduși într-o sală spațioasă de conferințe, unde îi aștepta zâmbitor chiar domnul Utley, care le-a strâns mâna și i-a prezentat pe ceilalți bărbați prezenți, toți fiind incluși în prezentarea făcută de Tony în avion. Aceștia reprezentau grupuri precum Prayer Partnership, Global Light, Family Roundtable, Evangelical Initiative¹ și alte câteva. Toate erau grupuri de influență în politica națională, după părerea lui Tony.

S-au așezat la masa, având agende și documente de prezentare în față, de parcă s-ar fi pregătit să îi asculte jurământul lui Fisk înainte să depună o mărturie. Tony a deschis discuția cu o scurtă prezentare a activității Curții Supreme din Mississippi și a făcut în general comentarii pozitive. Majoritatea judecătorilor erau oameni de treaba, cu votanți numeroși. Se ridica însă problema judecătoarei Sheila Mearthy și a liberalismului ei ascuns. În unele chestiuni, ea nu prezenta încredere.

Parteneriatul pentru Rugăciune, Lumina Globală, Masa Rotundă în Familie, Inițiativa Evanghelică (n.tr.)

Divorțase. Se zvonea că avea o moralitate îndoielnică, dar Tony s-a stăpânit și nu a intrat în detalii.

Pentru a o îndepărta din acea funcție, trebuia să apară Ron pentru a răspunde apelului. Tony a făcut în viteză o prezentare a biografiei omului pe care îl susținea, dar fără a

le oferi un singur amănunt care să nu le fie cunoscut celor prezenți. Apoi i-a dat cuvântul lui Ron, care și-a dres glasul și le-a mulțumit celor prezenți pentru invitație. A vorbit întâi despre viața lui, educație, studii, părinți, soție și copii. Era un creștin convins, diacon al bisericii baptiste St. Luke și educator la Școala de Duminică. Membru al Rotary Club, Ducks Unlimited, antrenor al echipei de baseball ce activa în liga de tineret. A tras de acea autobiografie cât a putut, apoi a ridicat din umeri ca și cum ar fi adăugat: „Altceva nu mai e de zis”.

El și soția se rugaseră în privința acestei decizii. Se întâlniseră chiar și cu pastorul pentru alte rugăciuni, la un nivel superior, sperau ei. Se simțeau în stare de acea provocare. Erau pregătiți.

Toți cei de față aveau o atitudine caldă, prietenoasă, de încântare ca Ron se afla printre ei. I-au pus întrebări despre trecutul său — exista vreun amănunt care să nu-i dea pace? Vreo aventură, vreo amendă pentru conducere sub influența băuturilor alcoolice, vreo șotie prostească din vremea colegiului? Vreo reclamație privind respectarea eticii profesionale? Prima și ultima căsătorie? Da, bine, ne-am dat seama. Vreo plângere de hărțuire sexuală din partea cuiva din firmă sau ceva de genul ăsta? Sau orice legat de sex, pentru că abaterile de la conduita sexuală corectă se dovedeau ruina oricărei camparin. Și, dacă tot ajunseseră la acest subiect, ce părere avea despre homosexuali? Dar despre căsătoriile între persoane de același sex? Bineînțeles că nu! Căsătorii? Nu, domnule, în niciun caz în Mississippi! Homosexualii să adopte copii? Nu, nici gând!

Avortul? Împotrivă. Toate tipurile de avort? Împotrivă.

Pedeapsa cu moartea? În favoarea acesteia.

Regimul armelor, Amendamentul al doilea, dreptul de portarma și așa mai departe? Ron ținea la arme, dar, preț de o secundă, a fost curios de ce acești oameni religioși

manifestau un asemenea interes față de ele. Apoi și-a dat seama brusc — totul se leagă de politică și de alegeri. Pasiunea lui pentru vânătoare le-a provocat celor prezenți o plăcere enormă; de aceea, a insistat îndelung asupra acestui subiect. Niciun animal nu părea în siguranța când se afla în bătaia puștii lui.

Apoi, cu un glas scârțâit, directorul organizației Family Roundtable a pus o serie de întrebări referitoare la separația dintre biserică și stat, iar ceilalți au lăsat impresia că ațipiseră. Ron și-a păstrat cumpătul, răspunzând cu măsură și părând să le dea satisfacție celor câțiva care îl ascultau atent. Pe de altă parte, și-a dat seama că participa la un spectacol. Oamenii aceia luaseră deja decizia, cu mult înaintea plecării lui din Brookhaven din acea dimineață. Era alesul lor, iar deocamdată, el nu făcea decât să țină o predică pe limba lor.

Următoarea runda de întrebări s-a referit la libertatea de exprimare, îndeosebi cea religioasă. Întrebarea era: „Se cuvine ca un judecător dintr-un orașel să afișeze Cele Zece Porunci în tribunalul prezidat de el?” Ron a priceput că acea chestiune îi intriga și, la început, a simțit imboldul să fie perfect cinstit și să spună nu. Curtea Supremă a SUA decisese că aceasta reprezenta o încălcare a separației dintre biserică și stat și, din întâmplare, Ron era de acord. Nu voia totuși să jignească pe cineva dintre acei domni, astfel că a răspuns:

— Unul dintre erou mei preferați este un judecător de circuit din Brookhaven. Apoi a început să o scalde: un om deosebit. A ținut Cele Zece Porunci atârinate pe perete vreme de treizeci de ani, iar eu l-am admirat întotdeauna.

Un nonrăspuns dovedind diplomație, pe care cei prezenți l-au recunoscut drept ceea ce era. Au mai recunoscut că era un exemplu perfect de șiretenie, care îl putea ajuta pe domnul Fisk să supraviețuiască în cadrul unei campanii nemiloase. Din acest motiv, nici n-au mai insistat cu alte

întrebări și nici n-au ridicat obiecții. La o adică, erau toți căliți în bătălii politice și știau să aprecieze din prima clipă un asemenea răspuns.

După o oră, Walter Utley a aruncat o privire la ceasul de la mână și a anunțat că era deja puțin în întârziere. Trebuia să participe și la alte ședințe importante în acea zi. A încheiat scurta ședință de prezentare declarând că Ron Fisk îl impresionase plăcut și nu vedea niciun motiv pentru care organizația sa, American Family Alliance, nu l-ar sprijini, ba chiar a promis să îi asigure câteva voturi favorabile. Toți cei aflați la masă au aprobat prin mișcări ale capului, iar Tony Zachary arăta mândru ca un proaspăt tătic.

— A apărut o modificare în legătură cu masa de prânz, a spus, după ce s-au văzut în adăpostul oferit de limuzină. Senatorul Rudd ar dori să te cunoască.

— Senatorul Rudd? a întrebat Fisk, nevenindu-i să creadă.

— Ai auzit bine, i-a zis Tony cu mândrie.

Myers Rudd se afla la jumătatea celui de-al șaptelea mandat (treizeci de ani) în Senatul SUA și, cel puțin în cursul ultimelor trei campanii de alegeri, își speriasse strașnic contracandidații. Era disprețuit de cel puțin patruzeci la sută din oameni și iubit de cel puțin șaiszeci la sută și stăpânea la perfecțiune arta de a-i ajuta pe cei care îi stăteau alături, îndepărtându-i pe toți ceilalți. Devenise o legendă a politicii din Mississippi, fiind un adevărat aranjour, unul care se amesteca pătimăș în alegerile locale, regele care alegea candidații, asasinul care îi măcelărea pe cei care concureau împotriva candidaților susținuți de el, banca în stare să finanțeze orice cursă și să dirijeze orice sume de bani, bătrânul înțelept care își conducea partidul și bruta care îi distrugea pe toți ceilalți.

— Cum adică, senatorul Rudd manifestă vreun interes față de acest caz, a întrebat Fisk, pe un ton foarte inocent.

Tony i-a aruncat o privire precaută. Chiar putea fi cineva

atât de naiv?

— Bineînțeles că da. Senatorul Rudd este foarte apropiat de oamenii pe care abia i-ai întâlnit. În evidențele lor, deține un adevărat record în ce privește votul. Perfect, te rog să nu uiți asta! Unul dintre cei trei pentru senat, iar ceilalți doi sunt învățăcei.

„Ce părere va avea Doreen despre treaba asta?” gândea Ron în sinea lui. Prânzul cu senatorul Rudd, la Washington! Se aflau destul de aproape de clădirea Capitoliului, când limuzina a pătruns pe o stradă cu sens unic.

— Hai să coborâm aici! a propus Tony, înainte ca șoferul să iasă din mașină.

S-au îndreptat spre o ușă îngusta de lângă un hotel numit „Mercury”. Văzându-i apropiindu-se, un ușier bătrân cât lumea și purtând o uniformă verde s-a încruntat spre ei.

— Mergem să discutăm cu senatorul Rudd, a spus Tony brusc, astfel că încruntarea s-a mai destins. Ajunși înăuntru, au fost conduși printr-o camera lungă și întunecată, apoi printr-un pasaj.

— Aci se află sediul privat al senatorului, a precizat Tony, pe un ton discret. Ron a rămas deosebit de impresionat. Observase deja covorul uzat și vopseaua care se cojea, însă clădirea veche degaja un aer de eleganță antică. Avea un aer istoric. „Oare câte înțelegeri se încheiaseră între zidurile acelei clădiri?” s-a întrebat el.

Din capătul holului, au pătruns într-o sufragerie mică și intimă, unde erau etalate toate elementele care sugerau puterea. Senatorul Rudd stătea așezat la o măsuța și ținea lipit de ureche un telefon mobil. Ron nu-l întâlnise niciodată, însă omul i se părea cunoscut. Costum de culoare închisă, cravată roșie, părul grizonant, bogat și strălucitor, lipit de partea stângă a capului și menținut astfel cu o cantitate generoasă de fixativ, o față mare, care părea să capete proporții de la un an la altul. În jurul lui se foiau nu mai puțin de patru consilieri, ca niște albine, mai toți prinși

în discuții telefonice urgente, probabil unul cu celalalt.

Tony și Fisk au așteptat, atenți la desfășurarea spectacolului. Așa arăta guvernul în plină acțiune.

Brusc, senatorul a închis telefonul, iar celelalte patru conversații s-au încheiat imediat.

— Eliberați ringul! a mârâit marele bărbat, iar slujitorii lui au șters-o ca niște șoareci.

— Zachary, ce mai faci? a zis e ridicându-se de pe cealaltă parte a mesei.

Au urmat prezentările, apoi un schimb de amabilități. Rudd părea să îi știe pe toți cei din Brookhaven, unde trăise o mătușa de-a lui, astfel că se simțea onorat să-l cunoască pe acest domn Fisk, despre care auzise foarte multe. La un anumit moment în cursul conversației, Tony a spus:

— Eu o să revin peste o oră, apoi s-a făcut nevăzut. I-a luat locul un chelner îmbrăcat în frac.

— Așază-te, a insistat Rudd. Nu prea e de mâncare, însă ne bucurăm de o intimitate pe cinste. Iau masa aici de cinci ori pe săptămână.

Chelnerul a ignorat comentariile și le-a întins meniurile.

— E minunat, a spus Ron, plimbându-și privirea peste pereții în lungul cărora se aflau șiruri de cârti necitite și neșterse de praf. Luau masa de prânz într-o mica bibliotecă. Nici nu era de mirare că totul rămânea atât de intim. Au comandat supă și pește-spadă la grătar. Ieșind, chelnerul a închis ușa.

— Am o întâlnire la ora unu, a spus Rudd; de aceea, propun să discutăm repede.

Apoi a început să-și toarne zahăr în ceaiul cu gheață și s-a apucat să-l amestece cu o lingură de supă.

— Am înțeles.

— Ron, poți câștiga alegerile astea și, Dumnezeu mi-e martor, avem nevoie de unul ca tine.

Așa sunau cuvintele rostite de un adevărat rege, astfel că peste câteva ore Ron avea să i le tot repete lui Doreen,

iarăși și iarăși. Reprezentau o garanție din partea unui om care nu pierduse niciodată și reieșea chiar din cuvintele introductive că Ron era candidatul dorit.

— După cum știi, a continuat Rudd fără să aștepte răspunsul, pentru că, de fapt, nici nu era obișnuit să asculte, îndeosebi când avea de discutat cu politicieni mărunți din ținutul lui natal, nu prea mă amestec în competițiile locale.

În prima clipă după ce a auzit asta, Fisk a simțit dorința să râdă, însă și-a dat imediat seama că senatorul vorbea cât se poate de serios.

— Cu toate astea, cursa este prea importantă. O să fac tot ce pot, iar efortul meu nu e deloc de neglijat, înțelegi?

— Desigur.

— Mi-am făcut câțiva prieteni puternici în domeniu, iar ei vor fi încântați să-ți sprijine campania. Trebuie doar să le dau un telefon.

Ron a dat politicos din cap. În urmă cu două luni, revista Newsweek publicase un articol de fond despre munții de bani, cu dedicație specială din Washington, referindu-se și la politicienii amestecați în asemenea afaceri. Rudd se afla atunci în fruntea listei. El deținea peste 11 milioane de dolari în vistieria de campanie, însă nu exista nicio campanie în care să fie implicat. Ideea unui opozant cât de cât puternic era mai mult decât ridicolă pentru a fi luată în considerație. Practic, era prizonierul mediului de afaceri — bănci, firme de asigurări, companii din domeniile țițeiului, cărbunelui, mass-mediei, apărării, produselor farmaceutice — niciun segment al Americii corporatiste nu scăpase de tentaculele mașinii lui de strâns bani.

— Mulțumesc, a spus Ron, deoarece simțise că așa trebuia să procedeze.

— Oamenii mei strâng o grămadă de bani. Plus că-i cunosc pe oamenii din primele rânduri. Guvernator, legiuitori, primari. Ai auzit de Willie Tate Ferris?

— Nu, domnule.

— E consilier în districtul Adams, în zona ta. L-am scos pe frate-său din închisoare, de doua ori. Willie Tate e-n stare să facă orice pentru mine. Și e cel mai tare politician din părțile alea. E suficient să-i dau un telefon și ai districtul Adams pe tavă.

Apoi a pocnit din degete. Simplu, așa cum aveau să vină și voturile.

— Dar de Link Kyzer ai auzit? E șerif în comitatul Wayne.

— Cred că da.

— Link mi-e prieten vechi. Acum doi ani, avea nevoie de mașini de patrulare noi, de aparate de radio, veste antiglonț, pistoale și câte altele. Districtul nu voia să-i dea de nici unele, iar atunci m-a sunat pe mine. M-am dus la cei de la Securitatea Internă, am stat de vorbă cu niște amici, i-am strâns pe câțiva cu ușa și, peste noapte, districtul Wayne s-a ales cu șase milioane de dolari ca să combată terorismul. Acum au mai multe mașini de patrulare decât oameni care să le conducă. Sistemul lor de radiocomunicații e mai bun decât cel al marinei. Și, să vezi minune, teroriștii au hotărât să stea dracului cât mai departe de districtul Wayne.

A hohotit singur la poanta aruncata, astfel că Ron s-a văzut silit să râdă împreună cu el. Ce conta că se aruncaseră șase milioane pe apa sâmbetei?

— Ai nevoie de unul ca Link și de districtul Wayne, i-a promis Rudd și a sorbit alene din paharul cu ceai.

Având deja două districte la degetul mic, Ron a început să se gândească la celelalte douăzeci și cinci din sud. Oare trebuia să mai stea acolo o ora, ca să audă picanterii și despre restul? Nădăjduia că nu. Curând le-a sosit supa.

— Fata asta, Mecarthy, a zis Rudd printre sorbiturile zgomotoase, fata asta n-a venit niciodată cu nimic. (Cuvinte pe care Ron le-a luat drept o acuzație că nu îl sprijinise deloc pe senatorul Rudd.) E prea liberală, plus că,

între noi fie vorba, nu prea e croită pentru roba de judecător. Înțelegeți ce vreau să spun?

Ron a dat aprobator din cap și s-a uitat la supa din farfurie. Nici nu era de mirare că senatorul prefera să mănânce singur. „Nici nu-i știe numele mic, și-a zis Ron. În afară de faptul că, într-adevăr, e femeie și că, după părerea lui, nu are ce căuta acolo, cunoaște foarte puține lucruri despre ea.”

Ca să mai schimbe subiectul, Ron a decis să strecoare o întrebare nu tocmai inteligentă:

— Dar ce facem cu zona de coasta? Acolo am foarte puține cunoștințe.

Așa cum era de așteptat, Rudd a luat în răs întrebarea. Nici asta nu era o problemă.

— Nevastă-mea e din golful St. Louis, a spus el, ca și cum doar asta garanta o victorie zdrobitoare omului susținut de el. Acolo-s contractorii din domeniul apărării, șantiere navale, NASA, ce naiba, îi am în buzunar pe oamenii ăia!

„Iar ei probabil te au la mâna, a gândit Ron. Un soi de posesie reciprocă.” Așezat lângă paharul cu ceai, telefonul mobil al senatorului a bâzâit discret. Omul a aruncat o privire spre el, s-a încruntat și, lăsând impresia că era de-a dreptul iritat, a zis:

— Trebuie să răspund. Cineva de la Casa Albă.

— Să mă retrag? a întrebat Ron, impresionat peste măsură, dar și îngrozit că ar putea asista la cine știe ce discuție de importanță crucială.

— Nu, nu-i nevoie, i-a răspuns Rudd, făcându-i semn să se așeze la loc. Fisk a încercat să se concentreze asupra supei, a ceaiului și a chiflei și, chiar dacă lua un prânz pe care nu avea cum să-l uite vreodată, și-a dorit dintr-odată ca el să se încheie cât mai repede. Discuția telefonică a continuat însă. Rudd a mormăit și a bolborosit cuvinte fără sens, astfel că nu a scăpat niciun indiciu privind situația de criză pe care urma să o rezolve. Chelnerul a revenit cu

peștele-spadă, care a sfârșit la început, dar curând s-a răcit. Garnitura din sfecla albă înota într-o baltă de unt topit.

După ce lumea s-a văzut din nou la adăpost, Rudd a închis și a înfipt furculița în mijlocul porției lui de pește.

— Scuze pentru întrerupere, a zis el. Ai naibii ruși! În fine, vreau să candidezi, Ron. Este important pentru acest stat. Trebuie să facem ordine în tribunale.

— Da, domnule, dar...

— Și-o să-ți acord tot ajutorul. Nimic în public, să ții seama de asta, dar o să fac tot ce se poate în culise. O să adun bani ca lumea. O să plesnesc din bici, îi mai strâng cu ușa pe unii, procedurile obișnuite pe aici. Mă pricep bine la jocul ăsta, fiule, poți fi sigur de asta.

— Dar dacă...

— Nu-mi stă nimeni în cale în Mississippi. Dacă nu mă crezi, întreabă-l pe guvernator. Când mai erau două luni până la alegeri, mai avea nevoie de douăzeci la suta din voturi și voia să le obțină singur. Cică nu avea nevoie de ajutorul meu. Atunci am dat o fugă până la el, am stat de vorbă ca de la om la om, băiatul a înțeles care e scorul, iar după aia a câștigat fără drept de apel. Nu-mi prea place să mă amestec și în asta, dar o s-o fac. După mine, cursa asta e importantă. Te simți în stare de o asemenea slujba?

— Cred că da.

— Nu fi nătărău, Ron. N-ai decât o șansă în viață să faci ceva mareț. Gândește-te, tu, la vârsta de... Câți ani ai?

— Treizeci și nouă.

— Treizeci și nouă, al naibii de tânăr, dar o să te vezi la Curtea Supremă din Mississippi. Și, odată ajuns acolo, n-o să mai vrei să pleci. Gândește-te numai!

— Numai la asta mă gândesc, domnule.

— Bravo.

Telefonul a bâzâit din nou, de data asta sunase chiar președintele.

— Scuză-mă, a spus Rudd, ducând telefonul la ureche și vârând în gură o bucată zdravă de pește.

*

Cea de-a treia escala și ultima a acelu tur s-a făcut la biroul organizației Tort Reform Network¹ de pe Connecticut Avenue. Cum Tony era în mare vervă, au trecut ca acceleratul peste partea ce ținea de prezentări și cuvântări introductive. Fisk a răspuns la câteva întrebări nevinovate, mult mai ușoare decât cele pe care i le serviseră băieții bisericoși în acea dimineață, încâ o dată l-a copleșit impresia că toți își jucau rolul dinainte

Rețeaua pentru Reforma în Domeniul Despăgubirilor (n.tr.)

stabilit. Important era ca oamenii să îl atingă și să-l audă pe candidat, dar nimeni nu-și manifesta interesul să faca o evaluare serioasa. Se bizuiau pe Tony și, cum acesta considera că descoperise omul potrivit, gândeau și ei la fel.

Lucru necunoscut lui Ron, întreaga discuție, care a ținut patruzeci de minute, a fost înregistrată de o camera ascunsa și transmisă către sala de analiza mass-media, unde Barry Rinehart a urmărit totul cu atenție. Deținea deja un dosar voluminos despre Fisk, care cuprindea fotografiile și diferite rezumate, dar era curios să-i audă vocea, să-i urmărească ochii și mâinile, să-i audă răspunsurile. Să vadă dacă era fotogenic, telegenic, bine îmbrăcat, suficient de prezentabil. Dacă vocea lui era liniștitoare și inspira încredere. Dacă lăsa impresia de om inteligent sau nu. Dacă începea să devină agitat în fața unui asemenea grup ori dacă rămânea calm și sigur pe el. Dacă putea fi ambalat ca atare și plasat pe piață.

După un sfert de oră, Barry s-a convins. Singurul amănunt negativ era o oarecare stare de agitație, dar așa ceva era de așteptat. Când smulgi un om din Brookhaven și-l azvârli între niște oameni necunoscuți din alt oraș, e normal ca el să se bâlbâie de câteva ori. Omul avea o voce

plăcută, fața agreabilă, costumul decent. Barry avusese de lucrat și cu unii care erau mult sub nivelul lui.

Nu avea să-l întâlnească niciodată pe Ron Fisk și, ca în toate campaniile organizate de Barry, candidatul nu va avea nici cea mai vagă idee despre cel care trăgea sforile.

*

În zborul spre casă, Tony a comandat un whisky sec și a încercat să-l facă și pe Ron să bea ceva, dar acesta a refuzat, mulțumindu-se cu o cafea. Era decorul ideal pentru un păhărel — la bordul unui avion de lux și având o femeie extraordinar de frumoasă drept barmaniță, la sfârșitul unei zile pline și stre-sante, mai ales că nimeni de pe lumea asta nu avea cum să vadă și să afle.

— Doar cafea, a spus Ron.

Indiferent de ambianță, el știa că era în continuare studiat. Pe de altă parte, era un antialcoolic convins. De aceea, nici nu i-a venit greu să ia acea decizie.

Nici Tony nu era mare amator de băutură. A sorbit de câteva ori din pahar, și-a desfăcut puțin nodul de la cravată și, așezându-se mai confortabil pe fotoliu, a zis:

— Se zvonește că fata asta, Mearthy, o cam trage la măsea. Ron s-a mulțumit să ridice din umeri. Zvonul acesta nu ajunsese până la Brookhaven. Și-a imaginat că minimum jumătate din oamenii de acolo nici nu aveau habar de numele celor trei judecători aleși din districtul sudic, darămite să le știe obiceiurile, fie ele bune ori rele.

Tony a mai luat o sorbitură și a continuat:

— Părinții ei au fost băutori pasionați. Sigur, erau oameni de pe Coastă, așa că nu este o surpriză. Localul ei preferat e un club denumit Tuesday, aproape de domiciliu. Ai auzit de el?

— Nu.

— E un soi de loc frecventat de persoane între două vârste pornite în căutarea unei aventuri amoroase, așa am auzit. Nici eu n-am călcat pe acolo.

Fisk a refuzat să înghită nada. Asemenea bârfe mărunte păreau să-l plictisească. Asta nu l-a deranjat pe Tony. În realitate, i s-a părut un lucru admirabil. Foarte bine, candidatul trebuia să stea departe de astfel de ispite! Alții aveau să fie împroșcați cu noroi.

— De cât timp îl cunoști pe senatorul Rudd? a întrebat Fisk, schimbând subiectul.

— De multă vreme.

Astfel că, în puținul timp rămas din scurta călătorie, au discutat despre marele senator și cariera lui peștriță.

*

Parcă plutind după ce avusese acele amețitoare întâlniri cu oameni puternici și văzuse mediul în care se învârtteau aceștia, Ron aproape că a luat-o la goană ca să ajungă acasă mai repede.. Doreen aștepta să afle amănunte. Au mâncat spaghete reîncălzite, timp în care copiii și-au terminat temele și s-au pregătit de culcare.

Doreen avea multe întrebări de pus, iar Ron s-a cam chinuit să-i răspundă la unele dintre ele. De ce atât de multe grupuri de interese se arătau dispuse să cheltuiască o grămadă de bani pe un necunoscut care nu avea niciun fel de experiența în domeniul politic? Pentru că aveau principii ferme. Pentru că preferau oameni tineri, inteligenți și dintr-o bucată, credincioși și care să nu poarte povara unor fapte îndoielnice din trecut. Iar dacă Ron spunea nu, ei aveau să găsească alt candidat care să-i semene. Era o tendință pe plan național, de mare însemnătate.

Faptul că soțul ei luase prânzul cu senatorul Myers Rudd era de-a dreptul copleșitor. Aveau să se lanseze spectaculos în misterioasa lume a politicii, pe care o vor cuceri.

CAPITOLUL 14

Barry Rinehart a luat o cursa pana la Aeroportul La Guardia, iar de acolo, o mașină până la hotelul Mercer din Soho. S-a cazat, a făcut duș și a îmbrăcat un costum ceva

mai gros, din lână, deoarece era de așteptat să ningă. A luat un fax primit la recepție, după care s-a dus pe jos, cale de opt intersecții, până la un mic restaurant vietnamez situat aproape de Village, unul care încă nu fusese trecut în ghidurile de călătorie. Domnul Trudeau prefera acel loc pentru întâlniri discrete. Era gol și, cum Barry ajunsese mai devreme, s-a așezat la bar pe un scaun și a comandat ceva de băut.

*

Deși nu făcuse mare vâlvă în Mississippi, acțiunea comună intentată de F. Clyde Hardin a avut un răsunset mai mare la New York. Cotidienele financiare au publicat știrea, astfel că acțiunile comune ale companiei Krane, și așa depreciate serios, au mai pierdut ceva din valoare.

Domnul Trudeau își petrecuse ziua cu telefoanele și răcnind la Bobby Ratzlaff. Acțiunile Krane se tranzacționaseră la prețuri cuprinse între 18 și 20 de dolari, dar acțiunea comună le-a mai dat înapoi cu câțiva de dolari. La încheierea zilei, acestea au ajuns la 14,50, cea mai scăzută valoare înregistrată până atunci, iar Cari s-a prefăcut a fi iritat. Ratzlaff, care împrumutase un milion din fondul de pensie, părea și mai deprimat.

Cu cât scădea mai tare prețul pe acțiune, cu atât era mai bine. Cari voia ca prețul să scadă cât mai mult posibil. Pierduse deja un miliard pe hârtie și putea pierde și mai mult, fiindcă într-o bună zi totul avea să se întoarcă la el, umplându-i buzunarele. Cu excepția a doi bancheri din Zurich, nimeni nu avea habar că el începuse deja să cumpere acțiuni Krane prin intermediul unei companii obscure, înregistrată în Panama. Strângea cu atenție acțiunile în loturi mici, astfel încât să nu influențeze cumva tendința de scădere a prețului. Într-o zi mai puțin activă cumpăra câte cinci mii, iar câte douăzeci de mii într-o zi agitata, dar fără a întreprinde ceva care să atragă atenția. Câștigurile pe trimestrul al patrulea trebuiau calculate

curând, iar Cari doftoricise registrele încă de la Crăciun. Acțiunile vor continua să piardă din valoare. Iar Cari va continua să cumpere.

După lăsarea întinericului, l-a trimis acasă pe Ratzlaff, apoi a dat câteva telefoane. La ora șapte, s-a târât până la bancheta Bentleyului, iar Toliver l-a dus până la restaurantul vietnamez.

Nu-l mai văzuse pe Rinehart de la prima lor întâlnire din Boca Raton, din noiembrie, la trei zile după darea verdictului. Nu apelau la corespondența obișnuită, e-mail, faxuri, telefonie fixă sau mobilă standard. Fiecare dintre ei avea câte un telefon inteligent care stătea în legătură exclusivă cu celălalt și, o dată pe săptămână, când Cari își găsea timp, suna ca să i se prezinte evoluția situației.

Au trecut de o perdea din bețe de bambus, intrând într-o încăpere laterală, luminată discret, unde se afla o singură masă. Un chelner le-a adus băuturi. Cari s-a apucat să blesteme acțiunile comune intentate și pe avocații care le inițiaseră.

— S-a ajuns până la sângerări pe nas și iritații ale pielii, a spus el. Orice nespălat care a trecut pe lângă uzina aceea s-a trezit acum că devine reclamant. Nimeni nu-și mai aduce aminte de vremurile bune, când plăteam cele mai mari salarii din sudul statului Mississippi. Avocații ăștia au dat naștere unei adevărate cavalcade și toata lumea dă buzna în tribunale.

— Ar putea fi și mai rău, a spus Barry. Mai știm un grup de avocați care racolează clienți. Dacă intențiază acțiunea, atunci asta se adaugă celeilalte. Eu nu aș avea motive de teamă.

— Nu te-ai teme? Păi nu le plătești tu avocaților onorarii care ard la buzunare.

— O să-ți capeți banii înapoi, Cari. Calmează-te!

Acum își vorbeau pe numele mici și apelau chiar la expresii ce trădau o apropiere deosebită.

— Sa mă calmez... Acțiunile Krane au terminat ziua la 14,50 dolari. Dacă ai avea și tu douăzeci și cinci de milioane de acțiuni, nu ți-ar mai arde să vorbești așa.

— Ba m-aș relaxa și aș cumpăra.

Carl a dat peste cap paharul cu scotch.

— Văd că ești cam sigur de tine.

— L-am văzut astăzi pe băiețașul nostru. A făcut tarul pe la Washington. Un tip atrăgător, atât de curat că mă și sperie. Inteligent, bun vorbitor, se poartă cum se cade. Toată lumea a rămas plăcut impresionată.

— A acceptat?

— O s-o facă mâine. A luat prânzul cu senatorul Rudd, și bătrânul are darul convingerii.

— Myers Rudd, a zis Cari, și a clătinat din cap. Ce neghiob!

— Adevărat, dar poate fi cumpărat oricând.

— Toți se lasă cumpărați. Anul trecut am cheltuit patru milioane la Washington. I-am împrăștiat acolo ca pe niște dulciuri de Crăciun.

— Și sunt convins că Rudd și-a primit partea. Știm amândoi la fel de bine că omul e un tâmpit, dar cei din Mississippi nu au aceeași părere. El e regele și oamenii de acolo îl venerază. Dacă el vrea ca omul nostru să candideze, atunci alegerea lui e ca și rezolvată.

Cari și-a scos haina și a aruncat-o pe spătarul unui scaun. Apoi și-a desfăcut butonii, și-a suflecat mânecile și, cum nu avea cine să-l vadă, și-a slăbit nodul de la cravată și s-a lăbărțat pe scaun. A luat o gură de scotch.

— Știi povestea aceea despre senatorul Rudd și Agenția de Protecția Mediului? a întrebat el, știind prea bine că o cunoșteau în amănunt doar cel mult cinci persoane.

— Nu, a zis Barry, desfăcându-și nodul de la cravată și el.

— În urmă cu șapte, poate opt ani, înainte de începerea procesului, cei de la Agenția de Protecția Mediului au venit la Bowmore și au început să facă necazuri. Localnicii se

plângeau de ani buni, dar oamenii de la agenție sunt recunoscuți pentru lentoarea cu care reacționează. Au scotocit pe ici, pe colo, au efectuat câteva teste, s-au cam alarmat, după care au început să se agite binișor. Noi urmăream treaba cu foarte mare atenție. Aveam oameni peste tot. Ce naiba, avem oameni și în interiorul instituției! Poate am cam sârit calul cu deșeurile acolo, așa cred, dar funcționarii au devenit extrem de agresivi. Se apucaseră să vorbească despre investigații criminale, de alertarea procuraturii, de alte treburi urâte, dar totul a rămas la nivelul agenției. Erau cât pe ce să anunțe public tot soiul de cereri — operațiuni de depoluare care costau până la cer, niște amenzi înfiorătoare, poate chiar și închiderea uzinei. Pe vremea aceea, directorul executiv de la Krane era un anume Gabbard; acum lucrează în **alta** parte. Omul se pricepea foarte bine să convingă lumea. S-a consultat cu oamenii care ne făceau lobby și a înființat un nou Comitet de Acțiune Politică (PAC1), care, chipurile, acționa pentru a promova interesele producătorilor din domeniul chimiei și maselor

1 Political Action Committee, comitet care se ocupa de strângerea de fonduri pentru susținerea unor cauze politice (n.tr.)

plastice. Au alcătuit un plan care avea ca punct nodal să-l atragă pe senatorul Rudd de partea noastră. Celor de acolo le era frică de el și, dacă omul voia ca agenția să se care, atunci puteam fi siguri că scăpăm de ei pentru totdeauna. Rudd face parte din Comisia pentru Achiziții de-o viață, iar dacă cei de la agenție îndrăznesc să îl sfideze, el pur și simplu îi amenința că le taie finanțarea. Treabă complicata, dar în același timp foarte simplă. Plus că e vorba de Mississippi, ograda lui Rudd, iar el avea mai multe contacte și putere decât oricare altul. Așa că oamenii noștri din proaspăt înființatul PAC l-au ospătat și aghesmuit pe Rudd, iar el știa prea bine ce se întâmplă. E un țărănoi, dar face

jocurile de atâta vreme, încât a stabilit până și regulile proprii.

Chelnerul le-a adus platouri cu creveți și tăiței, dar amândoi le-au ignorat cu nonșalanță, preferând încă un pahar de băutură.

— Într-un târziu, Rudd a socotit că avea nevoie de un milion de dolari pentru contul de campanie, iar noi am convenit să-i dăm banii ăștia prin intermediul unor corporații-fantomă și de fațada, pe care le folosiți și voi ca să mascați totul. Congresul a legalizat donațiile, dar treaba asta tot mită se cheamă. După aceea, Rudd a mai vrut ceva. Are un nepot puțin înapoiat mintal, pe care îl bântuie o idee fixă cam ciudată: îi plac elefanții. Puștiul e mort după ei. Are poze pe toți pereții din camera lui. Urmărește filme despre viața animalelor, și așa mai departe. Și, de aceea, senatorul ar dori tare mult să meargă într-un safari clasa întâi, ca să-și ducă nepotul să vadă o turmă de elefanți. Nicio problemă. După aceea, ne pomenim ca toata familia ar dori să meargă într-o asemenea aventura, așa că oamenii noștri au aranjat treaba. Douăzeci și opt de persoane, două avioane cu reacție private, cincisprezece zile în savana africană, cu băuturi Dom Pérignon, homari, fripturi și vizionare de elefanți cât cuprinde, bineînțeles. Nota de plată s-a ridicat la vreo trei sute de mii, dar omul habar n-a avut că total a fost plătit de mine.

— Bună afacere.

— Absolut. A făcut cazul îngropat, iar cei de la agenție au șters-o din Bowmore. Nu s-au putut lega de noi. Și, ca beneficiu secundar, în prezent, senatorul Rudd a devenit expert în toate chestiunile ce țin de Africa. SIDA, genocid, foamete, încălcarea drepturilor omului — tot ce vrei, în care s-a specializat cât a petrecut cele două săptămâni în Kenya holbându-se la animale de pe bancheta unui Land Rover.

Au râs amândoi, apoi au atacat tăiței.

— L-ai contactat vreodată de când au început procesele?

I-a întrebat Barry.

— Nu. Avocații au preluat problemele și s-au ocupat de toate aspectele. Țin minte o discuție cu Gabbard despre Rudd, dar pe vremea aceea știam că era înțelept să nu amesteci litigiile judecate în instanță cu politica. Eram foarte siguri pe noi. Abia după aceea am văzut ce greșeala făcusem.

Au mâncat în tăcere vreme de câteva minute, dar niciunul nu părea prea încântat de acel meniu.

— Pe băiatul nostru îl cheamă Ron Fisk, a spus Barry și i-a întins un plic maro mare, din hârtie groasă. Ai aici aspectele esențiale. Câteva fotografii, date personale, care nu depășesc opt pagini, așa cum ai cerut.

— Fisk?

— Exact.

*

Mama Briannei era în vizită, una dintre cele două pe care le făcea anual, iar în asemenea ocazii Cari insista ca amândouă să stea la conacul din Hamptons și să-l lase pe el în pace în oraș. Soacra era cu doi ani mai tânără decât Cari și se credea suficient de atrăgătoare ca să-i atragă atenția. Petrecea mai puțin de o oră în prezența ei și, de fiecare dată, rămânea surprins, aproape rugându-se ca Brianna să nu-i calce pe urme. O detesta pe femeia aceea. Mama unei soții-trofeu nu este în mod automat o soacră-trofeu, și ea e de obicei înamorată de bani. Cari n-o înghițise pe niciuna dintre soacrele pe care le-a avut. Ura până și ideea de soacră.

Așadar, Brianna și maică-sa nu mai erau acolo. Apartamentul din Fifth Avenue era numai al lui. Brianna cu Sadler Macgregor, doica de origine rusă, asistenta ei, nutriționistul și o menajeră sau două și condusesese acea caravana până pe insulă, unde putea să invadeze casa lor elegantă și să maltrateze personalul.

A coborât din liftul privat, s-a trezit față în față cu *Imelda*

violată, a scăpat o înjurătură la vederea ei, l-a ignorat pe valet, a trimis acasă restul de personal, iar când, în sfârșit, a rămas singur în intimitatea minunată a dormitorului, a îmbrăcat pijamaua, un halat și și-a tras șosete groase de lână. Și-a luat un trabuc, un pahar cu whisky și a ieșit pe terasa de unde se vedeau Fifth Avenue și Central Park. Aerul era rece și bătea vântul, exact ce-și dorea.

Rinehart îl prevenise să nu ceară detalii despre modul de organizare a campaniei. „Nu este nevoie să știi tot ce se petrece, îi spusese el, și nu o singura dată. Ai încredere în mine. Asta mi-e profesia, și mă pricep foarte bine s-o fac.”

Desigur, dar Rinehart nu pierduse un miliard de dolari. Potrivit unui articol dintr-un ziar, care se referise și la Cari, desigur, doar alți șase oameni mai pierduseră un miliard într-o singură zi. Barry nu avea cum să trăiască umiliința de a se prăbuși atât de brusc și de dur. În asemenea situații, prietenii sunt mai greu de găsit. Glumele lui Cari nu mai erau amuzante. Anumite zone ale peisajului social păreau a i se fi închis (deși avea convingerea că era vorba despre ceva temporar). Până și soția părea ceva mai rece și nu-l mai dezmierda ca înainte. Fără a mai vorbi despre atitudinea ceva mai distantă a celor care prezentau importanță în activitatea lui — bancherii, directorii de fonduri, experții din domeniul investițiilor, elita de pe Wall Steet.

În timp ce vântul rece îi făcea obrazii să capete culoare, s-a uitat agale la clădirile din jur și de pe Fifth Avenue. Miliardari peste tot. Îi părea cuiva rău de el ori erau cu toții încântați de prăbușirea sa? Cunoștea răspunsul, pentru că și el trăise momente de încântare când alții se împleticiseră.

Râdeți, băieți, râdeți, și-a zis el după ce a luat o gură bună de whisky. Prăpădiți-vă de răs, pentru că eu, Cari Trudeau, am acum o armă secretă. Ea se cheamă Ron Fisk, un tânăr drăguț și slobod la gură achiziționat (*offshore*) de

mine cu câțiva bănuți.

Trei intersecții mai spre nord, la ultimul etaj al unei clădiri pe care Cari abia o zărea, se afla apartamentul lui Pete Flint, unul dintre dușmanii lui. În urma cu doua săptămâni, Pete ajunsese pe coperta publicației *Hedge Fund Reports*, îmbrăcat într-un costum de lux care stătea pe el ca pe gard. Se vedea că luase în greutate. Articolul vorbea despre Pete și fondul condus de el și, în particular, despre câștigurile spectaculoase din trimestrul patru al anului trecut, datorate exclusiv ideii înțelepte de a se debarasa rapid de acțiunile Krane Chemical. Pete susținea că obținuse o jumătate de miliard de dolari grație predicției lui sclipitoare că procesul se va termina prost. Numele lui Cari nu era menționat; nici n-ar fi fost nevoie. Faptul că pierduse un miliard era de notorietate publică, iar acum mai apare și Pete Flint să pretindă că înhățase jumătate din acea sumă. Umiliința trecea de pragul durerii.

Domnul Flint nu știa însă de domnul Fisk. Când va ajunge să audă de el, va fi prea târziu, iar Cari își va recupera banii. Și nu numai atât.

CAPITOLUL 15

Întrunirea de iarnă a Avocaților Pledanți din Mississippi (MTA) se ținea în fiecare an la Jackson, la începutul lunii februarie, când legislativul era încă în vacanță. De obicei, era o întrunire de sfârșit de săptămână, presupunând cuvântări, seminare, informări politice și altele asemenea. Cum soții Payton avuseseră cel mai controversat verdict din stat, avocații voiau să afle mai multe de la ei. Mary Grace șovăia. Se dovedea activă în aceste întruniri, dar nu ținea să iasă în evidență. Îndeobște, acele reuniuni includeau cocktailuri care se prelungeau până târziu, dar și descrieri de procese văzute din postura de avocat. Femeile nu erau excluse, dar nici nu prea era locul lor acolo. Iar cineva trebuia să stea acasă cu Mack și Liza.

Deși nu avea tragere de inimă, Wes s-a oferit să meargă.

Și el era membru activ, dar întrunirile de iarnă erau de obicei plicticoase. Convențiile din cursul verii de la mare erau mai plăcute și prin prezența acolo a întregii familii, iar clanul Payton participase la două asemenea evenimente.

Wes a plecat cu mașina la Jackson sâmbătă dimineață pentru a ajunge la locul de desfășurare a convenției, un motel de la marginea orașului. A parcat departe de el, ca nu cumva vreunul dintre colegii lui avocați să vadă ce mașina ajunsese să conducă.

Toți erau renumiți pentru mașinile lor luxoase și pentru alte jucării scumpe, iar pentru moment lui Wes îi era jenă să apară cu Taurusul acela jigărit, care cu greu reușise să supraviețuiască drumului până acolo. Nici nu va rămâne peste noapte, pentru că nu-și putea permite să dea o sută de dolari pe o cameră. După calculele unora, se putea afirma că era milionar, numai că, la trei luni după verdict, încă își drămuia fiecare bănuț. Iar ziua plății pentru procesul Bowmore era îndepărtată ca un vis. Chiar și după ce obținuse un verdict favorabil, se gândea că nu fusese tocmai sănătos la cap când se vârâse în acel litigiu.

Prânzul avea loc în sala mare de bal, unde încăpeau o sută de persoane, un număr impresionant de oameni. În timp ce festivitățile preliminare se desfășurau cu încetinitorul, de pe locul lui de pe podium, Wes a examinat mulțimea strânsă acolo.

Avocații pledanți erau întotdeauna o adunătură eclectică. Cowboy, pungași, radicali, pletoși, costume ca ale oamenilor de afaceri, nonconformiști înzorzonați, motocicliști, diaconi, băieți buni, descurcăreți, interesați de procese de despăgubiri, cu fețe parcă scoase din afișe, din Pagini Aurii și din emisiunile matinale de televiziune. În niciun caz nu erau plictisitori. Se certau între ei ca membrii unei familii predispuse spre violența, însă erau capabili să pună capăt oricărei ciondăneli și să facă front comun pentru a-și ataca mămicii. Veneau din orașe mari, unde se

luptaseră unii cu alții pe cazuri și clienți, veneau din orașele, unde-și perfecționau aptitudinile în fața unor jurați aleși dintre oameni de rând, care nu se despărteau cu ușurință de bani. Unii aveau avioane personale și dădeau roată țării ca să adune materiale pentru documentarea unor acțiuni comune în cazuri de despăgubiri. Alții erau scârbiți de jocul proceselor în care se cereau despăgubiri și se agățau cu mândrie de tradiție, dorind să pledeze în procese adevărate, fără să se angreneze în mai multe deodată. Cea mai nouă specie era reprezentată de antreprenori, care prezentau cazurile la grămada și le soluționau tot astfel, ajungând rareori să pledeze în fața unui juriu. Alții trăiau pentru a simți fiorul confruntării din sala de tribunal. Puțini dintre ei lucrau la firme care strângeau cazuri grase și talente, dar firmele avocaților pledanți erau recunoscute pentru faptul că nu reușeau să țină oamenii laolaltă multă vreme. Majoritatea avocaților erau vânători solitari, prea excentrici pentru a reuși să devină sau să aibă subalterni. Unii câștigau milioane pe an, alții abia o scoteau la capăt, dar majoritatea scoteau cam 250 000 de dolari pe an. În acele momente, câțiva dintre ei erau lefteri. Mulți erau pe val într-un an, pentru ca în următorul să fie la pământ, dar le plăceau acele suișuri și coborâșuri ametoitoare și erau oricând dispuși să riște totul pe o carte.

Acei oameni aveau în comun dorința de a fi independenți și fiorul de a se simți precum David în fața lui Goliat.

În dreapta politică, se regăsesc establishmentul, banii, marile afaceri și nenumăratele grupuri pe care acestea le finanțează, în stânga, se află minoritățile, sindicatele, educatorii și avocații pledanți. Doar avocații au bani, dar aceștia sunt bani de buzunar în comparație cu ce au marii oameni de afaceri.

Deși existau momente când ar fi fost în stare să-i strângă de gât ca grup, Wes se simțea bine între ei. Aceștia îi erau

colegii, tovarășii de luptă și el îi admira. Poate erau aroganți, necruțători, dogmatici și deseori chiar propriii lor dușmani. Însă nu existau oameni care să lupte mai îndârjit pentru cauza celor mărunți.

În timp ce li se servea friptură rece de pui și broccoli și mai rece, președintele comitetului de afaceri legislative a prezentat o informare destul de sumbră asupra diferitelor legi care erau încă în dezbaterile legiuitorilor din capitala statului. Reformatorii legilor privitoare la prejudicii își recăpătaseră forța și exercitau presiuni pentru instituirea de măsuri care să reducă răspunderile și să închidă ușile tribunalelor în fața unor asemenea procese.

Dupa el a urmat președintele comitetului pentru afaceri politice, care s-a referit la probleme de interes mai restrâns. Alegerile judecătorilor aveau să se desfășoare în noiembrie și, cu toate că era prea devreme pentru aprecieri, se părea că judecătorii „de treaba”, de la nivel de tribunal până la Curtea Supremă nu vor avea de înfruntat o concurență serioasă.

După o plăcintă aproape înghețată și o cafea asemenea, cineva l-a prezentat pe Wes Payton, care s-a bucurat de aplauze la scenă deschisă. A început prin a-și cere scuze pentru lipsa celui alt avocat de caz, adevăratul creier în cadrul procesului Bowmore. Ea regreta că lipsește de la acel eveniment, dar socotise că era mai necesară prezența ei acasă, alături de copii. După aceea, Wes s-a lansat într-o prezentare detaliată a procesului Baker, a verdictului și a situației altor procese intentate companiei Krane Chemical. Pentru o asemenea asistență, verdictul de 41 de milioane de dolari reprezenta un trofeu foarte jinduit, astfel că acei avocați ar fi fost în stare să îl asculte ore în șir pe cel care repurtase o asemenea victorie în instanță. Foarte puțini dintre ei trăiseră nemijlocit emoția unui asemenea succes și toți înghițiseră amara pilula a unui verdict nefavorabil.

După ce a terminat, s-a pornit o nouă rundă de aplauze,

urmată de o sesiune improvizată de întrebări și răspunsuri. Care dintre experți se dovediseră eficienți? La cât s-au ridicat cheltuielile de judecată? (Din politețe, Wes a refuzat să precizeze suma. Chiar și în fața unei săli pline de oameni care cheltuiau bani mulți, îi venea foarte greu să discute despre costurile suportate.) În ce stadiu se ajunsese cu discuțiile privind soluționarea în afara instanței, dacă exista așa ceva? Cum va fi reclamantul afectat de declanșarea unor acțiuni comune? Ce se întâmpla cu apelul? Wes ar fi putut vorbi ore în șir fără să piardă măcar un auditor.

Ceva mai târziu în cursul aceleiași după-amiezi, la ora cocktailului, a ținut din nou o cuvântare, răspunzând și la alte întrebări și respingând o serie de zvonuri. Un grup care se ocupa de cazul unei gropi de deșeuri toxice din nordul statului l-a asaltat, cerându-i sfaturi. Nu era dispus să se uite pe dosarul întocmit de ei? Nu le putea recomanda niște experți? Sau să vină să vadă lucrurile la fața locului? În cele din urmă, a scăpat de insistențele lor ducându-se la bar, dar acolo a dat de Barbara Mellinger, directorul executiv, atoateștiutoare și ostenita de bățalii, al MTA și principalul sprijinitor al acelei organizații.

— Ai o clipă liberă? l-a întrebat ea, și s-au retras apoi împreună într-un colț unde nu puteau fi auziți de nimeni.

— Am auzit un zvon înspăimântător, a spus ea, sorbind din paharul cu gin și urmărind mulțimea.

Mellinger își petrecuse douăzeci de ani în cadrul instituțional și se pricepea să depisteze mișcările de trupe ca nimeni alta. Pe de altă parte, nu se lăsa antrenată în colportarea de zvonuri. Azea mai multe decât oricine, dar când transmitea cuiva vreun zvon, acesta era ceva mai mult decât o simplă vorbă aruncată în vânt.

— Oamenii au pornit vânătoarea împotriva lui Mearthy, a spus ea.

— Care oameni? a întrebat-o Wes, stând alături de ea și privind împreună agitația participanților la reuniune.

— Obişnuţii suspecti — Consiliul Comerţului şi grupul acela de fiare.

— Nu au cum s-o înfrângă pe Mearthy.

— Mda, dar tot vor încerca.

— Dar ea ştie? a spus Wes, căruia îi trecuse cheful de apa plată din pahar.

— Nu cred. Încă nu ştie nimeni.

— Şi au un candidat?

— Dacă da, nu ştiu cine e. Dar se pricep să găsească oameni dispuşi să candideze.

Oare ce s-ar fi convenit să spună sau să facă? Finanţarea campaniei reprezenta singura măsură de apărare, numai că el nu putea contribui la acel fond cu nimic.

— Şi oamenii care sunt aici ştiu asta? a întrebat el, arătând către grupurile care discutau aprins.

— Încă nu. Deocamdată, stăm cuminţi şi aşteptăm. Ca de obicei, Mearthy nu are niciun ban în bancă. Aştia de la Curtea Supremă se socotesc invincibili, deasupra politicii şi așa mai departe, iar când apare un adversar pe neaşteptate, sunt surprinşi moţâind.

— Şi ai vreun plan?

— Nu. Deocamdată, aştept şi casc ochii bine. Şi mă rog să nu fie decât un zvon. Acum doi ani, în cursa lui Meelwayne, au aşteptat până în ultima clipă ca să-şi anunţe candidatul şi aveau în bancă un milion de dolari mai mult decât el.

— Dar am câştigat cursa aceea.

— Adevărat. Dar nu-mi spune că nu ai fost îngrozit.

— Îngrozit e puţin spus.

Un hippy ajuns deja în vârstă, purtând coadă de cal, s-a repezit spre Wes şi a exclamat tunător:

— I-aţi făcut praf pe ăia la proces.

Cuvintele lui de început le-au lăsat tuturor impresia că îi va răpi lui Wes cel puţin o jumătate de ora din viaţa. Barbara a căutat să scape.

— Mai vorbim noi, i-a șoptit lui Wes.

*

În timp ce mergea spre casă, Wes a savurat cale de câțiva kilometri primirea de care avusese parte, după care, amintindu-și de Barbara și de zvonul în legătură cu Mearthy, s-a întunecat la față. Nu i-a ascuns nimic lui Mary Grace din cele auzite. Iar în acea seară, după cină, s-a furișat afară din apartament și au plecat într-o plimbare lungă. Ramona și copiii se uitau la un film vechi.

Ca toți avocații buni, urmăriseră cu atenție activitatea Curții Supreme. Citeau și analizau împreună toate deciziile acesteia, un obicei apărut după ce înființaseră firma și asupra căruia insistaseră și ținuseră cu toată convingerea. Pe vremuri, componența Curții Supreme se schimba foarte puțin. Locurile vacante apăreau prin decesul vreunui judecător, iar numirile temporare deveneau de obicei permanente. De-a lungul anilor, guvernatorii îi aleseră cu înțelepciune pe ocupanții locurilor vacante. Nici pomeneală de campanii zgomotoase pe vremea aceea. Curtea Supremă se mândrea că politica rămânea în afara preocupărilor și a deciziilor care erau luate în procese. Însă vremurile acelea, rămăseseră în urma și situația se schimbase.

— Bine, dar i-am învins în cazul lui Meelwayne, a spus Mary Grace, și nu doar o **data**.

— Da, cu numai trei mii de voturi.

— Tot victorie se numește.

În urmă cu doi ani, când Jimmy Meelwayne se trezise surprins în ambuscadă, soții Payton fuseseră prea îngropați în datoriile contractate pentru susținerea cazului Bowmore, astfel că nu contribuiseră financiar. În schimb, își dedicaseră timpul liber, atât cât mai aveau, unui comitet local. Iar în ziua alegerilor, lucraseră ca voluntari într-o secție de votare.

— Am câștigat procesul, Wes. Doar n-o să pierdem

apelul, a spus ea.

— De acord.

— Probabil că-i numai un zvon.

În următoarea zi de luni, după-amiază, Ron și Doreen Fisk au șters-o din Brookhaven și s-au dus cu mașina la Jackson, pentru o întâlnire la ceas de seară cu Tony Zachary. Trebuiau să cunoască niște persoane.

Se convenise ca Tony să fie director oficial de campanie. Prima persoană pe care a adus-o în sala de ședințe era cel propus să fie director financiar, un tânăr îmbrăcat foarte elegant, care avea o experiență bogată în tot felul de campanii la nivel statal și activitate în cel puțin douăsprezece. Tânărul, pe nume Vancona, s-a apucat imediat să prezinte cu aplomb structura de baza a planului financiar. A folosit un laptop și un proiector și totul a fost expus în culori foarte vii, pe un ecran alb. În ceea ce privește veniturile, coaliția de sprijinitori avea să contribuie cu 2,5 milioane de dolari. Mulți dintre aceștia erau oameni pe care Ron îi întâlnise la Washington și, pentru a fi mai explicit, Vancona a prezentat o listă lungă de grupuri susținătoare. Numele acestora sunau aiuritor, dar numărul lor era de-a dreptul impresionant. Se puteau aștepta la încă 500 000 de dolari din partea unor donatori individuali din district, bani care vor fi puși la dispoziție când Ron va avea nevoie de susținere și va începe să-și câștige prieteni și să impresioneze lumea.

— Știu cum să strâng bani, a spus Vancona în mod repetat, dar fârâ să fie jignitor. Cifra magică era cea de trei milioane, care practic garanta victoria. Ron și Doreen erau copleșiți.

Tony i-a examinat cu atenție. Nu erau proști. Erau doar înșelați cu ușurință, așa cum ar fi pățit oricine în asemenea circumstanțe. Au pus câteva întrebări, dar numai fiindcă așa se cuvenea.

Vancona avea toate cifrele referitoare la cheltuieli.

Televiziune, radio, publicitate în presa, corespondența directă, deplasări, salarii (al lui era de 90 000 pentru toată activitatea), mehiriere de birouri, totul, până la autocolante pentru automobile, afișe și închirieri de mașini. Totalul se ridica la 2,8 milioane, ceea ce le îngăduia și un oarecare spațiu de manevră.

Tony a împins spre ei două dosare groase, fiecare înscrisționat maiestuos: CURTEA SUPREMA, DISTRICTUL DE SUD, RON FISK CONTRA SHEILA MCCARTHY. CONFIDENȚIAL.

— Aveți totul înăuntru, a precizat el.

Ron a frunzărit câteva pagini, apoi a pus câteva întrebări nevinovate.

Tony a dat din cap cu un aer grav, ca și cum ar fi apreciat intuiția aceluia băiat.

Următorul vizitator — Vancona a rămas în continuare de față, doar făcea parte din echipă acum — a fost o doamna arătoasă de vreo șazeci de ani din District of Columbia, a cărei specialitate era publicitatea. S-a prezentat drept Kat... nu știu cum. Ron s-a văzut silit să arunce o privire în agendă ca să fie sigur — Broussard. În dreptul numelui apăreau și titlul doamnei: director de publicitate.

De unde-i scosese Tony pe oamenii aceștia?

Kat s-a dovedit foarte dinamică, așa cum îi stătea bine cuiva venit dintr-o metropolă. Firma ei era specializată în curse la nivel statal și lucrase în peste o sută de campanii.

„Ce procentaj de reușită ai avut?” a vrut Ron s-o întrebe, dar Kat lăsa prea puține pauze în care să poată fi strecurată vreo întrebare. Îi adora fața și vocea și era încredințată că împreună vor pune la punct „imaginile” care să transmită în mod corespunzător profunzimea și sinceritatea lui. În mod înțelept, cât a vorbit, s-a uitat mai mult la Doreen, astfel că femeile s-au simțit atrase una de cealaltă. Kat s-a așezat.

Comunicarea va fi asigurată de o firmă din Jackson. Șefa acesteia era tot o doamnă care vorbea cu o viteză impresionantă, pe nume Candace Grame, și, deloc

surprinzător, avea tot o experiență vastă în astfel de chestiuni. Ea a explicat că o campanie reușită trebuie să beneficieze de o coordonare permanentă a comunicării.

— Cu o vorbă bine spusă, și-o corabie-i distrusă, a zis ea cu glas ciripitor. Iar c-o vorbă rău scăpată, o alegere-i ratată. Guvernatorul actual era client de-al ei. Păstrase la urmă ce era mai bun: firma ei îl reprezenta pe senatorul Rudd de peste un deceniu. Spusese destul.

A cedat cuvântul specialistului în sondaje, un statistician cu un aer savant, pe nume Tedford, care a reușit în mai puțin de cinci minute să susțină că anticipase corect rezultatul tuturor campaniilor din istoria ultimilor ani. Era din Atlanta. Dacă ești din marele oraș Atlanta și te trezești undeva în pustie, atunci trebuie neapărat să le spui tuturor că ești chiar din Atlanta! După douăzeci de minute, se saturaseră cu toții de Tedford.

Coordonatorul campaniei nu era din Atlanta, ci din Jackson. Se numea Hobbs, iar acest Hobbs avea o față vag familiară, cel puțin pentru Ron. S-a lăudat că mai coordonase campanii reușite în acel stat — uneori la vedere, alteori din culise — vreme de cincisprezece ani. A înșirat numele câștigătorilor fără să-i dea prin gând să le amintească și pe cele ale perdanților. A ținut o predică despre necesitatea organizării pe plan local, despre democrația în stare pură, accesul la oameni, obținerea de voturi și așa mai departe. Avea o voce lingușitoare, iar câteodată ochii îi străluceau cu fervoarea unui predicator ambulant. Ron l-a găsit respingător pe dată. Ulterior, Doreen va recunoaște că omul i se păruse încântător.

La două ore după începerea acelei parade, Doreen ajunsese să înțepenească pe scaun într-o poziție nefirească, iar agenda lui Ron era doldora de prostiile notate din dorința de a rămâne treaz și atent.

Acum echipa era completă. Cinci profesioniști plătiți regește. Șase, dacă era inclus și Tony, numai că salariul lui

avea să fie plătit de Judicial Vision. Trecând în revistă notițele din agendă în timp ce Hobbs continua să trăncănească, Ron a regăsit coloana care cuprindea „salariile profesionale” la 200 000 de dolari și „consultanții” la 175 000 de dolari. Și-a făcut un semn ca să nu uite și să-l întrebe ceva mai târziu pe Tony în legătură cu acele sume. I se păreau mult prea umflate, dar, până la urmă, ce știa el despre dedesubturile și chichițele unei campanii ce avea să se desfășoare în forță?

Au făcut o pauză de cafea, iar Tony i-a condus pe ceilalți afară din cameră. Aceștia au plecat luându-și un călduros râ-mas-bun de la Ron, fiind foarte emoționați de cursa interesantă ce le stătea în față, și au promis să se revadă cât mai curând posibil.

După ce a rămas din nou singur cu clienții lui, Tony a părut brusc foarte obosit.

— Ascultă, îmi dau seama că a fost cam mult pentru azi. Îți cer scuze, dar toată lumea e ocupata, iar economia de timp este esențială. M-am gândit că o discuție cuprinzătoare ar fi de preferat unei serii de întâlniri cu fiecare în parte.

— Nicio problema, a reușit Ron să spună. Cafeaua începuse să-și facă efectul.

— Nu uita, vorbim de campania ta, a continuat Tony, cu un aer foarte serios.

— Ești sigur? a întrebat Doreen. Nu am impresia asta.

— Ba da, Doreen. Am pus la punct cea mai bună echipa posibilă, dar tu poți să-l refuzi pe oricare dintre ei chiar acum. E de ajuns să-mi spui și mă apuc de dat telefoane ca să găsesc un înlocuitor. A fost vreunul care nu ți-a plăcut?

— Nu, doar că...

— E copleșitor, a recunoscut Ron. Atâta tot.

— Bineînțeles că e așa. Este o campanie importantă.

— Campaniile importante nu trebuie să fie copleșitoare, înțeleg că sunt nepriceput în asemenea chestiuni, dar naiv

nu. Acum doi ani, în cursa la care a participat Meelwayne, contracandidatul lui a strâns și a cheltuit aproape două milioane de dolari și a făcut o campanie impresionantă. Acum vehiculăm cifre care le depășesc cu mult pe acelea. De unde provin toți banii ăștia?

Tony s-a grăbit să-și pună ochelarii de citit și a întins mâna după dosar.

— Păi, credeam că am precizat asta, a spus el. Vancona a analizat cifrele.

— Știu și eu să citesc, Tony, l-a pus la punct Ron. Am văzut numele și sumele. Nu asta e problema. Vreau să știi de ce sunt dispuși oamenii aceștia să scoată trei milioane de dolari ca să sprijine un om de care nu au auzit până acum.

Tony și-a dat încet ochelarii jos de pe nas și pe fața lui a apărut o expresie de exasperare.

— Ron, nu am mai discutat treaba asta de zeci de ori? Anul trecut, Judicial Vision a cheltuit aproape patru milioane ca să contribuie la alegerea cuiva în Illinois. Am cheltuit aproape șase milioane în Texas. Cifrele par scandalos de mari, dar și câștigarea unei campanii a devenit foarte costisitoare. Cine semnează cecurile? Oamenii pe care i-ai întâlnit la Washington. Mișcarea de dezvoltare economică. Creștinii conservatori. Medicii care s-au trezit exploatați de sistem. Aceștia sunt oamenii care cer schimbări și care se arata dispuși să plătească pentru ele.

Ron a mai sorbit din cafea și s-a uitat la Doreen. A urmat un moment de tăcere apăsătoare.

Tony și-a căutat o poziție mai confortabilă pe scaun și a zis încet:

— Ascultă, dacă vrei să renunți, spune clar. Încă nu e prea târziu.

— Nu dau înapoi, Tony, a zis Ron. Dar a fost prea mult pentru o singură zi. Toți consultanții ăștia de profesie...

— Mă ocup eu de ei. Asta mi-e meseria. Iar a ta e să ieși

în față și să-i convingi pe alegători că tu ești omul potrivit. Ron, Doreen, votanții nu-i vor vedea pe acești oameni. Îi vor convinge fața ta, ideile tale, tinerețea și entuziasmul tău. Nu eu. Și nici membrii echipei de campanie.

Epuizarea se instalase deja, iar discuția lâncezea. Ron și Doreen și-au adunat agendele burdușite, după care și-au luat rămas-bun. În drum spre casă, nu au schimbat prea multe cuvinte, dar atmosfera nu era deloc apăsătoare. Când au ajuns la periferia pustie a orașului Brookhaven, s-au simțit amândoi din nou stimulați de acea provocare.

Onorabilul Ronald M. Fisk, judecător la Curtea Suprema din Mississippi.

CAPITOLUL 16

Sâmbătă, dimineața târziu, judecătoarea Mearthy a intrat în biroul ei și l-a găsit pustiu. În timp ce aștepta să se deschidă computerul, și-a verificat corespondența. Apoi, în adresa de e-mail a găsit treburile obișnuite de tribunal. La adresa ei personală, a citit un mesaj din partea fiicei, care îi spunea că o așteaptă la cină în acea seară, acasă la ea, în Biloxi. Mai avea mesaje de la doi bărbați — cu primul se întâlnea, iar celălalt reprezenta alternativa.

Era în blugi, pantofi sport și o jachetă cafenie de călărie pe care i-o făcuse cadou soțul cu mulți ani în urmă. La Curtea Suprema nu era ținută obligatorie în weekend, deoarece numai grefierii mai apăreau pe acolo în astfel de zile.

Grefierul ei, Paul, a apărut fără **sa** fie trădat de vreun zgomot și a zis:

- Bună dimineața.
- Ce cauți aici? I-a întrebat ea.
- Ca de obicei. Citesc dosare.
- Și e ceva interesant?
- Nu, a răspuns el și a pus apăsat o revista pe biroul ei, adăugând: asta urmează. Ar putea fi distractiv.
- Despre ce e vorba?

— Marele verdict dat în Districtul Cancerului. Patruzeci și unu de milioane. Bowmore.

— A, sigur, a spus ea și a ridicat revista. Aproape fiecare avocat și judecător din Mississippi susținea că știe pe cineva care ar **fi** deținut vreo informație sau alta despre verdictul în cazul Baker. Prezentările din presă fuseseră amănunțite în timpul judecării procesului, dar mai ales după aceea. Cazul fusese întors pe toate părțile de Paul și de alți grefieri. Aceștia îl urmăreau deja și se așteptau ca în câteva luni să apară și dosarele întocmite pentru apel.

Articolul prezenta toate detaliile legate de groapa de deșeuri de la Bowmore și litigiul care se iscase din pricina ei. Erau publicate fotografiile ale orașului, arătând dezolant, cu ferestre și uși de case bânite în scânduri; fotografiile cu Mary Grace uitându-se la gardul din plasă și cu fir tăios pe coamă al uzinei Krane și altele tot cu ea stând cu Jeannette Baker la umbra unui copac, fiecare cu câte o sticlă de apă în mână; fotografiile înfățișând douăzeci de presupuse victime — negri, albi, copii și bătrâni. Personajul central rămânea totuși Mary Grace, iar importanța ei sporea de la paragraf la altul. Era cazul ei și era cauza ei. Bowmore era orașul său natal, iar prietenii săi mureau pe capete.

Sheila a terminat de citit articolul și, brusc, s-a simțit plictisita de șederea la birou. Drumul cu mașina până la Biloxi avea să-i răpească trei ore. A plecat fără să schimbe vreo vorba cu nimeni și a luat-o spre sud, fără să se grăbească foarte tare. S-a oprit la Hattiesburg să facă plinul și, dintr-un impuls, a virat spre est, curioasă dintr-odată să vadă Districtul Cancerului.

*

Când avea de prezidat un caz, Mearthy se ducea pe furiș la locul faptei ca să vadă cu ochii ei care era situația. Amănuntele confuze referitoare la ciocnirea unui petrolier de un pod aglomerat au devenit mult mai clare după ce a petrecut o oră pe acel pod, singura, cam la aceeași oră la

care se petrecuse accidentul. Într-un caz de crimă, afirmațiile acuzatului cum că acționase în legitima apărare fuseseră respinse de ea după ce se aventurase chiar pe aleea unde fusese descoperit cadavru. Lumina de la fereastra unui depozit cădea pe alee, scoțând din întuneric și acel loc. În cursul unui proces privind decesul unei persoane la o trecere la nivel cu calea ferată, s-a dus cu mașina pe acea stradă în câteva rânduri, atât ziua, cât și noaptea, oprind de două ori la barieră, și s-a convins că șoferul fusese vinovat. Își păstra pentru sine părerile, desigur. Juriul judeca faptele, nu judecătorul, însă o curiozitate greu de explicat o atrăgea deseori la locul faptei. Voia să cunoască adevărul.

Bowmore era într-adevăr sumbru, așa cum scria în acel articol. A parcat mașina în spatele unei biserici la două intersecții de Main Street, apoi a luat-o pe jos. Puțin probabil să mai existe vreun BMW decapotabil în oraș și nu dorea deloc să atragă atenția asupra ei.

Chiar și pentru o zi de sâmbătă, circulația și animația celor ieșiți la cumpărături erau foarte scăzute. Jumătate din vitrine erau acoperite cu scânduri și doar câteva magazine supraviețuiseră. O farmacie, un magazin cu reduceri și alte câteva dughene cu mărunțișuri. S-a oprit la biroul F. Clyde Hardin & Asociații. Numele acesta apăruse în articolul cu pricina.

La fel și cafeneaua Babe's, unde Sheila s-a instalat pe un scaun înalt de la bar cu speranța să afle ceva despre caz. Nu avea să fie dezamăgită.

Era aproape două după-amiaza și la bar nu se afla nimeni. Doi mecanici de la un service Chevrolet își luau cu întârziere prânzul, într-un separeu din fațâ. Localul era tăcut și demodat, simțind nevoia unei zugrăveli și a schimbării pardoselii; părea că nu se schimbaseră prea mult de câteva decenii. Pereții erau acoperiți cu planificări ale campionatelor de fotbal american începând din 1961,

fotografii de absolvire, vechi articole decupate din ziare, orice le trecea prin minte oamenilor să expună. Un afiș mare anunța: „Folosim doar apă îmbuteliată”.

Babe a apărut la tejea și a început cu un prietenos: „ce ai dori, draga mea?” Purta o uniformă albă scrobitea, un șorț imaculat de culoare roșu-rubiniu cu numele „Babe” brodat cu ață roz, ciorapi albi și pantofi la fel, și părea să fi descins dintr-un film turnat în anii 1950. Probabil că pe vremea aceea se și născuse, deși părul tapat era vopsit într-o culoare destul de stridentă, care se asorta destul de bine cu șorțul. Avea ochii ridăți ai unui fumător, dar ridurile nu aveau cum să rivalizeze cu stratul gros de fond de ten pe care Babe și-l aplica pe față în fiecare dimineață.

— Niște apă, a spus Sheila. Era curioasă în privința apei.

Babe a preluat comanda Sheilei privind pierdută pe ferestrele mari care dădeau spre stradă. S-a apropiat cu sticla de apă și a zis:

— Nu ești din oraș.

— Sunt în trecere, a spus Sheila. Am niște rude în districtul Jones.

Lucru adevărat. O mătușă îndepărtată, despre care credea că mai trăia, locuia de când se știa în districtul vecin.

Babe i-a așezat în față o sticla mica de apă cu o eticheta simplă pe care scria: „îmbuteliată pentru Bowmore”, apoi i-a mărturisit că avea și ea rude în districtul Jones. Înainte ca Babe să și prezinte tot arborele genealogic, Sheila s-a grăbit să schimbe subiectul. În Mississippi, mai devreme sau mai târziu, fiecare pare să fie rudă cu fiecare.

— Ce e asta? a întrebat, ridicând sticla de pe masa.

— Apă, a spus Babe privind nedumerită.

Sheila a apropiat-o de ochi, lăsând-o pe Babe să preia conversația.

— Toată apa pe care o bem în Bowmore e îmbuteliată. Adusă cu camionul de la Hattiesburg. Apa din sistemul

orășenesc nu se poate consuma. E contaminată. De unde ești?

— De pe Coastă.

— N-ai auzit de apa din Bowmore?

— Nu, regret. Sheila a desfăcut dopul și a luat o înghițitură. Are gust de... apă, a zis ea.

— Ar merita să o guști pe cealaltă.

— Dar ce are?

— Doamne, Dumnezeule, scumpa mea, a zis Babe rotindu-și privirea în jur ca să vadă dacă era cineva prin preajma care ar fi putut auzi întrebarea șocantă pe care o pregătise. Nu a văzut pe nimeni, așa că a desfăcut o cutie cu cola dietetică și și-a rezemat cotul stâng de tejghea. N-ai auzit de Districtul Cancerului?

— Nu.

Încă o privire suspicioasă.

— Noi suntem. Comitatul nostru are rata cea mai are de canceroși din țară, fiindcă apa de băut e poluată. A existat o uzină chimică aici, Krane Chemical, a unor băieți deștepți din New York. Ani de-a rândul — douăzeci, treizeci, patruzeci, depinde pe cine crezi — au azvârlit tot soiul de rahaturi toxice — scuză-mi limbajul! — da, în niște râpe din spatele uzinei. Cu bidonul și butoiul, tone peste tone de rahat de-ăsta au ajuns într-un puț și, cu timpul, s-au înlătrat în pânza freatică din care orașul — condus de niște clovni, te rog să mă crezi! — a extras apa încă din anii optzeci. Apa de băut din limpede devenea cenușie și gălbuie, în prezent, e cafenie. A început să miroasă ciudat, iar după aceea să duhnească. Ne-am certat cu autoritățile ani de zile ca să purifice apa, dar cei de la primărie ne-au luat la goană. Mama, ce ne-au mai făcut. În fine, apa asta a iscat adevărate bătălii, iar apoi, draga mea, a început marea drama. Oamenii au început să moară. Cancerul ne-a lovit ca o ciumă. Oamenii mureau pe capete. Mor și acum. Inez Perdue a dat în primire în februarie. Cred că era a șaiszeci și

cincea victimă. Ceva de genul ăsta. S-a precizat totul la proces.

A făcut o pauză ca să se uite după doi oameni care treceau pe trotuar.

Sheila a sorbit cu băgare de seamă din sticla cu apă.

— A fost un proces? a întrebat ea.

— Nici de procesul ăsta n-ai auzit?

Sheila a ridicat din umeri cu un aer inocent și a repetat:

— Locuiesc pe Coastă.

— Of, Doamne. Babe și-a luat cotul de pe tejghea, sprijinindu-se acum în dreptul. Ani de zile s-a tot vorbit de procese. În localul meu vin toți avocații să-și bea cafeaua și să discute și nimeni nu i-a învățat pe băieții ăștia să vorbească mai în șoaptă. Am auzit totul. Și încă aud destule. O vreme, s-au rostit vorbe mari. Că o să dea Krane Chemical în judecata pentru una sau alta, dar nu se întâmpla nimic. Cred că un asemenea proces e prea mare, plus că te iei de o companie chimică plină de bani și de avocați șmecheri. Toata vorbăria aceea s-a stins, dar cancerul și-a făcut de cap în continuare. Copii morți de leucemie. Oameni maturi cu tumori la rinichi, ficat, vezică, stomac. A fost cumplit, draga mea. Krane s-a îmbogățit dintr-un pesticid numit pillamar 5, scos în afara legii de-acum douăzeci de ani. Ilegal aici, nu și în Guatemala ori alte asemenea țări. De aceea, au continuat să producă pillamar aici, livrându-l republicilor bananiere, unde îl foloseau la stropitul fructelor și legumelor, pe care apoi ni le vindeau. S-a spus și asta la proces și am aflat că i-a supărat la culme pe membrii juriului. Ceva sigur i-a supărat.

— Și unde s-a desfășurat procesul?

— Ești sigura că ai rude prin district?

— Desigur.

— Ai vreun amic aici, în Bowmore? —Nu.

— Nu cumva ești reporter?

— Nu. Sunt în trecere.

Satisfăcută de calitatea asistenței, Babe a inspirat adânc și s-a avântat mai departe:

— Au mutat uzina din Bowmore, treabă deșteaptă, pentru că orice juriu de aici i-ar fi acuzat pe Krane și pe ticăloșii de proprietari de omor din culpă, și procesul s-a judecat la Hattiesburg. De către judecătorul Harrison, unul dintre preferații mei. Districtul Cary e în subordinea lui și câștigă o pâine aici de mulți ani. Se cam uită după femei, dar ce contează? Și mie-mi plac bărbații. În sfârșit, multa vreme avocații doar și-au bătut gura fără să facă nimic, pentru că nimeni nu îndrăznea să se ia de Krane. Dar o fată din oraș, una tânără, bagă de seamă, dintre ai noștri, a zis că nu-i pasă și a intentat un proces pe cinste. Mary Grace Payton, fata asta, a crescut în apropierea orașului, cam la un kilometru și jumătate de aici. A terminat liceul din Bowmore. O știu de când era mică. Tatăl ei, domnul Truman Shelby, mai vine când și când prin oraș. Țin mult la fata asta. Și soțul ei este avocat, au împreună o firmă la Hattiesburg. Au deschis proces în numele lui Jeannette Baker, ce fata dulce și ea, căreia soțul și copilul i-au murit de cancer la opt luni, unul după celălalt. Cei de la Krane s-au bătut de nu se poate, cred că au adus o sută de avocați, după cât s-au foit pe aici. Procesul a durat luni de zile și, din câte-am auzit eu, aproape că i-a ruinat pe soții Payton. Dar au câștigat. Juriul i-a găsit vinovați pe cei de la Krane. Patruș'unu de milioane. Nu-mi vine să cred că ți-a scăpat știrea asta. Cum se poate așa ceva? Așa a ajuns și Bowmore să fie cunoscut. Nu vrei să mănânci ceva, scumpo?

— Poți să-mi dai un sandwich cald cu cașcaval?

— S-a făcut. Babe a aruncat două felii de pâine pe grătar, fără să se oprească din povestit: cazul e acum în recurs și mă rog în fiecare noapte ca soții Payton să câștige. Și au venit și o droaie de avocați pe aici, să adulmece și să găsească alte victime. Ai auzit de Clyde Hardin?

— N-am avut cum.

— Are biroul la șapte case mai la vale, pe stânga, dar a fost aici dintotdeauna. Membru al clubului meu de cafegii de ora opt și jumătate, o adunătură de fanfaroni. El e băiat de treaba, dar nevastă-sa e o nesuferita. Clyde se teme să pledeze în fața instanței, de aceea s-a înhăitat cu niște șmecheri din Philadelphia -Pennsylvania, nu Mississippi — și au înaintat o acțiune comună în numele unor amârâșteni care încearcă și ei să facă un ban grămadă. Se zvonește că unii dintre așa-ziii lor clienți nici măcar nu locuiesc pe-aici. Vor doar să câștige niște bani nemunșiți. A desfăcut două felii de cașcaval din ambalaj și le-a așezat pe pâine. Vrei și maioneză?

— Nu.

— Dar niște cartofi prăjiți?

— Mulțumesc, nu.

— În orice caz, lumea din oraș e mai dezbinată ca niciodată. Oamenii care s-au îmbolnăvit cu adevărat s-au supărat pe aceste victime noi, care doar se prefac. Ciudat, ce efect au banii asupra unora. Țștia stau cu mâna întinsă după o pomană. Unii avocați își închipuie că ățtia de la Krane au să cedeze și au să accepte o înțelegere în afara tribunalului. Oamenii se și văd bogați. Iar avocații o să se îmbogățescă și mai și. Însă alții sunt convinși că oamenii de la Krane nu-și vor recunoaște în veci vreo greșeala. Nicio clipă nu au lăsat impresia asta. Acum șase ani, când se vorbea îndrăcit despre procese, și-au împachetat la un sfârșit de săptămână jucăriile și au șters-o în Mexic, unde sigur au toata libertatea să arunce deșeuri și să polueze după pofta inimii. Pesemne că mexicanii mor pe capete acolo. E o crima ce a făcut compania asta. Ne-a ucis orașul.

După ce pâinea s-a făcut aproape cafenie, a asamblat sendvișul, l-a tăiat în doua și i l-a servit Sheilei cu o felie de castravete murat.

— Și ce s-a întâmplat cu angajații de la Krane?

— I-au concediat. Asta nu a surprins pe nimeni. Mulți dintre ei au părăsit zona în căutarea unei alte slujbe. Pe aici nu se găsește mare lucru. Unii erau oameni de treabă, dar alții au știut ce se întâmpla și au ținut totul sub pălărie. Dacă ar fi guițat, s-ar fi trezit pe drumuri. Mary Grace i-a găsit pe câțiva dintre ei și i-a adus la proces. Unii au spus adevărul. Alții au mințit, dar Mary Grace i-a făcut arșice, din câte am auzit. Eu nu m-am dus să văd procesul, dar mi s-a povestit aproape zilnic ce se întâmpla acolo. Tot orașul era ca pe ghimpi în perioada aceea. Era un om pe nume Earl Crouch, care a condus uzina vreme de mulți ani. A câștigat bani frumoși și s-a zvonit că âștia de la Krane l-au cumpărat când și-au luat tălpășița. Crouch a știut de aruncarea la întâmplare a deșeurilor, dar în depoziția lui a negat totul. A mințit ca o javră. Asta s-a întâmplat acum doi ani. Se spune că apoi Crouch a dispărut în condiții misterioase. Mary Grace nu a reușit să-l gasească pentru a-l cita la proces. S-a făcut nevăzut. A dispărut fără urmă. Nici măcar cei de la Krane nu l-au găsit.

Babe a lăsat acea adevărată **pepita** de aur să plutească în aer vreme de câteva clipe și s-a dus până la mecanicii Chevrolet să vadă dacă mai voiau ceva. Sheila a mestecat pe îndelete din sendviș și s-a prefăcut că nu o interesează prea mult povestea spusă de patroana localului.

— Cum e sendvișul? a întrebat-o Babe când s-a întors.

— Grozav.

Sheila a luat o înghițitură de apă și a așteptat continuarea poveștii. Babe s-a dat mai aproape și a coborât vocea.

— Există o familie în Pine Grove, îi cheamă Stone. O adunătură de ticăloși. Nici nu ieșeau bine din închisoare că intrau iar la loc, pentru furturi de mașini și cine știe câte altele. Nu-s oameni cu care să te iei la harță. Acum vreo patru, poate chiar cinci ani, unul dintre băieții familiei Stone s-a îmbolnăvit de cancer și a murit foarte repede. Ei i-au

angajat pe soții Payton, dar procesul lor e încă pe rol. Am auzit însă că alde Stone l-au descoperit pe domnul Earl Crouch undeva prin Texas și s-au răzbunat. E doar un zvon, iar oamenii de pe aici nu prea vorbesc despre asta. Pe mine, una, nu m-ar mira. Nimeni nu-i calcă pe bătătura pe cei din neamul Stone. Toată lumea e iritată, foarte iritată. Ajunge să deschizi discuția despre Krane Chemical, și oamenii sunt gata să se încaiere.

Sheila nu avea de gând să aducă vorba despre companie. Și nici nu ținea să sape mai adânc. Mecanicii s-au ridicat, s-au întins și au cules fiecare câte o scobitoare, după care s-au dus la casă. Babe i-a întâmpinat și le-a spus ceva de dulce cât le-a luat banii, cam patru dolari de fiecare. De ce munceau sâmbăta? Ce-și închipuia șeful lor că va realiza astfel? Cu chiu, cu vai, Sheila a reușit să înghită jumătate din sendviș.

— Mai vrei unul? a întrebat-o Babe când s-a întors pe scaunul ei.

— Nu, mulțumesc. Trebuie s-o iau din loc.

Doi adolescenți au intrat cu pași leneși și s-au așezat la o masă.

Sheila și-a plătit nota, i-a mulțumit lui Babe pentru conversație și a promis să mai treacă pe acolo. A mers până la mașină, după care a petrecut o jumătate de oră mergând la întâmplare pe străzile orașului. Articolul din revistă făcuse referiri la Pine Grove și la pastorul Denny Ott. A rulat încet prin cartierul din apropierea bisericii și a rămas șocata de starea deprimantă a acelei zone. Articolul prezentase partea frumoasă a lucrurilor. A descoperit și parcul industrial abandonat, apoi uzina Krane, sumbră și parcă bântuită, dar apărată de sârma tăioasă de pe coama gardului.

După două ore petrecute în Bowmore, Sheila a plecat, sperând să nu fie nevoita să revină acolo niciodată.

A înțeles furia care condusese la acel verdict, dar

gândirea judecătorească trebuia să excludă orice emoție. Nu încăpea nicio îndoială că oamenii de la Krane Chemical făcuseră multe lucruri rele, dar se puneau problema dacă deșeurile lor provoacă acele îmbolnăviri de cancer. Evident, juriul așa socotise.

Curând, soluționarea cazului avea să intre în sarcina judecătoarei Mearthy și a celorlalți opt colegi ai săi.

I-au urmărit călătoria până pe Coastă, până la casa ei, situată la trei intersecții depărtare de golful Biloxi. A stat acolo șaiszeci și cinci de minute, apoi a condus circa doi kilometri până la locuința fiicei ei din Howard Street. După ce a luat cina cu fiica, ginerele și doi nepoți, masă care a durat destul de mult, a revenit acasă, petrecându-și noaptea singură, după toate aparențele. Duminica dimineața la zece a luat micul dejun la Grand Casino cu o cunoștință de sex feminin. O verificare de rutină a numărului de înmatriculare a stabilit că respectiva persoană era o avocata bine-cunoscută pentru cazurile de divorț de care se ocupa, probabil o prietenă. Mearthy s-a întors apoi acasă, schimbându-se în blugi și plecând cu o geantă în care avea lucruri pentru înnoptat undeva. A mers fără să se oprească până la apartamentul personal din zona de nord a orașului Jackson, sosind acolo la ora 4.10. Trei ore mai târziu, un bărbat numit Keith

Christian (alb, vârsta de patruzeci de ani, divorțat, profesor de istorie) a apărut la respectiva adresă cu un număr destul de generos de pachete conținând mâncare chinezească. Acest bărbat a părăsit apartamentul abia a doua zi la ora șapte.

Tony Zachary a făcut personal sinteza acestor rapoarte, tastând foarte ezitant pe laptopul pe care nu încetase să îl deteste. Și înainte de apariția internetului se dovedise stângaci când venea vorba să scrie ceva la tastatura, iar aptitudinile lui se îmbunătățiseră doar o idee. Insa amănuntele acelea nu puteau fi încredințate oricui —

vreunei secretare sau vreunui asistent. Chestiunea impunea secretul cel mai deplin. Iar sintezele lui nu se puteau expedia prin e-mail sau fax. Domnul Rinehart insistase ca totul să-i parvină prin trimitere poștala, livrata prin cei de la Federal Express.

PARTEA A DOUA

CAMPANIA

CAPITOLUL 17

În vechiul oraș Natchez există o porțiune de teren situată sub o faleza din apropierea fluviului, cunoscută sub numele de Under-the-Hill (Sub Deal). Are o istorie îndelungată și pestriță, care începe cu zilele de debut al circulației vaselor cu aburi pe Mississippi. Ea atrăsese tot soiul de oameni — negustori, comercianți, căpitani de vase, speculanți și amatori de jocuri de noroc —, toți îndreptându-se către New Orleans. Cum banii treceau dintr-o mână în alta, tot aici se strângeau și bătauși, vagabonzi, escroci, contrabandiști de băuturi și de arme, prostituate și nenumărați alți ticăloși din lumea interlopă. Natchez era bogat datorita bumbacului, cea mai mare parte a acestuia fiind comercializată prin portul său, Under-the-Hill. Banii câștigați lesne creau nevoia de baruri, localuri pentru practicarea jocurilor de noroc, bordeluri și hoteluri ieftine. Unul ca Mark Twain era un obișnuit al acelor locuri pe vremea când era pilot de vas cu zbaturi. Apoi, Războiul Civil a ucis circulația pe fluviu. Tot astfel a spulberat averile celor din Natchez și mai toată viața sa de noapte. Under-the-Hill a traversat o lungă perioadă de declin.

În 1990, legislativul din Mississippi a aprobat o lege care permitea jocurile de noroc pe fluviu, ideea fiind să existe câteva vase cu zbaturi contrafăcute care să vânture apa în susul și-n josul fluviului, în vreme ce pasagerii, majoritatea pensionari, să joace bingo și blackjack la bordul lor. Oamenii de afaceri s-au repezit să înființeze de-a lungul fluviului Mississippi acele cazinouri plutitoare. În mod

memorabil, după ce legea a fost citita bine și analizata atent, s-a constatat că nici nu era nevoie ca vapoarele să se desprindă de mal. Și nici nu era nevoie să fie echipate cu vreun motor care să le propulseze. Conform prevederilor legale, atâta vreme cât ele atingeau în vreun fel apa fluviului sau vreo cădere de apa, balta, braț mort, canal artificial sau golf al acestui fluviu, structurile se considerau drept vase cu zbaturi. Under-the-Hill a înregistrat o redresare pe termen scurt.

Din nefericire, la o analiză și mai atentă, legislația permitea accidental practicarea tuturor jocurilor de noroc în stilul cazinourilor din Las Vegas, astfel că aceasta industrie exploziva s-a instalat de-a lungul Gulf Coast și în districtul Tunica, în apropiere de Memphis. Natchez și alte orașe situate de-a lungul fluviului nu au prins această evoluție, dar au reușit să se agate cu ghearele și cu dinții de câteva dintre cazinourile lor nemotorizate.

*

O asemenea instituție era și Lucky Jack. Acolo, la masa de blackjack preferată, împreună cu dealerul lui preferat, Clete Coley, stătea având în față un teanc de jetoane a câte 25 de dolari și sorbea dintr-un pahar în care avea rom și sifon. Era în câștig cu 1 800 de dolari și venise vremea să o șteargă de acolo. Se uita spre ușă, pe unde trebuia să apară persoana cu care se întâlnea.

Coley era membru al baroului. Avea diploma de drept, licență, numele publicat în Pagini Aurii, un birou pe ușa câruia scria „Avocat”, o secretara care răspundea la rarele apeluri telefonice anunțând că acolo era „birou de avocatură” și cărți de vizita care cuprindeau toate datele necesare. Dar Clete Coley nu era avocat pe bune. În primul rând, avea puțini clienți. N-ar fi redactat un testament sau un contract nici **să-l** împuști. Nu-și făcea veacul prin tribunal și îi disprețuia pe mai toți ceilalți avocați din Natchez. Clete era pur și simplu un șnapan, un pungaș de

avocat mătăhălos, guraliv și bețiv, care câștiga mai mulți bani la cazinouri decât la birou. Cândva cochetase și cu politica și abia scăpase de o punere sub acuzare. Apoi se ocupase și de contracte guvernamentale și abia și-a salvat pielea. La începuturile carierei, imediat după absolvirea colegiului, se vârase și în contrabanda cu droguri, dar se lăsase brusc de acea ocupație când unul dintre partenerii lui a fost găsit mort. În realitate, transformarea lui fusese atât de radicală, încât a devenit chiar ofițer la narcotice, ajungând să lucreze sub acoperire. Făcuse Facultatea de Drept la seral și până la urmă, la cea de-a patra încercare, reușise să ia exa menele pentru admiterea în barou.

A dublat miza pe un optar și un treiar, a primit un valet, după care a mai câștigat 100 de dolari. Chelnerița care aducea cock-tailuri, preferata lui, i-a mai oferit un pahar. Nimeni nu-și petrecea atât de mult timp ca domnul Coley în cazinoul Lucky Jack. De aceea, domnul Coley era răsfățat. S-a uitat încă o **data** spre ușă, s-a uitat la ceas și a continuat să joace.

— Așteptați pe cineva? I-a întrebat Ivan, dealerul.

— Trebuie să-ți spun și ție dacă da?

— Cred că nu.

Și omul pe care îl aștepta scăpase de câteva puneri sub acuzare. Se cunoșteau de aproape douăzeci de ani, dar cu greu s-ar fi putut spune că erau prieteni. Era cea de-a doua lor întâlnire. Prima decursese destul de bine și o făcuse posibilă pe cea de-a doua.

Ivan tocmai arăta paisprezece puncte, când Clete a tras o damă și s-a retras din joc. Încă o sută de dolari. Clete avea regulile lui. După ce câștiga 2 000 de dolari, se retrăgea, iar când pierdea 500, proceda la fel. Intre aceste limite, el juca și bea toată noaptea. Cei de la Fisc nu aveau cum să afle, dar el câștigase deja optzeci de miare în anul acela. Plus că tot romul consumat era pe gratis.

I-a azvârlit două jetoane lui Ivan și a inițiat acțiunea

destul de complicata de a-și desprinde trupul masiv de scaunul înălțat.

— Mulțumesc, domnule Coley, i-a spus Ivan.

— Cu plăcere. Clete a îndesat restul jetoanelor în buzunarele costumului ușor, cafeniu-deschis. Întotdeauna cafeniu, întotdeauna costum, întotdeauna cu cizme de cowboy lucioase marca Lucchese. La un metru și nouăzeci, cântărea cel puțin 125 de kilograme, deși nimeni nu știa precis, însă era mai curând gros decât gras. A pășit greoi spre bar, unde cel cu care se întâlnea deja sosise. Marlin tocmai se așeza la o masă dintr-un colț al încăperii, ca să poată vedea ringul. Nu s-au salutat în niciun fel și nici nu au schimbat priviri. Clete s-a lăsat pe un scaun și a scos un pachet de țigarete, iar o chelneriță le-a adus de băut.

— Am adus banii, a spus Marlin într-un târziu. —Cât?

— Aceeași înțelegere, Clete. Nu s-a schimbat nimic. Doar că noi așteptam să spui da sau ba.

— Și eu te întreb din nou: care „noi”?

— În niciun caz eu. Eu sunt un contractor independent și mi se plătește un onorariu ca să fac treaba cum trebuie. Nu sunt pe statul de plată al nimănu. Am fost angajat ca să te recrutez pentru cursa de alegeri, iar dacă spui nu, probabil că mi se va spune să caut pe altcineva.

— Cine te plătește?

— Asta e confidențial, Clete. Ți-am explicat asta de zeci de ori săptămâna trecută.

— Adevărat. Poate-s eu mai greu de cap. Ori ceva mai agitat. Ori poate vreau niște răspunsuri. Altfel, nu mă bag.

În baza primei lor discuții, Marlin se îndoia că domnul Clete Coley va spune nu sumei de 100 000 de dolari în bancnote nemarcate. Aproape că îi pusese banii pe masă. O sută de mii ca să intre în cursă și să agite spiritele. Coley putea deveni un candidat excelent — guraliv, scandalos, interesant, în stare să spună orice fără să-i fie teamă de eșec. Un om pornit împotriva politicienilor, pe urmele căruia

presa se va ține scai.

— Uite ce-ți pot spune, a admis Marlin, privindu-l direct în ochi pe Clete, lucru care nu se întâmplase prea des până atunci. Acum cincisprezece ani, într-un district îndepărtat, un tânăr și familia lui s-au întors acasă într-o seară, venind de la biserică. Nu aveau de unde să știe că în casa lor, o locuință foarte frumoasă, pătrunseseră doi negri și încercau să fure tot ce era mai de preț. Ticăloșii se dragaseră cu crack, aveau pistoale în fiecare buzunar, ce mai... erau niște oameni periculoși. Când tânăra familie a ajuns acasă și i-a surprins, lucrurile au scăpat de sub control. Fetele au fost violate. I-au împușcat pe toți în cap, după care javrele au incendiat casa. Poliția i-a prins a doua zi pe amândoi. Au mărturisit totul, lucru confirmat de ADN, tot dichisul. De atunci încoace își așteaptă rândul să fie executați în închisoarea Parchman. Numai că familia acelui tânăr este foarte înstărită. Taică-su a avut o cădere nervoasă și o luase razna, bietul de el. Dar și-a revenit între timp și i s-a pus rău pata. E furios că ticăloșii ăia sunt încă în viață. Detestă sistemul juridic, dar îi urăște mai ales pe cei nouă onorabili ai Curții Supreme. De la el provin banii, Clete.

Era o minciuna sfruntata, dar minciuna făcea parte din fișa postului.

— Mi-a plăcut povestea ta, a spus Clete dând ușor din cap.

— Banii ăștia sunt o nimica toată pentru el. Ai tăi sunt dacă te bagi în cursă și nu vorbești decât despre pedeapsa capitala! Ce naiba, nici n-o să-ți vină greu. Oamenii de aici se pronunța în favoarea ei. Doar exista și sondaje de opinie care arată că aproape șaptezeci la suta din populația statului crede în pedeapsa cu moartea și mulți alții sunt iritați că ea nu se aplica mai des în Mississippi. Poți da vina pe Curtea Suprema pentru treaba asta. E subiectul perfect pentru campanie.

Clete continua să dea aprobator din cap. Vreme de o

săptămână, numai la asta se gândise. Adevărat, pedeapsa cu moartea reprezenta subiectul perfect, iar Curtea Suprema devenea ținta ideala. Cursa avea să fie cât se poate de plăcută.

— Ai adus vorba despre două grupuri, a spus el, luând o gură de rom.

— Mai multe, însă două sunt mai importante. Unul este Victims Watching¹, niște oameni porniți râu, pentru că au pierdut ființe dragi și au fost haliți de sistem. Organizația asta nu are mulți membri, dar oamenii sunt serioși. Intre noi fie vorba, domnul X finanțează în secret și grupul ăsta. Celălalt se cheamă Law Enforcement Coalition, militează pentru lege și ordine și este destul de puternic. Amândouă te vor sprijini și finanța.

Clete a mai dat o dată din cap, a rânjit satisfăcut și s-a uitat după o chelneriță care trecea grațioasă pe lângă ei cu tava încărcate de pahare pline.

— Ce echilibru... a spus el, îndeajuns de tare ca remarca să-i fie auzită.

— Serios, nu mai am nimic de adăugat, a spus Marlin, fără să devină prea insistent.

— Unde-s banii?

Victimele Vigilente

Marlin a oftat din rărunchi și nu și-a putut reține un zâmbet.

— În portbagaj. Jumătate din ei, adică cincizeci de miare. Îi iei pe ăștia acum, iar în ziua când te lansezi în mod oficial, capeți restul.

— Destul de corect.

Și-au strâns mâinile, apoi au ridicat paharele de pe masă. Marlin a scos cheile mașinii din buzunar.

— Am un Mustang verde cu acoperișul negru. Cum ieși de aici, în stânga. Poftim cheile! Pleci cu mașina și iei banii. Eu nu vreau să văd nimic. Stau aici și joc blackjack până te întorci.

Clete a înhățat cheile, s-a ridicat greoi în picioare, apoi a traversat cazinoul și a ieșit pe ușă.

*

Marlin a așteptat un sfert de oră, după care i-a telefonat lui Tony Zachary.

— Se pare că l-am agățat pe omul nostru, a anunțat el.

— A luat banii? a întrebat Tony.

— Treaba se desfășoară chiar acum, dar sigur n-o să mai vezi banii aceia. Cred că Lucky Jack are să-și primească partea, dar oricum nu contează, fiindcă omul a zis da.

— Excelent.

— Tipul o să facă senzație, înțelegi? Fotografii și camera-manii se vor da în vânt după el.

— Să sperăm ca așa va fi. Ne vedem mâine.

Marlin a găsit un loc la o masă unde miza era pe cinci dolari jetonul și într-o jumătate de ceas a reușit să piardă o sută de dolari.

Clete s-a întors cu un zâmbet pe față, părând cel mai fericit om din Natchez. Marlin era convins că portbagajul mașinii se golise.

S-au întors la bar și au băut până la miezul nopții.

*

Două săptămâni mai târziu, Ron Fisk tocmai pleca de la un antrenament la baseball, când a primit un telefon. Era antrenorul principal al echipei Raiders, care activa în Liga Școlară, echipă în care juca și **nul** lui, Josh, și care peste o săptămână urma să susțină primul meci din campionat. Josh stătea pe bancheta împreună cu doi colegi de echipă, toți transpirați, murdari, dar foarte fericiți.

La început, a ignorat apelul, dar apoi s-a uitat să vadă cine îl caută. Era Tony Zachary. Ajunseseră să discute și de două ori pe zi.

— Da, Tony.

— Ron, ai un minut liber?

Tony mereu îi adresa acea întrebare, dând impresia că

putea reveni mai târziu. Dar el descoperise că Tony nu avea niciodată chef să amâne convorbirea. Fiecare telefon era urgent.

— Sigur.

— A apărut un mic element neprevăzut, din păcate. Se pare că la cursa asta vor participa mai mulți decât am crezut noi. Mă auzi?

— Da.

— Am aflat dintr-o sursă sigură ca nu știu ce nebun, pe nume Clete Coley, din Natchez mi se pare, își va anunța mâine intenția de a candida împotriva judecătoarei Mearthy.

Ron a inspirat adânc, apoi a oprit pe strada de lângă complexul de baseball al orașului.

— Bun, te ascult.

— Ai auzit de omul ăsta? —Nu.

Ron cunoștea câțiva avocați din Natchez, însă nu și pe acesta.

— Nici eu. Acum îi verificăm trecutul. Lucrurile preliminare pe care le știm nu impresionează pe nimeni. Lucrează singur și nu are o reputație deosebită, cel puțin ca avocat. Acum opt ani, i-a fost suspendată licența de practică timp de opt luni pentru ceva legat de neglijarea clienților. Două divorțuri la activ. Nu a dat faliment niciodată. O amendă pentru conducere sub influența băuturilor alcoolice, în rest are cazierul curat. Asta e mai tot ce știm acum, dar facem săpături.

— Și în ce măsură ne afectează?

— N-am idee. Să mai așteptăm. Te sun când mai aflu ceva. Ron i-a condus pe prietenii lui Josh, după care s-a dus repede acasă ca să-i povestească lui Doreen. S-au tot agitat la cină, după care au stat până târziu să înjghebe scenarii și să le întoarcă pe toate fețele.

*

A doua zi la ora zece, Clete Coley a oprit automobilul la

marginea trotuarului pe High Street, exact în fața clădirii Carroll Gartin, judecător. Avea în spate două furgonete închiriate. Toate cele trei vehicule parcaseră neregulamentar, dar și șoferii lor căutau buclucul cu lumânarea. Din furgonete au coborât imediat vreo șase voluntari, care s-au apucat să tragă după ei afișe mari pe cele câteva trepte ce duceau spre terasa betonată din jurul clădirii. Un alt voluntar a înălțat un podium improvizat.

Un polițist care răspundea de ordine în zona Capitoliului a observat de îndată toate acele activități și s-a apropiat să vadă ce se petrece.

— Îmi anunț candidatura pentru Curtea Supremă, i-a explicat Clete cu o voce cât mai puternică. Era flancat de doi tineri masivi în costume negre, unul alb, iar celălalt de culoare, și la fel de lăbărțați ca el.

— Dar aprobare aveți? I-a întrebat polițistul.

— Sigur. Am primit-o de la procuratură.

Polițistul a dispărut, fără să se grăbească foarte tare. Decorul a fost asamblat cu rapiditate, iar când a fost gata, avea înălțimea de trei metri și lungimea de aproape zece și nu înfățișa decât chipuri. Portrete de la absolvirea liceului, instantanee naive, poze de familie, toate mărite și color. Fețele unor morți.

În vreme ce voluntarii se agitau să pună lucrurile la punct, au început să vină reporterii. Câțiva și-au instalat camerele pe trepiede. Pe podium s-au plasat microfoane. Fotografii s-au apucat să facă poze, iar Clete era în culmea fericirii. Au sosit și alți voluntari, unii cu pancarte pregătite de acasă, pe care erau scrise îndemnuri de genul: „Afară cu liberalii!”, „Sprijiniți pedeapsa cu moartea!” și „Victimele au glas”.

Polițistul a revenit.

— N-am găsit pe nimeni care să aibă cunoștința despre aprobarea pentru demonstrația de aici, i-a spus el lui Clete.

— Păi, ai vorbit cu mine și-ți spun că am aprobare.

- Din partea cui?
- Unul dintre adjuncții de la procuratură.
- Cum se numește?
- Oswalt.

Polițistul s-a dus să dea de acel Oswalt.

Agitația a atras atenția persoanelor din clădire, astfel că activitatea s-a întrerupt. Au început să circule zvonuri, iar când s-a auzit și la etajul patru că se pregătea cineva să-și anunțe campania de alegeri pentru un post de judecător al Curții Supreme, trei judecători au lăsat totul deoparte și s-au grăbit spre ferestre. Ceilalți șase, ale căror mandate expirau peste câțiva ani, s-au aventurat până la geamuri din curiozitate.

Biroul Sheilei Mecarthy dădea spre High Street și curând s-a umplut de grefieri și de alți membri ai personalului, toți brusc alarmați. I-a șoptit lui Paul:

- Ce-ar fi să coborî și să vezi despre ce e vorba?

Și ceilalți funcționari de la tribunal și de la procuratură au lăsat treaba ca să privească spectacolul, iar Clete jubila văzând cum în fața podiumului se strânseseră deja destui oameni. Polițistul a revenit cu întăriri și, în momentul când Clete se pregătea să-și înceapă cuvântarea, s-a trezit față în față cu oamenii legii.

- Domnule, va cerem să plecați imediat de aici.

- Stați puțin, băieți, că termin în zece minute.

— Ba nu, domnule. Aceasta este o întrunire ilegală. Vă rog să vă dispersați imediat, altfel...

Clete s-a apropiat de ofițerul mult mai scund și a ajuns piept în piept cu el, spunându-i:

— Nu-ți mai arăta mușchii, auzi? Avem patru camere de televiziune cărora nu le scapă nimic. Calmează-te și o să dispar de aici cât ai zice pește.

- Scuze.

Lămurind problema, Clete a pășit spre podium, iar zidul de voluntari s-a închis în urma lui. A zâmbit către camere și

a zis:

— Bună dimineța și vă mulțumesc că ați venit. Mă numesc Clete Coley. Sunt avocat în Natchez și îmi anunț candidatura pentru Curtea Supremă. Adversara mea este judecătoarea Sheila Mearthy, fără îndoială cea mai liberală membră a Curții Supreme, care nu face nimic și îi cocoloșește pe criminali.

Voluntarii au izbucnit în urale. Reporterii au zâmbit gândindu-se ce noroc aveau să se afle acolo chiar în acele momente. Câțiva au izbucnit chiar în răs.

Paul a scăpat cu greu de nodul din gât când a auzit acea rafală de cuvinte incredibile. Individul avea glas răsunător, nu se temea de nimic, era pitoresc și se bucura din plin de atenția celor din jur.

Și abia se încălzise.

— În spatele meu vedeți chipurile a o sută optzeci și trei de oameni. Negri, albi, bunici, bebeluși, educați, analfabeți, de pe tot cuprinsul statului și din toate periferiile. Toți morți fără vină, uciși. În vreme ce noi vorbim aici, asasinii lor se pregătesc să ia masa de prânz la închisoarea Parchman, toți pe lista de așteptare a condamnaților la moarte și trimiși acolo pe bună dreptate de juriile acestui stat.

A făcut o pauză semnificativă și a arătat cu mâna spre fețele nevinovaților.

— În Mississippi avem 68 de oameni pe lista de așteptare. Se simt în siguranță acolo, pentru că statul refuză să-i execute. Alte state nu ezita. Alte state își respecta legile pe care le-au votat. Din 1978 înapoi, Texasul a executat 334 de asasini. Virginia, 81; Oklahoma, 76; Florida, 55; Carolina de Nord, 41; Georgia, 37; Alabama, 32, și Arkansas, 24. Nici state nordice precum Missouri, Ohio și Indiana nu stau mai rău. La naiba, până și Delaware a executat 14 criminali. Și unde se află Mississippi? În prezent, ocupa locul nouăsprezece. Am executat doar 8 ucigași și de aceea, prieteni, candidez pentru Curtea

Supremă.

Forța polițienească a Capitoliului număra acum doisprezece oameni, dar aceștia se mulțumeau să privească și să asculte. Oamenii nu erau specializați în dispersarea demonstrațiilor și, pe de alta parte, vorbitorul li se părea foarte bun.

— Noi de ce nu-i executăm? a răcnit Clete către mulțime. Vă spun eu de ce. Pentru că ucigașii sunt cocoliți de Curtea noastră Suprema și le permite ca apelurile să se întindă la nesfârșit. Bobby Ray Root a omorât doi oameni cu sânge rece în cursul unui jaf la un magazin de băuturi. În urmă cu douăzeci și șapte de ani. Se află tot pe lista de așteptare, capătă trei mese pe zi, își vede mama o dată pe lună și nu-l paște deloc execuția. Willis Briley și-a ucis fiica vitregă în vârstă de patru ani. Clete s-a oprit și a arătat către fotografia unei fetițe de culoare, aflată în partea de sus a panoului. Iată-o acolo, negresa aceea frumușică în rochiță roz. Ar fi trebuit să aibă acum treizeci de ani. Ucigașul ei, un om în care avea încredere, se află pe lista de așteptare de douăzeci și patru de ani. Aș putea continua mult și bine pe aceasta tema, dar cred că ați priceput. A sosit vremea să zgâlțâim această Curte Supremă și să le arătăm celor care au comis crime sau care sunt predispuși la așa ceva că, în acest stat, vorbim serios despre aplicarea legii.

A făcut o nouă pauză, ca să dea răgaz susținătorilor să aplaude zgomotos, lucru care părea să-l stimuleze.

— Judecătoarea Sheila Mearthy a votat pentru revocarea celor mai multe condamnări la moarte, mai multe decât oricare alt membru al Curții. Intervențiile ei sunt înțesate de amănunte legale fără nicio relevanță, care le umplu sufletele de bucurie avocaților apărării din statul nostru. Cei de la ACLU1 o iubesc nespuse. Intervențiile ei mustesc de simpatie și înțelegere pentru acești ucigași. Le dau speranțe brutelor de pe lista de așteptare. A venit momentul, doamnelor și domnilor, să-și scoată roba, să

lepede stiloul, votul și să lase puterea de a călca în picioare drepturile victimelor.

Paul s-a gândit să noteze câteva dintre formulările omului, dar rămăsese prea împietrit ca **sa** poată scrie. Nu era convins că șefa lui votase atât de des în favoarea acuzaților ce puteau primi pedeapsa capitală, dar avea certitudinea că toate condamnările lor erau confirmate. Dincolo de activitatea deficitară a poliției, rasismul și vrăjmășia manifestate de procurori, juriile „aranjate”

1 American Civil Liberties Union — Uniunea Americana pentru Apărarea Libertăților Civile (n.tr.)

și deciziile eronate luate de judecătorii care prezidează unele procese, indiferent cât de anapoda ar fi fost procesul, Curtea Supremă rareori anulase o condamnare. Toate vorbele acelea l-au îngreșat pe Paul. Votul era de obicei de 6 la 3, în care Sheila era șefa minorității copleșite, dar care ridica vocea. Doi dintre judecători nu votaseră niciodată în favoarea anulării unei condamnări la moarte. Iar unul nu votase niciodată pentru anularea vreunei pedepse cu închisoarea.

Paul știa că, în sinea ei, șefa lui se opunea pedepsei capitale, dar ea se angajase să respecte legile statului. Își dedica foarte mult timp cazurilor de omucidere și nici macar o dată n-o văzuse aplicând părerile ei personale în defavoarea respectării stricte a prevederilor legii. Dacă hotărârea din cadrul procesului era clară și fără echivoc, ea nu șovăia să se a'ătore majorității ca să confirme o condamnare, fie ea și la moarte.

Clete nu a cedat ispitei de a vorbi prea mult. Își precizase intențiile, iar anunțul făcut de el se bucurase de un succes enorm. A coborât glasul, a devenit mai sincer și a încheiat spunând:

— Îi îndemn pe toți locuitorii din Mississippi cărora le pasă de lege și ordine, care s-au saturat de crimele fără sens, comise sub imperiul impulsului, să mi se alătore ca să

răsturnăm această Curte Supremă. Vă mulțumesc.

Au urmat aplauze.

Doi dintre polițiștii mai solizi s-au apropiat de podium. Reporterii au început să-și lanseze întrebările: „Ați fost vreodată în postura de judecător? Ce sprijin financiar aveți? Cine sunt acești voluntari? Aveți propuneri specifice privind scurtarea perioadei de judecare a apelurilor?”

Clete se pregătea să dea răspunsuri, când un polițist l-a prins de braț și i-a zis:

— Gata, domnule. S-a terminat cu spectacolul.

— la mai du-te dracului, i-a răspuns Clete, smulgându-și brațul.

Ceilalți polițiști au înaintat, îmbrâncindu-i pe voluntari, dintre care mulți au început să vocifereze și să țipe la ei.

— Să mergem, amice, i-a zis polițistul.

— Vezi-ți de treabă. Apoi, către camere, a răcnit: priviți! Sunt îngăduitori cu criminalii, iar libertatea de exprimare să se ducă naibii!

— Sunteți arestat.

— Arestat! Mă arestați pentru că am ținut o cuvântare.

În timp ce a spus acestea, calm, și din proprie inițiativă, a dus ambele mâini la spate.

— Domnule, nu aveți aprobare, i-a spus un ofițer, în vreme ce alți doi i-au pus cătușele.

— Uitați-vă la acești apărători ai Curții Supreme, trimiși de cei de la etajul patru, chiar de către oamenii împotriva cărora voi candida.

— Să mergem, domnule.

Cât au coborât de pe podium, Clete a continuat să urle:

— N-o să stau multă vreme în închisoare, iar când o să mă elibereze, o să ies în strada ca să rostesc adevărul despre acești liberali ticăloșiți. Puteți fi siguri de asta.

Sheila a urmărit spectacolul din siguranța propriului birou. Un alt grefier, care stătea în apropierea reporterilor, îi transmitea știri prin telefonul mobil.

Nebunul de jos o alesese pe ea ca adversar.

*

Paul a mai zăbovit până când expoziția de fotografii a fost strânsa și mulțimea s-a împrăștiat, apoi s-a grăbit să urce scările până în biroul Sheilei. Ea se afla la birou, cu celălalt grefier și cu judecătorul Meelwayne. Atmosfera era încărcata, iar starea de spirit, sumbră. S-au uitat la Paul de parcă el ar fi fost în stare să le aducă vești bune.

— Tipul e nebun, a spus el.

Ceilalți au dat din cap în semn de aprobare.

— Nu pare a fi un pion al marilor corporații, a zis Meelwayne.

— Eu n-am auzit de el, a spus Sheila încet. Părea să nu-și fi revenit din șoc. Am impresia că, anul acesta, ce părea ușor se va dovedi foarte complicat.

Ideea de a pomi o campanie de la zero o copleșea.

— Cât a costat campania ta? a întrebat-o Paul. El se angajase la Curtea Supremă cu doi ani în urmă, când judecătorul Meelayne fusese ținut sub asalt de un candidat.

— Un milion patru sute. Sheila și-a dres glasul și a râs.

— Eu am în contul pentru campanie 6 000 de dolari. Baniii ăștia stau acolo de ani buni.

— Da, dar eu am avut un adversar clar, a explicat Meelwayne, pe când individul ăsta e un țicnit.

— Păi ticniții sunt de cele mai multe ori aleși.

*

Douăzeci de minute mai târziu, Tony Zachary a urmărit tot spectacolul în intimitatea biroului său, aflat la patru intersecții depărtare. Marlin înregistrase totul cu o cameră video și era mai mult decât încântat să revadă totul.

— Am creat un monstru, a spus Tony printre hohote de râs.

— E bun omu'.

— Poate prea bun.

— Mai vrei pe cineva care să intre în cursă?

— Nu, cred că lista de candidați deja e completa. Buna treabă!

Marlin a plecat, iar Tony a format numărul lui Ron Fisk. Deloc surprinzător, ocupatul avocat i-a răspuns de la primul apel.

— Îmi pare rău, dar s-a adeverit, i-a spus Tony cu gravitate, după care i-a despre relatat anunțul făcut de Clete și despre arestarea acestuia.

— Cred că individul nu-i în toate mințile, a spus Ron.

— Evident. Prima mea impresie e că lucrurile nu sunt deloc grave. De fapt, asta ne-ar putea ajuta. Saltimbancul ăsta va fi foarte mediatizat și pare foarte dornic să se bată cu Mecarthy.

— Oare de ce simt un nod în stomac?

— Ron, politica e un joc foarte dur, lucru pe care o să-l afli în curând. Pe mine nu mă îngrijorează, cel puțin deocamdată. Noi ne vedem de planul nostru, nimic nu se schimbă.

— Eu cred că peisajul mai populat o să-i aducă foloase doar celui care e deja în șa, a remarcat Ron.

Și, ca regulă generală, avea dreptate.

— Nu neapărat. Nu ai motive de panică. Pe de alta parte, nu avem ce să le facem celor care se vârbă în ciorbă. Nu-ți pierde concentrarea. Să stăm liniștiți până mâine și mai vorbim.

CAPITOLUL 18

Lansarea cu cântec a campaniei lui Clete Coley venise la țanc pentru toată lumea. În tot statul nu era vreun subiect mai interesant decât acesta. Presa a confiscat anunțul lui Coley și a făcut un tam-tam de zile mari. Și cine îi putea reproșa ceva? De câte ori ajunge publicul să vadă un reportaj în care un avocat este încătușat și târât spre dubă în vreme ce strigă ceva despre „liberali ticăloșiți”? Unde mai pui că era și un avocat scandalagiu și mătăhălos? Prezentarea fețelor unor morți avea să rămână în amintirea

multora, o idee irezistibilă. Iar voluntarii care îl însoțiseră, cu precădere rudele victimelor, se arătau mai mult decât încântate să stea de vorbă cu reporterii și să le ofere material pentru reportaje. Curajul lui obraznic de a ține întrunirea chiar sub nasul celor de la Curtea Suprema fusese amuzant, chiar admirabil.

A fost dus imediat la sediul central al poliției, iar acolo i s-au citit drepturile, i s-au luat amprentele și a fost fotografiat. A presupus, deloc greșit, că fotografia cu mutra lui avea să încapă pe mâna presei imediat și deci a profitat de câteva secunde să se gândească la mesajul pe care trebuia să-l transmită. O încrun-tătură furioasă putea confirma bănuiala că individul era puțin scrântit. Un surâs aerian ar fi dat da naștere unor întrebări privind sinceritatea prestației lui — cine zâmbește când se vede dus la închisoare? De aceea a ales să apară cu o față neutră, doar cu o umbră de curiozitate în privire, ca și cum s-ar fi întrebat: „De ce s-au luat ăștia de mine?” Procedurile impuneau ca orice deținut să se dezbrace, să facă duș și să îmbrace o salopetă portocalie, iar asta se întâmpla de obicei înainte de a trece la pozat. Clete nici n-a vrut să audă de toate astea. Acuzația era de organizare a unei întruniri neautorizate și se pedepsea cu o amendă de maximum 250 de dolari. Cauțiunea era dublul amenzii, iar Clete, ale cărui buzunare erau burdușite cu bancnote de 100 de dolari, a fluturat în jur suficienți bani ca să le dea de înțeles autorităților că el ieșea din închisoare, nu invers. Așa se face că s-a sărit peste episodul cu salopeta portocalie, iar Clete a stat la poza în cel mai elegant costum cafeniu pe care îl avea, cu cămașa albă scrobita, cravata din mătase cu model imprimat cu un nod impecabil. Părul mai lung și ușor încărunțit îi stătea aproape perfect.

Procesul a ținut mai puțin de o oră, iar când a ieșit ca om liber, a rămas plăcut impresionat de faptul că majoritatea reporterilor îl urmaseră. Refugiat pe un trotuar din oraș, le-

a dat atâtea răspunsuri la întrebări, până când, într-un târziu, reporterilor li s-a acrit.

La știrile de seară, cazul lui a constituit punctul de atracție principal, prezentându-i-se toată activitatea de peste zi. La cele de la miezul nopții, a fost din nou prezent. A urmărit totul pe un superecran TV lat dintr-un bar al motocicliștilor din sudul orașului Jackson, unde a rămas peste noapte ca să le ofere de băut tuturor celor care reușeau să intre pe ușa localului. Nota de plată s-a ridicat la 1 400 de dolari. Cheltuieli de campanie.

Bikerii l-au plăcut enorm și au promis că vor apărea cu ghiotura la vot să-l aleagă. Desigur, niciunul dintre acei oameni nu era un alegător cu domiciliu stabil. După închiderea barului, Clete a plecat de acolo cu un Cadillac Escalade roșu aprins, închiriat cu o mie de dolari lunar în perioada campaniei. La volan se afla unul dintre proaspeții săi bodyguarzi, cel alb, un tânăr cu o idee mai treaz decât șeful lui. Au reușit să ajungă la un motel fără să fie arestați.

*

La biroul Asociației Avocaților de Proces din Mississippi de pe State Street, Barbara Mellinger, director executiv și susținătoare principală, s-a întâlnit pentru o rundă matinală de discuții, la o cafea, cu asistenta ei, Skip Sanchez. La prima ceașcă, au întors pe față și pe dos relatările din ziarele de dimineață. Aveau exemplare din patru cotidiene ce apăreau în districtul de sud -Biloxi, Hattiesburg, Laurel și Natchez —, iar mutra domnului Coley se lăfăia pe pagina întâi a tuturor publicațiilor. Nici ziarul din Jackson nu se ocupa de altceva. *Times-Picayune* din New Orleans avea cititori și de-a lungul Coastei, astfel că publicase știrea transmisă de Associated Press, cu fotografia de rigoare (scena încătușării), pe pagina a patra.

— Poate c-ar trebui să-i sfătuim pe toți candidații noștri să procedeze astfel încât să fie arestați când își anunță lansarea campaniei, a spus Barbara pe un ton sec și fără

nicio intenție de umor.

De douăzeci și patru de ore, parcă uitase să zâmbescă. A golit prima ceașcă și s-a dus să-și mai pună.

— Cine dracu' e Clete Coley? a întrebat Sanchez, uitându-se încruntata la cele câteva fotografii ale bărbatului.

Ziarele din Jackson și Biloxi publicaseră doar fotografia feței — înfățișarea unui om care întâi dă o lovitură, iar după aceea începe să pună întrebări.

— L-am sunat seara trecută pe Walter, care e din Natchez, a zis ea. Mi-a spus că acest Coley locuiește acolo de ani de zile, se ocupă în permanență de câte ceva dubios, dar este suficient de inteligent ca să nu se lase prins. Are impresia că omul s-a ocupat de treburi cu țigete și gaze naturale. A avut o afacere nefericită cu niște împrumuturi pentru micii întreprinzători. Acum se crede mare amator de jocuri de noroc. Nici nu s-a apropiat vreodată de o sala de tribunal. E un necunoscut acolo.

— Asta e de domeniul trecutului.

Barbara s-a ridicat și a început să pășească încet prin birou. A umplut din nou ceștile, apoi s-a așezat, reluând examinarea informațiilor publicate în ziare.

— Nu e reformator în domeniul cererilor de despăgubiri civile, a spus Skip, deși nu fără o undă de nesiguranță în glas. E prea ocupat ca să facă o campanie adevărată. Are la activ cel puțin o amendă pentru conducere sub influența băuturilor alcoolice, două divorțuri...

— Bun, de acord, dar dacă n-a mai ridicat glasul până acum, de ce s-a apucat să urle din toți răunchii, cerând pedeapsa cu moartea? De unde până unde s-a născut o asemenea convingere? Din simplă pasiune? Plus cirul de ieri, care a fost foarte bine pus la punct. Are oameni care-l ajută. De unde au apărut și ăștia?

— Chiar ne interesează asta? Sheila Mearthy îl bate cu doi la unu. Ar trebui să jubilăm că e ceea ce e — un bufon

care, socotim noi, nu a primit finanțare din partea Consiliului Comerțului și a tuturor corporațiilor. De ce să ne întristăm?

— Pentru că suntem avocați pledanți. Skip a devenit iarăși mohorâtă.

— Să aranjăm o discuție cu judecătoarea Mearthy? a întrebat Barbara după o pauză mai lungă.

— Peste câteva zile. Să se mai liniștească apele.

Judecătoarea Mearthy se dovedise foarte matinală, și cum să nu fie? Nu dormise mai deloc, iar la ora 7.30 fusese văzută părăsind apartamentul. A fost urmărita până în secțiunea Belhaven din Jackson, un cartier mai vechi. A parcat pe alea de acces a onorabilului judecător James Henry Meelwayne.

Tony nu s-a arătat defel surprins de acea mică întrunire.

Doamna Meelwayne a întâmpinat-o cu căldură și a invitat-o înăuntru, prin camera de zi și apoi prin bucătărie, până în biroul din spate al soțului. Jimmy, așa cum era el cunoscut prietenilor, tocmai termina de lectorat ziarele de dimineața.

Meelwayne și Mearthy. Marele Mac și Micul Mac, după cum se făcea uneori referire la ei. Au discutat câteva minute despre domnul Coley și uimitorul succes de presă înregistrat de acesta, după care s-au apucat de treaba.

— Seara trecuta am verificat dosarele mele de campanie, a spus Meelwayne și i-a întins Sheilei un dosar gros de câțiva centimetri. Prima secțiune cuprinde o listă a donatorilor, începând cu cei cu greutate și terminând cu sudul. Toate cecurile substanțiale au fost oferite de avocații pledanți.

Următoarea secțiune rezuma cheltuielile lui de campanie, cifre pe care Sheila le considera greu de crezut. După aceea, urmau rapoarte ale consultantților, modele de publicitate, rezultate ale unor sondaje de opinie și alte rapoarte referitoare la campanie.

— Asta-mi reînvie amintiri neplăcute, a spus el.

— Îmi pare rău. Nu asta am vrut, crede-mă.

— Sunt alături de tine.

— Cine îl sprijină pe individul asta?

— Toată noaptea m-am gândit. Cred că e o țintă falsă. Cu siguranța, nu-i în toate mințile. Indiferent cine ar fi, nu-l putem trata cu superficialitate. Chiar dacă ți-ar fi singurul adversar, mai curând sau mai târziu, dușmanii tăi adevărați ar putea trece

Asociația Posesorilor de Puști din America în tabăra lui. Și tot ei îi vor pune bani la dispoziție. Iar tipul ăsta, dacă are bani mulți pentru campanie, ar putea deveni chiar de temut.

Meelwayne fusese cândva senator din partea statului Mississippi, apoi fusese ales judecător de tribunal. Trecuse prin destule războaie politice. În urmă cu doi ani, Sheila urmărise neputincioasa cum acesta fusese atacat cu sălbăticie și jignit în cadrul unei campanii acerbe. În cel mai josnic moment al acesteia, atunci când spoturile de campanie ale adversarului lui, despre care s-a aflat ulterior că fusese finanțat de American Rifle Association¹, l-au acuzat că ar susține limitarea accesului la arme (nici nu exista un păcat mai mare în Mississippi), ea își spusese că nu va admite niciodată, în nicio situație, să fie degradată în asemenea hal. Nu merita. Se va retrage la Biloxi, își va deschide un mic magazin și-și va vedea nepoții în fiecare zi. Slujba aceea putea fi ocupată de oricine.

Acum nu era sigură că mai voia asta. Era înfuriată de atacurile lui Coley. Încă nu-i fierbea sângele în vine, dar nici mult nu mai era până acolo. La cincizeci și unu de ani, era prea tânără săs e retragă și prea în vârstă ca să oia de la început.

Au discutat aspecte de politică mai bine de o oră. Meelwayne a depănat povești din trecut, cu alegeri și politicieni mai mult decât interesanți, iar Sheila l-a îndrumat

cu blândețe înapoi spre bătăliile ce o așteptau în curând. Campania lui fusese condusă cu multă pricepere de un tânăr avocat de la o mare firmă din Jackson, care își luase atunci concediu fără plată. Meelwayne a promis că-l va suna ceva mai târziu să vadă în ce ape se scâldea acesta. Apoi a făcut promisiunea că va lua legătura cu mari donatori și cu o serie de organizații locale. Îi cunoștea pe editorii ziarelor. Va face tot ce e cu putință ca să-i apere fotoliul de judecător.

Sheila a plecat la 9.14 și a condus fără să se abată din drum, ajungând la clădirea Gartin, unde a parcat.

*

Anunțul lui Coley a fost remarcat și de cei de la Payton & Payton, dar fără multe comentarii. La 18 aprilie, ziua de după aceea, s-au petrecut trei evenimente importante, astfel că oamenii din firmă nu mai aveau ochi și pentru alte știri. Primul eveniment a fost bine primit, dar celelalte nu.

Vestea cea bună a fost că un tânăr avocat din minusculul oraș Bogue Chitto trecuse pe la firmă și încheiase o înțelegere cu Wes. Avocatul, care deținea cabinet personal, dar era lipsit de experiență în domeniul cererilor de despăgubiri pentru vătămări, reușise într-un fel sau altul să devină avocatul urmașilor unui tăietor de lemne care murise într-un cutremurător accident de automobil pe Interstate 55, în apropiere de granița cu Louisiana. Potrivit cercetărilor poliției rutiere, accidentul fusese provocat de neglijența șoferului unui camion de mare tonaj cu optsprezece roți, care aparținea unei mari companii. O martoră oculară declarase că respectivul camion o depășise ca vântul, iar ea se deplasa cu „aproape” 110 km/h. Avocatul avea un contract de contingență prin care urma să primească 30% din orice despăgubire. El și Wes au convenit să împartă această sumă în mod egal. Tăietorul de lemne avea treizeci și șase de ani și câștigase înjur de 40 000 de dolari pe an. Calculul era ușor de făcut. Era foarte posibilă o

înțelegere în afara tribunalului pentru o sumă în jurul unui milion de dolari. Wes a redactat acțiunea în mai puțin de o oră și era pregătit să o depună. Situația era deosebit de măgulitoare, pentru că tânărul avocat alesese firma Payton ținând cont de reputația câștigată recent de aceasta. Verdictul din cazul Baker atrăsese, în sfârșit, un client gras.

Vestea întristătoare a fost sosirea pledoariei pentru apel întocmite de Krane. Avea 102 pagini — depășind de două ori limita admisa — și lăsa impresia că fusese analizată și alcătuită de o întregă echipă de avocați foarte inteligenți. Era prea lungă și venise cu o întârziere de două luni, dar concesiile fuseseră aprobate de către tribunal. Jared Kurtin și oamenii lui se dovediseră foarte convingători în argumentația lor, fiindu-le acordat timp suplimentar și un volum sporit de pagini. Evident, nu era socotit un caz oarecare.

Mary Grace avea la dispoziție șaiszeci de zile pentru a răspunde. După ce s-au uitat și ceilalți oameni din firmă la dosar, ea la așezat pe birou pentru o primă lectură. Krane pretindea că se comisese în total douăzeci și patru de vicii de procedură în cursul procesului, fiecare dintre ele putând consuma obiectul unui apel. Pledoaria începea destul de plăcut, cu o trecere în revistă exhaustivă a tuturor comentariilor și a deciziilor luate de judecătorul Harrison care, chipurile, ar fi scos în evidență atitudinea lui foarte părtinitoare împotriva pârâtului. Apoi pune la îndoială modul de selectare a juriului. Ataca experții citați în favoarea lui Jeannette Baker: toxicologul care în mărturia lui afirmase că în apa de băut din Bowmore exista un nivel aproape record de BCL, cartoxil și alkar; patologul care descrisese caracterul înalt carcinogen al acestor substanțe chimice; cercetătorul din domeniul medical, care prezentase procentajul-record de cancer în Bowmore și în zona înconjurătoare; geologul care descoperise deșeuri toxice în sol și în stratul de apă freatică de sub puful de

extracție al orașului; specialistul în foraje care realizase puțurile de prelevare a apei; doctorii care realizaseră autopsiile lui Chad și Pete Baker; omul de știință care studiasse pesticidele și făcuse afirmații îngrozitoare despre pillamar 5; și expertul cel mai important, cercetătorul medical care făcuse legătura între BCL, cartoxil și celulele canceroase prelevate de la cadavre. Soții Payton apelaseră la paisprezece martori experți și fiecare era criticat pe pagini întregi și considerat neautorizat. Trei dintre ei erau descriși drept șarlatani. Judecătorul Harrison comisese greșeală după greșeală, permițându-le acestora să depună mărturie. Rapoartele lor, luate în considerație după dispute aprinse, erau disecate, condamnate în termeni savanți și etichetate drept „știință de nimic”, verdictul în sine fusese dat fără a se ține câtuși de puțin seama de probele copleșitoare aduse de companie și evidenția o simpatie nefirească a membrilor juriului față de reclamant. Pentru atacarea părții de pedeapsă, se folosiseră cuvinte dure, dar măiestrit alese. Reclamantul eșuase, în ciuda eforturilor mari de a dovedi că uzina Krane contaminase apa de băut fie din neglijență crasă, fie cu premeditare. În cele din urmă, pledoaria se încheia cu o cerere stridentă pentru anularea verdictului și rejudicarea procesului ori, și mai bine, o respingere din partea Curții Supreme., Acest verdict scandalos și nedrept trebuie anulat și restituit primei instanțe", stătea scris în încheierea pledoariei. Cu alte cuvinte, anularea oricăror pretenții.

Pledoaria era bine redactată, argumentata solid și convingătoare, iar după două ore neîntrerupte de lectură, Mary Grace a reușit s-o parcurgă în întregime, ceea ce i-a pricinuit apoi o durere de cap îngrozitoare. A luat trei calmante, apoi i-a dat-o lui Sherman, care s-a uitat la ea cu suspiciunea cu care ar fi arătat-o față de un șarpe cu clopoței.

*

Cel de-al treilea eveniment, și vestea cea mai alarmantă, a venit sub forma unui apel telefonic din partea pastorului

Denny Ott. Wes a primit acel telefon după căderea întunericului, apoi s-a dus în biroul soției și a închis ușa.

— M-a sunat Denny, a spus el.

Mary Grace s-a uitat la fața soțului și primul ei gând a fost că le mai murise vreun client. Primiseră de-a lungul vremii multe telefoane triste de la Bowmore, așa că aproape n-ar mai fi mirat-o dacă primea încă unul.

— Ce s-a întâmplat?

— A vorbit cu șeriful. Domnul Leon Gatewood a dispărut. Deși nu țineau câtuși de puțin la acel om, vestea era totuși miburătoare. Gatewood fusese inginer chimist și lucrase la uzina Krane din Bowmore vreme de treizeci și patru de ani. Cât se poate de credincios companiei, el se pensionase când Krane fugise în Mexic și recunoscuse, în cadrul depoziției și al interogatoriului din cursul procesului, că primise din partea companiei un pachet de pensionare ce cuprindea salariul pe trei ani, adică în jur de 190 000 de dolari. Krane nu era cunoscută pentru generozitate, iar soții Payton nu descoperiseră vreun alt angajat care să fi primit un asemenea cadou de despărțire.

Gatewood se retrăsese la o mică fermă pentru creșterea oilor din partea de sud-vest a districtului Cary, cât se putea de departe de Bowmore și apa lui, dar totuși în același district. În timpul celor trei zile în care dăduse depoziția, negase cu îndărătnicie că uzina aruncase deșeuri toxice la întâmplare. La proces, având un teanc de documente în față, Wes îl perpelise pe Gatewood fără milă. Acesta a afirmat că toți ceilalți foști angajați ai uzinei Krane erau niște mincinoși. A refuzat să dea crezare evidențelor ce demonstau că, în realitate, tone întregi de produse secundare toxice nici nu fuseseră scoase din curtea uzinei, ci pur și simplu dispăruseră. El pufnise în râs la vederea fotografiilor meriminatoare ale câtorva dintre sutele de

butoaie descompuse de BCL care fuseseră dezgropate din râpele aflate în spatele uzinei. „Voi ați ticluit toate astea”, strigase el lui Wes. Declarația lui mirosea atât de mult a minciună, încât judecătorul Harrison spusese în mod deschis în cadrul consultărilor că se cuvenea ca omul să fie acuzat de sperjur. Gatewood se dovedise arogant, belicos și iritabil și îi făcuse pe membrii juriului să disprețuiască uzina Krane Chemical. El fusese un martor foarte util pentru partea reclamantă, deși depusese mărturie doar după ce fusese adus în tribunal cu citație. Era posibil ca Jared Kurtin să-l fi eliminat.

— Când s-a întâmplat asta? a întrebat Mary Grace.

— S-a dus la pescuit, singur, acum două zile. Soția încă-l așteaptă.

Disparația lui Earl Crouch în Texas, în urmă cu doi ani, rămăsese un mister încă nedezlegat. Crouch fusese șeful lui Gatewood. Amândoi apăraseră Krane cu vehemență și negaseră lucruri probate fără drept de apel. Amândoi se plânseseră de hărțuire și că fuseseră chiar amenințați cu moartea. Și nu erau singurii. Mulți dintre oamenii care lucraseră acolo, care produseseră pesticidele și aruncaseră otrăvurile unde se nimerise, primiseră amenințări. Majoritatea plecaseră din Bowmore ca să scape de problema apei de băut, ca să-și caute alte slujbe și ca să nu fie prinși în vârtejul stârnit de litigiul care începuse să capete proporții. Cel puțin patru dintre ei muriseră de cancer.

Unii depuseseră mărturie și declaraseră adevărul. Alții, printre care și Crouch, Gatewood și Buck Burleson, mințiseră în depozițiile lor. Fiecare grup îl ura pe celalalt, și, în mod colectiv, toți erau detestați de lumea din districtul Cary.

— Cred că oamenii din neamul Stone s-au băgat din nou în treaba asta, a spus Wes.

— Nu ai de unde să știi.

— Nimeni nu va afla vreodată. Eu mă bucur doar că sunt clienții noștri.

— Clienții noștri sunt cam neliniștiți, a spus ea. Ar fi momentul să purtăm o discuție cu ei.

— Acum a venit momentul cinei. Cine gătește?

— Ramona.

— Tortilla sau enchilada?

— Spaghete.

— Hai la un bar să bem ceva, doar noi doi. Trebuie să sărbătorim. Cazul acela mărunț din Bogue Chitto ar putea aduce o soluționare în afara tribunalului în valoare de un milion.

— Pentru asta beau și eu.

CAPITOLUL 19

După zece reprezentații, Turneul Fețelor de Morți organizat de Coley se încheia. A rămas în pană de benzină în Pascagoula, ultimul dintre orașele mari ale districtului sudic. Cu toate că s-a străduit cu disperare, Cleve nu a reușit să ajungă încă o dată în arestul poliției. A fost totuși în stare să facă senzație aproape la fiecare escală. Reporterii erau încântați de ciroul pe care-l stârnea. Acimiratorii se băteau pe broșurile distribuite de el și se apucau să scrie cecuri, deși de mică valoare. Polițiștii locali îi urmăreau cuvântările cu o aprobare tacită.

Însă, după zece zile, Cleve a simțit nevoia să facă o pauză. S-a întors la Natchez și s-a taființat de îndată la Lucky Jack, primind cărțile de la Ivan. Nu avea nicio strategie de campanie, niciun plan. Nu lăsase nimic prin locurile unde se oprise, în afara unei oarecare notorietăți. Nu avea niciun fel de organizare, cu excepția celor câțiva voluntari pe care avea să-i uite destul de curând. Cinstit vorbind, nu era dispus să piardă timp și bani ca să pună la punct o campanie de dimensiuni respectabile. Nu avea de gând să se atingă pentru asta de banii primiți de la Marlin, pentru că ei oricum nu erau pentru finanțarea campaniei.

Intenționa să cheltuiască toate contribuțiile pe care le va primi, dar nici prin gând nu-i trecea să piardă bani într-o astfel de aventură. Devenise oarecum dependent de atenția pe care i-o acordau oamenii, astfel că se va duce pe ici, pe colo ca să țină câte o cuvântare dacă era nevoie, să-și atace adversara sau pe judecătorii liberali, indiferent de orientarea lor politica, dar prioritare vor rămâne jocurile de noroc și băutura. Clete nu visa să câștige cursa aceea. Ce naiba, nu ar accepta slujba aceea nici dacă i s-ar oferi pe tavă. Uruse încă de la început cărțile acelea groase de drept.

*

Tony Zachary a zburat până la Boca Raton, fiind așteptat de un automobil cu șofer. Mai fusese la biroul domnului Rinehart o dată și abia aștepta să mai fie chemat acolo. Aveau să petreacă împreună următoarele două zile.

În cursul unui prânz splendid și bucurându-se de priveliștea oceanului, s-au amuzat revăzând circăreala făcută de falsul lor candidat, Clete Coley. Barry Rinehart citise toate extrasele din presă și vizionase știrile de televiziune până la ultima. Erau foarte încântați de ținta falsă aruncata pe piață.

În continuare, au analizat rezultatele primului sondaj de opinie mai important. La acesta participaseră cinci sute de alegători cu drept de vot din douăzeci și trei de districte din sud și fusese efectuat în ziua când Coley își încheiase turul. Deloc surprinzător, cel puțin pentru Barry Rinehart, 66% din oameni nu erau în stare să îi numească pe cei trei judecători de la Curtea Suprema care reprezentau districtul lor. 69% din intervievați nici nu știau că votanții îi alegeau de fapt pe judecătorii Curții Supreme.

— Iar acesta este un stat unde se aleg comisarii autostrăzilor, comisarii de servicii publice, trezorerul statului, comisarii de stat pentru asigurări și agricultura, inspectorii fiscali ai districtelor, coronerii, mai toți

funcționarii, în afară de hingheri, a spus Barry.

— Oamenii votează în fiecare an, a spus Tony, uitându-se la cifre prin ochelarii de citit.

Se opri se din mâncat și examina niște grafice.

— În fiecare an, fără excepție. Că e vorba de alegeri municipale, judecătorești, statale, locale sau federale, oamenii merg la vot an de an. O adevărată risipă. Nici nu-i de mirare că prezența la urne e atât de scăzută. Serios, cetățenii s-au săturat de politică.

Din cei 34% care puteau numi un judecător la Curtea Supremă, doar jumătate au menționat-o pe Sheila Mearthy. Dacă alegerile ar fi fost ținute în acea zi, 18% ar fi votat-o pe ea, 15% pe Clete Coley, iar restul ar fi rămas nedecisi ori pur și simplu nu s-ar fi prezentat la urne fiindcă nu cunoșteau pe niciunul dintre candidați.

După câteva întrebări inițiale directe, sondajul începea să evidențieze și o anumită tendențiozitate. „Ați vota candidatul care se opune pedepsei cu moartea?” 73% declaraseră că nu ar vota o asemenea persoană.

, **AU** vota un candidat care se pronunță în favoarea căsătoriei între homosexuali?” 88% din intervievați spuseseră nu.

„Ați vota un candidat care se pronunță în favoarea unor legi mai stricte privind regimul armelor și muniției?” 85% au răspuns nu.

„Dețineți macar o armă?” 96% au răspuns da.

Întrebările aveau părți multiple și reveniri și, evident, fuseseră concepute pentru a conduce alegătorul pe un drum presărat cu chestiuni foarte arzătoare. Nu se făcea niciun efort de a le explica oamenilor că o curte suprema nu era un organism legislativ și că nu avea răspunderea sau jurisdicția de a emite legi care să se ocupe de asemenea probleme. Nu se făcea nici cel mai neînsemnat efort de a se păstra un echilibru. Ca multe alte sondaje de opinie, cel inițiat de Rinehart trecea la un atac subtil.

„Ați sprijini un candidat liberal pentru Curtea Supremă?”
70% au declarat că nu.

„Aveți cunoștință de faptul că Sheila Mearthy este considerată cea mai liberala candidată pentru Curtea Supremă?” 70% au declarat că nu.

Daca ea este cea mai liberala membra a Curții, ați vota-o? 65% au declarat că nu, dar majoritatea celor intervievați nu au agreat întrebarea. Daca? Era ori nu era cea mai liberală? În orice caz, Barry socotea inutila acea întrebare. Partea promițătoare era că Sheila Mearthy se bucura doar de puțina recunoaștere ca judecătoare după ce petrecuse nouă ani în acea funcție, deși, după știința lui, acest lucru nu era ceva neobișnuit, în particular, ar fi putut discuta cu oricine în contradictoriu că acesta era un motiv perfect pentru care judecătorii de la Curtea Supremă nu ar trebui aleși. Asta în primul rând. Nu trebuia ca ei să aibă o orientare politică. Iar numele lor nu trebuiau să fie bine-cunoscute.

Sondajul trecuse apoi de la problemele Curții Supreme la participanții individuali. Apăreau întrebări privind confesiunea religioasă, credința în Dumnezeu, participarea la serviciile religioase, sprijinirea financiară a bisericii și așa mai departe. Și apăreau și întrebări despre anumite subiecte — care vă este poziția privind avortul, cercetările privind mutațiile genetice et cetera?

Sondajul de opinie surprindea aspectele de bază — rasă, starea civilă, numărul de copii, dacă era cazul, situația financiară aproximativă și participarea la vot.

Rezultatele generale confirmau ceea ce Barry bănuise dintru început. Alegătorii erau conservatori, proveneau din clasa de mijloc și erau albi (78%) și puteau fi cu ușurință asmuțiți împotriva unui judecător liberal. Desigur, șmecheria era să o transforme pe Sheila Mearthy dintr-o persoană moderată și de bun-simț într-o liberală furioasă, așa cum ar fi vrut el să fie. Analistii lui Barry examinau

orice cuvânt scris vreodată de ea într-o argumentație juridică, atât la nivelul districtului judecătoresc, cât și la Curtea Supremă. Nu avea cum să-și nege propriile cuvinte; niciun judecător n-ar fi putut face astfel. Iar Barry plănuise să îi vina de hac cu propriile cuvinte.

După prânz, au trecut la masa de conferințe, unde Barry avea pregătită o expoziție a literaturii de campanie pe care urma să o folosească Ron Fisk. Sute de fotografii proaspete ale familiei Fisk, din care rezulta integritatea ei — mergând la biserică, pe veranda din fața casei, la terenul de baseball, părinții împreună, singuri, debordând de iubire și afecțiune.

Primele materiale publicitare, destul de moderate, erau în curs de tipărire, dar Barry oricum ținea să le arate. Fuseseră filmate de o echipă trimisă din Washington în Mississippi. Primul film îl înfățișa pe Fisk stând în apropierea unui monument închinat luptătorilor din Războiul Civil, care participaseră la bătălia de la Vicksburg, privind în depărtare și parcă încercând să audă bubuitul îndepărtat al tonurilor. Glasul lui plăcut, cu un accent pregnant, era suprapus peste filmare: „Sunt Ron Fisk. Stră-stra-bunicul meu a murit în acest loc în iulie 1863. A fost avocat și judecător, dar și membru al corpului legislativ al statului. Visul lui era să fie ales judecător la Curtea Supremă. Acesta e și visul meu astăzi. Sunt cetățean al statului Mississippi din cea de-a șaptea generație a familiei mele și vă solicit sprijinul”.

Tony a rămas uimit.

— Din Războiul Civil?

— Da. Oamenilor le place chestia asta?

— Dar nu te gândești la voturile celor de culoare?

— O să obținem 30% din voturile negrilor, asta din partea bisericilor. Nici nu avem nevoie de mai mult.

Următorul spot publicitar era filmat în biroul de la firma al lui Ron. Fârâ haină, cu mânecile suflecate, cu masa de lucru plină de lucrări așezate într-o dezordine oarecum

controlata. Ron vorbea despre dragostea lui față de lege, descoperirea adevărului, necesitatea ca oamenii aflați în postura de judecători să fie absolut cinstiți. Imaginile nu evidențiau un efort deosebit, iar mesajul transmitea căldură și înțelegere.

Existau în total șase clipuri publicitare.

— Astea sunt cele blânde, a promis Barry.

Vreo două nu aveau să treacă de editare și exista șansa ca echipa de filmare să vină încă o dată pentru realizarea altor clipuri.

— Și cum arată cele agresive? a întrebat Tony.

— Deocamdată, sunt în stadiul de pregătire. Nu vom avea nevoie de ele decât după Ziua Muncii.

— Cât s-a cheltuit până în prezent?

— Un sfert de milion. O picătură într-un ocean.

Au petrecut două ore cu un consultant internet a cărui firmă nu făcea decât să încaseze bani pentru campanii politice. Până în acel moment, alcătuiseră o bază de date cu peste patruzeci de mii de adrese de e-mail — indivizi care contribuiseră mereu pentru cauze politice, membri ai unor asociații și grupuri deja luate în calcul, activiști politici cunoscuți pe plan local și un număr ceva mai redus de oameni din afara statului Mississippi, care vor fi destul de binevoitori să trimită fiecare un cec. Bănuind că lista se va completa cu încă zece mii de nume, a estimat contribuțiile totale undeva în jurul a 500 000 de dolari. Cel mai important era că, lista lui era pregătită și în așteptare. Imediat ce i se dădea undă verde, nu avea decât să apese un buton, solicitările urmau să plece la abonați, iar cecurile aveau să sosească.

*

Unda verde reprezenta principalul subiect de la cina îndelungată din acea seară. Termenul pentru înscriere era peste o lună. Deși apăruseră zvonurile obișnuite, Tony credea cu fermitate că în acea cursă nu va mai intra

altcineva.

— Vor fi doar trei cai pe care se poate paria, a spus el. Iar doi dintre ei sunt ai noștri.

— Dar Mecarthy ce face? a întrebat Barry.

Primea zilnic informări despre deplasările ei, dar acestea nu sugeraseră prea multe lucruri.

— Nu avem mare lucru. S-ar părea că a suferit un șoc urât. După ce nu întâmpină nicio opoziție, se trezește cu un dement precum acel cowboy pe nume Coley care o socotește o iubitoare liberală a criminalilor, iar ziarele publica orice vorbă rostită de individ. Sunt convins că primește recomandări din partea lui Meelwayne, amicul ei, dar va trebui să-și facă un staff de campanie.

— S-a apucat deja să strângă fonduri?

— Săptămâna trecută, avocații pledanți au lansat unul dintre obișnuitele lor e-mailuri de panică, solicitând insistent bani de la membri. Nu am știință de felul cum merg lucrurile.

— Iar în materie de sex?

— Nu are decât un amic. Ai primit raportul referitor la asta. Deocamdată, nu avem ceva care s-o denigreze.

La scurt timp după ce au deschis a doua sticla de Pinot Noir fin din Oregon, au decis să îl lanseze pe Fisk peste două săptămâni. Băiatul era pregătit, trăgea deja tare de lesă, parcă disperat s-o ia la goană neîngrădit. Toate erau puse la punct. Urma să-și ia un concediu de șase luni fără plată de la firma lui, iar partenerii erau deja fericiți. Și nici nu se putea altfel. Tocmai acceptaseră cinci clienți proaspeți — două companii mari de exploatare a lemnului, un contractor al unei conducte de țigeti din

Houston și două firme din domeniul gazelor naturale. Uriașa coaliziție a grupurilor care făceau lobby intrase în funcțiune, cu bani peșin și infanteriști gata să se sacrifice. Mecarthy se temea și de umbra ei și spera ca domnul Clete Coley să dispară ca suflat de vânt sau să se autodistrugă.

Au ciocnit paharele și au toastat pentru încheierea cu succes a unei campanii cel puțin interesante.

*

Ca întotdeauna, întrunirea s-a ținut în sala comună de la biserica Pine Grove. Și, ca de obicei, câțiva care nu le erau clienți au încercat să se infiltreze ca să audă ultimele noutăți. Aceștia au fost conduși afară de pastorul Ott, care le-a explicat că era o discuție confidențială între avocați și clienții lor.

În afară de cazul Baker, soții Payton aveau încă treizeci de cazuri din Bowmore. Optsprezece se refereau la persoane deja decedate. Celelalte douăsprezece erau ale unor oameni bolnavi de cancer în diferite stadii. În urmă cu patru ani, soții Payton luaseră decizia tactică de a prelua cel mai solid caz al lor -Jeannette Baker — pentru a-l duce în instanță. Era mult mai ieftin decât să le aibă în judecată pe toate treizeci și una în același timp. Jeannette era cea mai potrivită, pentru că-și pierduse întreaga familie într-un interval de opt luni. Decizia aceea li se părea acum sclipitoare.

Wes și Mary Grace detestau aceste ședințe. Ar fi fost greu de găsit un grup de oameni mai triști și mai năpăstuiți. Își pierduseră copiii, soți și soții. Unii erau pe moarte și treceau prin dureri cumplite. Puneau mereu și mereu întrebări la care nu se putea răspunde, întrebări care se deosebeau doar puțin între ele, întrucât nu existau două cazuri identice. Unii voiau să renunțe, în vreme ce alții voiau să lupte până-n pânzele albe. Unii voiau despăgubiri, iar alții doar ca vinovatul, Krane Chemical, să-și găsească pedeapsa. Mereu apăreau lacrimi și cuvinte aspre și din acest motiv. Pastorul Ott se afla acolo ca să exercite o influență liniștitoare.

Acum, după ce verdictul în cazul Baker devenise celebru, soții Payton știau că toți ceilalți clienți aveau speranțe mult mai mari. La șase luni de la stabilirea verdictului, clienții

erau mai îngrijorați ca niciodată. Dădeau mai des telefoane la birou. Trimiteau mai multe scrisori și e-mailuri.

Ședința era marcată de o tensiune suplimentară provocată de înmormântarea, în urmă cu trei zile, a lui Leon Gatewood, un om pe care toți îl disprețuiseră. Cadavrul fusese găsit într-un morman de aluviuni în aval față de barca lui de pescuit, care se răsturnase. Nu se descoperiseră urme care să sugereze o acțiune criminală, dar toată lumea suspecta acest lucru. În prezent, șeriful se ocupa de investigarea cazului.

Erau prezente toate cele treizeci de familii. Agenda pe care Wes o făcuse să circule pe la fiecare avea șaiszeci și două de nume înscrise, nume pe care le cunoștea bine, inclusiv pe acela al lui Frank Stone, un zidar cu un spirit mușcător, care de obicei vorbea foarte puțin în cursul acestor întruniri. Se presupunea, fără să existe totuși nicio umbră de probă, că dacă moartea lui Leon Gatewood fusese provocată de cineva, atunci Frank Stone sigur știa ceva despre acest subiect.

Mary Grace a început cu un salut călduros. Le-a mulțumit pentru participare și răbdare. A vorbit despre apelul în cazul Baker și, pentru a crea un efect mai dramatic, a ridicat în aer dosarul voluminos cuprinzând pledoaria întocmită de avocații companiei Krane drept dovada că se dedicau foarte multe ore de muncă pe frontul de bătălie reprezentat de acel recurs. Toate pledoariile se vor prezenta în septembrie, apoi Curtea Supremă va decide cum va trata cazul. Avea posibilitatea de a transfera cazul la o instanță inferioară, Curtea de Apel, pentru o analiză inițială, ori îl putea reține. Un caz de o asemenea amploare avea totuși să fie decis de Curtea Suprema, iar ea și Wes erau de părere că se va trece peste instanța inferioară. Dacă se întâmpla acest lucru, pledoariile orale vor fi programate spre sfârșitul anului ori poate chiar la începutul anului viitor. Ea bănuia că, în cel mai fericit caz, decizia

finală va fi dată abia peste un an.

În cazul în care Curtea susținea verdictul, existau câteva scenarii posibile. Compania Krane va fi supusă unei presiuni enorme să soluționeze celelalte pretenții, ceea ce, desigur, ar fi fost un rezultat foarte apreciat. În situația în care Krane refuza să soluționeze în afara tribunalului, ea era de părere că judecătorul Harrison va pune celelalte cazuri laolaltă și le va judeca în cadrul unui proces uriaș. Într-o asemenea eventualitate, firma lor va avea resursele necesare pentru a continua lupta. Le mărturisise clienților ei că se cheltuiseră fonduri împrumutate ce depășeau 400 000 de dolari ca să se aducă procesul în fața juraților, astfel ca ei nu mai aveau posibilitatea de a proceda din nou la fel decât dacă primul verdict era menținut.

Oricât de săraci ar fi fost, clienții nu ajunseseră nici pe departe la starea de sărăcie a avocaților.

— Dar dacă verdictul în cazul Baker este respins de Curte? a întrebat Eileen Johnson.

Femeia chelise din cauza chimioterapiei și cântărea mai puțin de patruzeci și cinci de kilograme. Soțul ei o ținuse de mână până atunci.

— Exista și posibilitatea aceasta, a recunoscut Mary Grace. Dar noi suntem încredințați că nu se va întâmpla așa ceva.

A spus asta cu mai multa siguranță decât simțea în suflet. Soții Payton erau încrezători în apel, dar orice avocat cu capul pe umeri ar fi fost puțin temător. Dar, dacă se întâmplă asta, Curtea va trimite cazul spre rejudecare. Ar putea fi pentru toate aspectele ori numai pentru pretențiile de daune. E greu de anticipat.

A trecut mai departe, ca să evite discuțiile despre eventualitatea de a pierde. Le-a dat asigurări că oamenii din firmă se ocupau cu toată atenția de cazurile lor. Sute de documente erau prelucrate în fiecare săptămână și puse la dosar. Începuseră să caute și alți experți. Deocamdată,

erau în așteptare, dar se lucra intens.

— Ce e cu acțiunea asta comună? a întrebat Curtis Knight, tatăl unui adolescent decedat în urmă cu patru ani.

Întrebarea a părut să-i stârnească pe cei prezenți. Alții, care meritau mai puțin, le încălcase teritoriul.

— Nu vă mai gândiți la asta, i-a sfătuit ea. Reclamanții aceia sunt la urmă de tot. Ei vor câștiga ceva doar dacă se ajunge la o soluționare în afara tribunalului, iar orice asemenea procedură trebuie să dea satisfacție pretențiilor voastre. Nu sunteți la concurență cu acei oameni.

Răspunsul ei li s-a părut mulțumitor.

Wes a preluat conducerea discuției, recomandând precauție. Datorită verdictului, presiunile exercitate asupra Krane Chemical erau mai mari ca niciodată. Probabil că trimiseseră investigatori în zonă ca să-i urmărească pe reclamanți, stră-duindu-se să obțină informații care ar putea fi în defavoarea acestora. Aveți grijă cu cine stați de vorbă! Fiți rezervați față de necunoscuți! Anunțați-ne în legătură cu orice vi se pare cât de cât neobișnuit!

Pentru niște oameni care sufereau de atâta vreme, aceste vești nu erau bine-venite. Aveau și așa destule necazuri pe cap.

Întrebările au continuat să curgă mai bine de o oră. Soții Payton s-au străduit din răpputeri să îi liniștească pe acei oameni, să arate înțelegere, să inspire încredere și să le dea speranțe. Insa era destul de greu să se țină în frâu speranțele.

Chiar dacă în camera ar fi existat cineva care să fie îngrijorat de cursa ce se anunța pentru ocuparea unui post de judecător la Curtea Supremă, nimeni nu a adus vorba de acel subiect.

CAPITOLUL 20

Când a înaintat puțin și a privit către numeroșii credincioși strânși în acea duminică dimineața, Ron Fisk nu avea habar câte amvoane va vizita în următoarele șase

luni. Și nici nu-și putea da seama în acele momente că amvonul va deveni simbolul campaniei lui.

I-a mulțumit preotului pentru prilejul oferit, apoi le-a mulțumit enoriașilor, membri ai congregației bisericii baptiste St. Luke pe care o frecventa, pentru îngăduința arătată.

— Mâine, în apropiere de Tribunalul Lincoln al districtului, îmi voi anunța candidatura pentru postul de judecător la Curtea Supremă a statului Mississippi. Eu și Doreen ne-am zbatut și ne-am rugat pentru asta de câteva luni încoace. Ne-am sfătuit cu pastorul Rose. Am discutat și cu copiii noștri, cu familiile și cu prietenii. Și, în cele din urmă, ne-am împăcat cu hotărârea noastră și dorim să v-o împărtășim înainte de a face anunțul de mâine.

A aruncat o privire la notițele din față, a părut puțin agitat, după care a urmat:

— Nu am nicio experiență politică. Sincer să fiu, nu am înghițit niciodată politica. Eu și Doreen ne-am creat o viață fericita aici, în Brookhaven, crescându-ne copiii, rugându-ne aici, alături de dumneavoastră, și participând la activitatea comunității. Ne simțim binecuvântați și îi mulțumim Domnului în fiecare zi pentru bunătatea lui. Îi mulțumim lui Dumnezeu pentru aceasta biserică și pentru prieteni ca voi. Voi sunteți familia noastră.

Apoi a făcut încă o pauză agitata.

— Doresc să devin judecător la Curtea Suprema pentru că prețuiesc valorile pe care le împărtășim. Valori bazate pe Biblie și pe credința noastră în Iisus Hristos. Sfințenia familiei — barba-tul și femeia. Sfințenia vieții. Libertatea de a ne bucura de viața fără teama de crima și de intervenția autorităților. Ca și voi, ma nemulțumește erodarea valorilor noastre. Ele sunt atacate permanent de societatea noastră, de cultura depravata și de mulți dintre politicienii noștri. Da, chiar și de tribunalele noastre. Îmi ofer candidatura în ideea de a lupta împotriva judecătorilor liberali. Cu ajutorul

vostru, voi putea câștiga. Vă mulțumesc.

Cuvântarea lui fusese plăcut de scurtă — pentru că după aceea sigur urma o predică întortocheată și lungă —, iar vorbele lui au fost atât de bine receptate, încât au fost răsplătite de un ropot politicos de aplauze care a răsunat în întreaga biserică, în timp ce el revenea la locul lui, ca să se așeze alături de ceilalți membri ai familiei.

Două ore mai târziu, în timp ce enoriașii albi din Brookhaven luau prânzul, iar cei negri abia se trezeau, Ron a urcat vioi treptele îmbrăcate în mocheta roșie ale podiumului impunător de la biserică Muntele Pisgah a Domnului întru Hristos, situată în partea de vest a orașului, și a ținut o versiune mai lungă a comentariilor făcute dimineață. (De data aceasta, a omis cuvântul „liberal”.) În urmă cu două zile, nu îl cunoștea pe reverendul celei mai mari congregații a negrilor. Un prieten trăsese câteva sfori și smulsese o invitație din partea acestuia.

Ziua Alegerilor se stabilește prin lege în SUA și este de obicei în prima zi de marți din luna noiembrie (așadar, în perioada 2-8 noiembrie), (n.tr.)

În acea seară, în toiul rugăciunii zgomotoase a pentecostalilor, Ron a urcat în amvon, a așteptat ca hărmălaia să se potolească, după care s-a prezentat, lansându-și apoi apelul. Și-a ignorat notițele și a vorbit mai mult. Și, din nou s-a luat de liberali.

În timp ce se îndrepta cu mașina spre casă, s-a gândit cu mirare că știa foarte puțină lume din acel orașel. Clienții săi erau firme de asigurări, nu oameni. Rareori se aventurase în afara siguranței oferite de cartierul în care locuia, a bisericii, a cercului de cunoștințe. Sincer, prefera să rămână acolo.

Luni dimineață, la ora nouă, a urcat treptele tribunalului împreună cu Doreen și copiii, cu oamenii de la firmă și cu un grup numeros de prieteni, angajați ai tribunalului și oameni ce apăreau des pe acolo, și mai toți membrii de la

Rotary Club și și-a anunțat candidatura către restul statului. Acel anunț nu era planificat ca eveniment de presă. Au apărut doar câțiva reporteri și câteva camere de filmat.

Barry Rinehart a susținut strategia conform căreia punctul culminant al vârvei mediatică trebuia să fie în Ziua Alegerilor¹, nu când se făcea anunțul candidaturii.

Vreme de cincisprezece minute, Ron și-a rostit remarcile atent formulate și repetate cu sârguință înainte, bucurându-se de ropote de aplauze. A răspuns la toate întrebările reporterilor, apoi a intrat într-o sală de o judecată mică și pustie, unde a fost încântat să ofere un interviu de jumătate de oră în exclusivitate unuia dintre reporterii de la secțiunea politică a ziarului din Jackson.

Grupul s-a deplasat apoi la trei intersecții depărtate, unde Ron a tăiat panglica inaugurală a sediului oficial de campanie, situat într-o clădire veche, dar proaspăt zugrăvită și debordind de materiale publicitare. La cafea și prăjiturele, a stat de vorbă cu prieteni, a pozat pentru fotografi și a acordat încă un interviu, de data aceasta unui ziar de care nici nu auzise până atunci. Tony Zachary se afla de față. Supraveghind desfășurarea festivităților și stând cu ochii pe ceas.

Simultan, un comunicat de presă privind anunțarea candidaturii lui a fost transmis către toate ziarele din stat și către cotidienele importante din sud-est. Câte un astfel de comunicat a fost trimis chiar și fiecărui membru al Curții Supreme, fiecărui membru al legislativului, fiecărui funcționar ales din statul Mississippi, fiecărui susținător înregistrat, către mii de angajați la stat, fiecărui doctor cu licență de practică și fiecărui avocat, membru al baroului. În districtul sudic, existau 390 000 de alegători înregistrați. Consultanții de internet ai lui Rinehart descoperiseră adresele de e-mail ce aparțineau unui sfert din aceștia, astfel că acești norocoși au primit știrea on-line, în timp ce Ron se afla încă la tribunal și-și ținea cuvântarea. Dintr-o

singură lovitură, au plecat 12 000 de e-mailuri.

De asemenea, s-au transmis prin e-mail 42 000 de solicitări de donații, împreună cu un mesaj care trâmbița virtuțile lui Ron Fisk, dornic să atace relele sociale provocate de „judecători liberali și cu vederi de stânga, care urmăresc aplicarea propriei agende de lucru în defavoarea celei dorite de popor”.

Dintr-un depozit închiriat în sudul orașului Jackson, o clădire de care Ron Fisk nu avea habar și pe care nu avea s-o vadă niciodată, au fost scoase 390 000 de pucuri doldora de materiale, care au luat calea poștei centrale. În fiecare plic se găsea câte o broșură de campanie cu o mulțime de fotografii duiioase, o scrisoare în termeni calzi din partea lui Ron, un plic de dimensiuni mai mici, în caz că destinatarul era dispus să trimită un cec, și un autocolant drept cadou. Se folosiseră culorile roșu, alb și albastru, iar prezentarea artistică se vedea că fusese făcută de profesioniști. Fiecare element al acelei trimiteri poștale era de cea mai bună calitate.

La ora 11.00 dimineața, Tony a mutat spectacolul în sud, la Mecomb, cel de-al unsprezecelea oraș ca mărime din district. (Brookhaven ocupa locul paisprezece, având o populație de 10 800 de locuitori.) Călătorind în Chevrolet Suburban, vehiculul sport de teren proaspăt mehariat, care era condus de un voluntar pe nume Guy, și avându-l în dreapta față pe indispensabilul său prim-asistent Monte, care a vorbit la telefon mai tot drumul, și pe Doreen alături de el, pe bancheta foarte spațioasă din mijloc a mașinii, Ron Fisk a privit zâmbitor peisajul rural ce se derula prin dreptul lui. Era un moment ce merita savurat. Prima lui incursiune în politică, și asta în stil mare. Cu atâția sprijinitori, cu entuziasmul acestora, cu presă și camere de filmat, cu provocarea amețitoare a slujbei care îl aștepta, cu emoția vibranta a victoriei, toate în doar două ore de campanie. Fluxul nestăvilat al adrenalinei reprezenta doar o

mostră a ceea ce avea să urmeze. Și-a imaginat victoria măreața din noiembrie. Se și vedea făcând brusc saltul de la anonimul tem al unei firme oarecare din acel orașel până la prestigiul conferit de funcția de la Curtea Supremă. Totul era pregătit să-l primească.

Tony îi urma îndeaproape, transmițând în același timp o informare către Barry Rinehart.

Ajunși la Primăria din Mecomb, Ron și-a anunțat încă o dată candidatura. Mulțimea de acolo era redusă numeric, dar zgomotoasă. În interiorul ei se găseau și câțiva prieteni, dar majoritatea îi erau necunoscuți. După două interviuri-fulger cu fotografiile, a mers cu mașina până pe aerodromul orașului, unde a urcat la bordul unui avion Lear 55, un mic supersonic arătând ca o rachetă, deși, după cum a remarcat el imediat, mult mai mic decât acel G5 care îl repezise până la Washington. Doreen abia a reușit să-și stăpânească emoția la prima ei plimbare cu un avion particular. Tony li s-a alăturat în acea călătorie. Guy și-a continuat drumul cu mașina de teren.

După cincisprezece minute, au aterizat la Hattiesburg, cel de-al treilea oraș ca mărime din acel district, cu o populație de 48 000 de locuitori. La ora 1.00 după-amiază, Ron și Doreen au fost oaspeți la un Prânz de Rugăciune organizat în comun de o coaliție destul de largă de pastori fundamentaliști. Decorul era un vechi hotel din lanțul Holiday Inn. Tony a așteptat în tot acest timp la bar.

La un prânz constând într-o friptură nereușita de pui și fasole cu unt, Ron mai mult a ascultat decât a vorbit. Câțiva predicatori, aflați încă sub influența și inspirația chinurilor lor de duminică, au simțit nevoia de a-l binecuvânta cu părerile lor privind diferite chestiuni și rele ale vremii. Hollywoodul, muzica rap, cultura celebrităților, pornografia tot mai extinsă, inter-netul, consumul de alcool începând de la vârste fragede, sexul practicat de minori și așa mai departe. Ron a tot aprobat prin mișcări ale capului, abia

așteptând să scape de acolo. Când a reușit să rostească și el câteva cuvinte, s-a străduit să le aleagă pe cele mai potrivite. El și Doreen se rugaseră pentru acea cursă și simțeau că Dumnezeu va interveni în favoarea lui. Legile create de om trebuiau să se străduiască a reflecta Legile Domnului. Doar oamenii cu o viziune morală curată trebuie să judece problemele altora. Și așa mai departe. Drept care a primit imediat asigurări că va fi sprijinit fără niciun echivoc.

Eliberat de acea discuție, Ron s-a adresat apoi unui grup alcătuit din vreo douăzeci și ceva de sprijinitori strânși în fața clădirii Curții de Circuit a Districtului Forrest. Evenimentul a fost prezentat de postul TZV Hattiesburg. După câteva întrebări, Ron a mers pe Main Street, dând mâna cu trecătorii, înmânând broșuri lucioase și pătrunzând în fiecare birou de avocatura întâlnit în cale ca să transmită un salut amical.

La ora 3.30 după-amiaza, Lear 55 a decolat spre Coastă. La 2 400 de metri și câștigând în altitudine, avionul a zburat pe deasupra sud-vestului Districtului Cancerului.

Guy îl aștepta cu Chevroletul Suburban la aeroportul regional Gulfport-Biloxi. Ron a sărutat-o de rămas-bun pe Doreen, iar avionul a dus-o înapoi la Mecomb. Un alt șofer avea s-o conducă până la Brookhaven. La tribunalul districtului Harrison, Ron și-a anunțat din nou candidatura, a răspuns la aceleași întrebări și s-a așezat pentru un interviu mai cuprinzător acordat ziarului *Sun Herald*.

Biloxi era căminul Sheilei Mecarthy. Se învecina cu Gulfport, cel mai mare oraș din districtul sudic, cu o populație de 65 000 de locuitori. Biloxi și Gulfport reprezentau centrul regiunii de Coastă, o zona alcătuită din trei comitate, de-a lungul golfului, unde se puteau obține 60% din voturi. Spre est se găseau orașele Ocean Springs, Gautier, Moss Point, Pascagoula și Mobile. Spre vest se aflau Pass Christian, Long Beach, Waveland, Bay St. Louis,

apoi New Orleans.

Tony plănuia ca Ron să-și petreacă în acea zonă cel puțin jumătate din timpul de campanie. La ora 6.00 după-amiaza, candidatul a fost prezentat biroului său de campanie de pe Coastă, un fost fast-food renovat de pe Autostrada 90, foarte aglomerata, cu toate că avea patru benzi, fiindcă ducea spre plaja. Zona din jurul sediului era năpădită de afișe de campanie foarte vii colorate, iar în fața acestuia se strânsese un public numeros ca să-și asculte și cunoască candidatul. Ron nu cunoștea pe nimeni dintre susținători. Nici Tony. Practic, toți erau angajații unora dintre companii care îi finanțau în mod indirect campania. Jumătate din oamenii aceia lucrau la birourile regionale ale unei companii naționale de asigurări auto. Când a ajuns și a văzut sediul cu decorațiunile lui și mulțimea aceea, Ron s-a minunat de capacitatea de organizator a lui Tony Zachary. Totul părea mai ușor decât crezuse.

Economia orașelor de pe Coasta Golfului este propulsată în prezent de existența cazinourilor, astfel că și-a ținut pentru sine înalte comandamente morale și s-a axat mult pe abordarea conservatoare a gândirii juridice. A vorbit despre sine, familie, echipa neînfrântă din Liga Școlară în care activa și fiul lui, Josh. Și, pentru prima oară, și-a exprimat îngrijorarea față de rata înaltă a criminalității din stat și la aparenta nepăsare a acestuia față de executarea criminalilor condamnați.

Clete Coley s-ar fi înverzit de invidie să-l audă.

Cina din acea seară a constituit și un prilej de strângere de fonduri în mod elegant, la Biloxi Yacht Club, unde tacâmul a costat o mie de dolari. Printre participanți s-au aflat o mulțime de directori în costume închise, bancheri, medici și avocați din domeniul asigurărilor. Tony a numărat cel puțin optzeci și patru de persoane prezente.

Târziu, în acea seară, după ce Ron a adormit în camera alăturată, Tony l-a sunat pe Barry Rinehart ca să-i prezinte

o informare rezumativă a evenimentelor petrecute în acea zi măreață. Nu fusese totul la fel de pitoresc precum intrarea în scenă a lui Clete, dar se dovedise mult mai productiv. Candidatul lor se comporta exact cum trebuia.

*

Ziua a doua a debutat cu un Dejun de Rugăciuni organizat la un hotel din imediata apropiere a cazinourilor. Era sponsorizat de un grup cunoscut sub numele de Brotherhood Coalition (Coaliția Frăției). Majoritatea participanților erau pastori fundamentaliști din vreo zece confesiuni creștine. Ron deprinsese repede strategia de a-și adapta purtarea și limbajul în funcție de public, astfel că s-a simțit în largul lui când a vorbit despre credința sa și despre cum îi va modela ea deciziile pe care le va lua la Curtea Supremă. A pus un accent deosebit pe slujirea îndelungată a lui Dumnezeu în calitate de diacon și educator la Școala de Duminică și a fost cât pe ce să se înece de emoție când a relatat povestea botezului fiului său. Încă o dată i s-a promis tot sprijinul posibil.

Cel puțin jumătate din stat a descoperit că ziarele de dimineață aveau o pagină întreagă de publicitate a candidatului Ron Fisk. Cea din *Clarion-Ledger*, care apărea la Jackson, prezenta o fotografie atrăgătoare deasupra titlului cu litere îngroșate „Reforma justiției”. Cu caractere mai mărunte erau prezentate datele biografice ale lui Ron, punându-se accent asupra respectului de care se bucura în cadrul parohiei lui, a apartenenței la diverse organizații civice, inclusiv American Rifle Association. Cu caractere și mai mărunte apărea o listă lungă și impresionantă a susținătorilor lui: grupuri familiale, activiști creștini conservatori, consilii de preoți și asociații ce păreau să reprezinte restul umanității: doctori, asistente medicale, spitale, dentiști, case de bătrâni, farmaciști, vânzători detailiști, agenți imobiliari, bănci, case de economii și de credit, companii financiare, firme de bro-keraj, bănci de

credit ipotecar, companii de asigurări (de sănătate, de viață, medicală, de accidente, de malpraxis), contractori de autostrăzi, arhitecți, companii de furnizare a energiei electrice, producători de gaze naturale și trei grupuri de „relații legislative” care reprezentau producătorii aproape tuturor lucrurilor ce se găsesc în magazine.

Cu alte cuvinte, oricine putea fi dat în judecata și, prin urmare, să plătească prime de asigurare pentru a se pune la adăpost. Lista sugera putere financiară și proclama tacit că Ron Fisk, până în acel moment un ilustru necunoscut, intrase acum în cursa drept concurent foarte serios.

Spațiul publicitar costase 12 000 de dolari în *Clarion-Ledger* din Jackson, 9 000 de dolari în *Sun Herald* din Biloxi, și 5 000 de dolari în *Hattiesburg American*.

Costurile campaniei explozive desfășurate de Ron în decurs de două zile se ridicau la aproximativ 450 000 de dolari, în care nu erau incluse cheltuielile de călătorie, avionul cu reacție și asaltul pe internet. Mai toți banii se duseseră pe trimerile poștale directe.

Ron a petrecut restul zilelor de marți și miercuri pe Coastă, având fiecă minut planificat cu mare precizie. De obicei, campaniile se desfășurau spre sfârșitul zilei, dar nu era cazul acum, când de spectacol se ocupa Tony. Au făcut anunțuri la tribunalele din districtele Jackson și Hancock, au înălțat rugăciuni cu predicatori, s-au oprit la zeci de birouri de avocatură, au stat îndelung pe străzi aglomerate distribuind broșuri și au strâns mâinile a sute de oameni. Ron a ajuns să sărute și un sugar. Iar acest lucru a fost immortalizat de o echipă de filmare.

Joi, Ron a făcut încă șase escale prin sudul statului Mississippi, după care s-a grăbit să ajungă la Brookhaven ca să-și schimbe hainele. Meciul începea la ora șase după-amiază. Doreen era deja acolo cu copiii. Jucătorii de la Raiders se încălzeau, iar Josh era la bătaie. Echipa era în cabine, ascultând ultimele recomandări ale unui asistent,

când antrenorul Fisk a intrat în fugă și a preluat frâiele.

La meci se strânsese un public numeros. Ron se simțea deja ca o celebritate.

*

În loc să-și vadă de treaba de oameni ai legii, doi dintre grefierii Sheilei și-au petrecut ziua adunând relatări din presă despre campania desfășurată de Ron Fisk. Au strâns reclamele de câte o pagină din diferite publicații. Au depistat toate știrile transmise on-line. Pe măsură ce dosarul creștea în grosime, starea lor de spirit devenea tot mai proastă.

Sheila a încercat, fără prea multa determinare, să-și vadă de treaba ei, ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic, însă doar se prefăcea că nu ia în seamă evenimentele. În particular, iar asta însemna doar discuțiile cu Marele Mac, în spatele ușilor închise, era năucită și total copleșită. Fisk cheltuisese deja cam un milion de dolari, iar ea nu reușise să adune niciun ban.

Clete Coley o convinsese că va avea parte de concurență slabă, dar ambuscada pusă la cale de Fisk era atât de sclipitor executată, încât se simțea ca și cum ar fi fost ucisă în bătălie.

*

Consiliul de directori al Avocaților Pledanți din Mississippi (MTA) s-a întrunit într-o ședință de urgență joi după-amiaza târziu, în Jackson. Președinte în exercițiu era Bobby Neal, un avocat pledant veteran cu multe verdictes favorabile la activ și care avea un trecut îndelungat în slujba MTA. Erau prezenți optsprezece din cei douăzeci de directori, poate cel mai mare număr înregistrat vreodată.

Prin natura sa, consiliul era un grup de avocați foarte mândri, iritabili, cu părere foarte bună despre sine și care își desfășurau activitatea după propriile lor reguli. Puțini avuseseră vreodată un șef. Majoritatea urcaseră scara profesională muncind cu îndărătnicie, pornind de jos și

ajungând la un nivel deosebit de respectabilitate, cel puțin în propria lor viziune. Pentru ei, nu exista vocație mai înaltă decât aceea de a-i reprezenta pe cei săraci, cei loviți, nedoriți și dați deoparte.

În mod obișnuit, fiecare asemenea întrunire era lungă, gălăgioasă și începea, de regulă, prin solicitarea tuturor să ia cuvântul în același timp, fiecare primul, dacă s-ar fi putut. Iar asta se întâmpla la o întrunire de mtină. Prinși însă într-o situație de urgență, când fiecare se simte cu spatele la zid sub amenințarea neașteptată și iminentă de a-și pierde unul dintre cei mai de încredere aliați de la Curtea Suprema, aceiași membri ai grupului au început să vorbească toți deodată. Fiecare știa răspunsurile la toate întrebările. Barbara Mellinger și Skip Sanchez au ramas într-un colț, păstrând tăcerea. Nu se servise nicio picătura de alcool. Nici cafea. Doar apă.

După o jumătate de oră de harmalaie, Bobby Neal a reușit să instaureze în cadrul ședinței o idee de ordine. Le-a reținut atenția după ce i-a informat pe cei prezenți că în cursul zilei stătuse de vorba o jumătate de ceas cu judecătoarea Mearthy.

— Era foarte binedispusă, a spus el zâmbind, una dintre puținele expresii de destindere ce se văzuseră în sala de ședințe în acea după-amiază. Lucrează mult la niște cazuri și nu vrea să-i fie distrasă atenția. Cu toate acestea, înțelege politica și a precizat în câteva rânduri că va desfășura o campanie serioasă și că are intenția să câștige. I-am promis sprijinul nostru neprecupețit.

A făcut o pauză ca să se mai liniștească.

— Cu toate astea, discuția mi s-a părut puțin descurajantă. Clete Coley și-a anunțat candidatura în urmă cu patru săptămâni, iar Sheila încă nu și-a ales un director de campanie. A strâns ceva bani, dar nu a vrut să-mi spună câți. Am impresia că s-a calmat după treaba cu Coley, convingându-se că era un dement fără nicio credibilitate. A

socotit că va învinge fără nicio opoziție. Acum însă, părerea ei s-a schimbat în mod radical. S-a lăsat pe tânăla, iar acum trebuie să-și ajungă din urmă concurentul. După cum știm din propria noastră experiență, nu prea avem de unde strânge bani pentru cauză, cu excepția celor pe care-i punem chiar noi.

— Vom avea nevoie de un milion de dolari ca să-l doborâm pe individul ăsta, a spus cineva, iar comentariul a fost curând acoperit de un val de remarci disprețuitoare.

Un milion n-ar fi ajuns nici pe o mâsea. Reformatorii din domeniul despăgubirilor cheltuiseră două milioane de dolari în campania împotriva judecătorului Meelwayne și pierduseră la diferență de trei mii de voturi. De data aceasta, oamenii aveau să cheltuiască mult mai mult, pentru că erau mai bine organizați și mult mai motivați. Iar omul care concurase împotriva lui Meelwayne era un neisprăvit care nu pledase niciodată în vreun proces și care-și petrecuse ultimii zece ani predând științe politice la un colegiu neînsemnat. Pe când candidatul de acum, acel Fisk, era un avocat adevărat.

De aceea, au discutat o vreme despre Fisk și, în fiecare moment, s-au auzit cel puțin patru voci agitate care încercau să se acopere una pe alta.

Bătând cu degetul în paharul cu apă din fața lui, Bobby Neal i-a readus pe ceilalți la chestiunea pe care o dorea analizată.

— În consiliul acesta, suntem douăzeci de membri. Dacă dăm chiar acum câte zece mii de dolari, campania Sheilei poate fi măcar pusă în mișcare.

Brusc, s-a lăsat liniștea. S-au auzit oftaturile câtorva participanți. Alții au sorbit din pahare cu nesaț. Ochii mai taturor au privit de jur împrejur, căutând ochii altora care să aprobe sau să dezaprobe o asemenea propunere îndrăzneată.

Cineva din capătul îndepărtat al mesei a spus pe un ton

lătrător:

— E ridicol!

Luminile au pâlpâit. Duzele pentru aer condiționat parcă au uitat să mai susure. Toți au căscat ochii la Willy Benton, un irlandez scund, renumit pentru spiritul lui bățios și înflăcărat, venit din Biloxi. S-a ridicat încet și și-a desfăcut larg brațele. Mai auziseră concluziile lui pătimase și în alte ocazii, așa că erau conștiente că urma încă o tiradă. Jurații îl considerau irezistibil.

— Domnilor și doamnă, acesta este începutul sfârșitului. Nu ne mai puteam amâgi singuri. Forțele râului care vor să dărâme ușile tribunalelor și să le refuze orice drept clienților noștri, aceiași susținători proafaceri care încetul cu încetul, metodic, au cotropit țara asta și au cumpărat fiecăruia de judecător, toată această gașcă vine acum și bate cu pumnul la ușa noastră. Le-ați văzut numele în anunțurile publicitare pe care le-a avut acest domn Fisk. Este vorba de o confederație de dobitoci, dar la ei sunt banii. Noi avem ceea ce cred că este o majoritate de un vot la Curtea Supremă și iată-ne aici, singurul grup ce se poate opune acestor brute, ciondănindu-ne în legătură cu suma pe care s-o dăm pentru campanie. Vă spun eu cât ar trebui să dăm. Totul! Dacă nu o facem, atunci practicarea avocaturii, așa cum o cunoaștem noi, va dispărea curând. Nu vom mai accepta niciun caz, pentru că nu vom fi în stare să-l câștigăm. Nu va exista altă generație de avocați pledanți. Eu am dat o sută de mii de dolari pentru campania judecătorului Meelwayne și omul a câștigat la mustață. Voi proceda la fel și în cazul judecătoarei Mearthy. Eu nu am avion personal. Nu mă ocup de cazuri de despăgubiri și nici nu încasez onorarii scandaloase. Doar mă cunoașteți. Aparțin vechii școli, preiau doar câte un caz și merg înainte încet, proces după proces. Dar mă voi sacrifica încă o dată. Și vă sfătuiesc să procedați la fel. Avem toate jucăriile pe care ni le-am dorit. Dacă nu sunteți

în stare să vă despărțiți de cincizeci de mii de dolari fiecare, atunci dați-vă demisia din consiliul ăsta și duceți-vă acasă! Știți că vă puteți permite asta. Vindeți vreun apartament, o mașina, o șalupă, săriți peste o vacanță, două. Amanetați diamantele nevestei. Vă plătiți secretarele cu cincizeci de miare pe an. Sheila Mearthy e mult mai importantă decât orice secretara ori asociat.

— Willy, limita este de cinci mii de persoană, a spus cineva.

— Bravo, știi că ești cât se poate de deștept? s-a răstit el la cel care vorbise. Am soție și patm copii. Asta înseamnă treizeci de mii dintr-un foc. Mai am două secretare și câțiva clienți mulțumiți. O să strâng o sută de mii până la sfârșitul săptămânii și fiecare dintre cei de aici poate proceda la fel.

Apoi, îmbujorat la față, s-a așezat. După o pauză lungă, Bobby Neal s-a uitat spre Barbara Mellinger și a întreat-o:

— Cât i-am dat judecătorului Meelwayne?

— Un milion două sute, strânși de la aproape trei sute de judecători pledanți.

— Și cât a reușit să strângă atunci?

— Un milion patru sute de mii.

— De ce sumă crezi că va avea nevoie Mearthy ca să câștige?

Acesta era un subiect pe care Barbara și Skip Sanchez îl întorseseră pe toate fețele în ultimele trei zile.

— Două milioane, a spus ea fără niciun pic de ezitare. Bobby Neal s-a încruntat, apoi și-a amintit eforturile făcute în urmă cu doi ani pentru obținerea de fonduri în numele lui Jimmy Meelwayne, Mai ușor ar fi fost să facă extracții dentare fără anestezie.

— Înseamnă că va trebui să facem rost de doua milioane de dolari, a spus el cu un aer încrezător.

Ceilalți au dat din cap cu gravitate și au lăsat impresia că sunt de acord cu acea cifră. Au revenit la subiectul arzător al zilei, acela privind suma pe care trebuia să o pună

fiecare la dispoziție, ceea ce a dat naștere unei dispute foarte vii. Cei care câștigau foarte mult aveau și cheltuieli pe măsură. Cei care se zbăteau să supraviețuiască se temeau să își ia angajamentul că vor da sume mari. Unul dintre cei prezenți a mărturisit că pierduse ultimele trei procese cu jurați și că, practic, era momentan în stare de faliment. Un altul, mare stea a proceselor de despăgubiri, care avea propriul avion cu reacție, a promis că va pune la dispoziție 150 000 de dolari.

Au încheiat ședința fără să cadă de acord asupra unei sume fixe, lucru care nu a surprins pe nimeni.

CAPITOLUL 21

Termenul pentru depunerea candidaturilor a trecut fără alte focuri de artificii. Judecătorul Calligan, din districtul central, și judecătorul Bateman, din cel nordic, au scăpat de orice opoziție și aveau să stea netulburați încă opt ani. Amândoi erau recunoscuți pentru faptul că manifestaseră puțină înțelegere față de victimele accidentelor, față de consumatorii ce reclamaseră diverse lucruri și față de criminali, astfel că erau deosebit de apreciați de comunitatea de afaceri. La nivel local, doar doi dintre judecătorii curților obișnuite au avut opozanți.

Unul dintre aceștia a fost judecătorul Thomas Alsobrook Harrison IV. Cu o oră înainte de încheierea termenului, Joy Hoover, o avocata din Hattiesburg specializată în probleme imobiliare, a prezentat documentele necesare și a lansat câteva atacuri în declarația ei de presă. Femeia era o activista politică pe plan local, apreciată și bine cunoscută în district. Soțul ei era un medic pediatru renumit care, ca hobby, avea o clinică pentru mame defavorizate, unde serviciile erau gratuite.

Hoover fusese recrutată de Tony Zachary, respectiv Judicial Vision. Ea reprezenta un cadou din partea lui Barry Rinehart pentru Cari Trudeau care, în cadrul câtorva discuții mai libere, își expri-mase resentimentele față de

judecătorul care prezidase în procesul Baker. Respectivul judecător avea de lucru până peste cap și nu era lipsit de posibilitatea să își organizeze propria campanie, lucru ușor de constatat. La cei doar 100 000 de dolari ce fuseseră alocați campaniei absolut legale a doamnei Hoover, judecătorul Harrison avea acum de rezolvat chestiuni mult mai serioase.

*

Rinehart uneltea pe mai multe fronturi. Pentru următorul atac distrugător, a ales o zi liniștită de sfârșit de iunie.

În urmă cu trei luni, la Jackson sosiseră doi homosexuali, Al Meyerchec și Billy Spano. Au închiriat un mic apartament în apropiere de Colegiul Millsaaps, s-au înregistrat pentru a avea drept de vot și au obținut permise de conducere pentru Mississippi. Babacii lor erau din Illinois. Au susținut că lucrau la domiciliu ca ilustratori. Își vedeau de treburile lor și nu se întâlneau cu nimeni.

La 24 iunie, s-au dus împreună la biroul tribunalului districtului Hinds și au solicitat formularele necesare la depunerea cererii pentru obținerea dreptului de a se căsători. Funcționara a luat foc și a încercat să le explice că legea în baza căreia lucra ea nu permitea căsătoriile între persoane de același sex. Lucrurile au devenit încordate, Meyerchec și Spano au rostit cuvinte injurioase, după care au plecat. Au chemat apoi un reporter de la *Clarion-Ledger* și au prezentat versiunea proprie în legătura cu incidentul.

În ziua următoare, împreună cu reporterul și un fotograf, cei doi au revenit la biroul funcționarei și au cerut din nou formulare. După ce au fost refuzați, au început să strige, amenințând că vor da biroul în judecată. A doua zi, cazul era știre de prima pagina, însoțită de o fotografie în care cei doi indivizi se răsteau la nefericita funcționară. Ei și-au luat un avocat cu vederi radicale, i-au plătit 10 000 de dolari și au confirmat că depun reclamație pentru soluționarea litigiului în instanța. Noua acțiune procedurală a ajuns pe

prima pagină a ziarelor, desigur.

Un asemenea eveniment reprezenta un șoc pentru Mississippi. **Știri** referitoare la încercări ale unor homosexuali de a se căsători în mod legal erau obișnuite pentru locuri precum New York, Massachusetts și California, dar nu se pomenise așa ceva în Mississippi. Încotro se îndrepta lumea asta?

Un articol ulterior a dezvăluit faptul că cei doi bărbați abia sosiseră în zonă, nu erau cunoscuți comunității homosexuale și nici nu aveau legături evidente cu vreo firmă, familie sau altă organizație din cadrul statului. Au urmat condamnări foarte hotărâte ale celor din partea cărora era de așteptat așa ceva. Un senator de Mississippi a declarat că astfel de chestiuni erau reglementate de legile statului, adăugând că acestea nu aveau să se schimbe cât el își păstra fotoliul de senator. Meyerchec și Spano nu au fost de față ca să dea vreo declarație după afirmațiile senatorului, în realitate, ei reveniseră la Chicago, unde unul din ei lucra ca designer de interioare, iar celălalt deținea un bar. Ei aveau să-și păstreze domiciliul legal în Mississippi și să se întoarcă doar când mersul procesului va impune acest lucru.

Orașul Jackson a fost apoi zguduit de o nouă crimă, comisă cu o brutalitate **ieșita** din comun. Trei membri ai unei bande, toți înarmați cu puști de asalt, au invadat un apartament dublu ocupat de circa douăzeci de imigranți ilegali de origine mexicană. Se știa că mexicanii respectivi munceau optsprezece ore pe zi, economiseau fiecare bănuț, apoi trimiteau totul acasă, o dată pe lună. Asemenea atacuri armate nu erau neobișnuite pentru Jackson ori alte orașe sudice. În haosul creat de acea pătrundere cu forța, când mexicanii se apucaseră să scoată banii de sub podele și din pereți, țipând cu glasuri isterice în spaniolă, iar atacatorii răcniseră în engleză, unul dintre mexicani scosese de undeva un pistol și trăsese câteva focuri, fără să

nimerească pe cineva. După deschiderea focului, se răspunsese cu foc de armă, astfel că lucrurile căpătaseră o turnură înfiorătoare. După ce schimbul de focuri se încheiase, patru mexicani muriseră, trei fuseseră răniți, iar membrii bandei se retrăseseră la adăpostul nopții. Prada lor se ridicase la vreo 800 de dolari, deși poliția nu avea cum să afle suma exactă.

Barry Rinehart nu avea cum să pretindă că acel eveniment era vreuna dintre creațiile sale, dar s-a bucurat mult să afle de el.

O săptămâna mai târziu, în cadrul unui forum sponsorizat de o asociație care activa pentru respectarea legii, Clete Coley a preluat subiectul cu mult zel și a trântit ca de obicei pe temele preferate, referitoare la violența ce scăpa oricărui control și care era sprijinită de tribunalele liberale din Mississippi, care se opuneau în mod tacit execuțiilor. El a arătat cu degetul spre Sheila Mearthy, care se afla pe podium alături de Ron Fisk, și a acuzat-o fără menajamente pentru lipsa de interes de a se folosi mai des camera morții de la închisoarea Parchman. Publicul era înnebunit după el.

Ron Fisk nu s-a lăsat deloc mai prejos. El s-a dezlănțuit împotriva bandelor, a drogurilor și a celor care încălcau legile și a criticat Curtea Supremă, însă a făcut asta într-un limbaj ceva mai elegant. După aceea, a prezentat un plan în cinci etape menit să soluționeze mai rapid apelurile privitoare la condamnările la moarte, iar personalul său a înmânat propunerile concrete în timp ce el vorbea în fața camerelor. Fusese o demonstrație impresionantă, iar Tony, aflat într-un rând din spate, jubilase văzând acel spectacol.

Până în momentul când judecătoarea Mearthy a apucat să deschidă gura, publicul era gata să arunce cu pietre. Ea le-a explicat cu calm complexitatea apelurilor privind pedepsele cu moartea și a afirmat că judecătorii Curții Supreme își dedicau cea mai mare parte a timpului exclusiv acestor cazuri extrem de dificile. Apoi a evidențiat

necesitatea de a se proceda cu atenție și precauție pentru a se crea certitudinea că se protejau în mod corespunzător drepturile acuzatului. Legea nu cunoaște o povară mai apăsătoare decât aceea de a apăra drepturile legale ale celor pe care societatea a decis că îi vrea executați. Tot ea a reamintit publicului că pe puțin 120 de bărbați și femei condamnați la moarte și trecuți pe lista de așteptare fuseseră ulterior complet exonerati de pedeapsă, printre aceștia numărându-se și doua persoane din Mississippi. Unii dintre acești oameni își petrecuseră douăzeci de ani de viață așteptând să moara. În cei nouă ani cât slujise ca judecător în cadrul Curții Supreme, ea participase la patruzeci și opt de cazuri care avuseseră legătura cu pedeapsa cu moartea. În cadrul acestora, votase de partea majorității de douăzeci și șapte de ori pentru a confirma condamnările inițiale, însă doar după ce se asigurase că respectivii oameni avuseseră parte de procese cinstite. În celelalte cazuri, ea votase pentru anularea condamnărilor și dosarele respective, care fuseseră trimise înapoi pentru rejudecare. Nu regreta deloc felul în care votase. Nu se socotea nici liberală, dar nici conservatoare sau moderată. Era judecătorească la Curtea Supremă, jurase să judece cazurile prezentate în mod cinstit și să respecte legea. Da, personal vorbind, se opunea pedepsei cu moartea, însă nu înlocuise niciodată legile statului cu convingerile proprii.

După ce a terminat de vorbit, s-au auzit câteva aplauze dispartate, însă doar din politețe. Puțini oameni aveau să o voteze, însă femeia știa despre ce vorbește.

Era prima oară când cei trei candidați apăreau alături și tot prima oară când Tony o văzuse pe Mearthy sub presiune.

— Femeia asta nu se va lăsa dată la o parte chiar atât de ușor, l-a anunțat el pe Barry Rinehart. Își cunoaște meseria și nu iese din granițele ei.

— Da, dar e leftera, spusese Barry printre hohote de răs.

Participăm la o campanie și total e legat de bani.

*

Mecarthy nu era chiar lefteră, însă campania ei avusese parte de un debut mizerabil. Nu găsisse un director de campanie și, nici pe cineva care să pună cap la cap zecile de lucruri care se cereau urgent rezolvate, în vreme ce se coordonau zecile de amănunte care aveau să apară ulterior. Oferise acea slujbă la trei persoane. Primele două refuzaseră după ce analizaseră situația vreme de douăzeci și patru de ore. Cea de-a treia spusese da, iar după o săptămâna renunțase definitiv.

Orice campanie este o activitate de scurtă durată, agitată, care se desfășoară sub o presiune extraordinară, știindu-se că ea va avea o viață foarte scurta. Personalul cu program normal lucrează până la urmă nenormat și pe bani puțini. Voluntarii devin de neprețuit, dar nimeni nu poate avea încredere deplină în ei. De aceea, existența unui director de campanie puternic și sigur pe el este crucială.

La șase săptămâni după anunțarea candidaturii lui Fisk, judecătoarea Mecarthy reușise să-și deschidă un birou de campanie în Jackson, în apropiere de apartamentul ei, și un altul în Biloxi, aproape de casă. Ambele erau conduse de prietene vechi, voluntare, care se ocupau de recrutarea de personal și contactarea potențialilor donatori. Făcuseră mormane de anunțuri auto-colante și semne de pus în curte, însă campania nu reușise să găsească o firmă serioasă care să asambleze mesajele publicitare, să transmita trimiterile poștale și, din fericire, spoturile publicitare. Se înființase un website de bază, însă nu se realizase nicio altă activitate pe internet. Sheila primise 320 000 de dolari drept contribuții, totul, mai puțin 30 000 de dolari, provenind de la avocații pledanți. Bobby Neal și consiliul de conducere îi promisesem în scris că membrii MTA vor dona aproximativ un milion de dolari, iar ea nici nu se îndoia de asta. Însă era mai ușor să faci promisiuni decât

să scrii cecuri.

Organizarea a fost îngreunată de faptul că ea avea o slujba dificilă, care, pur și simplu, nu putea fi ignorată. Lista cazurilor ce trebuiau analizate de Curtea Supremă era mult prea lungă, cuprinzând unele care se cereau a fi fost judecate cu câteva luni în urmă. Se instalase deja o stare permanentă de încordare, de teama că nu se va mai recupera timpul pierdut. Apelurile vor veni cu duiumul peste tribunal. Iar viața unor oameni avea să fie în balanță: bărbați și femei trecuți pe lista de așteptare pentru execuție; copii plimbați înapoi și încolo din cauza unor divorțuri încurcate; lucrători cu vătămări oribile ce așteptau o decizie finală care, spre fericirea lor, avea să aducă un sentiment de ușurare. Unii dintre colegii ei se arătau suficient de profesioniști ca să se detașeze de oamenii citați în cazurile pe care le examinau, însă Sheila nu reușise niciodată să procedeze astfel.

Cu toate acestea, era vară, iar programul ei devenise mai puțin solicitant. Începuse să-și ia weekenduri lungi, pe care le petrecea pe drumuri, făcând vizite în districtul unde fusese aleasă. Lucra din plin de luni până joi, după care devenea candidată. Planificase să-și petreacă luna organizându-și campania.

Primul ei adversar, domnul Coley, tăia frunză la câini de luni până vineri, odihnindu-se pentru a face față rigorilor mesei de blackjack. Juca doar noaptea, astfel că avea timp din belșug să-și susțină campania, asta dacă voia. În general, nu voia. Apărea prin câteva târguri de țară și ținea cuvântări pline de culoare în fața unor mulțimi entuziaste. Dacă voluntarii lui din

Jackson aveau chef, mergeau până acolo și instalau expoziția de Fețe ale Morților, iar Cleve ridica mai tare glasul. Fiecare oraș avea cel puțin zece cluburi civice, majoritatea lor fiind permanent în căutarea unui vorbitor. Coley putea aduce puțină vioiciune la un prânz, astfel că

primea o invitație sau două de acest fel în fiecare săptămână. În funcție de depărtarea la care trebuia să conducă și de severitatea mahmurelii, dădea curs și unor astfel de invitații. Spre sfârșitul lunii iulie, campania lui beneficiase de donație în sumă de 27 000 de dolari, mai mult decât suficient pentru acoperirea cheltuielilor legate de automobilul de teren închiriat și de bodyguarzi, solicitați doar în cazul deplasărilor. Cheltuiuse și 6 000 de dolari pe broșuri. Orice politician trebuia să aibă la îndemână ceva de distribuit.

Cel de-al doilea adversar al Sheilei desfășura însă o campanie care mergea ca un motor extrem de bine reglat. Ron Fisk lucra de zor la masa lui luna și marțea, după care pornea la drum cu un program amănunțit, care lăsa nevizitate doar localitățile cele mai neînsemnate. Folosind avionul Lear 5 și un aparat King Air, el și personalul de campanie făceau imediat înconjurul districtului. Pe la jumătatea lunii iulie, exista câte un comitet organizat în fiecare dintre cele douăzeci și șapte de districte, iar Ron ținuse măcar o cuvântare în fiecare dintre ele. Vorbea în cluburile civice, departamentele de pompieri voluntari, la ceaiuri organizate în biblioteci, la barourile din comitate, la cluburile de motocicliști, la festivalurile de muzică bluegrass, la târguri de țară și în biserici, biserici și iar biserici. Cel puțin jumătate din cuvântările lui fuseseră rostite din amvon.

Pe 18 iulie, Josh a jucat în ultimul meci de baseball al sezonului, iar tatăl lui a fost apoi liber să desfășoare o campanie și mai susținută. Antrenorul Fisk nu a scăpat niciun meci, deși echipa s-a cam destrămat după ce el își anunțase candidatura.

Majoritatea părinților erau de părere că nu aveau legătura una cu alta cele două ocupații.

În zonele rurale, mesajul lui Ron era unul și același. Din cauza judecătorilor liberali, valorile noastre sunt atacate din

partea celor ce susțin căsătoriile dintre homosexuali, controlul privind deținerea de arme, avorturile, accesul nestingherit la internet și pornografia. Acei judecători trebuiau înlocuiți. Credea doar în Biblie. Legile făcute de oameni veneau pe locul secund. Însă, ca judecător la Curtea Supremă, el va fi capabil să le reconcilieze pe acestea doua ori de câte ori va fi nevoie. Își începea fiecare cuvântare cu o rugăciune.

În zonele mai puțin rurale, în funcție de public, se îndepărta puțin de la dreapta ultraconservatoare și se ocupa de pedeapsa cu moartea. Ron constata că ascultătorii erau fascinați să li se relateze cu lux de amănunte despre crime comise cu brutalitate de oameni care în urmă cu douăzeci de ani fuseseră condamnați la moarte. A început să facă și asemenea incursiuni în cadrul cuvântărilor lui de rutina.

Dar, indiferent unde s-ar fi aflat, tema judecătorilor răi și liberali rămânea dominantă în cadrul fiecărei cuvântări. După ce afirmase același lucru de peste o sută de ori, Ron ajunsese să creadă și el că Sheila Mearthy era o reprezentantă cumplită a stângii, care provocase multe dintre problemele sociale ale statului.

În privința banilor, avându-l în culise pe Barry Rinehart care trăgea toate sforile, contribuțiile soseau într-un ritm constant, reușind să țină pasul cu cheltuielile. La 30 iunie, primul termen la care trebuiau prezentate rapoarte financiare, campania lui Fisk primise 510 000 de dolari de la douăzeci și două de mii de oameni. Dintre contribuabili, doar treizeci și cinci dăduseră suma maximă de 5 000 de dolari și fiecare dintre aceștia era locuitor al statului Mississippi. Nouăzeci la sută din donatori erau din stat.

Barry știa că avocații pledanți vor verifica donatorii în speranța că se trimiteau bani din afara statului de către marile companii interesate. Acesta fusese un aspect cu bucluc al unei campanii precedente și el voia să evite

aparitia unei asemenea situatii in cursa lui Fisk. Era incredintat ca va capata sume urias de bani din afara statului, dar aceste donatii vor veni la momentul potrivit, spre sfarsitul campaniei, cand legile de raportare ale statului nu le mai considerau discutabile. In contrast, rapoartele lui Mearthy evidentiau faptul ca era finantata de avocatii pledanti, iar Barry stia cum sa manevreze acest aspect intr-un argument in favoarea sa.

Barry detinea si rezultatele ultimului sondaj, unul pe care nu-l va analiza cu candidatul. Incepand din 25 iunie, jumătate din cetatenii cu drept de vot erau la curent ca se desfășura o cursă în vederea alegerilor. Dintre aceștia, 24% îl preferau pe Ron Fisk, 16% pe Sheila Mearthy, iar 10% pe Clete Coley.

Cifrele acestea erau interesante. În mai puțin de doua luni, Barry reușise să bage în cărți un avocat anonim, care nu purtase roba neagră în viața lui, și îl plasase în fața unei adversare care avea o experiență de nouă ani ca judecător.

Și urma să mai facă publicitate la posturile de televiziune.

*

La 1 iulie, Second State Bank a fost achiziționată de New Vista Bank, un lanț regional cu sediul în Dallas. Huffy i-a telefonat lui Wes Payton ca să-i dea vestea și a vorbit în general pe un ton optimist. Biroul din Hattiesburg primise asigurări că, în afară de nume, nu se va schimba nimic. Portofoliul lui de credite fusese analizat de noii proprietari. Ei se interesaseră de soții

Payton și păruseră mulțumiți de promisiunile făcute de Huffy că acel credit avea să fie achitat.

Era cea de-a patra lună succesivă când soții Payton îi trimiteau lui Huffy un cec de 2 000 de dolari.

CAPITOLUL 22

În viața lui dinainte, Nathaniel Lester fusese un scripitor avocat ce apărase persoane acuzate de crime, având o

pricepere de invidiat în a câştiga astfel de procese. La un anumit moment, în urmă cu două decenii, înregistrase o serie de douăsprezece verdicte de nevinovat, practic toate în oraşelele din întregul Mississippi, localităţi unde cei acuzaţi de crime oribile sunt de obicei socotiţi vinovaţi din momentul arestării. Notorietatea lui atrăgea clienţi din domeniul civil, astfel că biroul lui de avocatură din oraşul Mendenhall prosperase binişor.

Nat câştigase verdicte importante şi negociase soluţionări consistente în afara tribunalului. Se specializase în vătămări grave de persoane suferite pe platformele de foraj din largul coastei, unde mergeau să lucreze mulţi localnici, deoarece slujbele acelea erau mai bine plătite. Era membru activ în diferite grupuri de avocaţi pledanţi, dădea sume uriaşe candidaţilor politici, şi-a construit apoi cea mai mare casă din oraş, a avut un întreg şir de neveste şi s-a apucat serios de băut. Băutura, câteva reclamaţii referitoare la încălcarea eticii profesionale şi diverse dispute juridice l-au mai frânat din avântul anterior, iar când, în cele din urmă, s-a văzut încolţit prea tare, a renunţat la licenţa de avocat ca să evite condamnarea la închisoare. A părăsit oraşelul

Mendenhall, şi-a găsit o nouă nevastă, s-a lăsat de băutură şi a reapărut în Jackson, unde a îmbrăţişat budismul, yoga, vege-tarianismul şi un stil de viaţă mai simplu. Una dintre cele mai înţelepte decizii pe care le luase în perioada lui de glorie fusese să pună deoparte nişte bani.

În cursul primei săptămâni din august, a bătut-o la cap pe Sheila până când aceasta a acceptat să ia un scurt prânz cu el. Toţi avocaţii din stat ştiau câte ceva despre trecutul lui pestriţ, astfel că, lucru lesne de înţeles, avea şi ea unele rezerve. Cât au mâncat tofu şi varză de Bruxelles, el s-a oferit să-i organizeze campania, fără nicio plată. A promis să-şi dedice energia considerabilă doar acestui scop în

următoarele trei luni. Sheila era destul de temătoare. Nat avea părul lung și cărunt, ajungându-i până pe umeri. Avea cercei cu diamante la ambele urechi și, chiar dacă erau foarte mici, se vedeau clar. Etala și un tatuaj pe brațul stâng, iar ea nici nu a îndrăznit să se gândească la locurile unde putea avea și altele. Purta blugi și sandale și o mulțime de brățări sclipitoare la încheieturile mâinilor.

Însă Nat nu ajunsese un avocat pledant de succes pentru că fusese șters și lipsit de darul convingerii. În niciun caz asta. Cunoștea districtul, orașele și tribunalele, precum și oamenii care le conduceau. Manifesta o ură neîmpăcata față de marile companii și de influența pe care și-o câștigau prin cumpărarea a diverși oameni, se plictisea și voia să participe la un mic război.

Ea a cedat și l-a invitat să se alătore oamenilor ei de campanie, în timp ce pleca de la restaurant, și-a pus întrebarea dacă era întregă la minte acceptând acea oferta, dar a avut și intuiția că Nathaniel Lester putea aduce sclipirea de care campania ei avea atâta nevoie. Sondajul de opinie comandat de ea arăta că se afla cu cinci procente în urma lui Fisk, ceea ce o făcuse să resimtă o disperare tot mai pronunțată.

S-au întâlnit din nou în acea seara la sediul ei de campanie din Jackson și, după o discuție de patru ore, Nat a preluat frâiele. Printr-un amestec de umor, farmec și critici, a pus pe jărativ personalul ei resemnat, făcându-i pe oameni să devină extrem de activi și entuziaști. Ca să dovedească ce-i poate pielea, a telefonat la trei avocați pledanți din Jackson și, după câteva amabilități, i-a întrebat de-a dreptul de ce dracu' nu trimiseseră bani pentru campania lui Mearthy. Folosind telefonul pe modul de lucru teleconferință, i-a făcut de rușine, i-a lingușit, s-a răstit la ei și nu a închis până când nu a primit promisiuni din partea fiecăruia că vor trimite contribuții importante din partea lor personal, a familiilor, a clienților și a prietenilor.

„Să nu trimiteți cecurile prin poștă”, le-a spus el, fiindcă avea de gând să meargă la ei acasă până a doua zi la amiază, ca să ia personal banii. Cei trei s-au angajat să doneze în total 70 000 de dolari. Din acel moment, Nat a preluat controlul asupra companiei.

În ziua următoare, a ridicat personal cecurile și s-a apucat să telefoneze fiecărui avocat pledant din stat. A luat legătura cu grupuri de lucru și cu lideri negri. A concediat un membru al echipei și a angajat alți doi. Până la sfârșitul săptămânii, Sheila a primit un plan întocmit de Nat privind programul ei zilnic. Ea s-a cam codit să-l accepte, dar a cedat fără prea multa împotrivire. Nat lucra deja șaisprezece ore pe zi și aștepta același lucru din partea candidatei și a celorlalți.

*

În Hattiesburg, Wes a trecut pe la domiciliul judecătorului Harrison pentru un prânz discret. Cum avea alte treizeci de cazuri Bowmore în registrul de procese, ar fi fost lipsit de înțelepciune să se întâlnească în public. Deși nu avea de gând să discute despre treburile curente, era de dorit o atmosfera cât mai relaxată și intimă. Tom Harrison lansase invitația pentru Wes și Mary Grace, oricând își vor găsi timp. Însă Mary Grace era plecată din oraș, astfel că transmisese regrete că nu putea veni.

Subiectul discuției a fost politica. Tribunalele de Circuit districtuale cuprindeau Hattiesburg și districtul Forrest plus trei districte rurale: Cary, Lamar și Perry. Aproape 80% din cetățenii cu drept de vot se găseau în Hattiesburg, căminul lui, dar și în acela al adversarei sale, Joy Hoover. Urma ca ea să se bucure de succes în anumite zone din oraș, însă judecătorul Harrison era încredințat că va avea rezultate mai bune decât ea. Nici districtele mai mărunte nu-l îngrijorau. De fapt, părea să nu manifeste nicio teamă că va pierde. Hoover părea să beneficieze de o bună finanțare, probabil cu bani din afara statului, dar judecătorul Harrison

își cunoștea districtul și îi plăcea politica făcuta acolo.

Districtul Cary avea cea mai redusă populație dintre toate cele patru și continua să înregistreze o scădere a numărului de locuitori, asta în mare măsură din cauza companiei Krane Chemical și a trecutului său legat de poluarea chimică. Au evitat acest subiect, preferând să discute despre diferiți politicieni, din și din jurul orașelului Bowmore. Wes l-a asigurat că soții Payton, precum și clienții lor, prietenii, pastorul Denny Ott și rudele lui Mary Grace vor face tot posibilul pentru realegerea judecătorului Harrison.

Conversația a alunecat către alte curse de alegeri, în primul rând cea a Sheilei Mearthy. Ea trecuse prin Hattiesburg în urma cu două săptămâni și petrecuse o jumătate de oră la firma Payton, unde reușise cu stângăcie să evite a aduce vorba despre litigiul Bowmore cât a încercat să le obțină promisiunea de vot. Soții Payton au recunoscut că nu aveau bani să contribuie la campanie, dar au promis să lucreze din răspuțeri pentru realegerea ei. În ziua următoare, la birou sosise un camion cu afișe și alte materiale publicitare de campanie.

Judecătorul Harrison a deplâns profund politizarea Curții Supreme.

— Este nefiresc, a zis el, să vezi cum sunt siliți să se gudure pentru a obține câteva voturi. Tu, ca avocat care reprezinți un client într-un caz ce urmează a fi judecat, nu trebuie să ai nici cea mai mică legătură cu un judecător de la Curtea Supremă. Numai că, din cauza sistemului, te trezești în birou cu cineva care dorește bani și sprijin. De ce? Pentru că anumite persoane, care au diverse interese mari, dar și o grămadă de bani, decid peste noapte că ar dori să aibă în buzunar și fotoliul ei de la Curtea Supremă. Și atunci cheltuiesc bani ca să cumpere un asemenea fotoliu. Ea reacționează adunând bani de la oamenii dispuși să o sprijine. Sistemul e putred, Wes.

— Și cum se poate îndrepta?

— Fie se elimină treaba asta cu bani privați și se finanțează cursele electorale cu fonduri publice, fie se trece la ideea numirilor. Unsprezece state, altele decât al nostru, au găsit soluția cum să facă funcțional sistemul de numire. Nu sunt convins că tribunalele lor sunt mult deasupra celor din statul nostru în ce privește talentul în domeniu legal, dar măcar acei oameni nu mai sunt controlați de marile interese.

— Îl cunoașteți pe Fisk? I-a întrebat Wes.

— A apărut în tribunalul meu de câteva ori. Un băiat curățel, dar cât se poate de nepriceput. Arată bine în costum și se pricepe la chestiile de rutină ce țin de partea apărării în procese legate de asigurări. Își deschide dosarele, înaintează moțiunile convenite, încheie înțelegeri, închide dosarele, nu se mânjește niciodată. N-a audiat niciodată vreun caz, n-a mediat vreunul și nici nu a avut vreo pledoarie serioasă, după cum n-a manifestat niciodată vreun interes de a judeca. Gândește-te numai, Wes! Orice orașel are nevoie ca avocații să slujească ocazional ca judecători orașenești ori ca asistenți de magistrați sau ca referenți la tribunalele ce judecă procese legate de accidente rutiere. Noi toți ne-am simțit obligați să ne oferim serviciile când eram mai tineri. Dar tipul ăsta niciodată. Fiecare district, oricât de mic, are nevoie de avocați care să se lovească de lucrurile care se petrec în tribunalele pentru minori și în tribunalele unde se judecă probleme legate de droguri și altele asemenea, iar aceia dintre noi care au aspirat să devină judecători am lucrat acolo pe baza de voluntariat. Cum să spun, fiecare trebuie să înceapă de undeva. Dar omul asta, nu. Bag mâna în foc că nici nu a pus piciorul vreodată în tribunalul orașenesc din Brookhaven sau în tribunalul pentru delincvenți minori din districtul Lincoln. Dar s-a trezit într-o bună zi și a constatat că a făcut o pasiune pentru justiție și, ce mama naibii, vrea

să înceapă de la vârf, nu oricum. Asta este o insultă la adresa celor ca noi, care trudesc în cadrul sistemului și îl fac să funcționeze.

— Eu am îndoieli serioase că înscrierea în cursă a fost ideea lui.

— Bineînțeles, a fost recrutat. Asta face ca lucrurile să fie și mai nerușinate. Țștia se uită în jur, aleg un nepriceput care zâmbește frumos și are un trecut care să nu poată fi atacat și îl aruncă pe piață după ce îl ambalează frumos. Asta e politica. Dar ea nu trebuie să contarnineze și juridicul.

— Acum doi ani, în cazul lui Meelwayne, i-am învins.

— Așadar, ești optimist?

— Nu, domnule judecător, sunt înspăimântat. N-am mai dormit ca lumea de când Fisk și-a anunțat candidatura și n-o să dorm bine decât după ce va fi înfrânt. Suntem faliți și îndatorați, așa că nu putem trimite un cec, dar fiecare angajat al firmei noastre a convenit să petreacă o oră pe zi mergând din ușă în ușă, distribuind broșuri, punând afișe și dând telefoane. Am trimis deja scrisori către clienți. Ne sprijinim pe prietenii noștri. I-am organizat pe cei din Bowmore. Facem tot ce ne stă în puteri, pentru că, dacă pierdem cazul Baker, nu-mai avem niciun viitor.

— Unde este apelul?

— Toate pledoariile sunt introduse. Totul e cât se poate de clar și ordonat, așteptăm să ni se spună de la Curtea Suprema când și dacă se doresc pledoarii vorbite. Pesemne că asta se va întâmpla anul viitor.

— Nu e nicio șansă de hotărâre înainte de alegeri?

— Absolut niciuna. Este cel mai important caz de pe lista Curții Supreme și fiecare avocat simte că așa stau lucrurile. După cum știi, Curtea lucrează în propriul ei ritm. Nimeni nu o poate sili să grăbească lucrurile.

Au băut ice coffee cât au făcut o plimbare prin grădina de legume a judecătorului. Temperatura ajunsese la 38°C, iar

Wes era pe picior de plecare. În cele din urmă, și-au strâns mâinile pe veranda din față. În timp ce se îndepărta cu mașina, Wes a început să-și facă griji mai mari în ceea ce-l privea pe el. Pe judecătorul Harrison îl îngrijora mai mult cursa Sheilei Mecarthy decât a sa.

*

Audierea avea ca obiect o moțiune pentru respingerea acțiunii, înaintată de districtul Hinds. Cancelarul Phil Shingleton era judecătorul în acel tribunal mic, mereu aglomerat și operativ și care avea pereții lambrisați cu stejar, pe care erau etalate obligatoriile portrete ale unor judecători de mult intrați în uitare. Nu exista boxa pentru jurați, pentru că într-un tribunal ca acela nu se desfășurase niciodată un proces cu juri. Rareori se întâmpla ca sala să se umple, însă la acea audiere nu mai rămăsese niciun loc liber.

Meyerchec și Spano, reveniți de la Chicago, stăteau cu avocatul lor radical la o masă. La cealaltă masă se aflau două tinere, care erau reprezentantele comitatului în instanță. Cancelarul Shingleton a cerut să se facă liniște, a salutat publicul, a remarcat interesul manifestat de reporteri și s-a uitat la dosar. Doi ilustratori de tribunal le făceau portretele lui Meyerchec și Spano. Toată lumea aștepta înfrigurată cât Shingleton a răsfoit documentele prezentate, ca și cum nu le-ar fi văzut până în acea clipă. De fapt, el le citise de nenumărate ori și redactase deja decizia.

— Eram doar curios, a spus el fără să ridice privirea din documente. De ce ați prezentat acest caz în Curtea de Echitate?

Avocatul cu vederi radicale s-a ridicat și a răspuns:

— Este o chestiune de echitate, onorata Curte. Și știm că aici ne putem aștepta la o judecată cinstită.

Vorbele lui se doriseră o glumă, însă nu și-au nimerit ținta.

Acel caz se prezentase Curții de Echitate pentru că se dorea respingerea lui cât de curând posibil. O audiere la Curtea de Circuit ar fi durat mai mult timp. Iar un proces federal ar fi căpătat aspecte nedorite.

— Vă rog să începeți, a spus Shingleton.

Avocatul radical s-a pornit curând să emită proteste la adresa districtului și a statului, apoi a societății în general. Frazele lui veneau în rafale scurte și rezezi, mult prea sonore pentru sala mica și mult prea stridente pentru a fi ascultate mai mult de zece minute. Însă el nu se mai oprea. Legile statului erau înapoiate și nedrepte, făcând discriminări la adresa clienților lui, pentru că ei nu se puteau căsători. De ce nu puteau doi homosexuali adulți care țin unul la celălalt și doresc să respecte toate răspunderile, obligațiile, îndatoririle și angajamentele prevăzute de statutul matrimonial să se bucure de aceleași privilegii și drepturi ca oricare alți doi heterosexuali? Avocatul a reușit să lanseze aceasta întrebare în cel puțin opt forme diferite.

Motivul, a explicat una dintre tinerele doamne ce reprezentau comitatul, era ca legile statului nu permit acest lucru. Simplu și foarte clar. Constituția statului acordă legislativului dreptul de a da legi referitoare la căsătorie, la divorț și așa mai departe și nimeni altcineva nu are această autoritate. Dacă și când legislativul va aproba căsătoriile între persoanele de același sex, domnul Meyerchec și domnul Spano vor putea să dea curs dorinței lor.

— Este de așteptat ca legislativul să facă acest lucru în viitorul apropiat? a întrebat Shingleton, fără ca pe fața lui să apară vreo expresie interpretabilă.

— Nu, a venit imediat răspunsul, numai bun ca să provoace câteva hohote slabe de râs în public.

Avocatul radical a ripostat cu înverșunare, aducând în favoarea sa argumentul că legislativul, îndeosebi legislativul „nostru”, dădea în fiecare an legi care erau

infirmate de curțile de judecată. Acesta este rolul corpului judecătoresc! După ce și-a făcut cunoscut punctul de vedere cu o tărie deosebită, a găsit și câteva modalități de a-și prezenta ideea sub alte forme.

După o oră, Shingleton a simțit că se săturase de tot circula acela. Fără să facă nicio pauză, aruncând doar o privire la notițele sale, a rostit o hotărâre care era succintă. Treaba lui era să respecte legile statului, iar dacă acele legi interziceau căsătoria între doi bărbați sau două femei sau între doi bărbați și o femeie ori vreo altă combinație care să difere de aceea dintre un bărbat și o femeie, atunci el, în calitate de cancelar, nu avea altă soluție decât să respingă respectivul caz.

În fața tribunalului, avându-i pe Meyerchec de-o parte și pe Spano de cealaltă, avocatul radical a continuat să țină o conferință de presă cu glas scârțâitor. Era nemulțumit. Și clienții săi erau la fel de nemulțumiți, deși unii dintre cei prezenți au observat că amândoi arătau plictisiți cât cuprinde de toată tărășenia.

Ei doreau să solicite imediat apel la Curtea Supremă din Mississippi. Într-acolo se îndreptau și aceasta le era ținta. Și, având în spate firma Troy-Hogan care achita cheltuielile din Boca Raton, exact în acea direcție au și pornit.

CAPITOLUL 23

În primele patru luni, cursa dintre Sheila Mearthy și Ron Fisk se desfășurase într-o atmosferă de politețe exemplară. Clete Coley își împrôșcase porția de noroi, însă, din cauza modului general în care se înfățișa, la care se adăuga personalitatea lui nestăpânită, alegătorilor le era greu să vadă în el un adevărat judecător la Curtea Supremă. Deși încă primea în jur de 10% în sondajele efectuate de Rinehart, făcea campanie din ce în ce mai puțin. Sondajele lui Nat Lester îl situau în jurul cifrei de 5%, dar ele nu erau la fel de amănunțite ca acelea ale lui Rinehart.

După Ziua Muncii, când mai erau două luni până la

alegeri și, într-un fel, se intrase în linie dreaptă, campania lui Fisk a căpatat prima turnură urâtă către imund. Odată intrate pe un asemenea făgaș, lucrurile nu aveau și nu puteau reveni la normalitate.

Tactica era una pe care Barry Rinehart o dusesse la perfecțiune în alte curse. S-au expediat trimiteri poștale în masă către toți votanții înregistrați, ca venind din partea unei organizații ce se numea Lawsuit Victims for Truth¹. Textul purta titlul-între-bare: „De ce o finanțează avocații pledanți pe Sheila Mearthy?”

Victimele Proceselor în favoarea Adevărului

Diatriba ce se întindea pe patru pagini nici nu încerca să dea un răspuns la respectiva întrebare. În schimb, ea îi făcea praf pe avocații pledanți.

În primul rând, s-a folosit de medicul de familie, susținând că avocații și procesele frivole intentate de ei se fac vinovați pentru multe dintre problemele din sistemul de sănătate. Doctorii, apăsați de spaima de a nu ajunge victime ale proceselor, se văd siliți să apeleze la tot felul de teste și diagnostice costisitoare, care ridică nejustificat costul îngrijirii sănătății. Doctorii trebuie să plătească prime exorbitante pentru asigurarea de malpraxis, ca să se protejeze de procese pentru cauze inventate. În unele state, medicii au fost izgoniți, lăsându-și pacienții fără îngrijire. Un doctor (nu se preciza din care stat) era citat cu următoarele cuvinte: „Nu mi-am putut permite plata primelor și mă săturasem să pierd ore în șir cu depozitii și procese. De aceea, am renunțat. Și acum îmi fac griji pentru foștii mei pacienți”. Un spital din Virginia de Vest fusese forțat să-și închidă porțile după un verdict scandalos și distrugător îndreptat împotriva sa. De vină era un avocat pledant excesiv de lacom.

Se făcea apoi referire la costurile pentru contribuabili. Potrivit unui studiu, litigiile foarte frecvente costă 1 800 de dolari de fiecare familie anual. Aceste cheltuieli sunt

rezultatul direct al primelor tot mai mari pentru asigurările de automobile și case, plus prețuri mai mari pentru mii de produse de uz casnic, ai căror producători sunt dați aproape constant în judecata. Medicația, atât cea pe baza rețetelor, cât și cea la liber, constituie un exemplu elocvent. Medicamentele ar fi cu 15% mai ieftine dacă avocații pledanți nu i-ar hărțui pe producători cu procese comune de despăgubiri.

Scrisoarea își șoca apoi cititorul cu o listă cuprinzând câteva dintre cele mai dezmățate verdictes date în țară, o listă foarte des citată și demnă de încredere, care întotdeauna stârnea furia și revolta. Trei milioane de dolari despăgubiri plătite de un lanț de restaurante fast-food pentru o ceașca de cafea fierbinte care se vărsase pe cineva; 110 milioane de dolari împotriva unui producător de automobile pentru vopsire defectuoasă; 15 milioane împotriva proprietarului unui bazin de înot care fusese înconjurat cu gard și închis cu lacăt. Lista revoltătoare continua tot astfel. Lumea a luat-o razna și acest lucru se datorează avocaților cu o gândire aberantă.

Dupa trei pagini pe un ton incendiar, scrisoarea se încheia cu o declarație șoc. În urmă cu cinci ani, Mississippi fusese etichetat de un grup pro-afaceri drept „hazna judiciara”. Doar patru state se „bucurau” de un asemenea calificativ, iar întregul proces ar fi trecut cu vederea dacă nu ar fi existat Consiliul Comerțului. Acesta prinsese știrea din zbor și o făcuse să apară prin intermediul anunțurilor publicitare în toate publicațiile. Acum subiectul era demn de a fi scos de la naftalină. Potrivit membrilor Lawsuit Victims for Truth, avocații pledanți au folosit sistemul juridic din Mississippi în mod atât de abuziv, încât acum statul a devenit terenul cel mai fertil pentru tot soiul de procese majore. Unu dintre reclamanți trăiesc în alte state. Mulți dintre avocați trăiesc altundeva. Transferă acțiunile juridice de la o instanța de judecata la alta până găsesc un district

potrivit, cu un judecător de treabă, și înregistrează procesele acolo. Drept urmare, avem verdicte pentru sume uriașe. Statul acesta și-a câștigat o reputație îndoielnică și, din această cauză, multe companii ocolesc Mississippi. Zeci de uzine și-au încetat activitatea și au plecat. Mii de slujbe dispar în acest fel.

Și totul din cauza avocaților pledanți, care, desigur, o adoră pe Sheila Mearthy, și a înțelegerii pe care ea o arată față de reclamanți. De aceea, ei vor cheltui oricât pentru ca ea să-și păstreze fotoliul de judecător.

Trimiterea poștală se încheia cu un apel la maturitate. Nici măcar nu menționa numele lui Ron Fisk.

După aceea, un e-mail comun a plecat spre șaizeci și cinci de mii de adrese din district. În câteva ore, fusese primit de avocații pledanți și transmis către toți cei opt sute de membri ai MTA.

*

Pe Nat Lester, acel material publicitar l-a stârnit. Ca manager de campanie, prefera un sprijin cu o bază cât mai extinsă, din partea multor grupuri, însă realitatea era că singurii donatori importanți în favoarea lui Mearthy rămăseseră avocații pledanți. Voia ca aceștia să se înfurie, să scuie foc, să facă spume la gură, să fie gata de o încăierare cu pumnii în cea mai bună tradiție americană. Deocamdată, aceștia contribuiseră cu aproape 600 000 de dolari. Nat avea nevoie de o sumă de două ori mai mare și nu o putea obține decât dacă se apuca să arunce petarde.

A trimis câte un e-mail către fiecare avocat pledant și a explicat necesitatea urgentă de a răspunde cât mai curând posibil la propaganda lansată de adversari. La publicitatea negativă, atât sub formă scrisă, cât și la televiziune, trebuia să se dea răspuns imediat. Trimiterile poștale directe sunt scumpe, dar eficiente. A apreciat cheltuielile ocazionate de trimiterea acelei scrisori de Lawsuit Victims for Truth la 300 000 de dolari (cost real: 320 000 de dolari). Cum plănuia să

apeleze la trimiteri poștale repetate, a cerut o infuzie imediată de 500 000 de dolari și a insistat ca prin e-mailuri de răspuns să se ia angajamente de susținere. Adresa lui codificată de e-mail va publica o listă cu contribuțiile totale din partea avocaților, iar până la atingerea scopului propus, adică 500 000 de dolari, campania va rămâne practic fără forță. Tactica lui nu era departe de extorcare și în adâncul sufletului el tot avocat pledant rămăsese, astfel că îi era prea binecunoscuta acea tagma. Mesajul electronic i-a făcut pe avocați să le crească tensiunea până la niveluri letale. Lor oricum le placea lupta, astfel că angajamentele lor au început să sosească.

În timp ce îi mobiliza pe avocați în acest fel, s-a întâlnit cu Sheila și a încercat să o liniștească. Până atunci, nu mai fusese atacată într-o asemenea manieră. Era tulburată, dar și furioasă. Mănușa fusese aruncată, iar domnului Nathaniel Lester îi plăceau încăierările. În mai puțin de două ore, a conceput și a redactat răspunsul, s-a întâlnit cu reprezentantul tipografiei și a comandat cele necesare. La douăzeci și patru de ore după ce pledoaria celor de la Lawsuit Victims for Truth fusese transmisă prin e-mail, 330 de avocați pledanți trimiseseră 515 000 de dolari.

Nat s-a adresat și Asociației Avocaților Pledanți din America, unii dintre membrii acesteia câștigând adevărate averi în Mississippi. A transmis prin e-mail explozivul text folosit de Lawsuit Victims for Truth către paisprezece mii dintre membrii organizației.

*

Trei zile mai târziu, Sheila Mearthy a contracarat. Refuzând să se ascundă în spatele unui grup ridicol, organizat doar ca să trimită materiale propagandistice, ea (Nat) a decis să transmita corespondență din propria ei campanie. Aceasta se prezenta sub forma unei scrisori, cu o fotografie a ei, bine realizată, aplicată pe frontispiciu. Le mulțumea votanților pentru sprijin și își prezenta pe scurt

experiența și pregătirea în domeniul dreptului. Sustinea că nu avea decât respect față de adversari, dar niciunul dintre ei nu purtase vreodată roba neagră. Și, în modul cel mai sincer, niciunul nu manifestase vreodată interes față de latura judiciară.

După aceea, aducea în atenție întrebarea: „De ce îl finanțează marile companii pe Ron Fisk?” Pentru că, explica ea în amănunt, marile companii se ocupă în prezent de cumpărarea fotoliilor de judecători din toate curțile din țară. Acestea iau la ținta judecători ca ea, juriști cu suflet care se zbat pentru binele comun și doresc să respecte drepturile celor care muncesc, ale consumatorilor, ale victimelor prejudiciate din culpa altora, ale săracilor și al celor puși sub acuzare. Cea mai mare răspundere a legii este de a-i proteja pe cei mai neajutorați membri ai societății. De obicei, bogații sunt în stare să-și poarte singuri de grija.

Marile companii, prin nenumăratele lor grupuri și asociații de sprijin, coordonează cu succes o mare conspirație, menită să schimbe în mod drastic sistemul de judecata actual. De ce? Ca să-și protejeze propriile interese. Cum? Blocând ușile tribunalelor; limitând răspunderea companiilor care pun pe piață produse cu deficiențe, a doctorilor culpabili, a caselor de bătrâni cu practici abuzive, a companiilor de asigurări arogante. Trista listă continua.

A încheiat cu un paragraf populist, cerându-le alegătorilor să nu se lase prostiți de un marketing mincinos. Campania tipică desfășurată de mediul marilor afaceri în astfel de curse devine foarte urâtă. Metoda preferată de marile companii este cea a împrășcării cu noroi. Curând aveau să înceapă atacuri prin publicitate, iar ele nu vor înceta nicio clipă. Marile afaceri vor cheltui milioane ca s-o înfrângă, însă ea avea încredere în discernământul alegătorilor.

Barry Rinehart a fost impresionat de răspuns. A fost chiar încântat văzând că avocații pledanți se mobilizează atât de repede și cheltuiesc atât de mulți bani. El ținea ca aceștia

să ardă bani. El anticipase că tabăra lui Mearthy va reuși să strângă cel mult două milioane de dolari, 90% din acești bani provenind de la avocați.

Fisk, băiatul lui, putea strânge cu ușurință o sumă de două ori mai mare.

Următorul lui mesaj, trimis tot prin poștă, a fost un atac mișelesc ce avea să domine în curând restul campaniei. Așteptat o săptămână, timp suficient ca lucrurile să se mai așeze după primul schimb de lovituri.

Scrisoarea venea de data aceasta chiar din partea lui Ron Fisk, cu antetul lui de campanie, cu o fotografie în partea de sus, unde apărea frumoasa familie Fisk în componența completă. Titlul amenințător anunța: „Curtea Supremă din Mississippi urmează să ia o hotărâre în privința unei căsătorii între homosexuali”.

După un salut cald, Ron nu mai pierdea vremea și se arunca direct asupra subiectului propus. Cazul Meyerchec și Spano contra comitatul Hinds se referea la doi homosexuali care voiau să se căsătorească, iar în această speță urma să se dea pronunțarea în anul următor, la Curtea Supremă. Ron Fisk — creștin, soț, tată, avocat — se opunea cu o tărie de nezdruccinat căsătoriei între persoane de același sex și va duce acea hotărâre de nestrămutat la Curtea Supremă. El a condamnat astfel de uniri ca anormale, păcătoase, împotriva învățăturilor clare ale Bibliei și aducând rău societății din multe puncte de vedere.

Pe la jumătatea scrisorii, el a vârât în ciorbă bine-cunoscuta voce a reverendului David Wilfong, un fanfaron național cu gură bogată, care avea o audiență la radio de invidiat. Wilfong deplângea aceste eforturi de a perverti legile noastre și de a ceda

Sheila Mearthy a citit scrisoarea împreună cu Nat, și niciunul dintre ei nu și-a dat seama care putea fi următorul pas. Numele ei nu era menționat, dar nici nu mai era nevoie. Fisk nu-l putea acuza pe Clete Coley de liberalism.

— Asta e lovitura mortală, a spus Nat cu exasperare în glas. A confiscat subiectul și pentru a i-l smulge ori a-l împărți cu el, ar trebui să-i ataci pe homosexuali chiar mai rău decât o face el.

— Eu nu fac asta.

— Știu că nu.

— Mi se pare total deplasat ca un membru al Curții ori unul care aspiră la o asemenea poziție să precizeze din capul locului cum va decide într-un caz ce urmează a fi judecat. Oribil!

— Și ăsta-i doar începutul, draga mea.

1 Nume dat unei zone foarte întinse din sud-estul SUA, cuprinzând numeroase state, unde credința protestant-evanghelică este predominantă, (n.tr.)

Încă o dată dorințelor celor puțini, dar cu purtări imorale. El denunța judecătorii liberali care lăsau propriile convingeri să le influențeze deciziile în instanță. Apoi lansa o chemare către populația de treabă și cu teamă de Dumnezeu din Mississippi, „inima și sufletul Centurii Biblice¹”, recomandând ca oameni precum Ron Fisk să fie iubiți și, în acest fel, să se protejeze legile sacre ale statului.

Tema legată de judecătorii liberali era dezvoltată până la încheierea scrisorii. Fisk își lua rămas-bun promițând încă o dată că va sluji drept glas al conservatorismului și al bunului-simț popular.

Stăteau în debaraua aglomerată pe care Nat o numea biroul său. Ușa era închisă și nu-i auzea nimeni. Vreo zece voluntari lucrau de zor în camera alăturată. Telefonele sunau încontinuu.

— Nu cred că vom răspunde acestei provocări, a spus Nat.

— De ce nu?

— Ce poți spune? Că Ron Fisk este meschin? Că Ron Fisk afirmă lucruri pe care ar trebui să le țină sub tăcere? O să apari certăreață, lucru care merge în cazul unui candidat

bărbat, dar nu când ești femeie.

— Dar nu e cinstit.

— Singurul răspuns este o respingere a sprijinului tău pentru căsătoriile între persoane de același sex. Va trebui să iei o atitudine, lucru pe care...

— Lucru pe care **nu-l** voi face. Nu mă pronunț în favoarea unor asemenea casatorii, dar este nevoie de un anumit tip de legiferare a stării civile. E o dezbatere ridicola totuși, pentru că legislativul se ocupă de întocmirea legilor. Nu tribunalele.

Nat era la a patra căsătorie. Iar Sheila își căuta soțul numărul doi.

— Pe de altă parte, a spus ea, cum ar putea homosexualii să pângărească sfințenia căsătoriei mai rău decât o fac heterosexualii?

— Promite-mi ca nu faci afirmația asta în public. Te rog.

— Știi bine că n-o să fac așa ceva.

El și-a frecat palmele, apoi și-a trecut degetele prin părul lung și cărunț. Nehotărârea nu făcea parte dintre punctele lui slabe.

— Trebuie să iau o hotărâre, acum și aici, a zis el. Nu putem pierde vremea. Cea mai inteligentă cale de publicitate e prin poștă.

— Care sunt costurile?

— Mai putem reduce cheltuielile. Să spunem... două sute de mii.

— Ne putem permite?

— Azi, așa spune că nu. Să mai analizăm chestiunea peste vreo zece zile.

— De acord, dar nu putem măcar să scriem un e-mail pe care să-l transmitem.

— L-am și scris.

Răspunsul era un mesaj de două paragrafe trimis în acea zi către patruzeci și opt de mii de adrese de e-mail. Judecătoarea Mearthy îi transmitea un avertisment sever

lui Ron Fisk pentru anunțarea dinainte a votului său într-un caz care nici măcar nu ajunsese în faza audierilor. Dacă ar fi fost membru al Curții Supreme, ar fi primit critici foarte aspre. Demnitatea cerea ca judecătorii să păstreze confidențiale asemenea chestiuni și să se abțină de la comentarii de orice fel referitoare la cazurile în curs de judecare. În cazul menționat de el, nu se înaintaseră nici măcar pledoariile pentru apel. Și nici argumentațiile nu se prezentaseră. Deocamdată, Curții nu i se prezentase nimic legat de acel caz. Fără să cunoască faptele sau legea, cum de-și permitea domnul Fisk, sau oricare altă persoană, să precizeze de pe acum care va fi decizia?

Cu tristețe, ea oferea încă un exemplu referitor la jalnica lipsă de experiență a domnului Fisk în probleme juridice.

*

Pierderile înregistrate de Clete Coley la Lucky Jack se acumulasă și, într-o seară, târziu, i-a mărturisit acest lucru lui Marlin, într-un salon de la Under-the-Hill. Marlin trecea pe acolo ca să vadă ce mai făcea candidatul lui, ce părea să fi uitat de cursa în care se înscrișese.

— Mi-a venit o idee, a spus Marlin, devenind tot mai direct în privința scopului real al vizitei din acea seara. Pe Coasta Golfului sunt paisprezece cazinouri frumoase, ca în Las Vegas...

— Le-am văzut.

— Bravo. Îl cunosc pe tipul care deține Pirate's Cove. O să te găzduiască trei nopți pe săptămână în luna următoare, un apartament la ultimul etaj, cu priveliște grozavă la ocean. Mâncarea, din partea casei. Poți juca toată noaptea, dar în cursul zilei e nevoie să faci și puțină campanie. Oamenii de acolo trebuie să-ți audă mesajul. Ce naiba, de acolo vin cele mai multe voturi! Cred că reușesc să-ți aduc și spectatori. Tu dai înainte cu politichia. Te pricepi să învârti vorbele, iar oamenilor le place treaba asta.

Clete agreea vizibil acea propunere.

— Trei nopți pe săptămână ziceai?

— Mai multe, dacă vrei neapărat. Cred că te-ai săturat de locul ăsta.

— Doar când pierd.

— Hai, Clete. Uite, băieții care pun banul ar vrea să te vadă mai activ. Oamenii sunt conștienți că nu ai șanse mari, dar apreciază la modul serios mesajul tău.

Clete a recunoscut că ideea era grozavă. A mai comandat rom și s-a gândit la frumoasele și noile cazinouri de pe Coastă.

CAPITOLUL 24

Mary Grace și Wes au coborât din lift la etajul douăzeci și șase al celei mai înalte clădiri din Mississippi, ajungând în sala de recepție a celei mai mari firme de avocatura din stat. Au remarcat imediat tapetai de calitate, mobilierul elegant, florile, lucruri care aveau și erau cândva importante și pentru ei.

Femeia bine îmbrăcată de la recepție s-a arătat suficient de politicoasă. Un asociat purtând costum bleumarin, care arăta ca o uniformă, și pantofi negri i-a condus într-o sală de ședințe, unde o secretara i-a întrebat dacă doreau ceva de băut. Nu, nu voiau. Ferestrele mari ofereau o vedere de ansamblu asupra orașului Jackson. Domul Capitoliului domina priveliștea. Spre stânga se vedea clădirea Gartin, iar undeva înăuntru, pe biroul cuiva, se afla dosarul Jeannette Baker contra Krane Chemical.

Ușa s-a deschis și în sală a intrat Alan York, care le-a zâmbit călduros și le-a strâns mâinile. Era sărit bine de cincizeci de ani, scund, masiv și puțin cam neîngrijit — cu cămașa boțită, pantofii uzați —, lucru neobișnuit pentru un partener la o firmă atât de prestigioasă. Același asociat a revenit, aducând două dosare mari, ce puteau fi lărgite. După salutari și câteva banalități, și-au ocupat locurile în jurul mesei.

Acțiunea pe care soții Payton o intentaseră în numele familiei tăietorului de lemne decedat trecuse cu viteză prin etapele preliminare de strângere a probelor. Nu se stabilise încă data procesului, care putea să fie stabilită chiar și peste un an. Vinovăția era evidentă — șoferul camionului care provocase accidentul depășise viteza legală cu cel puțin douăzeci și cinci de kilometri pe oră. Fuseseră găsiți doi martori oculari care depuseseră mărturii amănunțite și incriminatoare în legătură cu viteza și agresivitatea șoferului de camion. În depoziția lui, șoferul recunoscuse că în trecut încălcase de multe ori regulile de circulație, înainte să lucreze pe camion, muncise ca instalator, dar fusese concediat pentru că fumase marijuana în timpul programului. Wes descoperise cel puțin două amenzi pentru conducere sub influența băuturilor alcoolice, iar șoferul credea că mai exista una, dar nu-și amintea cu precizie.

Pe scurt, cazul nu avea cum să ajungă în instanța ca să fie soluționat de jurați. Urma să se realizeze o înțelegere în afara tribunalului, iar după patru luni de strângere de probe, domnul Alan York era gata să înceapă negocierile. Potrivit părerii lui, clientul său, Littun Casualty, abia aștepta să se închidă cazul.

Wes a început prin a-i descrie familia, o văduva în vârstă de treizeci și trei de ani și mamă, absolventă de liceu, dar fără pregătire deosebită care să-i permită ocuparea unei slujbe care impune instruire, și trei copii, cel mai mare dintre ei fiind în vârstă de doisprezece ani. Inutil de spus că pierderea era cumplită din toate punctele de vedere.

În timp ce discutau, York lua note și se uita mereu la Mary Grace. Vorbiseră la telefon, dar nu se văzuseră față în față. De caz se ocupa Wes, dar York știa că ea nu se afla acolo doar pentru că arăta bine. Unul dintre prietenii lui apropiați era Frank Sully, avocatul din Hattiesburg angajat de Krane Chemical pentru a spori numărul celor de la masa

apărării. Sully fusese dat la o parte de Jared Kurtin și necazul provocat de acest lucru încă nu-i trecuse. Îi povestise lui York multe aspecte despre cazul Baker și, după părerea lui, echipa alcătuită de soții Payton funcționa cel mai bine când Mary Grace se adresa juraților. Era foarte dură în cadrul interogatoriilor, foarte iute la minte și cuvinte, însă forța ei se baza pe legătura pe care o stabilea cu oamenii. Pledoaria ei finală fusese sclipitoare, plină de forță și, evident, foarte convingătoare.

York apăruse companii de asigurare vreme de treizeci și unu de ani. Câștigase mai multe cazuri decât pierduse, însă existaseră câteva momente teribile când jurații nu văzuseră cazul așa cum îl susținuse el și îl privaseră de verdicte memorabile. Ei, asta făcea parte din meserie! Însă niciodată nu avusese vreun verdict în care să i se acorde despăgubiri de aproape 41 de milioane. Acum asta devenise o legendă în cercurile juridice din oraș. Dacă la asta se adăuga drama soților Payton, care riscaseră totul, pierzându-și casa, biroul, automobilele și împrumutându-se masiv ca să poată acoperi cheltuielile unui proces care ținuse patru luni, legenda căpăta proporții. Soarta lor era bine cunoscută și discutată pe larg la tatrurile baroului, la turneele de golf și la cocktailuri. Dacă verdictul era confirmat de Curtea Supremă, era de așteptat ca ei să se aleagă cu onorarii uriașe. Însă, în cazul unei anulări a hotărârii judecătorești, supraviețuirea lor era grav pusă la îndoială.

În timp ce Wes continua să vorbească, lui York i-a fost imposibil să nu-l admire.

După o analiză succintă a răspunderii, Wes a făcut rezumatul pagubelor, a adăugat ceva pentru neglijența companiei de transport și a zis:

— Cred că se poate realiza o înțelegere curată în afara tribunalului pentru două milioane.

— Sunt convins că asta vreți, a spus York, reușind să

adopte poziția obișnuită a avocatului apărării când mimează o reacție de șoc și descumpănire.

Și-a arcuit sprâncenele, chipurile, nevenindu-i să creadă. Clătinând încet din cap de uimire. Prinzându-și fața între palme, strângându-și obrajii și încruntându-se. Zâmbetul de mai înainte fusese cu desăvârșire uitat.

Wes și Mary Grace au reușit să mimeze sentimentul de apatie, deși stăteau cu inimile înghețate.

— Ca să căpătați două milioane, a spus York examinându-și notițele, trebuie să introduceți un element de daune punitive și, sincer **sa** fiu, clientul meu nu este dispus să plătească o asemenea sumă.

— Da, am înțeles, a spus Mary Grace cu răceală în glas. Clientul tău e dispus să plătească suma pe care o va stabili juriul.

O asemenea amenințare dură făcea parte din tacâm. York auzise asta de o mie de ori, însă ea suna mult mai amenințător acum, când venea din partea unei femei care, în cursul ultimului proces, reușise să obțină o despăgubire uriașă.

— Procesul va avea loc peste cel puțin douăsprezece luni, a spus York și s-a uitat spre asociatul lui ca să obțină o confirmare, ca și cum cineva ar fi fost în stare să anticipeze termenul procesului atât de departe în viitor. Asociatul a confirmat îndatoritor ceea ce șeful lui deja spusese.

Cu alte cuvinte, „dacă acest caz ajunge în instanță, vor trece luni bune până să primiți vreun cent. Nu este pentru nimeni un secret că firmulița voastră se îneacă în datorii și că aveți nevoie de o înțelegere sănătoasă în afara tribunalului, și încă repede”.

— Clientul vostru nu poate aștepta atât de mult, a spus York.

— Alan, noi ți-am comunicat o cifră, i-a răspuns Wes. Ai o contraoferta?

Cu un plescăit, York a închis brusc dosarul, a arborat un

zâmbet fals și a zis:

— Ascultă, situația arată foarte clar. Littun Casualty se pricepe foarte bine să-și limiteze pierderile, iar în cazul de față pierde. Eu am fost împuternicit să închei înțelegerea la un milion de dolari. Niciun cent în plus. Am milionul, iar clientul mi-a spus să nu vin cu alte cereri. Un milion deci. Acceptați suma sau lăsați-o balta.

Avocatul care intermedia înțelegerea obținea jumătate din cei 30% ce reprezentau contractul de contingență. Iar 15% însemnau 150 000 de dolari, un vis.

S-au uitat unul la altul, amândoi încruntați, dar gata să sară peste masă și să-l sărute pe Alan York. Wes a clătinat din cap, iar Mary Grace a scris ceva în agenda ei.

— Trebuie să ne consultăm cu clientul, a spus Wes.

— Bineînțeles.

York a ieșit exploziv din încăperea, urmat de asistentul lui.

— Ei, bine, a spus Wes încet de tot, temându-se că în sala de ședințe puteau fi microfoane.

— Fac eforturi disperate să nu dau în lacrimi, a spus ea.

— Abține-te! Și nu râde. Să-l mai strângem puțin cu ușa. După ce York a revenit, Wes a spus cu un aer grav:

— Am discutat cu doamna Noian. Nu acceptă mai puțin de un milion două sute.

York a oftat, umerii i s-au pleoștit, iar fața i s-a întristat.

— Nu am banii ăștia, Wes, a spus el. Am fost cât se poate de sincer cu tine.

— Poți oricând să ceri mai mult. În situația în care clientul tău e dispus să dea un milion, poate să pună încă 200 000. În instanță, se poate câștiga o sumă de două ori mai mare.

— Cei de la Littun sunt strânși la pungă, Wes.

— Dă un telefon, ce te costă? Fă o încercare! Ai ceva de pierdut?

York a ieșit din nou, iar după zece minute a dat buzna în sala de ședințe cu o expresie de fericire pe față.

— S-a făcut! Felicitări!

*

Șocul provocat de înțelegere i-a făcut să amuțească. Negocierile se târăneau de obicei săptămâni întregi sau chiar luni, în cursul cărora ambele părți se dondăneau, jucau teatru și făceau tot soiul de eschive. Speraseră să plece de la biroul lui York având o idee generală despre suma pe care o puteau obține ca despăgubire în afara tribunalului. În loc de acestea, plecaseră amețiți, astfel că, un sfert de ceas au rătăcit pe străzile din centrul orașului Jackson, aproape fără să-și vorbească. S-au oprit câteva momente în față la Capitol Grill, un restaurant cunoscut mai degrabă pentru clientela care îl frecventa decât pentru mâncarea oferită. Celor care făceau lobby le plăcea să fie văzuți acolo, alegându-se cu mese copioase din partea unor politicieni importanți. Guvernatorii ținuseră mereu la acel local.

De ce să nu se răsfete și să mănânce alături de oamenii cu greutate?

Cu toate acestea, s-au strecurat într-un mic local ce oferea delicatese, situat la două numere mai încolo, și au comandat ice tea. În cele din urmă, Wes a luat taurul de coame:

— Chiar am câștigat 180 000 de dolari?

— Ihâm, a spus ea în timp ce sorbea ceaiul printr-un pai.

— Așa mi s-a părut și mie.

— Dar o treime se duce pe impozite.

— Faci tot ce poți ca sa-mi strici bucuria, nu?

— Nu, doar dau dovadă de simț practic.

Folosind un șervețel de hârtie, ea a scris suma: 180 000.

— Îi și cheltuim? a întrebat Wes.

— Nu. Îi împărțim. Șaizeci de mii pe impozit?

— Cincizeci.

— Venitul, pe stat și federal. Reținerile pentru angajați, asigurările sociale, impozitul pentru șomaj, nu știu ce mai intră aici, dar e vorba de cel puțin o treime.

— Cincizeci și cinci, a spus el, dar ea a scris totuși 60 000. — Prime?

— Ce-ar fi să luăm o mașină nouă? a întrebat el.

— Mută-ți gândul. Prime pentru toți angajații. Nu au beneficiat de nicio creștere de salariu de trei ani.

— Câte cinci mii de fiecare.

Mary Grace a notat 25 000 de dolari, după care a zis:

— Banca.

— O mașină.

— Banca? Văd că jumătate din onorariu s-a și dus.

— Două sute de dolari.

— Să fim serioși, Wes. N-o să putem trăi liniștiți decât după ce scăpăm de datoriile către banca.

— Am încercat să uit de împrumutul acela.

— Bine, dar cât?

— Nu știu. Sunt convins că și pentru asta ai stabilit o cifră.

— Cincizeci de mii pentru Huffy și zece mii pentru Sheila Mearthy. După toate astea, rămânem cu treizeci și cinci de mii.

Ceea ce, în acel moment, li se părea o mică avere. Au privit fix la șervețel, fiecare din ei rearanjând cifrele și prioritățile, însă niciunul dispus să sugereze o modificare. Mary Grace și-a semnat numele sub socoteală, după care Wes a procedat la fel. Ea a vârât apoi șervețelul în poșetă.

— Pot să mă aleg măcar cu un costum nou după târgul ăsta? a întrebat el. Depinde de ceea ce se găsește la reduceri. Cred că ar trebui să le telefonam celor de la birou.

— Sunt convins că așteaptă lângă telefon.

Trei ore mai târziu, soții Payton au intrat în birou și petrecerea a început. Au încuiat ușa de acces, au decuplat telefoanele, iar șampania a început să curgă. Sherman și Rusty, asistenții juridici, au propus toasturi destul de dezlănate, pe care le-au ticluit în pripă. Tabby și Vicky, recepționerele, s-au amestecat după două pahare. Până și

Olivia, contabilă în vârstă, și-a lepădat pantofii cu toc și a început să râdă din te miri ce.

Banii erau cheltuiți, recheltuiți, risipiți, până când fiecare dintre ei s-a simțit bogat.

*

După ce șampania s-a terminat, au închis biroul, iar toată lumea a plecat acasă. Soții Payton, cu obrajii îmbujorați de alcool, s-au dus la apartamentul lor, s-au schimbat în haine mai simple, după care au plecat să-i ia de la școală pe Mack și Liza. Își procuraseră o noapte de distracție, dar copiii erau prea mici ca să înțeleagă ce era aceea o înțelegere în afara tribunalului. De aceea, subiectul nici nu avea să fie deschis.

Mack și Liza o așteptau pe Ramona, astfel că imediat ce și-au văzut părinții în șirul celor care-și așteptau copiii, ziua ce li se păruse foarte lungă s-a înseninat. Wes le-a explicat că se saturaseră de munca și hotărâseră să se joace. Prima escală au făcut-o la Baskin-Robbins ca să mănânce înghețata. Apoi s-au dus la un mall, unde un magazin de încălțăminte le-a atras atenția. Fiecare membru al familiei și-a ales câte o pereche, cu o reducere de 50%, iar Mack, fiind mai îndrăzneț, s-a ales cu o pereche de ghete de luptă ca ale pușcașilor marini. În mijlocul centrului comercial, se afla un cinematograful cu patru ecrane. Au prins spectacolul de la ora 6.00 seara al filmului *Harry Potter*. Au luat cina la o pizzerie de familie cu loc de joacă în interior, într-un vacarm extraordinar. În cele din urmă, pe la ora zece au ajuns acasă, unde Ramona se uita la televizor și se bucura de liniște. Copiii i-au oferit o parte din porțiile lor de pizza, după care i-au povestit amândoi în același timp filmul. Au promis că-și vor termina temele a doua zi dimineață. Mary Grace a cedat, astfel că întreaga familie s-a așezat pe canapea și a urmărit un reality-show de supraviețuire. Ora de culcare a fost amânată până la unsprezece.

După ce copiii s-au culcat și în apartament s-a făcut

liniște, Wes și Mary Grace s-au întins pe canapea, stând fiecare cu capul la picioarele celuilalt, lăsându-și gândurile să rătăcească în voie. În ultimii patru ani, când situația lor financiară se înrăutățise, înregistrând o pierdere după alta și umilințe peste umilințe, teama devenise tovarășul lor constant. Teama că-și vor pierde casa, biroul, apoi automobilele. Teama că nu vor reuși să le asigure copiilor un viitor. Teama de vreo urgență medicală care să fi depășit valoarea asigurării lor. Teama că vor pierde cazul Baker, care le aparținea. Teama de faliment, dacă banca ar fi insistat prea mult să își recupereze creditul.

După obținerea verdictului, teama devenise mai curând o sâcâială decât o amenințare constantă. Ea rămăsese prezenta, însă reușiseră să capete treptat control asupra ei. De șase luni încoace, achitaseră băncii câte 2 000 de dolari pe lună, bani câștigați cu greu, care rămâneau după achitarea celorlalte cheltuieli și facturi. Abia puteau să achite dobânda, iar asta le amintea cât de mare era datoria pe care o contractaseră. Însă totul avea un caracter simbolic. Se chinuiau să iasă dintre ruine și puteau deja zări o rază de lumină.

Acum, pentru prima oară după ani de zile, își găsiseră scăparea, o plasă de siguranță, ceva care să le atenueze căderea dacă s-ar fi prăbușit și mai mult. Trebuiau să înșface fiecare partea lui din înțelegerea de astăzi și să o ascundă, iar când vor fi din nou cuprinși de spaima, se vor simți liniștiți la gândul comorii ascunse.

*

A doua zi dimineața, la ora zece, Wes a trecut pe la banca și l-a găsit pe Huffy la biroul lui. S-au asigurat de discreția lui, după care i-au spus în șoaptă vestea cea bună. Huffy aproape că l-a îmbrățișat. Domnul Prickhead stătea ca ariciul de la noua la cinci după-amiaza, cerând să se întreprindă ceva.

— Banii trebuie să fie vărsați peste vreo două săptămâni,

I-a anunțat Wes cu mândrie în glas. Îi încasez imediat ce apar.

— Cincizeci de mii, Wes? a repetat Huffy, ca și cum asta i-ar fi salvat slujba.

— Ai înțeles bine.

De acolo, Wes s-a dus la birou. Tabby i-a întins un mesaj telefonic din partea lui Alan York. Pesemne o chestiune de rutină, poate niște amănunte care trebuiau clar precizate.

Însă din glasul lui York dispăruse căldura obișnuită.

— Wes, a apărut o problemă, a spus el, ca și cum și-ar fi căutat cuvintele.

— Care-i treaba? a întrebat Wes. Deja simțea un nod în stomac.

— Nu știu, Wes. Sunt de-a dreptul derutat, dar și iritat. Nu mi s-a mai întâmplat așa ceva, dar, cum să-ți spun, Littun Casualty s-a răsucit în privința înțelegerii. Totul s-a dat peste cap. S-au răzgândit complet. Niște nemernici. Am răcnit la ei toată dimineața. Iar ei au răcnit la mine. Firma asta a reprezentat compania vreme de optsprezece ani și niciodată nu a apărut o asemenea problemă. Însă, de vreo oră încoace, își caută o altă firmă. Am renunțat la client. Ți-am dat cuvântul meu, iar acum clientul m-a lăsat cu ochii în soare. Îmi pare rău, Wes. Nici nu am idee ce ți-aș mai putea spune.

Wes s-a ciupit de rădăcina nasului și a făcut un efort să nu scoată un geamăt. După un start fals, a zis:

— Păi, Alan, asta vine ca un șoc.

— Bineînțeles că e un șoc, dar, cu toată sinceritatea, asta nu afectează cu nimic acțiunea în justiție. Mă bucur însă că nu s-a întâmplat asta cu o zi înainte de proces sau într-un moment la fel de nefericit. Asta înseamnă că acolo sunt niște băieți foarte duri.

— La proces n-o să mai fie la fel.

— Ai dreptate, Wes. Sper să-i faci praf pe indivizii ăștia cu un nou verdict răsunător.

— Așa se va întâmpla.
— Wes, îmi pare rău.
— Alan, tu nu ai nicio vină. O să supraviețuim cu toții și ne vedem la proces.
— Așa să fie!
— Mai vorbim.
— Sigur. Ascultă, Wes, ai telefonul mobil în apropiere?
— Bineînțeles.
— Uite care mi-e numărul. Închide și sună-mă.
După ce amândoi au părăsit linia telefonică fixă, York a zis:

— N-ai auzit toate astea de la mine, ai înțeles?
— Da, sigur.
— Avocatul principal pentru Littun Casualty e un tip pe nume Ed Larrimore. Vreme de douăzeci de ani a fost partener al unei firme de avocatură din New York denumite Bradley & Backstrom. Și fratele lui e partener la firma asta. Bradley & Backstrom se ocupă de problemele cele mai importante ale companiei, iar unul dintre clienții ei este KDN, o firmă de explorări petroliere la care cel mai mare acționar este Cari Trudeau. Asta este legătura. Nu am discutat niciodată cu Ed Larrimore, nici nu aveam motive, însă avocatul supervisor cu care am de-a face mi-a șoptit că s-a luat o hotărâre chiar la vârf pentru a se îngheța această înțelegere.

— Să înțeleg că ar fi vorba de o mica răzbunare?
— Cam așa îmi miroase. Nu e vorba de ceva ilegal ori împotriva eticii. Compania de asigurări hotărăște să nu accepte o înțelegere în afara instanței și vrea proces. Se întâmplă mereu. Nu ai ce face, decât să le dai o lecție în instanță. Cei de la Littun Casualty au active de douăzeci de miliarde, așa că nu-și fac griji nici în cazul că vor avea juriul alcătuit din oameni din districtul Pike, Mississippi. Eu cred că vor trăgăna lucrurile până când vei intenta acțiunea, după care vor încerca să accepte o înțelegere.

— Nu prea mi-e clar ce aş putea spune, Alan.

— Wes, îmi pare rău că s-a întâmplat așa. Acum nu știu precis ce s-a petrecut, iar tu nu ai vorbit cu mine despre asta.

— Am înțeles.

Wes a rămas cu privirea ațintita îndelung spre perete, după care a găsit forța necesară să se ridice și, părăsindu-și biroul, a plecat să-și caute soția.

CAPITOLUL 25

Cu o precizie de ceasornic, miercuri dimineață la ora șase, Ron Fisk a sărutat-o de rămas-bun pe Doreen la ușa din față, apoi i-a întins lui Monte geanta cu schimburi și diplomatul. Guy aștepta în mașina de teren. Ambii asistenți i-au făcut semn cu mâna lui Doreen, apoi au demarat în viteză. Era ultima miercuri din septembrie, săptămâna douăzeci și unu a campaniei lui și cea de-a douăzeci și una zi de miercuri în care el își săruta soția de rămas-bun la ora șase dimineața. Tony Zachary nu ar fi putut găsi un candidat mai disciplinat.

Pe bancheta din spate, Monte i-a înmânat lui Ron programul zilei. Era pregătit în cursul nopții, de către unul dintre adjuncții din Jackson ai lui Tony, și i-l trimitea prin e-mail la ora cinci în fiecare dimineață. Pagina 1 cuprindea desfășurătorul. Pagina 2 era o prezentare în rezumat a celor trei grupuri cărora urma să li se adreseze, împreună cu numele persoanelor importante care aveau să participe.

Pagina 3 cuprindea o actualizare a informațiilor privind campaniile adversarilor. Deși era alcătuită mai mult din zvonuri, reprezenta partea preferată de Ron. Clete Coley fusese văzut ultima oară vorbind în fața unui grup de adjuncți de șerif din comitatul Hancock, după care se retrăsese la mesele de blackjack de la Pirate's Cove. Astăzi, Mearthy era ocupată cu serviciul, astfel că nu apărea niciun eveniment legat de campania ei.

Pagina 4 se referea la situația financiară. Contribuțiile de

până atunci însumau 1,7 milioane, 75% din ele provenind din interiorul statului. Cheltuielile se ridicau la 1,8 milioane. Deficitul nu crea îngrijorare. Tony Zachary știa că grosul banilor va veni în octombrie. Mecarthy promise 1,4 milioane, practic totul de la avocații pledanți. Cheltuiuse jumătate din ei. Ideea predominantă în tabăra Fisk era că avocații fuseseră deja curățați de toți banii disponibili.

Au ajuns la aeroport. Avionul King Air a decolat la 6.30, iar în acel moment, Ron vorbea la telefon cu Tony, aflat în Jackson. Era prima lor convorbire din acea zi. Totul mergea conform programului. Fisk ajunsese să creadă că toate campaniile erau la fel de lipsite de efort. Era mereu prompt, proaspăt, pregătit, odihnit, bine finanțat și gata să atace următorul eveniment. Avea prea puține legături cu cele douăzeci de persoane aflate sub comanda strictă a lui Tony, oamenii care puneau la punct toate amănunțele.

*

În versiunea judecătorei Mecarthy, programul din acea zi cuprindea un pahar cu suc de fructe băut cu Nat Lester la sediul de campanie din Jackson. Se înființa acolo la 8.30 în fiecare dimineața și era destul de punctuală. Până la acea oră, Nat avea deja două ceasuri de muncă și de îndemnuri strigate către asistenții lui.

Nu se interesau de activitățile celor doi adversari. Alocau puțin timp analizei sondajelor. Informațiile pe care le aveau arătau că ea era cam pe aceeași poziție cu Fisk, iar acest lucru îi îngrijora destul de tare. Au trecut în revistă ultimele planuri pentru colectare de fonduri și au discutat despre posibili donatori.

— S-ar putea să am încă o problemă, a spus ea în acea dimineață.

— Doar una?

— Mai ții minte cazul Frankie Hightower?

— Acum, pe moment, nu.

— Un polițist călare a fost împușcat în districtul Grenada

acum cinci ani. Oprise o mașină pentm depășirea vitezei legale. În ea se aflau trei bărbați de culoare și un adolescent pe care îl chema Frankie Hightower, tot negru. Unul dintre ei a deschis focul cu o pușcă de asalt, iar polițistul a fost străpuns de opt gloanțe. Apoi l-au lăsat în mijlocul Autostrăzii 51.

— Dă-mi voie să ghicesc! Curtea a ajuns la o decizie.

— E pe punctul s-o dea. Șase dintre colegii mei sunt pregătiți să confirme condamnarea.

— Lasă-mă să ghicesc. Tu ai dori s-o infirmi.

— O voi infirma. Puștiul nu a avut un avocat ca lumea. Apărătorul lui a fost un neisprăvit fără nicio experiență și, din câte se pare, lipsit și de minte. Procesul a fost o gluma proasta. Cele trei huidume au pledat în așa fel încât să scape și au arătat cu degetul spre Hightower, care avea șaisprezece ani și stătuse în spate, pe banchetă, și nu avusese arma. Da, sigur că voi contesta verdictul.

Nat s-a ridicat și a început să măsoare încăperea în lung și-n lat. Contestarea modului de judecată reprezenta o pierdere de vreme. Contestarea politicii care dusesse la acel verdict impunea pricepere.

— Coley o să fie încântat la culme.

— Nu-mi pasă mie de Coley. E un clown.

— Clovnii vor primi voturile.

— El nu contează.

— Fisk va primi asta ca pe un dar dumnezeiesc. Drept încă o dovada că în campania asta este inspirat de divinitate. O mană cerească. Parcă-i văd materialele publicitare.

— Eu o să contest verdictul, Nat. Treaba e clară.

— Nu e chiar atât de clară. Unii alegători ar putea înțelege ce faci și poate îți vor admira curajul. Probabil trei, patru. Restul vor vedea ce le va arăta Fisk în materialul publicitar: fața zâmbitoare a acelu polițist tânăr și atrăgător alături de mutra lui Frankie și cum l-o mai fi

chemând.

— Hightower.

— Mulțumesc. Materialul va face referire de cel puțin zece ori la judecătorii liberali și probabil că-ți va pune și fotografia acolo. Ai putea să te retragi chiar acum din cursă.

Cuvintele lui s-au stins, dar amărăciunea lor a rămas. Au ramas tâcuți multă vreme. Sheila a rupt tăcerea spunând:

— Asta n-ar fi o idee rea. Să renunț. M-am trezit citind pledoariile și mi-am pus întrebarea: „Ce vor gândi alegătorii dacă dau o hotărâre într-un sens sau în altul?” Nat, nu mai sunt judecător, am ajuns politician.

— Sheila ești un judecător grozav. Unul dintre cei trei care ne-au mai rămas.

— Acum totul se judecă în mod politic.

— Să nu renunți. Ți-ai scris argumentația?

— Lucrez la ea.

— Ascultă, Sheila, alegerile sunt peste cinci săptămâni. Cât de încet poți redacta argumentația aceea? Ce naiba, Curtea Supremă e renumită pentru târăgănarea lucrurilor. Sunt convins că poți amâna chestia asta până după alegeri. Ce înseamnă cinci săptămâni? Nimic. Crima s-a comis acum cinci ani, a zis el, continuând să umble nervos și fluturând din brațe.

— Avem un desfășurător.

— Prostii. 11 poți modifica.

— Pentru politică?

— Exact, Sheila. Și te rog să mă scutești de atitudinea asta. Noi ne spetim pentru tine, iar tu te porți de parcă ai fi prea bună ca să faci o porcărie. Ne-am băgat într-o treaba mizeră, înțelegi?

— Nu mai țipa atât.

El a coborât glasul cu câteva octave, dar a continuat să se plimbe iritat. Trei pași până la un perete și trei până la celălalt.

— Opoziția ta nu va schimba nimic. Curtea te va învinge

din nou cu 6 la 3, poate chiar cu 7 la 2, dacă nu chiar cu 8 la 1. Cifrele nici nu contează. Condamnarea s-a confirmat, iar Frankie și mai cum zici tu că-l cheamă va sta exact unde e acum și unde se va găsi și peste zece ani. Nu fi ridicolă, Sheila.

Ea și-a terminat sucul de fructe și nu i-a răspuns.

— Nu-mi place zâmbetul tău afectat, a spus Nat, îndreptându-și spre ea un deget lung și sfrijit. Ascultă! Dacă exprimi vreo opinie contrară până la alegeri, te las în baltă cu campania.

— Nu mă amenința.

— Nu te ameninț. Îți promit. Știi cel puțin zece modalități să blochezi cazul acela încă cinci săptămâm. Ce naiba, la o adică, îl poți îngropa și șase luni.

Ea s-a ridicat și a zis:

— Mă duc la treaba.

— Nu glumesc! a strigat el. O să plec! Ea a deschis ușa și a spus:

— Mai bine găsește niște bani.

*

Trei zile mai târziu, s-a declanșat avalanșa măiestrit coordonată. Doar o mână de oameni știau ce avea **sa** urmeze.

Nici Ron Fisk nu pricepea dimensiunile pe care le căpătase propaganda în ce-l privea. Își jucase rolul în fața camerelor de

1 Cea mai înaltă distincție care se poate obține în programul de cercetași al organizației Boy Scouts of America (n.tr.)

luat vederi, apăruse în diferite posturi și costumații, respectase scenariile ce i se sugerau, își implicase familia și o serie de prieteni în ele. Era conștient de buget și de costurile pe care le presupunea prezentarea lui, precum și de cota de piață a diferitelor posturi de televiziune din sudul statului Mississippi. Și, într-o campanie normală, l-ar fi

îngrijorat problemele de finanțare ale unui marketing atât de costisitor.

Însă mașina care purta numele lui avea multe componente despre care nu avea nici cea mai vagă idee.

Primele materiale publicitare au fost cele blânde — mici vi-niete sugerând căldură pentru a permite intrarea acestui tânăr de treabă în casele voastre. Ron în postură de cercetas, cu glasul grav și cu accent al unui actor care joacă rolul de instructor de cercetași în fundal. „Unul dintre cei mai buni cercetași pe care i-am avut vreodată. A ajuns Eagle1 în mai puțin de trei ani.” Ron în robă, la absolvirea liceului, un elev emerit. Ron, Doreen și copiii și vocea lui spunând: „Familiiile sunt cele mai mari valori ale noastre”. După treizeci de secunde, spotul publicitar se încheie cu sloganul, rostit de o voce gravă, cereasca: „Ron Fisk, un judecător care ne respectă valorile”.

Un al doilea material, o serie de fotografii alb-negru, începea cu Ron pe treptele bisericii lui, într-un costum elegant de culoare închisă, stând de vorbă cu pastorul, care spune: „Ron Fisk a fost hirotonisit ca diacon în aceasta biserică în urmă cu doisprezece ani”. Ron, fără haină, predând la Școala de Duminică. Ron ținând Biblia în brațe, explicându-le ceva unor adolescenți adunați la umbra unui copac. „Mulțumim lui Dumnezeu pentru oameni ca Ron Fisk.” Ron și Doreen salutând lumea la ușa bisericii. Și același rămas-bun: „Ron Fisk, un judecător care ne respectă valorile”.

Nu exista nici cel mai neînsemnat conflict, nimic despre campanie, nici urmă de denigrare a adversarilor, niciun indiciu despre sălbăticia ce va urma. Doar un salut fermecător, din partea unui diacon tânăr și integru.

Materialele publicitare au invadat sudul și zona centrală a statului Mississippi, deoarece Tony Zachary plătea prețurile mari cerute de cei din Jackson.

*

30 septembrie a fost o dată crucială în calendarul lui Barry Rinehart. Niciuna dintre contribuțiile făcute în octombrie nu avea să fie raportată până pe 10 noiembrie, adică la șase zile după alegeri. Marea de bani din afara statului pe care el avea s-o dezlănțuie va trece neobservată, fiind descoperită prea târziu. Perdantii vor țipa, dar la asta se va limita total.

Pe 30 septembrie, Rinehart și trupa lui au intensificat campania. Au început cu lista lor preferată: grupurile de reformatori în domeniul despăgubirilor, organizațiile religioase de extremă dreaptă, susținătorii mediului de afaceri, Comitetele de Acțiune Politică din domeniul afacerilor și sute de organizații conservatoare, de la American Rifle Association până la obscura Zero Future Tax¹, un mic grup care acționa pentru abolirea Fiscului. 1 40 de grupuri din toate cele cincizeci de state. Rinehart a trimis către fiecare un raport amănunțit și o solicitare de donație imediată pentru campania lui Fisk în valoare de 2 500 de dolari, suma maximă permisă pe fiecare organizație. Scopul lui era de a strânge 500 000 de dolari de la acestea.

Taxa Zero în Viitor

Pentru persoane particulare — 5 000 de dolari donația maximă —, Rinehart avea o listă de o mie de directori de corporații și directori generali ai unor industrii care aveau de suferit cel mai mult din cauza litigiilor inițiate de avocații pledanți. Printre acestea, un loc de frunte îl ocupau companiile de asigurări, iar de la legăturile lui din acel domeniu avea să primească un milion de dolari. Cari Trudeau îi pusese la dispoziție numele a două sute de directori de companii controlate de Trudeau Group, deși nimeni de la Krane Chemical nu va trimite vreun cec. În cazul în care campania Fisk ar fi primit bani de la Krane, era posibilă apariția unui articol de primă pagină. Fisk s-ar fi văzut silit să se recuze, un dezastru la care Rinehart nici nu

voia să se gândească.

Aștepta un milion de dolari de la băieții lui Cari, cu toate că aceștia nu vor intra direct în campanie. Pentru a le păstra numele ferite de reporterii băgăreți și ca să se asigure că nimeni nu va avea habar de amestecul domnului Trudeau, Rinehart va dirija banii în conturile bancare pentru Victimele Justiției Caută Adevărul și Uniunea Posesorilor de Arme.

Lista secundă cuprindea o mie de nume de donatori cunoscuți pentru sprijinul acordat candidaților care se pronunțau în favoarea mediului de afaceri, deși nu la nivelul de 5 000 de dolari fiecare. Se aștepta la încă o jumătate de milion.

Scopul propus era strângerea a trei milioane și nu-și făcea nicio grijă în privința obținerii acelei sume.

CAPITOLUL 26

În agitația momentului, Huffy comisese o greșeala gravă. Anticiparea unei plăți semnificative și totodată presiunea exercitată constant de domnul Prickhead îl făcuse să nu mai cugete prea profund.

La scurtă vreme după ce Wes a trecut și i-a promis 50 000 de dolari, Huffy a intrat țăntoș în biroul șefului și l-a informat că datoria soților Payton urma să se reducă. Doua zile mai târziu, când a primit vestea cea proastă, s-a temut să mai spună cuiva.

După ce a suferit de insomnie aproape o săptămână, s-a văzut silit să dea din nou piept cu diavolul. A apărut în fața biroului masiv, și-a înghițit nodul din gât și a spus:

— Am vești proaste, domnule.

— Unde-s banii? a întrebat domnul Kirkhead.

— Nu mai vin. Înțelegerea în afara instanței a căzut. Sărind peste cuvintele injurioase, domnul Prickhead a spus:

— Cerem restituirea împrumutului. Faci imediat formele.

—Poftim?

— N-ai auzit ce-am spus?

— Nu putem face asta. Ne plătesc câte două mii pe lună.
— Grozav. Asta nu acoperă nici măcar dobânda. Reclamă creditul! Imediat.

— De ce?

— Din diferite motive, Huffy. În primul rând, plata întârzie de cel puțin un an. În al doilea, nu beneficiază de o garanție pe măsură. În calitate de bancher, cred că înțelegi aceste mici probleme.

— Dar oamenii se străduiesc să achite.

— Reclama creditul! Fă-o imediat, altfel, vei fi mutat disciplinar sau concediat.

— E scandalos.

— Nu-mi pasă ce crezi. Apoi s-a mai liniștit puțin și a spus: Huffy, nu eu am hotărât asta. Avem patroni noi și mi s-a ordonat să reclam creditul.

— Dar de ce?

Kirkhead a ridicat receptorul și i l-a oferit:

— Vrei să-i telefonezi tu celui din Dallas și să-l întrebi de ce?

— Asta îi va aduce în stare de faliment.

— Sunt faliți de multă vreme. Acum pot s-o declare în mod oficial.

— Ce ticălos...

— Cu mine vorbești, fiule?

Huffy s-a holbat urât la chelia grasului său șef și a zis:

— Nu chiar. Mai mult cu ticălosul din Dallas.

— Dar asta rămâne între noi, ai înțeles?

Huffy s-a întors în biroul lui, a trântit ușa și s-a uitat vreo oră pe pereți. Prickhead avea să treacă pe la el destul de curând, ca să vadă dacă întocmise actele.

*

Wes era în centrul orașului pentru a lua depoziția cuiva. Mary Grace se afla la birou și a primit apelul.

Îl admira pe Huffy pentru curajul de a le fi oferit un credit mai mare decât își imaginase cineva, însă, de fiecare data

când îi auzea vocea, se speria.

— Buna dimineăta, Tom, a zis ea cu un glas plăcut.

— Nu-i deloc o dimineăță bună, Mary Grace, a început el. Am avut o dimineăță proastă, chiar cumplită, una dintre cele mai nefericite.

A urmat o pauză.

— Te ascult.

— Banca, dar nu banca noastră, cea cu care ați tratat, ci alta, deținută de niște oameni pe care i-am cunoscut și cu care nu vreau să mai am vreodată de-a face, a decis că nu vrea să mai aștepte. De aceea, banca, nu eu, reclamă restituirea creditului.

Mary Grace a scos un sunet gutural, ciudat, care putea fi interpretat drept înjurătură dacă ar fi semănat câtuși de puțin cu un cuvânt. În primul rând, s-a gândit la tatăl ei. În afara semnăturilor soților Payton, singura garanție pentru acel credit era un teren agricol de 81 de hectare, pe care tatăl ei îl deținea de mulți ani. Era situat în apropiere de Bowmore și era separat de alte 6 hectare de teren și de casa părinteasca. Banca va trece la executarea garanției.

— Huffy, există vreun motiv anume pentru asta? a întrebat ea impasibilă.

— Absolut niciunul. Hotărârea nu s-a luat la Hattiesburg. Second State a fost vândută diavolului, dacă mai ții minte.

— Dar e absurd.

— Sunt de acord.

— Ne silești să declarăm faliment, iar banca nu se va alege cu nimic.

— Doar cu ferma.

— Deci se execută ferma?

— Cineva trebuie să o facă și sper să nu fiu eu acela.

— Inteligentă mișcare, Huffy, pentru că, în momentul când vor face executarea silită, pe treptele tribunalului din Bowmore s-ar putea să se comită o crimă.

— Poate o încasează chiar bătrânul Prickhead.

— Ești în birou?

— Da, dar cu ușa încuiată.

— Wes este în centru. O să ajungă la tine peste un sfert de oră. Descuie ușa!

— Nu vreau.

*

Cincisprezece minute mai târziu, Wes a dat buzna în biroul lui Huffy, cu obrajii îmbujorați de furie și gata să-l sugrume.

— Unde-i Prickhead? a întrebat el.

Huffy a sărit în sus de pe scaun și a ridicat în aer ambele palme.

— Calmează-te, Wes.

— Prickhead unde e?

— În clipa asta e în mașina, grâbindu-se să ajungă la o întâlnire importantă care a intervenit acum zece minute. Wes, ia loc!

Wes a respirat adânc, apoi s-a așezat ușor pe un scaun. Huffy l-a urmărit în tot acest timp, apoi a revenit la scaunul lui.

— Nu e vina lui, a spus Huffy. Tehnic vorbind, creditul e restant de aproape doi ani. Putea să facă asta cu luni în urmă, dar s-a abținut. Știu că **nu-l** înghiți. Nici eu. Nici nevastă-sa **nu-l** place. Dar e foarte răbdător. Decizia asta s-a luat la sediul central.

Huff i-a împins o scrisoare pe care o primise prin fax. Era adresată soților Payton, scrisă pe o hârtie purtând antetul New Vista Bank și semnată de un anume domn F. Patterson Duvall, vicepreședinte.

— Asta a sosit acum o jumătate de oră, a precizat Huffy. Nu-l cunosc pe Duvall ăsta. Am sunat de două ori la biroul lui, dar e într-o discuție foarte importantă, una care va ține până când ne saturăm noi să tot telefonăm. E o pierdere de vreme, Wes.

Scrisoarea cerea achitarea integrală a sumei de 414 656,

22 de dolari, cu dobânda zilnică de 83,50 de dolari. În conformitate cu condițiile din contractul de împrumut, soții Payton aveau la dispoziție patruzeci și opt de ore ca să achite; în caz contrar, urma să fie declanșate procedurile de executare silită. Desigur, onorariile avocaților, cheltuielile judiciare vor fi incluse în suma datorată.

Wes a citit totul pe îndelete și a continuat să se liniștească. A așezat apoi scrisoarea pe birou.

— Eu și Mary Grace discutăm despre credțul ăsta în fiecare zi, Huffy. Face parte din căsnicia noastră. Vorbim despre copii, birou, datoriile către bancă, ce vom mânca la cină. De subiectul ăsta nu scăpăm niciodată. Ne-am spetit muncind ca să ne achitam toate celelalte obligații și ca să putem munci și mai și pentru a plăti băncii datoriile. Săptămâna trecută am fost cât pe ce să-ți dăm cincizeci de mii. Am jurat să muncim până când nu mai putem, numai să scoatem banca din viața noastră. Iar acum... isprava asta. Un idiot din Dallas s-a trezit că e sătul să vada banii aștia **pe fișa zilnică** de credite restante și vrea să lichideze totul. Știi ceva, Huffy?

— Ce anume?

— Prin asta, banca și-a făcut-o singură. Vom depune cerere de faliment, iar când vor încerca să pună sechestrul pe proprietatea socrului meu, îl vâr și pe el în faliment. Iar după ce ieșim din starea de faliment și ne punem pe picioare din nou, ia ghicește în cine rămâne cu buza umflată!

— Dobitocul din Dallas?

Târziu în aceeași după-amiază, Wes și Mary Grace au convocat o ședință a celor din firmă în Puț. În afară de umilința de a face cerere de intrare în faliment, ceea ce nu părea să tulbure pe nimeni, nu prea aveau de ce să-și facă griji. De fapt, acțiunile băncii vor ajuta oamenii firmei să mai respire puțin. Cei 2 000 de dolari care se duceau lunar la bancă puteau fi folosiți în alte scopuri. Problema era,

desigur, pământul aflat în proprietatea domnului Shelby, tatăl lui Mary Grace. Wes avea un plan. Va găsi un cumpărător amiabil care va apărea la acțiunea de sechestrare și va scrie un cec. Titlul de proprietate va fi transferat și va fi păstrat într-un „trust pe bază de înțelegere” până când soții Payton puteau să-l răscumpere, în decurs de un an. Nici Wes, nici Mary Grace nu agreau ideea de a-i cere bătrânului să apară alături de ei în fața Curții pentru falimente.

Au trecut patruzeci și opt de ore fără să se efectueze plata. Respectându-și amenințarea, banca a deschis acțiune judiciară. Avocatul său, un domn din Hattiesburg pe care soții Payton îl cunoșteau bine, le-a telefonat din timp ca să-și ceara scuze. Reprezentase banca ani la rând și nu-și putea permite să piardă un client. Mary Grace a acceptat scuzele omului și i-a dat binecuvântarea să intenteze acțiunea.

În ziua următoare, soții Payton au introdus cererea de faliment, atât individual, cât și ca Payton & Payton, firmă de avocatura. Au prezentat o listă de active combinate însumând 35 000 de dolari — două mașini vechi, mobilier, echipament de birou —, toate acestea fiind protejate. Au enumerat debite de

— Ai înțeles. Banca nu se alege cu nimic. Va fi minunat. Când o să câștigăm cei 400 000 de dolari, o să-i păstrăm pentru noi.

420 000 de dolari. Depunerea acestei declarații anula trimiterea în judecată, făcând inutilă acțiunea în instanță. *Hattiesburg American* a prezentat cazul a doua zi pe pagina a doua.

Cari Trudeau a citit articolul on4ine și a hohotit zgomotos.

„Să mă mai dați și altă dată în judecată!” a spus el cu enorma satisfacție.

După o săptămână, trei firme de avocatură din

Hattiesburg l-au informat pe bătrânul Prickhead că-și retrag fondurile și își închid conturile, transferându-le la alte bănci. În oraș existau cel puțin alte opt bănci.

Un avocat pledant înstărit pe nume Jim Memay l-a sunat pe Wes și i-a oferit sprijinul. Cei doi erau prieteni de mulți ani și colaboraseră în doua rânduri în cazuri legate de răspunderea producătorului pentru pagube generate de produse. Memay reprezenta alte patru familii în litigiul contra Krane, dar nu promovase cazurile cu agresivitate. La fel ca restul avocaților care dăduseră în judecată compania Krane, el aștepta rezultatul cazului Baker și spera să dea marea lovitură dacă și când avea să se încheie înțelegerea în afara tribunalului.

S-au întâlnit să ia micul dejun la Nany's și, la pâine prăjită și șuncă țărănească, Memay a fost de acord să salveze cele 81 de hectare la acțiunea împotriva debitorului și să păstreze titlul de proprietate până când soții Payton vor putea să-l răscumpere. Terenurile agricole din Districtul Cancerului nu se vindeau cu sume exorbitante, iar Wes socotea că proprietatea Shelby ar aduce în jur de 100 000 de dolari, singurii bani pe care banca îi va vedea după acea manevră ridicolă.

CAPITOLUL 27

Sheila Mearthy îndura tortura de dimineața pe banda de alergat, când, brusc, a apăsat butonul de pomire-oprire și s-a holbat la televizor, incapabilă să-și creadă ochilor și urechilor. Spotul publicitar se dădea la 7.29, exact între știrile locale. Începea cu imaginea provocatoare a doi tineri îmbrăcați bine, care se sărutau cu patimă, în timp ce un preot de nu se știa ce orientare zâmbea în spatele lor. O voce gravă suprapusă pe peliculă anunța: „în toată țara se înregistrează tot mai multe cereri de căsătorie între persoane de același sex. În locuri precum Massachusetts, New York și California, legile sunt puse la încercare. Susținătorii căsătoriilor dintre homosexuali sau dintre les-

biene acționează intens pentru a introduce stilurile lor de viață și în restul societății noastre". O fotografie a unei perechi căsătorite — bărbat și femeie — la altar era spurcata de un X mare și negru.. Judecătorii liberali se arată îngăduitori față de căsătoriile dintre persoane de același sex. „Fotografia era înlocuită de un grup de lesbiene fericite care așteptau ceremonia de căsătorie în masă. Familiile noastre sunt supuse atacului activiștilor homosexuali și al judecătorilor liberari care îi sprijină.” Urmasu câteva imagini video cu o mulțime care ardea un drapel american. Vocea spunea:, Judecătorii liberali au aprobat arderea în public a drapelului nostru". Apoi imaginea unui raft de reviste plin cu exemplare din *Hustler*. „Judecătorii liberali nu văd nimic rău în pornografie." Apoi o fotografie a unei familii zâmbitoare, mama, tatăl și patru copii. „Judecătorii liberali ne vor distruge familiile?" întreba naratorul cu glas amenințător, aproape convins că asta vor face dacă li se va permite. Fotografia de familie a fost ruptă în două bucăți zdrențuite. Brusc, a apărut fața atrăgătoare, dar serioasa a lui Ron Fisk. A privit cu sinceritate spre cameră și a zis: „Nu în Mississippi! Un bărbat. O femeie. Sunt Ron Fisk, candidat pentru Curtea Supremă. Și aprob acest material publicitar".

Cu sudoarea și roind, cu inima bătându-i tot mai repede, Sheila s-a așezat direct pe podea și a încercat **sa** cugete. Prezentatorul de la meteo turuia de zor, dar ea nu-l mai auzea. S-a lăsat pe spate, și-a întins brațele și picioarele și a respirat adânc de câteva ori.

Căsătoriile între persoanele de același sex reprezentau o chestiune moartă în Mississippi și astfel avea să rămână pe veci. Nimeni căruia i se dădea ascultare sau care avea un grup de susținători nu ar fi îndrăznit nici măcar să sugereze că legile ar fi trebuit schimbate pentru a permite așa ceva. Era de așteptat ca toți membrii legislativului din acest stat să se pronunțe împotriva căsătoriilor între homosexuali. Doar un judecător din tot sta-mi — Phil Shingleton —

avusese de-a face cu o asemenea cerere și respinsese fără să stea mult pe gânduri acțiunea introdusă de Meyerchec și Spano. Curtea Supremă se va ocupa de acel caz peste vreun an sau cam așa ceva, dar Sheila anticipa o analiza succinta, urmata de un vot rapid cu 9 la 0, care ar fi confirmat verdictul dat de judecătorul Shingleton.

Cum de fusese acum distribuită în rolul judecătorului liberal care ar sprijini căsătoriile între persoane de același sex?

Simțea că se învârte camera cu ea. În timpul unei pauze publicitare, s-a încordat și a așteptat încă un atac, dar ceea ce a urmat au fost un vânzător de mașini guraliv și îndemnurile desperate ale unui comerciant de mobilă la preț redus.

După cincisprezece minute însă, spotul publicitar a fost re-difuzat. A ridicat capul și s-a uitat nedumerită la aceleași imagini, urmate de aceleași voci.

A auzit telefonul sunând. Văzând cine era, nu a răspuns. A făcut duș și s-a îmbrăcat în grabă, iar la 8.30 a intrat în sediul de campanie cu un zâmbet larg și cu un călduros „bună dimineața”. Cei patru voluntari erau cam plouați. Trei televizoare funcționau, fiecare pe alt program. Nat era în biroul lui și răcnea în telefon la cineva. A trântit receptorul, i-a făcut semn să intre, apoi a închis chiar el ușa în urmă.

— Ai văzut? a întrebat-o el.

— De două ori, a spus ea moale.

La prima vedere, părea netulburată. Însă ceilalți erau iritați și era important să facă măcar încercarea de a-și păstra calmul.

— Asta e saturație totală, a spus Nat. Jackson, Coasta Golfului, Hattiesburg, Laurel, la fiecare sfert de ceas, pe toate posturile. Dar și la radio.

— Ce fel de suc ai?

— De morcovi, a spus el și a deschis frigiderul mic.

Oamenii ăștia ard bani, ceea ce înseamnă că-i strâng cu căruța. Asta e o ambuscada tipică. Așteaptă până la 1 octombrie, după care apasă pe buton și se apucă să tipărească bani. Așa au procedat anul trecut în Illinois și în Alabama. Iar acum doi ani, în Ohio și în Texas.

În timp ce a spus acestea, a turnat suc în două căni.

— Stai jos și liniștește-te, Nat, i-a spus ea. El a continuat să se plimbe agitat.

— La atacurile astea trebuie răspuns în același stil, a spus el. Și foarte repede.

— Nu sunt convinsă că e un atac. Nu mi-a menționat numele.

— Nici nu-i nevoie. Împotriva câtor judecători liberali candidează domnul Fisk?

— Nu știu altul în afară de mine.

— Draga mea, începând din această dimineață, ești în mod oficial o judecătoare liberală.

— Serious? Nu mă simt deloc diferită.

— Sheila, trebuie să răspundem la asta.

— Nu vreau să mă las târâta într-o luptă murdară în legătura cu căsătoriile între homo.

Nat s-a așezat în cele din urmă pe scaun și a tăcut. Și-a băut sucul, a rămas cu privirea în podea și a așteptat să respire mai relaxat.

Sheila a luat o gură din sucul de morcovi, după care a spus cu un zâmbet:

— E mortal, nu? —Sucul?

— Spotul.

— Potențial, da. Dar pregătesc ceva.

A scotocit într-un maldăr de hârtii așezate pe jos și a extras un dosar subțirel. L-a deschis și a scos din el trei file de hârtie capsate împreună.

— I-auzi aici. Domnul Meyerchec și domnul Spano au închiriat un apartament anul ășta pe 1 aprilie. Avem o copie a contractului. Au așteptat treizeci de zile, așa cum prevede

legea, apoi s-au înregistrat ca să obțină drept de vot. A doua zi, pe 2 mai, au făcut cerere pentru permise de conducere, s-au prezentat la examen și l-au luat. Departamentul de Siguranța Publică a emis permisele pe 4 mai. Au trecut două luni, timp în care nu a apărut nicio evidență de angajare sau vreo licență de drept de libera practică, nimic oficial care să demonstreze că lucrează pe plan local. Nu uita, ei susțin că sunt ilustratori liber-profesioniști, ce naiba meserie o mai fi și asta.

A mai răsfoit hârtiile, verificând unele amănunte.

— O verificare a ilustratorilor care își fac reclamă în Pagini Aurii pentru diferite servicii ne-a arătat că nimeni nu a auzit de Meyerchec sau Spano. Apartamentul lor este într-un complex mare, cu o mulțime de vecini, și nimeni nu-și amintește să-i fi văzut. În cercurile frecventate de homo, nu i-a cunoscut niciuna dintre persoanele contactate.

— Contactate de cine?

— Așteaptă! După aceea, ei încearcă să primească aprobare de căsătorie, iar restul poveștii a apărut în ziare.

— Contactate de cine?

Nat și-a aranjat hârtiile în dosar și l-a închis.

— Abia acum devine interesant. Săptămâna trecută, am primit un telefon de la un tânăr care s-a prezentat drept homosexual și student la drept aici, în Jackson. Mi-a dat numele lui și al partenerului, tot student la drept. Nu stau ascunși, dar nici nu-s dispuși să participe la Parada Gay. S-au arătat intrigați de cazul Meyerchec/Spano, iar când acesta a explodat în cadrul campaniei, ei, ca alți câțiva oameni cu mintea întreaga, au început să fie suspicioși. Cunosc o mulțime de homosexuali din oraș și s-au apucat să întrebe de Meyerchec și Spano. Nimeni nu-i știe. De fapt, comunitatea homo s-a arătat bănuitoare încă din ziua când s-a înaintat acțiunea în instanță. Cine sunt indivizii ăștia? De unde au venit? Studenții de la drept au hotărât să găsească răspunsul. Au încercat să telefoneze la numărul

dat de cei doi de cinci ori pe zi, la diferite ore, și nu li s-a răspuns niciodată. Dau telefoane deja de treizeci și șase de zile. Niciun răspuns. Au stat de vorbă cu vecinii. Nimeni nu i-a zărit. Nimeni nu i-a văzut când s-au instalat acolo. Au ciocânit la ușă, s-au uitat pe ferestre. Apartamentul e mobilat cu câteva lucruri, nu are nimic pe pereți. Pentru a deveni cetățeni ai statului, Meyerchec și Spano au dat 3 000 de dolari pe un Saab la mâna a doua, l-au trecut pe numele amândurora, apoi au cumpărat numere de înmatriculare de Mississippi. Saabul e parcat în fața apartamentului lor și nu s-a clintit de acolo de treizeci și șase de zile.

— Și unde duce povestea asta? a întrebat ea.

— Ajung și acolo. Acum, cei doi studenți la drept i-au găsit la Chicago, unde Meyerchec are un bar pentru homosexuali, iar Spano lucrează ca designer de interioare. Dacă li se oferă ceva bani, studenții sunt dispuși să zboare până la Chicago, să stea acolo câteva zile, să se ducă în barul acela și, infiltrându-se, să obțină niște informații.

— Informații în legătura cu ce?

— Informații care, sper eu, vor dovedi că ei nu sunt locuitori ai acestui stat; că prezența lor aici a fost o cacealma; că o persoană se folosește de ei ca să exploateze chestiunea asta cu căsătoria dintre homosexuali; și poate că ei nici nu sunt un cuplu la Chicago. Dacă putem dovedi asta, atunci mă duc la *Clarion-Ledger*, la *Sun Herald* din Biloxi și la toate celelalte ziare din stat și le dau pontul. Nu putem câștiga lupta doar pe subiectul ăsta, draga mea, dar le putem riposta.

Ea și-a golit paharul și a clătinat din cap neîncrezătoare.

— Crezi că acest Fisk e atât de deștept?

— Fisk e un biet pion, dar, în mod sigur, cei care-l mânuiesc sunt chiar deștepți. E o stratagemă cinică și e sclipitoare. Nimeni de aici nu se gândește la căsătoriile între homosexuali, pentru că asta nu se va întâmpla

niciodată, apoi, din senin, toată lumea nu vorbește decât despre asta. Știre de prima pagină. Toată lumea se sperie. Mamele se apucă să-și ascundă copiii. Iar politicienii pălăvrăgesc verzi și uscate.

— Dar de ce doi homo din Chicago?

— Nu cred că poți descoperi doi homo din Mississippi care să-și dorească o asemenea publicitate. Plus că homosexualii de aici, care se arată toleranți, înțeleg reacția celor cu un comportament sexual normal. Cel mai rău lucru pe care l-ar putea face ar fi să procedeze ca Meyerchec și Spano.

— Păi, dacă Meyerchec și Spano sunt homosexuali, de ce ar face ei ceva care să afecteze cauza tuturor?

— Din două motive. În primul rând, ei nu locuiesc aici. În al doilea rând, banii. Cineva le-a plătit facturile — închirierea apartamentului, mașina la mână a doua, avocatul — și le-a dat câteva mii de dolari de fiecare pentru timpul și efortul depus.

Sheila auzise destul. A aruncat o privire la ceas și a zis:

— De câți bani au nevoie băieții?

— Bani de cheltuială — bilete de avion, hotel, mâncare. Două mii.

— Avem banii ăștia? a întrebat ea râzând.

— Îi scot eu din buzunar. Nu-i decontăm din cheltuieli. Voiam doar să știi ce facem.

— Ai aprobarea mea.

— Și cu opoziția față de verdictul în cazul Frankie Hightower cum merge?

— Muncesc din greu la el. Sigur o să-mi ia încă două luni.

— Acum vorbești ca un adevărat judecător de la Curtea Supremă.

*

Într-o dimineață, aflându-se la Babe's, Denny Ott a primit o invitație dubioasă la o întrunire de la un frate predicator care i-a vorbit despre asta la o cafea. Nu erau poftiți toți

preoții din oraș. Două dintre bisericile metodiste și pastorul prezbiterian erau excluși din capul locului. Dar se pare că toți ceilalți erau bine-veniți. În Bowmore, nu exista nicio biserică episcopală, iar dacă orașul ar fi avut un singur catolic, acesta ar fi trebuit să iasă până acum la iveală.

Adunarea s-a ținut într-o joi după-amiază, în sala comună a congregației fundamentaliste numite Harvest Tabernacle¹. Moderator a fost pastorul acelei biserici, un tânăr încrâncenat, cunoscut în general ca Fratele Ted. După o scurtă rugăciune, acesta i-a salutat pe frații lui preoți, șaisprezece la număr, printre care erau și trei de culoare. A aruncat o privire precaută spre Denny Ott, dar nu a comentat în niciun fel prezența lui.

Fratele Ted s-a apucat imediat de treabă. Se alăturase Coaliției Frăției, o organizație proaspăt înființată, alcătuită din predicatori fundamentalști din sudul statului Mississippi. Scopul lor era ca, în mod discret și metodic, cu respectarea voinței Domnului, să facă tot ce era cu putință pentru alegerea lui Ron Fisk și ca să împiedice astfel orice posibilitate de căsătorie între persoane de același sex în Mississippi. A vorbit înfocat despre relele homosexualității și acceptarea tot mai largă acestui fenomen în cadrul societății americane. El a citat din Biblie când i s-a părut potrivit, ridicând glasul de indignare atunci când a fost nevoie. A subliniat accentul pe necesitatea strângentă de a alege oameni cu credința în Dumnezeu în toate funcțiile publice și a promis că Frăția va deveni o forță în anii următori.

Denny a ascultat fără să-și trădeze adevăratele sentimente, dar simțindu-se tot mai alarmat. Purta o discuție cu soția Payton și cunoștea adevăratele aspecte ale cursei pentru Curtea Supremă. Manipularea și acțiunile de marketing pentru impunerea lui Fisk l-au scârbit. A aruncat o privire spre preoții din sală și s-a întrebat la câte înmormântări slujiseră ei pentru

Tabernacolul Recoltei oamenii uciși de Krane Chemical. Districtul Cary trebuia să fie ultimul loc care să îmbrățișeze candidatura unuia ca Ron Fisk.

Fratele Ted a devenit destul de pios când a trecut la subiectul: Sheila Mearthy. Ea era o catolică de pe Coastă care, în cercurile creștine din mediul rural, trecea drept o femeie cu moralitate îndoielnică. Era divorțată, îi placea sa meargă la petreceri și se zvonise că are amanți. Era o liberală fără leac, care se opunea pedepsei cu moartea și în care nu se poate avea încredere când se confruntă cu problema căsătoriilor între persoane de același sex, cu imigrația ilegală și așa mai departe.

Când și-a terminat predica, cineva a sugerat că bisericile nu ar trebui să se amestece atât de mult în politică. Această opinie a fost primită cu o dezaprobare generală. Fratele Ted s-a lansat într-o scurtă cuvântare despre războaiele dintre culturi și despre curajul pe care trebuie să-l dovedească toți în lupta purtată în numele lui Dumnezeu. A sosit vremea ca toți creștinii să nu mai stea pe margine și să intre în arenă. Această afirmație a dat naștere unei discuții înfierbântate despre erozidarea valorilor. Au fost învinuite la grămada televiziunea, Hollywoodul, internetul. Lista s-a lungit, devenind hidoasă.

„Care le era strategia?” a întrebat cineva.

Organizarea! Oamenii bisericii îi copleșeau numeric pe păgâni în sudul statului Mississippi, iar trupele trebuiau mobilizate. Activiști de campanie, cei care umblă din ușă-n ușă, observatorii electorali. Să se răspândească vestea din biserică în biserică, din casă în casa. Alegerile erau peste doar trei săptămâni. Mișcarea lor se lua amploare precum focul pe miriște.

După o oră, Denny Ott n-a mai putut îndura. Și-a găsit o scuză, s-a dus până la biroul de la biserică și i-a telefonat lui Mary Grace.

*

Directorii MTA s-au adunat pentru o ședința de urgență la doua zile după ce campania lui Fisk lansase valurile de mesaje împotriva căsătoriilor între homosexuali. Starea de spirit era sumbră. Întrebarea suna clar: cum se putea ca un asemenea subiect să intre în centrul atenției? Și ce putea face campania lui Mearthy ca să contracareze acel atac?

Nat Lester era de față și a prezentat un rezumat al planurilor pentru cele trei săptămâni rămase până la alegeri. Mearthy avea 700 000 de dolari pentru a lupta, mult mai puțin decât Fisk. Jumătate din bugetul ei era deja alocat pentru spoturile TV, care vor începe să fie difuzate peste douăzeci și patru de ore. Restul banilor aveau să fie folosiți pentru trimiteri poștale și spoturi publicitare de ultim moment la TV și a radio. Și cu asta se terminau toți banii. Soseau și mici donații din partea unor sindicate, de la grupuri interesate de conservarea mediului, de la cei care promovau buna guvernare și de la câteva organizații de lobby cu vederi mai moderate, însă 92% din fondurile lui Mearthy veneau de la avocații pledanți.

Nat a rezumat ultimele sondaje de opinie. Cursa intrase în linie dreaptă, primii doi candidați situându-se la egalitate, fiecare cu 30%, iar numărul indecișilor era același. Coley stagna la aproximativ 10%. Cu toate acestea, sondajul fusese efectuat cu o săptămână în urmă și nu reflecta modificările intervenite după difuzarea materialului despre căsătoriile între persoane de același sex. Din acest motiv, Nat urma să comande un sondaj în cursul weekendului.

Deloc surprinzător, avocații aveau păreri foarte diferite și contradictorii privind modul de acțiune. Toate ideile lor se dovedeau costisitoare, după cum le-a tot spus Nat. I-a ascultat cum se contrau. Unii veneau cu propuneri inteligente, alții — cu idei radicale. Majoritatea presupuneau că știu mai bine decât alții cum se cădea a fi desfășurată campania și toți erau convinși că, indiferent de

modul de acțiune convenit în final, acesta ar fi fost urmat imediat de campania lui Mearthy.

Nat nu le-a dezvăluit unele zvonuri deprimante. Un reporter de la un ziar din Biloxi îi telefonase în acea dimineața ca să-i pună câteva întrebări. Se documenta pentru un articol despre noul subiect la modă: căsătoriile între persoane de același sex. În cursul unui interviu de zece minute, reporterul i-a dezvăluit lui Nat că postul de televiziune cel mai important de pe Coastă vânduse pentru următoarele trei săptămâni către campania lui Fisk timp în intervalele de maximă audiență în valoare de un milion de dolari, ceea ce se considera a fi cea mai mare achiziție de spațiu publicitar făcută vreodată într-o cursă politică.

Pe Coastă, un milion de dolari însemnau cel puțin tot atât de mult ca pentru restul piețelor.

Vestea era atât de rea, încât Nat stătea în dubiu dacă era nevoie sau nu să i-o împărtășească Sheilei. În acel moment, se simțea înclinat s-o păstreze pentru sine. Și sigur nu le va împărtăși avocaților o asemenea veste. Astfel de sume erau atât de amețitoare, încât baza de susținere a Sheilei putea fi demoralizată.

Președintele MTA, Bobby Neal, a alcătuit în cele din urmă un plan ce avea să coste puțin. Va trimite celor opt sute de membri un e-mail urgent, în care le va prezenta în detaliu situația și le va cere să acționeze. Fiecărui avocat i se va cere: (1) să alcătuiască o listă cu cel puțin zece clienți dispuși să trimită un cec de 100 de dolari și (2) să alcătuiască o altă listă de clienți și prieteni care puteau fi motivați să meargă din ușă în ușă pentru a face campanie și apoi să lucreze la secțiile de votare în Ziua Alegerilor. Era mare nevoie de sprijin la nivelul alegătorilor de rând.

Când ședința părea a fi pe sfârșite, Willy Benton, care stătea în capătul îndepărtat al mesei, s-a ridicat și a cerut liniște. Ținea în mână o coală de hârtie scrisă foarte mărunț pe față și pe verso.

— Asta este o scrisoare promisorie pentru o linie de credit la Gulf Bank din Pascagoula, a anunțat el, iar unii dintre avocații prezenți s-au gândit în acea clipă să se ascundă sub masă. Benton gândea în stil mare și era recunoscut pentru dorința lui de a crea situații dramatice. O jumătate de milion de dolari, a spus el rar, iar cuvintele au dat roată încăperii. În favoarea campaniei de realegere a Sheilei Mearthy. Eu am semnat-o deja și o dau să circule în jurul mesei. Suntem doisprezece. Sunt necesare zece semnături pentru a intra în vigoare. Fiecare va avea de achitat cincizeci de mii de dolari.

S-a lăsat o tăcere de mormânt. Cei din jurul mesei s-au privit unii pe alții. Unii contribuiseră deja cu mai bine de 50 000, alții cu mult mai puțin. Unii aveau să cheltuiască 50 000 de dolari pe combustibil pentru avionul lor, alții se certau cu creditorii. Indiferent de conturile lor din banca în acel moment, fiecare și toți ar fi vmt să-l strângă de gât pe acel mic ticălos.

Benton a întins scrisoarea către nefericitul avocat din stânga lui, unul care nu avea avion personal. Din fericire, astfel de momente apar rareori în cariera cuiva. Semnezi și așa dovedești că ești un tip de isprava, care știe să riște totul pe o aruncătură de zaruri. Împingi hârtia mai departe și poți să te duci frumușel acasă și să te apuci de afaceri imobiliare.

Au semnat toți doisprezece.

CAPITOLUL 28

Numele perversului era Darrel Sackett. Ultima oară când fusese văzut avea treizeci și șapte de ani și era găzduit de o închisoare a districtului, așteptând să fie judecat pentru molestare de minori. Avea o înfățișare neîndoielnică de om vinovat: fruntea îngustă și teșită, ochi șterși, ușor exoftalmici, impresie amplificată de ochelarii cu lentile groase, o barba nerasă de o săptămână, o cicatrice mare sub bărbie — tipul de mutră care ar speria orice părinte și

în general pe toată lumea. Pedofil de cariera, fusese arestat pentru prima oară la vârsta de șaisprezece ani. Urmaseră numeroase alte arestări și cel puțin patru condamnări în patru state diferite.

Cu fața lui înspăimântătoare și cu un cazier atât de dezgustător, Sackett a fost prezentat alegătorilor înregistrați din sudul statului Mississippi în cadrul unei trimiteri poștale superelegante ca venind din partea unei alte organizații, care de aceasta dată se numea Victims Rising¹. Scrisoarea de două pagini cuprindea atât o biografie a jalnicului infractor, cât și o trecere în revista a nefericitelor neîmpliniri ale sistemului judiciar.

Victimele Protestează

„De ce este liber acest om?” țipa scrisoarea respectivă. Răspuns: pentru că judecătoarea Sheila Mearthy infirmase condamnarea în baza a 16 capete de acuzare privind molestarea de minori. În urmă cu opt ani, un juriu îl găsisese vinovat pe Sackett, iar judecătorul îl condamnase la închisoare pe viața fără drept de eliberare condiționată. Avocatul — unul plătit din bani publici — făcuse recurs la Curtea Supremă, iar acolo „Darrel Sackett a găsit îmbrățișarea miloasă a judecătoarei Sheila Mearthy”. Aceasta îi condamnase pe harnicii și cinstitii detectivi care smulseseră o mărturisire completa din partea lui Sackett. Ea îi pusese la colț pentru ceea ce considerase drept metode ilegale de percheziție și confiscare. Tot ea îl criticase pe judecătorul de ședința, care se bucura de mult respect și avea o atitudine neîndurătoare față de criminali, că admisesese ca probe mărturisirea acestuia și materialele ridicate din apartamentul lui Sackett. (Membrii juriului rămăseseră cutremurați la vederea teancului de maculatură porno cu copii confiscată de polițiști în cursul unei percheziții „aprobată”.) Tot ea, deși susținuse că acuzatul îi provoacă dezgust, se contrazicea spunând că nu avea de ales și că verdictul trebuia infirmat, iar cazul trimis

spre rejudecare.

Sackett a fost transferat din închisoarea statului în cea a districtului Lauderdale, de unde a evadat peste o săptămână. De atonei încoace, nu se mai auzise de el. Era cine știe pe unde, „un om liber”, fără îndoială continuându-și acțiunile violente împotriva copiilor nevinovați.

Ultimul paragraf se încheia cu răbufnirea obișnuită împotriva judecătorilor liberali. Textul era sanctificat de aproba-rea-standard a lui Ron Fisk.

Erau omise cu bună știință o serie de elemente relevante. În primul rând, Curtea votase cu 9 la 1 anularea condamnării lui Sackett și returnarea cazului spre rejudecare. Acțiunile poliției fuseseră atât de strigătoare la cer, încât alți patru judecători scriseseră pledoarii cu concluzii similare, care erau și mai neiertătoare în ceea ce privea condamnarea mărturisirii smulse prin forță și percheziția neconstituțională, fără mandat. Singurul care a fost de altă părere, judecătorul Romano, era un suflet rătăcit, care nu votase niciodată pentru infirmarea vreunei condamnări pentru crimă și care promisese că nici nu va face vreodată așa ceva.

În al doilea rând, Sackett murise. În urmă cu patru ani, fusese ucis într-o încăierare petrecută într-un bar din Alaska. Știrea morții lui abia dacă ajunsese să fie publicată în vreun ziar din Mississippi, iar dosarul lui fusese retras din districtul Lauderdale fără ca vreun reporter să bage de seamă. Cercetarea exhaustivă întreprinsă de Barry Rinehart descoperise adevărul, însă el conta mai puțin.

Campania Fisk depășise deja granițele adevărului. Candidatul era prea ocupat ca să-și mai bată capul cu asemenea amănunte și se încredea orbește în Tony Zachary. Cursa devenise o cruciadă, o misiune de prim ordin, iar dacă realitățile erau puținel deformate ori chiar ignorate, atunci acest lucru se justifica prin importanța candidaturii lui. Pe de altă parte, era vorba de politică, unde

se practicau jocuri murdare, și puteai trăi cu convingerea că și adversarul proceda la fel.

Barry Rinehart nu se lăsase niciodată încătușat de adevăr. Singura lui grijă era să nu fie prins încurcându-se în propriile minciuni. Dacă un dement ca Darrel Sackett era pe nu știi unde, în libertate, atunci povestea lui era și mai cutremurătoare. Era plăcut să crezi că unul ca Sackett murise, dar Rinehart prefera forța spaimei. Și știa că Mearthy nu putea să reacționeze. Ea respinsese sentința, limpede și simplu. Orice efort de a explica motivul ar fi fost inutil în lumea spoturilor publicitare de treizeci de secunde și a vorbelor scoase din context.

După șocul produs de materialul publicitar, ea va încerca să și-l scoată pe Sackett din minte,

*

După șoc, ea s-a văzut silită ca măcar să revadă cazul cu pricina. A văzut spotul on-line, pe website-ul celor de la Victims Rising, după ce a primit un telefon disperat de la Nat Lester. Paul, grefierul ei, a găsit cazul cu pricina și l-au citit împreună în tăcere. Ea își amintea vag de el. În cei opt ani trecuți de atunci, citise o mie de pledoarii și scrisese sute de decizii.

— Ați dat decizia bună, a spus Paul după ce a citit.

— Da, dar de ce pare totul atât de greșit acum? s-a mirat ea.

Lucrase până atunci foarte intens, iar masa îi era acoperită de documente din cinci sau șase cazuri. Se simțea năucită, nedumerită.

— El nu i-a răspuns.

— Mă-ntreb ce va urma, a spus ea închizând ochii.

— Pesemne vreun caz de condamnare la moarte. Și vor lua din nou lucrurile la puricat.

— Mulțumesc. Și altceva?

— Sigur. În registrele astea, există material cu duiumul. Doar sunteți judecător. De fiecare dată când luați o decizie,

cineva pierde. Acestor indivizi nu le pasă de adevăr, astfel că din orice pot face un lucru urât, reprobabil.

— Te rog să nu mai spui nimic.

*

Primele ei spoturi TV au început să fie difuzate, iar asta le-a mai descrețit frunțile într-o oarecare măsură. Nat a preferat să înceapă cu un material simplu, în care Sheila, îmbrăcată în robă neagră, stătea în fotoliu, zâmbind spre cameră. A vorbit despre experiența ei — opt ani ca judecător de tribunal în districtul Harrison și nouă ani la Curtea Supremă. Nu-i făcea plăcere să se laude, dar în ultimii cinci ani primise de două ori aprecierea de cea mai bună judecătoare a Curții de Apel, titlu acordat de conferința anuală a baroului din statul Mississippi. Nu era o judecătoare liberală, dar nici conservatoare. Refuza orice etichetare. Datoria ei era pur și simplu să respecte legile statului Mississippi, nu să întocmească altele noi. Cei mai buni judecători sunt cei fără agenda de lucru, fără păreri preconcepute despre felul în care vor lua decizii. Cei mai buni judecători sunt cei cu experiență. Niciunul din adversarii ei nu prezidase vreo ședință de tribunal, nu emisese vreo hotărâre, nu studiasse pledoarii complicate, nu ascultase depoziții verbale și nici nu redactase vreodată o decizie definitivă. Până în acel moment, niciunul din adversari nu manifestase vreun interes oricât de mic de a lucra ca judecător. Cu toate acestea, ei le cer alegătorilor să facă abstracție de lipsa lor de experiență îngăduindu-le să își înceapă carierele judiciare chiar la vârf, arzând etapele. A încheiat spunând fără să mai zâmbească: „Am fost numită în aceasta funcție de către guvernator în urmă cu nouă ani, după care am fost aleasă de către dumneavoastră, poporul. Sunt judecător, nu politician și nu dețin banii pe care îi cheltuiesc unii pentru a cumpăra acest fotoliu. Vă cer dumneavoastră, alegătorilor, să transmiteți mai departe mesajul că fotoliile de la Curtea Supremă din

Mississippi nu pot fi achiziționate de marele mediu de afaceri. Vă mulțumesc!”

Nat a cheltuit puțini bani la posturile din Jackson, însă mai mulți pe Coastă. Mecarthy nu va reuși nicicum să fie insistentă ca Fisk. El socotea că toți oamenii aceia bogați care îi ofereau susținerea cheltuiau 200 000 de dolari pe săptămâna doar pentru prezentarea mesajelor antihomosexuale.

Prima rundă a Sheilei a costat jumătate din acea sumă, iar reacția nu a fost foarte puternică. Spotul a fost considerat drept „lipsit de creativitate” de coordonatorul ei din districtul Jackson. Un avocat pledant foarte zgomotos, fără îndoială priceput la tot ce ținea de politica, a transmis un e-mail furios în care îl ataca violent pe Nat pentru o abordare atât de blândă. „Trebuie să răspunzi foc cu foc și să reacționezi la atacuri prin atacuri și mai dure.” El i-a reamintit lui Nat că firma lui contribuise cu 30 000 de dolari la campanie și că nu va mai dona bani dacă Mecarthy nu-și ia mânușile din cui.

Femeilor le plăcuse acel material. Bărbații se arătau mai critici. După ce a citit câteva zeci de e-mailuri, Nat și-a dat seama că-și pierdea vremea.

*

Barry Rinehart așteptase cu nerăbdare un material de televiziune din partea strategilor lui Mecarthy. Când, în cele din urmă, a văzut primul spot, s-a prăpădit de râs. Ce efort chinuit, patetic și demodat, lipsit de orice impact — o judecătoare cu robă într-o sală de tribunal, cu tomuri groase de drept ca recuzită suplimentară, chiar și un ciocan, ca să fie mai convingătoare! Ea părea sinceră, dar era o judecătoare, nicidecum o prezentă de televiziune. Își plimba ochii în timp ce citea de pe prompter. Și își ținea capul țepăn, ca o căprioară surprinsă de farurile unei mașini în mijlocul șoselei.

Într-adevăr, o reacție lipsită de consistență, dar căreia i

se cuvenea un răspuns. Trebuia să îngroape acel mesaj. Rinehart s-a repezit spre colecția lui de videomateriale, un adevărat arsenal, de unde a extras următoarea grenada.

La zece ore după difuzarea spotului, ea a fost ștearsă de pe fața pământului de un atac neașteptat, care le-ar fi năucit până și pe cele mai mari javre ale mesajelor politice. Începea cu împușcătura unei arme de vânătoare, după care apărea o fotografie în alb-negru a judecătoarei Mearthy, una preluată de pe website-ul oficial al Curții. O voce puternică și acidă a anunțat: „Judecătoarea Sheila Mearthy nu iubește vânătorii. În urmă cu șapte ani, ea a scris: «Trecutul ne arată că siguranța nu este la mare preț pentru vânătorii din acest stat»”. Acest citat apărea scris peste chipul ei. Fotografia se schimba apoi, în locul ei apărând alta, dintr-un articol de ziar, în care Sheila Mearthy strângea mâna cuiva la o întrunire politică. Vocea continua: „Și judecătoarei Sheila Mearthy nu-i plac vânătorii. Acum cinci ani, ea a scris: «E de așteptat ca lobby-ul mereu vigilant al iubitorilor de arme să atace orice reglementare care ar putea să restrângă în vreun fel folosirea armelor de mână în zone vulnerabile. Indiferent cât de decenta ar fi o asemenea reglementare, amatorii de arme se vor năpusti asupra ei cu forțe reînnoite»”. Și acest lucru apărea scris, cuvânt cu cuvânt, pe ecran. Se mai auzea o detunătură, de asta dată dintr-o armă îndreptată spre cerul albastru. Apărea Ron Fisk, îmbrăcat ca un adevărat vânător, ceea ce nu era departe de adevăr. Și-a lăsat arma cu țeava spre pământ și a schimbat câteva cuvinte cu votanții săi. Amintiri despre bunicul lui, vânătoarea în pădurile acestea pe vremea când era copil, dragostea de natura, jurământul de a proteja drepturile sacre ale vânătorilor și ale deținătorilor de arme. Se încheia cu Ron mergând de-a lungul lizierei pădurii, urmat îndeaproape de un grup de câini ageri.

Câteva cuvinte scrise cu litere mici la sfârșitul filmului

anunțau numele unei organizații cu numele Gunowners United Now (GUN).

Adevărul: primul caz menționat în material se referea la un deces accidental survenit la o vânătoare de căprioare. Văduva celui ucis l-a dat în judecată pe cel care îl împușcase, urmând un proces extrem de neplăcut, iar jurații de la tribunalul districtalului í în traducere, „prieten al tribunalului” — o pledoarie care se depune în numele uneia dintre părțile în litigiu, dar care are rolul de a prezenta Curții aspecte îndoielnice ale legii sau de a atrage atenția asupra unor elemente care ar putea să fie omise de Curte, (n.tr.)

Calhoun îi acordaseră femeii despăgubiri în valoare de 600 000 de dolari, cea mai mare sumă stabilită vreodată în tribunalul respectiv. Procesul fusese la fel de sordid precum un divorț. Aducându-se acuzații de beție, consum de substanțe interzise și comportament indecent. Cei doi erau membri ai unui club de vânătoare și se aflau în tabăra de vânătoare de o săptămână. În cursul procesului, o chestiune extrem de viu disputată a fost cea a siguranței, iar câțiva experți au depus mărturie privind legile referitoare la deținerea de arme și la educația vânătorilor. Cu toate că probele au fost aprig contestate, din evidențe rezulta că mai toate depozitiile dovedeau că reglementările statului în privința siguranței rămăseseră în urmă față de ale altor state.

În cel de-al doilea caz, ca reacție la un foc de armă tras în curtea unei școli, în urma căruia nu decedase nimeni, însă fu-sesera rănite patra persoane, orașul Tupelo dăduse o ordonanță prin care se interzicea deținerea unei arme de foc pe o rază de o suta de metri în jurul școlilor. Susținătorii armelor de foc au intentat proces, iar American Rifle Association (ARA) s-a vârat și ea în proces, depunând o pledoarie *amicus curiae*¹ neobișnuită și trasă de pâr. Curtea a respins ordonanța invocând prevederile celui de-al

doilea amendament, dar Sheila se opusese. Procedând astfel, ea nu a rezistat ispitei de a le trage una peste bot celor de la ARA.

Acum lovitura peste bot era întoarsa. Sheila a văzut ultimul material al lui Fisk în biroul ei, singura și având senzația respingătoare că șansele ei se nâruiau. Dacă ar fi fost să-și pledeze cauza în public, ar fi avut timp să explice modul în care votase și să scoată în evidența mârșăvia de a extrage cuvinte din context, însă la televiziune avea doar treizeci de secunde. Era imposibil să se disculpe, iar inteligenții manipulatori ai lui Fisk știau prea bine acest lucru.

*

După o lună petrecută la Pirate's Cove, Clete Coley nu mai era defel bine-venit. Proprietarului i se acrise să-i lase pe mână apartamentul de lux și se săturase să-i satisfacă uimitoarea poftă de mâncare. Candidatul primea trei mese pe zi, multe dintre ele trimise direct în cameră. La mesele de blackjack, bea romul ca pe apă și se făcea pulbere în fiecare seară. Îi sâcâia pe dealeri, îi insulta pe alți jucători și le pipăia pe chelnerițele ce îi aduceau cocktailuri. Cazinoul îl scuturase pe Coley de vreo 20 000 de dolari, dar cheltuielile lui se ridicaseră cel puțin la aceeași sumă.

Într-o seară devreme, Marlin l-a găsit la bar bând ceva și pre-gâtindu-se parcă pentru o altă noapte lungă la masa de joc. După ce au schimbat câteva vorbe banale, Marlin a luat-o pe scurtătura, atacând subiectul direct.

— Am dori să te retragi din cursă, a spus el. Și, dacă tot faci asta, să îi oferi sprijinul lui Fisk.

Clete l-a privit printre gene. Pe frunte i-au apărut multe riduri adânci.

— Vrei să mai zici o dată?

— Ai auzit bine.

— Eu nu cred c-am auzit.

— Îți cerem să te retragi și să-l sprijini pe Fisk. Simplu ca

bună ziua.

Coley a mai înghițit o dușcă de rom, fără să-și dezlipească ochii de la Marlin.

— Zi mai departe, l-a îndemnat el.

— Nu-s prea multe de zis. Nu prea ai șanse, asta ca să fim blânzi. Ai făcut treaba buna stârnind lucrurile, atacând-o pe Mecarthy, dar e vremea să te dai deoparte și să ajuți la alegerea lui Fisk.

— Dar dacă nu-mi place Fisk?

— Eu sunt convins că el nu te place pe tine. Dar nu asta contează. Gata cu petrecerea! Ai avut momentele tale bune, te-ai ales cu câteva titluri memorabile, ai cunoscut o sumedenie de oameni interesanți pe parcurs, dar ți-ai susținut și ultima cuvântare.

— Dar s-au tipărit deja buletinele de vot. Iar numele meu este pe ele.

— Asta înseamnă că o părticică din susținătorii tăi nu vor afla vestea. Ce mare chestie?

După încă o dușcă sănătoasă, Coley a zis:

— Bun, o sută ca să intru în cursa, dar cât iau ca să ies?

— Cincizeci.

A clătinat din cap și a aruncat o privire spre mesele de blackjack aflate la distanță.

— Nu e de ajuns.

— Eu n-am venit să négociez. E vorba de cincizeci de mii în numerar. Aceași geantă ca data trecută, dar nu atât de grea.

— Îmi pare rău. Vreau o sută.

— O să revin mâine la aceeași oră și tot aici. Și, spunând asta, Marlin s-a făcut nevăzut.

În ziua următoare, la ora nouă dimineața, doi agenți FBI au bătut la ușa apartamentului de hotel. Într-un târziu, Clete s-a bălăbănit până la ușă și a întrebat:

— Cine dracu' e?

— FBI. Deschideți!

Clete a crăpat puțin ușa și s-a uitat peste lanțul de siguranță. Gemeni. Costume negre. Aceași tunsoare.

— Ce doriți?

— Am vrea să vă punem niște întrebări, dar am prefera să n-o facem prin ușă.

Clete a deschis și le-a făcut semn să intre. Purta tricou și un șort ca ale baschetbaliștilor din NBA, care îi ajungea până la genunchi și îi alunecase până pe fese. În timp ce i-a urmărit așezându-se la masa mică din sufragerie, și-a stors mintea încâ afumată să-și amintească dacă încâlcise vreo lege în ultima vreme. Nu i-a venit în gând nimic recent, dar la acea ora nenorocita a zilei ar fi fost greu să descopere ceva. Și-a pipăit stomacul masiv și umflat — oare câte kilograme pusese pe el în ultima lună? —, s-a așezat pe un scaun și le-a verificat insignele.

— Numele de Mick Runyun vă sună cumva cunoscut? I-a întrebat unul din ei.

Îi suna, dar nu era dispus să recunoască nimic.

— S-ar putea.

— Acuzat de trafic de droguri. L-ați reprezentat acum trei ani într-o curte federală. A pledat vinovat, a colaborat cu autoritățile, un băiat de treabă.

— A, e vorba de acel Mick Runyun?

— Da, acela. V-a plătit onorariul?

— Evidențele mele se **afila** la biroul din Natchez.

— Foarte bine. Avem un mandat să le verificăm. Ne putem întâlni acolo mâine?

— Cu plăcere.

— În orice caz, pariem că actele de acolo nu ne pot spune prea multe despre onorariul plătit de domnul Runyun. Avem o sursă verificată care ne-a declarat că v-a plătit în numerar douăzeci de mii de dolari și că suma nu a fost declarată.

— I-auzi, ia.

— Iar dacă este adevărat, înseamnă că ați încălcat

prevederile RICO1 și alte câteva reglementări federale mai mărunte.

— A, drăguța lege RICO. Fără ea, voi n-ați mai avea obiectai muncii, băieți.

— La ce oră mâine?

— Aveam de gând să-mi continui campania mâine. Iar alegerile sunt peste două săptămâni.

S-au uitat la acel animal mahmur, cu ochi urduroși și părul neșesălat, și li s-a părut amuzant că era un candidat pentru Curtea Supremă.

— O să venim la biroul dumneavoastră din Natchez mâine la prânz. Dacă nu apăreți, atunci o să avem și un mandat de arestare. Asta îi va impresiona bine pe alegatori.

Au ieșit cu pași apăsăți din apartament și au trântit ușa.

Spre sfârșitul după-amiezii, așa cum promisese, Marlin a apărut. A comandat o cafea de care nici nu s-a atins. Clete a comandat rom și sifon și l-a mirosit ca și cum nu ar fi fost chiar primul pe acea zi.

— Facem pace la cincizeci, Clete? I-a întrebat Marlin după ce s-a uitat îndelung la fetele care le duceau cocktailuri clienților.

— Încă mă gândesc.

— S-au purtat frumos băieții ăia doi dimineața?

Clete a ascultat impasibil, fără să arate nici cel mai mic gest de surprindere. De fapt, nu era defel surprins, situația nu-l mira defel.

— Simpatici băieți, a zis el. Din câte-mi dau eu seama, senatorul Rudd și-a bătut din nou coada. Vrea ca Fisk să câștige pentru că amândoi sunt din același trib. Sigur că știm că Rudd e unchiul procurorului de aici, un imbecil cu diploma, care a

1 Racketeer Influenced and Corrupt Organizations Act (1970) — Legea împotriva crimei organizate și a corupției (n.tr.)

căpătat slujba doar datorită legăturilor pe care le are.

Bag mâna-n foc că nu și-ar fi găsit o slujbă în altă parte. Rudd se bizuie pe nepotul lui, care îi trimite pe cei de la FBI să-mi forțeze mâna. Ies din cursă ridicându-i osanale lui Ron Fisk, iar el își trage o victorie măreață. Are să fie fericit. La fel, Rudd. Marea finanța, fericită și ea. Nu-i frumoasă viața asta?

— Ești pe-aproape, a spus Marlin. Dar și tu ai primit onorariul în numerar de la un traficant de droguri și nu l-ai declarat. O mare prostie, dar nu-i un capăt de lume. Nu e ceva care nu poate fi rezolvat de senator. Acum fii băiat înțeleghător, ia-ți bănușii, fă o plecăciune de ieșire din scenă și n-o să mai auzi niciodată de federali.

Clete a rămas cu privirea asupra ochilor albaștri ai lui Marlin.

— Juri tu?

— Jur. Batem palma acum și poți face uitată întâlnirea de mâine din Natchez.

— Unde-s banii?

— Afară, în dreapta. Același Mustang verde.

Marlin a lăsat discret cheile pe bar. Clete le-a înșfăcat și a dispărut.

CAPITOLUL 29

Când mai erau cincisprezece zile până la alegeri, Barry Rinehart a fost invitat să ia cina la restaurantul vietnamez de două parale de pe Bleecker Street. Domnul Trudeau dorea o informare.

În cursul zborului de la Boca până la New York, Barry trăise o mare satisfacție știind rezultatele ultimului sondaj. Fisk avea cu șaisprezece procente mai mult decât al doilea candidat, o poziție pe care nu o mai putea pierde. Treaba cu căsătoriile între persoane de același sex l-a ridicat cu patru procente. Atacurile GUN asupra lui Mearthy îi mai adăugaseră trei. Ieșirea din cursă a lui Clete Coley, făcuta cam de nevoie, îi adăugase încă trei procente. Campania în sine decurgea cât se poate de bine. Ron Fisk era un cal de

povara care făcea exact ce-i spunea Tony Zachary. Bani aveau din belșug. Spoturile lor publicitare atingeau toate țintele cu o regularitate de ceas elvețian. Reacțiile în urma scrisorilor trimise erau cel puțin uimitoare. Campania adusese 320 000 din partea unor donatori mici care erau iritați de homosexuali și de problema regimului armelor. Mecarthy trăgea tare ca să recupereze, dar rămânea tot mai în urmă.

Domnul Trudeau era zvelt și se bronzase și s-a arătat încântat de ultimele noutăți. Avantajul de șaisprezece procente a dominat conversația de la cina. Cari s-a interesat tot timpul de cifre. Puteau avea încredere în ele? Cum se ajunsese la un asemenea procentaj? Cum se raportau la celelalte campanii conduse de Barry? Ce ar trebui să facă adversara ca să treacă în frunte? Mai văzuse Barry vreodată evaporându-se un asemenea avantaj?

Barry îi garanta victoria, nici nu concepea altfel.

*

În primele trei trimestre ale anului, Krane Chemical înregistrase vânzări ridicol de mici și câștiguri reduse. Compania era zguduită de tot soiul de probleme în Texas și în Indonezia. Trei uzine fuseseră închise pentru reparații neplanificate, de anvergură. O uzină din Brazilia și-a suspendat activitatea din motive care nu s-au făcut publice, lăsând cei două mii de muncitori de acolo pe drumuri. Comenzi uriașe rămăseseră neonorate. Fiindu-le înșelate așteptările, clienții tradiționali au plecat. Cei din departamentul de vânzări nu aveau ce să ofere pieței. Concurența a redus prețurile și le-a umflat clienții. Moralul era la pământ și se lansaseră zvonuri privitoare la reduceri de personal și de disponibilizări.

Profitând de acel haos creat, Cari Trudeau trăgea toate sforile posibile. Nu făcea nimic ilegal, însă aranjarea documentelor contabile era o artă pe care o stăpânea de multă vreme. Când una dintre companiile lui avea nevoie

de rezultate proaste pe hârtie, Cari făcea rost de ele. În cursul anului, anulase masiv din alocațiile pentru partea de cercetare-dezvoltare, transferase sume neobișnuit de mari în rezerve legale, împrumutase masiv pe liniile de credit existente, sugrumase vânzările prin sabotarea producției, umflase la maximum cheltuielile, vânduse două divizii profitabile și reușise să îndeapărteze pe mulți dintre clienți. Prin aceste manevre, Carl dirijase deliberat destule informații către presa scrisă. De la verdict încoace, Krane se aflate în vizorul multor reporteri din domeniul afacerilor și toate veștile proaste se bucurau de o prezentare amplă. Desigur, fiecare articol se referea la problemele juridice mari cu care se confrunta compania, în câteva rânduri, se menționase și posibilitatea intrării în faliment, asta după știri lansate chiar de Cari.

Acțiunile începuseră anul la prețul de 17 dolari bucata. După nouă luni, ajunseseră la 12,50. Cum alegerile aveau să se desfășoare peste doar două săptămâni, Cari se pregătea să declanșeze ultimul asalt asupra obositorilor acțiuni comune ale Krane Chemical Corporation.

*

Apelul telefonic din partea lui Jared Kurtin i s-a părut un vis. Wes a ascultat cuvintele și a închis ochii. Nu putea fi adevărat.

Kurtin a explicat că primise instrucțiuni din partea clientului să exploreze posibilitatea de a negocia litigiul Bowmore în afara instanței. Compania Krane Chemical avea probleme grave și, dacă nu dispăreau procesele în care era implicata, nu putea să se concentreze asupra aspectelor de producție și să redevină competitivă pe piața. Propunea întrunirea simultană a tuturor avocaților într-o sala de ședințe și începerea procesului. Lucrurile vor fi complicate, pentru că existau foarte mulți avocați cu prea multe chestiuni. A insistat ca Wes și Mary Grace să acționeze în calitate de consilieri principali în numele avocaților, deși

puteau să pună la punct acele amănunte la prima înrănire. Brusc, timpul devenea crucial. Kurtin rezervase deja o sală de conferințe la un hotel din Hattiesburg și dorea ca discuția să se poarte vineri și să continue în perioada weekendului dacă era necesar.

— Azi e marți, a spus Wes, strângând receptorul atât de tare că degetele i s-au albit.

— Da, știu. Cum am zis, clientul meu își dorește foarte mult să începem acest proces. Ar putea dura săptămâni sau chiar luni ca să-l încheiem, dar suntem pregătiți să purtăm discuții.

Și Wes era pregătit. Avea stabilită o depozitie pentru vineri, pe care putea s-o amâne foarte ușor.

— Care sunt regulile? a întrebat el.

Kurtin avusese la dispoziție ore întregi ca să pună la punct tot planul. Wes reacționa din șoc și emoție. Pe de altă parte, Kurtin se mai ocupase de asemenea chestiuni, pe când Wes nu. Avea la activ câteva soluționări mari în afara instanței. Wes abia dacă putea visa la una.

— O să trimit scrisori tuturor avocaților cunoscuți ca având clienți reclamanți în acest caz, a spus Kurtin. Te rog să verifici lista și să vezi dacă mi-a scăpat vreunul. După cum știi, tot timpul mai apare câte ceva. Sunt invitați toți avocații, dar, dacă vrei să pui pe butuci o ședința ca asta, de soluționare în afara tribunalului, nu trebuie decât să le dai cuvântul tuturor avocaților. Tu și Mary Grace veți vorbi în numele tuturor reclamanților. Iar eu vorbesc în numele companiei Krane. Cea mai importantă chestiune este identificarea tuturor persoanelor care emit pretenții, în evidențele noastre, apar vreo șase sute, de la decese până la sângerări pe nas. În scrisorile mele, le cer avocaților să ne prezinte numele clienților, indiferent dacă au deschis acțiune ori nu. După ce vom ști cine așteaptă o bucătică din tort, următoarea problemă dificilă va fi clasificarea pretențiilor. Spre deosebire de mai toate soluționările

pentru despăgubiri comune, în care avem de-a face cu zece mii de reclamanți, de aceasta ne putem ocupa mai bine dacă ne referim la pretențiile individuale. Cifrele noastre actuale indica 68 de decese, 143 de vătămări și probabil persoane pe moarte, iar restai având diferite afecțiuni care, după toate probabilitățile, nu le pun viața în pericol.

Kurtin a bifat cifrele ca un reporter care transmite corespondențe din teatrul de operațiuni. Wes nu și-a putut reprima o strâmbătură și nici nu și-a putut reține o înjurătură la adresa lui Krane Chemical.

— În orice caz, vom începe procesul examinând aceste cifre. Scopul este de a se ajunge la un total care să fie comparat cu suma pe care clientul meu este dispus s-o cheltuiască.

— Și cam care ar fi aceasta cifră? I-a întrebat Wes râzând, dar era un râs de disperare.

— Nu acum, Wes, poate altădată. Eu o să-i cer fiecărui avocat să completeze un formular standard pentru fiecare client. Dacă putem obține astea înainte de ziua de vineri, atunci se cheamă că am pornit cu dreptul. Wes, o să aduc o echipa completă: specialiști în litigii, personal de asistență, experți, oameni care să se ocupe de cifrâraie și o să avem chiar și un tip destul de important de la Krane. Plus echipa obișnuita de la companiile de asigurări, bineînțeles. Poate dorești să rezervări o cameră mare pentru oamenii care îți asigură sprijinul.

„Să rezerv cu ce?” a fost cât pe ce să întrebe Wes. Era însă convins că Jared Kurtin fusese pus la curent cu declararea falimentului.

— Bună idee, a zis el.

— A, Wes, pe clientul meu ține foarte mult la ideea păstrarea secretului. Nu are niciun rost să se facă publicitate în legătură cu această acțiune. Dacă se află, toți reclamanții și avocații lor, dar și toți oamenii din Bowmore vor începe să se agite. Ce facem dacă negocierile se

împotmolesc? Să păstrăm secretul discuțiilor!

— Da, sigur.

„Ce ridicol”, s-a gândit Wes. Kurtin urma să trimită respectiva scrisoare la cel puțin douăzeci de firme de avocați. Babe, în cafeneaua ei din Bowmore, va afla despre conferința de soluționare chiar înainte de a începe să servească masa de prânz.

*

A doua zi, ediția de dimineață a cotidianului *Wall Street Journal* a publicat un articol pe prima pagina despre încercarea de inițiere a acțiunii de soluționare din partea Krane Chemical. O sursă din cadrul companiei ce dorea să-și păstreze anonimatul, confirma zvonurile ca fiind adevărate. Experții au venit și ei cu diverse păreri, însă acest lucru era privit în general drept un pas pozitiv făcut de companie. Înțelegerile mari pot fi calculate. Răspunderile pot fi restrânse. Cei de pe Wall Street sunt capabili să înțeleagă cifrele nude și detesta impredictibilitatea. De-a lungul timpului, s-a născut o listă lungă a companiilor înfrânte, ce au riscat să-și șubrezească viitorul financiar prin înțelegeri masive care s-au dovedit costisitoare și au reușit să lichideze pe deplin litigiile.

Acțiunile Krane au avut valoarea de 12,75 dolari la deschiderea tranzacțiilor și au câștigat 2,75 dolari după tranzacționări masive.

Miercuri, pe la mijlocul amiezii, telefoanele sunau încontinuu la Payton & Payton, dar și la alte firme de avocatură. Vestea despre înțelegere se răspândise, iar de pe stradă, ea ajunsese deja să circule pe internet.

Denny Ott a luat legătura cu Mary Grace. Un grup de locuitori din Pine Grove se strânsese la biserică pentru a se raga; oamenii schimbaseră între ei bârfe și așteptau miracolul. Total semăna cu un priveghi, a spus el. Lucru deloc surprinzător, circulau diferite versiuni ale adevărului. Potrivit uneia, înțelegerea se negociase deja, iar banii erau

pe drum. Potrivit alteia, înțelegerea avea să se realizeze vineri, dar nu exista nicio îndoială că ea se va încheia. Ba nu, nu se ajunsese la nicio înțelegere, fiind vorba doar de o ședința a avocaților. Mary Grace i-a explicat lui Denny ce se petrecea și l-a rugat să transmită mai departe adevărul. Curând, s-a lămurit că ea ori Wes trebuia să dea o fugă până la biserică pentru a se întâlni cu clienții.

Localul lui Babe gema de cafegii agitați, toți așteptând să afle ultimele noutăți. I se va cere companiei Krane să curețe depozitul de deșeuri? Cineva care pretindea că se pricepe a răspuns afirmativ, asta fiind chiar o condiție a înțelegerii. Cât se va încasa ca despăgubire pentru decesul cuiva? Cineva auzise de 5 milioane de fiecare deces. Părerile se băteau cap în cap. Unii cu pretenții de experți s-au trezit curând reduși la tăcere.

F. Clyde Hardin a apărut din biroul lui și a devenit personajul cel mai important al scenei. Acțiunea lui comună fusese luată în batjocura de mulți dintre localnicii care socotiseră că el se ținea de coada soților Payton împreună cu o adunătură de clienți oportuniști. El și bunul lui amic Sterling Bintz din Philadelphia se lăudau cu aproape trei sute de reclamanți în acțiunea comună, la care participau oameni „cu vătămări permanente și grave”. De la depunerea dosarului, în ianuarie, nu se făcuse niciun pas înainte. Acum însă F. Clyde căpătase o statură impresionantă. Orice înțelegere trebuia să-i includă și pe „oamenii lui”. Va căpăta un loc la masa tratativelor de vineri, a explicat el mulțimii tăcute. Va sta alături de Wes și Mary Grace Payton.

Când a primit telefon de la Mary Grace, Jeannette Baker se găsea la tezgheaua unui magazin non-stop din zona de sud a orașelului Bowmore.

— Să nu-ți faci speranțe deșarte, a prevenit-o avocata cu multă fermitate. Procesul ar putea fi de durată, iar posibilitatea unei înțelegeri este îndepărtată.

Jeannette avea de pus multe întrebări, dar nici nu știa de unde să înceapă. Mary Grace va ajunge în Pine Grove la ora șapte seara pentru o discuție cu toți clienții ei. Jeannette a promis că va fi de față.

Beneficiind de un verdict de 41 de milioane de dolari, cazul lui Jeannette Baker va fi primul pe masa tratativelor.

Vestea privind înțelegerea era prea importanta pentru cei din Bowmore. În birourile mărunte din centru, secretarele și agenții imobiliari și cei de asigurări nici nu mai discutau despre altceva. Circulația și așa lenevoasă a oamenilor pe Main Street a încremenit, pentru că prietenilor și vecinilor le venea greu să treacă unul pe lângă celălalt fără să facă schimb de bârfe. Grefierii de la Tribunalul Districtului Cary colectau zvonurile, le îmbunătățeau, pe unele le înfrumusețau, pe altele le mai diluau, după care le transmiteau mai departe. În școli, profesorii s-au strâns în locurile unde-și beau cafeaua și au făcut schimb de știri. Biserica din Pine Grove nu era singura unde credincioșii și cei plini de speranța se întâlneau ca să se roage și să primească sfaturi. Mulți dintre pastorii orașului și-au petrecut după-amiaza la telefon ascultându-le pe victimele de la Krane Chemical.

O înțelegere în afara tribunalului ar fi închis cel mai urât episod din viața orașului, permițându-i să-și ia existența de la capăt. Infuzia de bani îi va despăgubi pe cei care avuseseră de suferit. Banii vor fi cheltuiți și re-cheltuiți, relansând economia muribundă a așezării. Celor de la Krane li se va cere, fără îndoială, să îndepărteze sursa poluării, iar după dispariția acesteia, poate că apa va redeveni nevătămătoare. Bowmore și apa curată — un vis aproape imposibil de crezut. Comunitatea va putea scăpa în sfârșit de prostul renume de District al Cancerului.

O înțelegere reprezenta un final rapid și definitiv al coșmarului. Nimeni din oraș nu voia un litigiu îndelungat și neplăcut. Nimeni nu voia încă un proces precum cel

intentat de Jeannette Baker.

*

Nat Lester îi asaltase pe editorii de ziare și pe reporterii vreme de o lună. Era furios din cauza spoturilor publicitare mincinoase care inundaseră sudul statului Mississippi, dar și mai supărat era pe editori, fiindcă nu ridicaseră glasul împotriva acestui fenomen. A alcătuit un raport în care a luat toată publicitatea pro-Fisk — tipărituri, trimiteri poștale, prin radio, internet și televiziune — și a disecat-o, evidențiind toate minciunile, jumătățile de adevăr și cazurile de manipulare prin extragerea cuvintelor din context. Tot el, în baza costurilor pe care le presupuneau trimiterile poștale, apreciasse sumele totale în numerar folosite în campania lui Fisk. Cifra lui se ridica la cel puțin trei milioane, iar el bănuia că grosul banilor proveneau din afara statului. Nu exista nicio modalitate de a verifica acest lucru decât după alegeri. Raportul lui a fost transmis prin e-mail către toate redacțiile ziarelor din district, fiind urmat de apeluri telefonice foarte agresive. Actualiza respectivul raport în fiecare zi, după care trimitea un nou e-mail și devenea tot mai insistent și iritant la telefon. Toate aceste acțiuni au dat în cele din urmă roade.

Spre uimirea și spre deosebita lui satisfacție, cele mai mari trei ziare din district l-au informat, fiecare separat și în mod neoficial, desigur, că intenționau să publice editoriale foarte critice la adresa campaniei lui Fisk în edițiile lor de duminică următoare.

Și Nat a avut în continuare noroc. Subiectul căsătoriei între persoane de același sex a reținut atenția celor de la ziarul

New York Times, astfel că în Jackson a sosit un reporter ca să adulmece și să răscolească lucrurile. Se numea Gilbert și a ajuns imediat și la sediul de campanie al lui Mearthy, unde Nat i-a oferit informații cu toptanul, dar în mod neoficial. I-a mai pus la dispoziție lui Gilbert și

numerele de telefon ale celor doi studenți homosexuali care îi urmăreau pe Meyerchec și Spano.

Discutând în particular, aceștia i-au spus lui Gilbert totul și i-au prezentat dosarul întocmit de ei. Își petrecuseră patru zile la Chicago și aflaseră multe lucruri. Îl cunoscuseră pe Meyerchec la barul lui din apropiere de Evanston, îi spusese că abia sosise în oraș și căutau să-și facă prieteni. Au petrecut ore în șir la local, s-au îmbătat criță împreună cu obișnuiții localului, și nu au auzit pe nimeni rostind vreo vorbă despre procesul intentat în Mississippi. În fotografiile din ziarul ce apărea în Jackson, Meyerchec apărea cu părul blond și purta ochelari fumurii cu rame de o forma ciudata. În Chicago, avea părul mai închis la culoare și nu purta ochelari. Fața lui zâmbitoare apărea într-o fotografie de grup făcuta la bar. În ce-l privea pe Spano, au vizitat centrul de design unde lucra în calitate de consultant pentru un segment mai sărac al populației. S-au dat drept rezidenți într-o clădire veche din apropiere și au petrecut două ore cu el. Remarcându-le accentul, Spano i-a întrebat la un moment dat de unde erau. După ce studenții i-au spus că erau din Jackson, Mississippi, el n-a reacționat în niciun fel.

— Ai fost vreodată acolo? îl întrebase unul din studenți.

— Am trecut pe acolo de vreo două ori, le răspunsese Spano. Iar acel răspuns venea din partea unui alegător înregistrat, a unui șofer care avea licență în acel stat și a unui reclamant într-un caz prezentat la Curtea Supremă. Deși Spano nu fusese văzut la barul lui Meyerchec, cei doi alcătuiau cu adevărat un cuplu. Aveau aceeași adresă, un bungalow de pe Clark Street.

Studenții la drept încercaseră din nou să apeleze și să viziteze apartamentul aproape pustiu din Jackson, dar nu le răspunseseră nimeni. Cu patruzeci și una de zile în urmă, după ce bătuseră la ușă, înfipseseră un plic cu oferta unei firme într-un spațiu gol din apropierea clădirii. L-au găsit în

același loc, așadar ușa nu fusese deschisă. Iar vechiul Saab nu se clintise din loc. Avea și un cauciuc dezumflat.

Gilbert sa arătat fascinat de această poveste și a verificat totul cu dăruire. Încercarea de a se căsători în Mississippi a celor doi mirosea de la o poștă a făcătură cinica, era un șiretlic prin care subiectul căsătoriei între persoane de același sex a fost introdus în lupta dintre candidații Fisk și Mearthy. Iar Mearthy avusese de suferit.

Gilbert l-a contactat pe avocatul radical care îi reprezenta pe Meyerchec și Spano, dar fârâ niciun rezultat. L-a bătut la cap pe Tony Zachary vreme de două zile, dar nu a obținut nicio reacție a acestuia. La telefoanele date la sediul de campanie al lui Ron Fisk nu a primit niciun răspuns. L-a sunat pe Meyerchec și Spano, dar i-au închis telefonul imediat ce a insistat ca ei să precizeze ce legături aveau cu Mississippi. Și-a notat câteva replici memorabile rostite de Nat Lester și a verificat elementele descoperite de cei doi studenți la drept.

Gilbert și-a încheiat ancheta și a trimis articolul la redacția ziarului său.

CAPITOLUL 30

Prima confruntare deschisa s-a declanșat când a trebuit să se stabilească cine poate avea acces în sala de ședințe. Jared Kurtin deținea comanda deplina asupra batalionului de oameni care-l însoțeau, astfel că nu apăreau probleme din partea apărării, încăierarea era de cealaltă parte.

Sterling Bintz a sosit devreme și cu multă hărmălaie, însoțit de tineri, unii cu înfățișare de avocați și alții ce păreau bătăuși. El a pretins că reprezintă mai bine de jumătate dintre victimele din Bowmore, motiv pentru care merita un rol principal în cadrul negocierilor. Vorbea pe nas și cu întreruperi și avea un accent străin de sudul statului Mississippi, astfel că toată lumea a început să-l disprețuiască din prima clipă. Wes l-a convins să se potolească, dar asta a ținut doar câteva momente. F. Clyde

Hardin urmărea totul dintr-un colț ferit, ronțâind o prăjiturică, amuzat de mersul lucrurilor și rugându-se ca înțelegerea să se realizeze cât mai curând. Fiscul începuseră deja să-i trimită recomandate.

Un specialist recunoscut pe plan național pentru procesele ce presupuneau despăgubiri în cazuri de deversări de produse toxice a sosit tocmai din Melbourne Beach, Florida, ca să participe la dezbateri. Și acesta pretindea că reprezenta sute de persoane vătămate și, cum era un veteran în privința unor astfel de înțelegeri în afara tribunalului, își închipuia că trebuia să abordeze situația din punctul de vedere al reclamantilor.

*

Cei doi avocați specializați în acțiuni comune au început curând să se ia la hartă, acuzându-se reciproc de faptul că-și furaseră clienții.

Existau și alte șaptesprezece firme de avocatura care emiteau pretenții la reprezentarea în cadrul tratativilor. Câteva dintre ele se bucurau de o bună reputație în ceea ce privea obținerea de despăgubiri pentru vătămări, dar majoritatea erau reprezentate de avocați din mici orașe specializați în accidente de mașină, care prinseseră un caz sau două cât adulmecaseră prin Bowmore.

Starea de încordare a apărut cu câteva ore înainte de începerea ședinței și, imediat ce presupușii participanți începuseră să ridice vocea, exista posibilitatea foarte reală să apară și primul pumn. În momentul în care nivelul sonor depășise limita suportabilității, Jared Kurtin a reușit să le rețină atenția și a anunțat că Wes și Mary Grace Payton vor hotărî cine și unde se va așeza. Dacă avea cineva ceva de reproșat, atunci el, clientul și compania de asigurare vor ieși pe ușă cu toți banii. Asta i-a făcut pe toți să se liniștească.

Apoi s-a pus problema presei. Existau cel puțin trei reporteri veniți să asiste la acea întrunire „secretă”, iar

când li s-a cerut să plece, au fost destul de ezitanți. Din fericire, Kurtin angajase niște agenți de securitate înarmați. Reporterii au fost conduși în cele din urma în afara hotelului.

Kurtin mai sugerase, și se oferise să plătească pentru asta, un arbitru, o persoană dezinteresată care avea experiența în domeniul Mgiilor și al înțelegerilor în afara tribunalului. Wes se declarase de acord, iar Kurtin găsisse un judecător federal din Fort Worth ieșit la pensie care lucra cu jumătate de normă ca mediator. Judecătorul Rosenthal a preluat discret controlul după ce avocații pledanți s-au mai liniștit. I-a luat o oră ca să negocieze modul de așezare la masa tratativelor. El avea să stea pe scaunul din capătul mesei lungi. În dreapta lui, cam pe la mijloc, trebuia să se afle domnul Kurtin, încadrat de parteneri, asociați, Frank Sully din Hattiesburg, doi reprezentanți de la Krane și o persoană din partea firmei de asigurări pentru cazuri de despăgubiri, în total, unsprezece oameni ai apărării la masa tratativelor, plus alți douăzeci așezați în spatele acestora.

În stânga lui, soții Payton, așezați în centru, față în față cu Jared Kurtin. Aceștia aveau să fie încadrați de Jim Memay, avocatul pledant din Hattiesburg, care se ocupa de patru cazuri de deces din Bowmore. Memay câștigase o avere din litigiul privind tabletele de slăbit *fen-phen* și participase la câteva conferințe privitoare la soluționarea comună. Acesta era însoțit de un avocat din Gulfport cu experiență similară. Celelalte locuri erau ocupate de avocați din Mississippi, care dețineau cazuri importante din Bowmore. Specialiștii în acțiuni comune au fost trecuți în rândul doi. Sterling Bintz și-a exprimat vehement nemulțumirea privind locul ce îi fusese repartizat, dar Wes i-a spus cu glas furios să-și țină gura. În momentul când bătașii au reacționat destul de neplăcut, Jared Kurtin a anunțat că acțiunile comune reprezentau ultima prioritate de pe lista companiei Krane și că, dacă el, Bintz, spera să

capete o lețcaie, trebuia să păstreze liniștea și să nu se vâre în treabă nechemat.

— Aici nu suntem în Philadelphia, a spus judecătorul Rosenthal. Aceia sunt bodyguarzi ori avocați?

— **Și** una, și alta, i-a răspuns Bintz pe un ton obraznic.

— Atunci, țineți-i sub control!

Bintz s-a așezat, bombănind și înjurând în sân.

Era ora 10.00 dimineața, iar Wes se simțea deja zdrobit de oboseala. Soția lui, în schimb, era în formă și gata de acțiune.

*

Aproape fără întrerupere, vreme de trei ceasuri, au răsfoit și au prezentat documente. Judecătorul Rosenthal a impus procedura, pe măsură ce se prezentau situațiile privind clienții, după care actele se copiau la un birou din apropiere, se verificau, apoi se clasificau în conformitate cu sistemul de ierarhizare stabilit în mod arbitrar de judecător: clasa întâi cuprindea decesele, clasa a doua — cazurile confirmate de cancer, iar restul era inclus în clasa a treia.

A apărut și un blocaj, în momentul în care Mary Grace a sugerat ca lui Jeannette Baker să i se acorde prioritate de rangul întâi, așadar mai mulți bani, deoarece doar ea participase la proces.

— Bine, dar de ce valorează cazul ei mai mult decât celelalte decese? a întrebat un avocat pledant.

— Pentru că ea a îndurat procesul, l-a repezit Mary Grace, fulgerându-l în același timp cu privirea.

Cu alte cuvinte, avocații lui Baker avuseseră curajul să se ia la trântă cu Krane, pe când ceilalți avocați preferaseră să stea deoparte și să se uite. În lunile dinaintea procesului, soții Payton abordaseră cel puțin cinci avocați dintre cei prezenți, între care și Jim Memay, și practic le cerșiseră ajutorul. Fuseseră refuzați de fiecare dată.

— Cazul Baker valorează mai mult, trebuie să recunoaștem asta, a zis Jared Kurtin. Sincer să fiu, nu pot să

nu iau în considerație un verdict de 41 de milioane.

În New York, la ora 3.30 după-amiaza, Cari Trudeau a dat de înțeles că negocierile progresau în mod încurajator în Mississippi. Reprezentanții companiei Krane manifestau optimism în privința unei înțelegeri.

Acțiunile companiei au încheiat săptămâna la prețul de 16,50 de dolari bucata, crescând cu 4 dolari.

La ora 3.00 după-amiaza, în Hattiesburg, negociatorii și-au reluat pozițiile, iar judecătorul Rosenthal a repus în funcțiune morisca documentelor. Trei ore mai târziu, numărătoarea inițială se încheiase. La masa bogăției se aflau 704 persoane. Șaizeci și opt muriseră de cancer, iar familiile îi considerau răspunzători

După ani și ani, Mary Grace i-a zâmbit aceluși om pentru prima oară. Aproape că-i venea să-l strângă în brațe.

La ora unu, au întrerupt lucrările pentru o pauză de prânz de două ore. Soții Payton și Jim Memay s-au ascuns într-un colț din restaurantul hotelului și au încercat să facă o analiză a celor discutate până în acel moment. La revenirea în sală, pe cei trei îi rodea întrebarea: care era intenția celor de la Krane? Vorbeau la modul serios despre o înțelegere? Ori era vorba doar de o deturnare, ca avocații companiei să aibă activitate? Faptul că foarte multe publicații de interes național știau atât de multe lucruri despre discuțiile secrete legate de înțelegere îi făcea pe avocați să fie bănuitori. Însă, până în acel moment, domnul Jared Kurtin dăduse de înțeles că era un om care își propusese un scop. Nimeni nu remarcase vreun zâmbet din partea celor doi bărbați de la Krane îmbrăcați în costume sau din partea celor de la asigurări, ceea ce sugera că se consolaseră cu gândul că erau nevoiți să plătească.

De îmbolnăvire pe cei de la Krane. În prezent, sufereau de cancer o sută patruzeci și trei de persoane. Restul aveau o serie de suferințe mai puțin grave, despre care se susținea că fuseseră provocate de contaminarea apei de

băut livrate de sistemul de distribuție din Bowmore.

Judecătorul Rosenthal a felicitat ambele părți pentru eforturile făcute pe parcursul unei zile dificile și productive și a pus capăt întâlnirii, propunând reluarea ei la ora nouă, sâmbătă dimineață.

Wes și Mary Grace s-au dus direct la birou și le-au prezentat situația celorlalți oameni ai firmei. Sherman se aflase în sala de ședințe toată ziua și le-a prezentat observațiile lui. Au convenit că Jared Kurtin revenise la Hattiesburg cu scopul de a soluționa litigiul Bowmore, iar clientul lui părea doritor să rezolve problema. Wes i-a prevenit pe toți că era prea devreme pentru a sărbători. Abia se reușise identificarea părților. Nici măcar nu se promisese vreun dolar cuiva.

Mack și Liza i-au implorat să-i ducă la film. La jumătatea spectacolului de la ora opt, Wes a început să moțăie. Mary Grace a continuat să se uite cu ochi absenți la ecran, molfăind floricele de porumb, ronțăind în minte cifre legate de cheltuieli medicale, de dureri și suferințe, pierderea legăturilor intime cu cei apropiați, de pierderea de bani și câte altele. Nici nu a îndrăznit să se gândească la cât se vor ridica onorariile avocaților.

*

Sâmbătă dimineața, la masa discuțiilor erau mai puțini oameni în costum și cu cravată. Până și judecătorul Rosenthal arata foarte degajat în bluza polo de culoare neagra și sacoul sport. După ce avocații neliniștiți și-au găsit locurile, iar lucrurile s-au mai calmat, cu un glas puternic și bătrânesc ce trebuie să fi dominat multe procese, a zis:

— Vă sugerez să începem cu cazurile de deces și să le analizăm pe toate.

Din punctul de vedere al înțelegerii, nu existau două cazuri de deces identice. Copiii valorau mai puțin decât adulții, deoarece, în cazul lor, nu se putea aplica criteriul

privind capacitatea de a obține venituri. Tinerii tați valorau mai mult, din cauza pierderii capacității de muncă, implicit a unor salarii ulterioare. Unii dintre cei care între timp decedaseră suferiseră ani mulți, alții se stinseseră repede. Cuantumul cheltuielilor medicale varia de la un caz la altul. Judecătorul Rosenthal a propus un nou etalon, arbitrar, dar care era cel puțin un punct de plecare, în funcție de care orice caz era ierarhizat în baza valorii sale. Cazurile cele mai scumpe vor primi nota 5, iar cele mai ieftine (copiii) vor primi nota 1. În câteva rânduri s-au solicitat pauze, deoarece mulți dintre avocații reclamanților nu au reușit să se pună de acord asupra ierarhizării. După ce, într-un târziu, au reușit să ajungă la o înțelegere, au început să discute cazul lui Jeannette Baker, căruia i s-a dat nota 10. Cazul următor era al unei femei de cincizeci și patru de ani care muncise cu program redus într-o brutărie și murise după ce luptase vreme de trei ani cu leucemia. I s-a dat nota 3.

Cât au înaintat cu lista, fiecărui avocat i s-a permis să-și prezinte cazul și să pledeze pentru o ierarhizare mai bună. Prin toate acestea, nu se întrevedea nicio indicație din partea lui Jared Kurtin privind suma pe care era dispus să o plătească pentru oricare dintre cazurile de deces. Cât ceilalți avocați se ciorovăiau, Mary Grace l-a urmărit cu atenție. Fața și acțiunile lui nu dezvăluiau decât o concentrare adâncă.

La 2.30, au încheiat cu clasa întâi și au trecut la lista mai lungă a reclamanților încă în viață, dar care luptau cu cancerul. Clasificarea acestora era mai anevoioasă. Nimeni nu putea ști cât vor supraviețui sau cât de mult aveau de suferit. Nimeni nu putea anticipa eventualitatea decesului. Cei norocoși vor trăi, scăpând de cancer. Discuția s-a fărâmițat în câteva dispute aprinse, iar uneori judecătorul Rosenthal a rămas fără replică, incapabil să sugereze un compromis. Spre sfârșitul zilei, Jared Kurtin a început să

dea semne de încordare și de nemulțumire.

Pe măsura ce se apropia ora 7.00 seara și discuțiile își pierduseră binișor din incisivitate, Sterling Bintz nu s-a mai putut abține:

— Nu știu cât trebuie să mai stau aici și să asist la agitația asta sterilă, a rostit el nepolitic și s-a apropiat de capătul celălalt al mesei, departe de judecătorul Rosenthal. Iată, mă aflu aici de două zile și nu mi s-a permis să vorbesc! Ceea ce înseamnă, desigur, că toți clienții mei sunt ignorați. Eu spun că e de ajuns. Eu reprezint o acțiune comuna inițiată de mai bine de trei sute de oameni ce au suferit vătămări și se pare că vreți să-i lăsați pe dinafară.

Wes a vrut să-l pună la punct, dar apoi s-a răzgândit. Lasă omul să bata câmpii! Oricum, erau pe punctul de a încheia discuțiile pe ziua aceea

— Clienții mei nu vor fi neluați în seamă, aproape că a strigat el, iar toată lumea a rămas mută. Din glasul lui răzbătuse un ton de nebunie, iar privirea îl era la fel de ciudată. Cel mai indicat era să fie lăsat să se descarce. Clienții mei au suferit mult și încă suferă. Dar pe voi, cei de față, nu vă interesează. Nu pot sta aici o veșnicie. Trebuie să ajung mâine la San Francisco pentru o alta înțelegere. Am opt mii de cazuri împotriva firmei Schmeltz pentru tabletele lor laxative. De aceea, cum toata lumea de aici pare destul de mulțumită să discute despre orice în afară de bani, vreau să înțelegeți cum stau lucrurile în ce mă privește.

Reușise să le capteze atenția. Jared Kurtin și băieții care se ocupau de bani au ridicat capetele și au rămas rigizi câteva clipe. Mary Grace a urmărit fiecare trăsătură de pe fața lui Kurtin. Dacă dementul acela era pe cale de a arunca o cifră pe masă, ea voia să surprindă reacția adversarului său.

— Eu nu închei înțelegerea pentru mai puțin de o sută de mii de om, a spus Bintz rânjind. Poate chiar mai mult, în

funcție de client.

Fața lui Kurtin a rămas neclintită, dar era mai tot timpul așa. Anul dintre asociații lui a clătinat din cap, iar pe fața altuia a apărut un zâmbet prostesc de amuzament. Cei doi directori de la Krane s-au încruntat și apoi și-au căutat o poziție mai comodă, semn că respingeau drept absurde astfel de pretenții.

Cum ideea celor 30 de milioane pe care și le propunea Bintz plutea în jurul mesei, Wes a calculat repede în minte. Probabil că avocatul urma să ia o treime din acei bani, aruncându-i câteva firimituri și lui F. Clyde Hardin, după care se va grăbi să treacă la următorul caz de despăgubiri în masă. F. Clyde stătea pitit într-un colț, în același loc în care era și cu câteva ore în urmă. Cana de hârtie cerată din mână era plină cu suc de portocale, cuburi de gheață și vreo sută de grame de votcă. La o adică, era aproape 7.00 seara, și sâmbăta. Calculul matematic era atât de simplu, că-l putea face și în somn. Partea lui era de 5% din onorariile totale, sau 500 000 de dolari, în baza planului foarte rezonabil sugerat de colaboratorul său. În baza aranjamentului încheiat, F. Clyde trebuia să încaseze 500 de dolari pentru fiecare client, iar la 300 de clienți, ar fi trebuit să primească deja 150 000 de dolari. Bintz îi dăduse deocamdată o treime din acei bani și nu pare dispus să discute despre rest. Era un avocat ocupat, greu de prins la telefon. Se va ține de cuvânt, așa cum a promis, desigur.

F, Clyde și-a dat băutura peste cap în timp ce declarația lui Bintz răsuna în sala de ședințe.

— Nu avem de gând să primim o nimica toată și să plecăm acasă, a continuat el pe un ton amenințător. Într-un anumit punct al negocierilor de aici, vreau ca și cazurile clienților mei să fie luate în discuție.

— Mâine-dimineață la ora nouă, a mârâit pe neașteptate judecătorul Rosenthal. Acum suspendăm ședința.

*

„O campanie jalnica”, suna titlul articolului de fond din ediția de duminică a ziarului *Clarion-Ledger* care apărea la Jackson. Folosind o pagina din raportul lui Nat Lester, editorii condamnau campania lui Ron Fisk pentru publicitatea tendențioasă. Îl acuzau pe Fisk că accepta milioane de dolari din partea comunității de afaceri și folosea banii pentru a induce publicul în eroare. Spoturile lui publicitare erau pline de jumătăți de adevăr și declarații scoase din context. Arma lui preferată era spaima: spaima de homosexuali, teama de controlul asupra armelor, teama de infracțiunile sexuale comise de niște dezaxați. Era condamnat pentru etichetarea Sheilei Mecarthy drept „liberală” când, de fapt, o analiză de ansamblu a activității ei făcută de editori demonstra că era cât se poate de moderată. Autorul dădea de pământ cu Fisk pentru faptul că promitea să voteze într-un sens sau altul în cazuri pe care trebuia să le analizeze cu imparțialitate în calitate de membru al Curții Supreme.

Articolul de fond deplângea, de altfel, întregul proces. Ambii candidați primeau și cheltuiau atât de mulți bani, încât luarea deciziei în mod cinstit și nepărtinitor era pusă în primejdie. Cum putea Sheila Mecarthy, care primise până în acel moment peste 1,5 milioane de dolari din partea avocaților pledanți, să ignore acei bani când aceiași avocați apăreau în fața Curții Supreme?

Articolul se încheia cu un apel la desființarea alegerilor de judecători, propunând ca aceștia să fie numiți de o comisie imparțială, în baza meritelor profesionale.

Sun Herald din Biloxi era și mai vehement. Îl acuza fără menajamente pe Fisk de înșelătorie, folosind ca prim exemplu scrisoarea în care se făcuse referire la Darrel Sackett. Acesta era mort, iar nu liber să molesteze și alți copii. Murise în urmă cu patru ani, lucru aflat de Nat Lester după ce dăduse câteva telefoane.

Hattiesburg American cerea campaniei lui Fisk să

retracteze toate spoturile publicitare negative și mincinoase și să dezvăluie, înainte de Ziua Alegerilor, contribuțiile primite din partea marilor donatori din afara statului. Articolul îi îndemna pe ambii candidați să folosească mijloace cinstite în cursă și să onoreze demnitatea funcției de judecător la Curtea Supremă.

În pagina a treia a secțiunii A din *New York Times*, expozeul lui Gilbert era însoțit de fotografiile lui Meyerchec și Spano, dar și cele ale lui Fisk și a lui Mearthy. Descria în mare desfășurarea cursei, apoi se concentra pe subiectul căsătoriei între homosexuali, creat și introdus în cursa pentru postul de judecător de cei doi bărbați din Illinois. Gilbert aducea probe clare că bărbații își aveau reședința în Chicago și că practic nu îi lega nimic de Mississippi. Nu a introdus speculația că ar fi fost folosiți de manipulatori politici cu vederi conservatoare ca s-o

Ron și Doreen Fisk erau la masa din bucătărie și, fără să se atingă de cafeaua de dimineață, citeau și reciteau editorialul ziarului din Jackson și spumegau de supărare. Campania se desfășurase foarte frumos până în acel moment. Aveau avantaj în sondaje. Mai erau nouă zile până la alegeri și se vedeau deja victorioși. Atunci, de ce era descris Ron drept „mincinos” și „lip-sit de onestitate” de ziarul cel mai important din stat? Era o palmă dureroasă, umilitoare, despre care nu aveau habar că va veni atât de brusc. Și era și nemeritată, sigur asta. Ei erau cinstiți, demni, niște creștini de treabă. De ce să li se facă asta?

Ron a răspuns la telefonul care a început să sune. A auzit glasul obosit al lui Tony:

— Ai citit ziarul din Jackson?

— Da, acum îl citim.

— Te-ai uitat în cel din Hattiesburg și în *Sun Herald*? — Nu. De ce?

— Citești *New York Times*? —Nu.

— Vezi articolele pe net. Să-mi telefonezi peste o oră. —

Erău?

— Da.

Au citit articolele și au scos foc pe nări vreme de o oră, apoi au decis să nu mai meargă la biserică. Ron se simțea trădat și saboteze pe Mecarthy. Nici nu era nevoie. Lovitura de grație era administrată în ultimul paragraf. Era un citat Nat Lester: „Acești domni sunt niște marionete folosite de Ron Fisk și sprijinatorii lui pentru a da naștere unei probleme altfel inexistente. Scopul lor a fost să îi inflameze pe creștinii extremiști de dreapta și să-i aducă la secțiile de votare”.

Rușinat și nici nu avea curaj să iasă din casă. Potrivit ultimelor rezultate comunicate de analistul din Atlanta, avea un avantaj confortabil. Acum însă, simțea că înfrângerea era sigură. A dat vina pe presa liberală. I-a învinuit pe Tony Zachary și pe cei care controlau campania. Și se învinuia și pe sine că se dovedise atât de naiv. De ce se încrezuse atât de mult în oameni pe care abia dacă îi cunoștea?

Doreen l-a asigurat că nu era vina lui. El se dedicase atât de mult campaniei, încât nu mai avusese vreme să urmărească tot ce se petrecea. Orice campanie se desfășoară în mod haotic. Nimeni nu poate monitoriza acțiunile tuturor lucrătorilor și voluntarilor.

În cursul unei discuții încordate la telefon, Ron și-a descărcat furia asupra lui Tony.

— M-ai făcut de râs, i-a zis Ron. Ne-ai umilit pe mine și familia mea până acolo încât mi-e rușine să mai ies din casă. Mă gândesc să renunț.

— Ron, nu poți ieși din cursă, ai investit prea mult, i-a răspuns Tony, încercând să-și ascundă panica și să-și liniștească băiatul.

— Asta e problema, Tony. V-am permis să obțineți prea mulți bani și nu știți să-i folosiți. Puneți imediat capăt spoturilor publicitare!

- Imposibil, Ron. Sunt deja în curs de difuzare.
- Înseamnă că nu dețin controlul asupra propriei mele campanii, asta vrei să-mi spui, Tony?
- Nu e chiar atât de simplu.
- Tony, eu nu ies din casă. Scoate anunțurile acelea publicitare. Oprește totul, iar eu îi voi chema pe editorii acestor ziare, îmi recunosc greșelile.
- Ron, încetează!
- Eu sunt șeful, Tony, e campania mea.
- Da, și ești pe cale de a câștiga cursa. Nu strica totul acum, când mai sunt doar nouă zile.
- Știai că Darrel Sackett murise?
- Ei, doar nu pot să...
- Răspunde-mi la întrebare, Tony. Ai știut că murise?
- Nu eram sigur.
- Ai știut că era mort și ai făcut spotul fals în mod deliberat, adevărat?
- Nu, eu...
- Tony, ești concediat. Ești concediat, iar eu mă retrag.
- Nu te ambala mai mult decât trebuie, Ron. Liniștește-te!
- Ești concediat.
- Vin la tine peste o oră.
- Chiar te rog, Tony. Să ajungi aici cât poți de repede, dar până atunci ești concediat.
- Chiar acum plec. Să nu întreprinzi nimic până nu ajung acolo.
- Le dau imediat telefon editorilor.
- Nu face asta, Ron. Te rog. Așteaptă să ajung acolo!

*

Avocații nu avuseseră timp să citească ziarele în cea dimineață de duminică. La opt, s-au strâns în hotel pentru ceea ce avea să fie, după părerea lor, cea mai importanta zi de discuții. Jared Kurtin nu dăduse de înțeles cât de mult vor putea negocia înainte de plecarea lui la Atlanta, dar se

presupunea că runda întâi se va încheia duminică după-amiază. În afara celor 30 de milioane sugerate de Sterling Bintz în seara precedentă, nu se discutase nimic de bani. Wes și Mary Grace erau deciziși să plece măcar cu o idee despre cât valorau cazurile încadrate în clasele întâi și a doua.

Pe la 8.30, toți avocații își ocupaseră locurile, mai toți fiind angajați în conversații serioase și toți ignorându-l pe Sterling Bintz care, la rândul lui, nu i-a luat în seamă. Anturajul lui rămăsese neschimbat. Nu vorbea cu celălalt avocat de acțiuni comune din Melbourne Beach. Judecătorul Rosenthal a sosit la 8.45 și a remarcat absența multor celor care reprezentau partea acuzată. În cele din urmă, avocații au observat și ei acest lucru. Vizavi de ei nu se afla nimeni. Wes a format numărul de telefon mobil al lui Jared Kurtin, dar a auzit doar un mesaj de rețea.

— Am convenit asupra orei 9.00, adevărat? a întrebat Rosenthal cu cinci minute înainte de ora fixată.

Se convenise în unanimitate că noua era ora magică. Așteptând, au avut cu toții senzația că timpul trecea mult mai încet.

La ora 9.02, Frank Sully, consilierul local pentru Krane, a intrat în sală și a zis cu sfială, aproape jenându-se:

— Clientul meu a decis să întrerupă aceste negocieri până la alte ordine. Îmi pare rău pentru neplăcerile provocate.

— Unde e Jared Kurtin? a întrebat judecătorul Rosenthal cu glas apăsător.

— În zbor spre Atlanta.

— Când a luat clientul dumneavoastră această decizie?

— Nu știu. Am fost informat în urmă cu o oră. Îmi pare foarte rău, domnule judecător. Vă cer scuze multor.

Sala a părut că se înclină într-o parte când cei prezenți au aflat de acea turnură neașteptată pe care o luaseră lucrurile. Avocații, amețiți de emoție că se vor apuca să

împartă bani în stânga și-n dreapta, au resimțit șocul, au lăsat jos pixurile și creioanele și s-au holbat unii la alții. Au pufnit care mai de care, plini de nemulțumire. Au scăpat înjurături în barbă, dar suficient de sonore ca să le audă și alții. Toți s-au pleoștit. Le venea să azvârle cu ceva în Sully, dar el era doar reprezentantul local și descoperiseră cu multă vreme în urmă că el nu avea nicio putere.

F. Clyde Hardin și-a șters sudoarea de pe fața umedă și a făcut un efort vitejesc să nu verse.

Brusc, toți s-au grăbit să plece, să dispara din acel loc. Era înnebunitor să stea acolo și să caște ochii la scaunele goale, scaune ocupate până nu demult de oameni care i-ar fi îmbogățit. Avocații pledanți și-au strâns mormanele de hârtii și le-au vârât în gentile diplomat, aruncându-și un râmăsbun în graba.

În drum spre apartamentul lor, Wes și Mary Grace nu au schimbat niciun cuvânt.

CAPITOLUL 31

Luni dimineața, *Wall Street Journal* a anunțat știrea despre întreruperea negocierilor de soluționare în afara tribunalului ce se desfășurau la Hattiesburg. Articolul, publicat pe pagina a doua, era scris de un reporter cu surse demne de încredere în interiorul companiei Krane Chemical, dintre care una dădea vina pe avocații părților vătămate. „Cererile acestora au fost total nerealiste. Noi ne-am prezentat la negocieri cu bună-credință și nu am reușit să ajungem nicăieri.” O alta sursă anonimă afirmase: „Nu există ieșire. Din cauza verdictului, orice avocat pledant consideră că persoana pe care o reprezintă ar trebui să fie despăgubită cu patruzeci de milioane”. Domnul Watts, directorul executiv al Krane, a spus: „Suntem dezamăgiți. Am vrut să ajungem la o soluție și sa facem totul uitat. Acum viitorul nostru e foarte nesigur”.

Cari Trudeau a citit articolul pe internet la ora 4.30 dimineața, când se afla în apartamentul său. Anticipând o

săptămână foarte profitabilă, a râs și și-a frecat mâinile.

Wes i-a telefonat lui Jared Kurtin toată dimineața, însă marele om călătorea și nu putea fi găsit. Telefonul lui mobil era trecut pe mesagerie vocală. În cele din urmă, secretara lui s-a supărat, dar nici Wes nu și-a stăpânit nervii. El și Mary Grace se

La sediul campaniei lui Mearthy, Nat Lester lucrase toată noaptea și era încă în priză când Sheila a sosit, ca de obicei, la 8.30. El transmisese articolul din *Times* către toate ziarele din district și tocmai îi apela pe reporteri și pe editori, când ea a intrat cu un zâmbet de persoană odihnită și a cempt un suc de ananas.

— I-am pus pe goană pe clovniii ăștia! a anunțat-o el jubilând. Manevrele murdare le-au fost date în vileag.

— Felicitări. E minunat.

— Acum trimitem articolul din *Times* și articolele de fond către toți alegătorii.

— Da, dar cât va costa asta?

— Ce mai contează? Acum, când mai e o săptămână, nu ne mai zgârcim la bani. Ești pregătită?

— Plec peste o oră.

În următoarele șapte zile, avea să facă treizeci și patru de escale în douăzeci de districte, lucru devenit posibil prin folosirea unui King Air împrumutat de unul dintre avocații pledanți și a unui mic avion cu reacție pus la dispoziție de un altul. Turneul-surpriză fusese coordonat de Nat și urma să se desfășoare cu ajutorul profesorilor, al unor șefi de sindicat, lideri ai negrilor și, bineînțeles, al avocaților pledanți. Ea nu se va întoarce la Jackson decât după alegeri. Cât era în turneu, ultima ei rundă de spoturi TV va inunda districtul.

Îndoiau că solicitarea necugetată a lui Sterling Bintz îi speriase pe cei de la Krane. În termeni relativi, sugestia de 30 de milioane trebuia să fie doar o părticică a unei soluționări acceptabile.

Când vestea a ajuns și la Bowmore, a fost primită ca o nouă molimă.

Când se vor număra voturile, campania ei nu va mai avea în vistierie nicio centimă. Sheila se raga să nu rămână cu datorii.

*

În cele din urmă, Ron Fisk a ieșit din casă luni dimineața, dar nu a făcut plimbarea obișnuită până la birou. În schimb, el și Doreen au mers până la Jackson, la birourile Judicial Vision, pentru încă o discuție lungă și chinuitoare cu Tony Zachary. Sâmbăta după-amiază, avuseseră de îndurat un calvar de patru ore în sufrageria casei lui Ron și nu reușiseră să rezolve prea multe aspecte. Ron suspenda orice activitate de campanie până când reușea să-și salveze bunul renume. Îl concediase pe Tony de cel puțin patra ori, însă continua să discute cu el.

Din acea zi până duminică noapte, Tedford din Atlanta făcuse sondaje de opinie în draci, iar spre sfârșitul dimineții de luni, a reușit să interpreteze rezultatele acestora. În pofida condamnărilor unanime, Ron Fisk avea trei procente în plus față de Sheila Mearthy. Problema căsătoriei între persoanele de același sex îi captivase pe alegători, cei mai mulți dintre ei mani-festându-și preferința pentru candidatul mai conservator. Ron nu era sigur că putea da crezare cuiva care lucra pentru campania lui, însă acel ultim sondaj i-a mai descrețit oarecum fruntea.

— Ron, ai câștigat deja, îi repeta mereu Tony. Nu rata șansa asta!

În cele din urmă, au încheiat o înțelegere, Ron insistând ca ea să fie semnată ca o negociere de contract. În primul rând, Ron va rămâne în cursă. În al doilea rând, Tony își va păstra slujba de director de campanie, În al treilea rând, Ron se va întâlni cu editorii ziarelor, își va recunoaște greșelile și va promite o cursă curată în cele opt zile rămase. În al patrulea rând, tot ce ținea de literatura de

campanie, de publicitate, de spoturi TV, trimiteri poștale, reclame radio nu se va lansa decât după ce Ron își dădea acordul.

După ce au redevenit amici, au luat un prânz frugal la Capitol Grill, apoi Ron și Doreen au plecat acasă. Erau mândri că-și păstrasera demnitatea și abia așteptau să reia campania. Simțeau deja mirosul victoriei.

*

Barry Rinehart a sosit în Jackson luni la amiază și s-a cazat în cel mai mare apartament al unui hotel din centrul orașului. Nu avea să plece din Mississippi decât după încheierea alegerilor.

L-a așteptat neliniștit pe Tony cu vestea că încă avea un cal în acea cursă. Pentru cineva care își făcea un titlu de glorie din faptul că își păstra calmul în orice situație, ultimele douăzeci și patru de ore fuseseră cumplite. Dormise puțin. Dacă Fisk renunța la campanie, cariera lui Rinehart ar fi fost afectată foarte grav, poate chiar complet minată.

Tony a apărut în apartament cu un zâmbet până la urechi și amândoi au reușit chiar să râdă. Curând, s-au apucat să reana-lizeze rezervările de timp în mass-media și planurile de reclamă. Aveau bani să inunde districtul cu reclame TV, iar dacă domnul Fisk dorea numai dintre cele pozitive, atunci așa avea să se facă.

*

Reacția pieței la știrea despre eșuarea negocierilor de soluționare a fost imediată și urâtă. La deschiderea zilei de tranzacționare, acțiunile Krane erau la 15,25 dolari, iar la amiază se vindeau cu 12,75 dolari. Cari Trudeau a urmărit cu încântare acea prăbușire, bogăția lui micșorându-se clipă de clipă. Ca să mai sporească spaima și agitația, a organizat o întrunire între directorii Krane și avocații companiei specializați în falimente, după care a strecurat știrea către presă.

Martți dimineață, secțiunea Afaceri a ziarului *New York Times* a publicat un articol în care un avocat de casă al companiei afirma: „Probabil că săptămâna aceasta vom depune cerere pentru protecție în caz de faliment”. Pentru prima oară în douăzeci de ani, acțiunile s-au prăbușit sub plafonul de 10,00 dolari bucata, fiind tranzacționate la 9,50.

Martți pe la amiază, Meyerchec și Spano au sosit în Jackson cu un avion cu reacție privat. Au fost preluați de un automobil cu șofer și duși la biroul avocatului lor, unde s-au întâlnit cu un reporter de la *Clarion-Ledger* din Jackson. În cursul unui interviu de o oră, cei doi au respins poveștile din articolul lui Gilbert, și-au reafirmat cetățenia în noul lor stat și au vorbit îndelung despre importanța procesului ce urma să fie soluționat de Curtea Supremă din Mississippi. În tot acest timp, s-au ținut de mână și au pozat pentru un fotograf al ziarului.

Când se petreceau toate acestea, Barry Rinehart și Tony Zachary analizau rezultatele ultimului sondaj. Cele șaisprezece procente avans ale lui Fisk se redusese, ajungând la cinci — cea mai spectaculoasă scădere în interval de 72 de ore pe care o văzuse Barry vreodată.

Însă el era prea bine trecut prin multe ca să intre în panică. Cu toate acestea, Tony arăta ca o epavă umană.

Au decis să reorganizeze programul de reclame TV. Au renunțat la aceea cu Darrel Sackett și la alta care înfățișa străini ce traversaseră ilegal frontiera. În următoarele trei zile, vor trage tare pe subiectul căsătoriilor între persoane de același sex și pe arme. În cursul weekendului, vor trece la spoturile calme, făcându-i pe alegători să trăiască sentimente calde și agreabile în legătură cu Ron Fisk și integritatea lui morală.

Între timp, poștașii din sudul statului Mississippi vor duce la destinație, în fiecare zi, câteva tone de materiale propagandistice în favoarea lui Fisk, asta până la încheierea campaniei.

Total trebuia făcut sub oblăduirea domnului Fisk, desigur.

*

Denny Ott a terminat de redactat scrisoarea după ce a scris-o pe câteva ciorne și a rugat-o pe soție să o citească. După ce a citit-o și ea și a fost de acord cu conținutul, a dus scrisoarea la poștă. Conținutul ei era următorul:

Stimate Frate Ted,

Am ascultat o înregistrare a predicii tale de duminică trecută, transmisă de postul de radio WBMR, în timpul orei tale de rugăciuni. Am rezerve în a o numi predică. A fost mai curând o cuvântare în favoarea unui candidat. Sunt convins, condamnarea homosexualității este un subiect standard al predicilor pe care le ții în amvon, și nu am intenția să fac vreun comentariu în acest sens. Cu toate acestea, atacul declanșat împotriva judecătorilor liberali, cu noua zile înainte de alegeri, nu a reprezentat decât o diatribă împotriva Sheilei Mearthy, al cărei nume nu a fost rostit, desigur. Atacând-o, este evident că îl sprijini pe adversarul ei.

Astfel de cuvântări cu iz politic sunt interzise în mod expres prin lege și, în mod specific, de reglementările interne ale Fiscului. Ca organizație nonprofit înființată și funcționând în temeiul prevederilor 632501 (C) (3), Harvest Tabernacle nu are dreptul să se angajeze în activități politice. Procedând în acest fel, riscă să-și piardă statutul de organizație nonprofit, o catastrofa pentru orice biserică.

Am auzit, din surse demne de încredere, că alți pastori locali, cu toții membri ai Coaliției Frățești, participă personal și prin intermediul bisericilor lor la această campanie. Sunt convins că acesta reprezintă un efort bine coordonat de a contribui la alegerea lui Ron Fisk, iar eu nu am nicio îndoială că în această duminică, dar și în următoarele, vei folosi amvonul pentru a-ți determina credincioșii să îl voteze.

Domnul Fisk este folosit de o conspirație a mării finanțe

pentru a umple Curtea Supremă a statului cu judecători care vor proteja răufăcătorii corporatiști prin reducerea răspunderilor în cazul în care se cer despăgubiri. Doar oamenii mărunți vor avea de suferit — enoriașii tăi și ai mei.

Te previn că te voi urmări și asculta în duminica ce vine. Și nu voi ezita să informez Fiscul dacă îți vei continua activitățile ilegale.

Al tău întru Hristos,
Denny Ott

*

Joi la amiază, angajații firmei de avocatură Payton & Payton s-au întrunit ca să ia masa și să facă o ultimă analiză a campaniei. Pe un perete din Puț, Sherman aranjase în ordine cronologică reclamele imprimate folosite până atunci de Ron Fisk. Erau cereri de câte o pagină în ziare și cinci trimiteri poștale. Acum colecția era actualizată zilnic, deoarece tiparnițele lucrau cu program non-stop pentru a imprima materialele publicitare ale lui Fisk.

Era o expoziție impresionantă, dar și foarte deprimantă. Folosind o hartă a străzilor orașului Hattiesburg și o listă a alegătorilor înregistrați, Sherman a stabilit cartierele din apropierea universității. Mergând din ușă în ușă, el va fi însoțit de Tabby, Rusty va face asta cu Vicky, iar Wes, cu Mary Grace. Aveau de bătut la două mii de uși în următoarele cinci zile. Olivia a convenit să rămână la birou ca să răspundă la telefoane. Artrita o supăra prea tare ca să bată străzile.

Alte echipe, multe dintre ele alcătuite din oamenii ce lucrau în birourile avocaților pledanți, trebuiau să colinde restul orașului și suburbiile sale. În afară de distribuirea materialelor în favoarea lui Mecarthy, majoritatea voluntarilor trebuiau să plaseze și broșuri în favoarea judecătorului Thomas Harrison.

Perspectiva de a bate la sute de uși era de fapt foarte

plăcuta, cel puțin pentru Wes și Mary Grace. Atmosfera de la birou fusese ca de doliu începând de luni. Eșecul încercării de soluționare în afara instanței îi doborâse peste măsură. Iar vehicularea ideii că firma Krane va recurge la prevederile Capitolului 11 îi înspăimânta. Erau cu toții disperați și iritabili, iar amândoi ar fi avut nevoie de câteva zile libere.

Atacul final a fost orchestrat de Nat Lester. Fiecare secție de votare din cele douăzeci și șapte de districte avea câte un om numit, iar Nat era în posesia numerelor de telefon ale tuturor voluntarilor. A început să-i apeleze joi după-amiaza, urmând să se țină de capul lor până luni noapte.

*

Scrisoarea din partea Fratelui Ted a fost adusă la biserica Pine Grove de un mesager. Conținutul ei era următorul:

Stimate pastor Ott:

Grija pe care mi-o porți na-a mișcat, iar pe de altă parte, sunt încântat că ai manifestat interes față de predicile mele. Ascultă-le cu atenție și poate că într-o bună zi vei ajunge să-l

Fratele Ted cunoști pe Iisus Hristos ca pe mântuitorul tău personal. Până atunci însă, voi continua să mă rog pentru tine și pentru toți cei pe care îi conduci pe căi greșite.

Dumnezeu ne-a construit casa de rugăciune acum paisprezece ani, apoi tot El a plătit ipoteca. El m-a îndrumat către amvonul de acolo și în fiecare săptămâna El vorbește turmei Sale prin cuvintele mele.

Când îmi pregătesc predicile, nu-L ascult decât pe El. El condamnă homosexualitatea și pe cei care o sprijină. Așa scrie în Biblie, pe care îți sugerez să citești mai atent, dedicând mai mult timp acestei activități.

Și nu-ți mai pierde vremea ca să-ți faci griji în privința mea sau a bisericii mele. Sunt convins că ai destule pe cap în Pine Grove.

Voi predica tot ce poftesc. Trimite-mi pe cap guvernul

federal. Avându-l pe Domnul de partea mea, nu am a mă teme de nimic.

Laudă Lui,

CAPITOLUL 32

Vineri la amiaza, Barry Rinehart împinsese cifrele sondajului până în poziția în care s-a simțit suficient de sigur pe sine ca să-i telefoneze domnului Trudeau. Fisk avea șapte procente avans și părea să-și fi recâștigat forța. Barry nu s-a jenat să mai rotunjească puțin cifrele ca să facă pe marele om să se simtă mai liniștit. Oricum, mințise de la un cap la altul în acea săptămâna. Domnul Trudeau nu va afla niciodată că fuseseră cât pe ce să rateze totul după ce avuseseră șaisprezece procente avans.

— Suntem deasupra cu zece procente, l-a anunțat Barry plin de sine, din apartamentul de hotel.

— Înseamnă că s-a terminat?

— Nu cunosc vreo alegere în care candidatul fruntaș să fi pierdut zece procente în ultimul weekend. Și, cu toți banii pe care îi cheltuim cu mediatizarea, cred că progresăm în continuare.

— Bine lucrat, Barry, a spus Cari și a închis telefonul.

În timp ce lumea de pe Wall Street aștepta știrea despre cererea de intrare în faliment a Krane Chemical, Cari Trudeau a mai cumpărat cinci milioane de acțiuni ale companiei printr-o tranzacție privată. Vânzătorul era un director de fond care se ocupa de portofoliul de pensii al angajaților publici din

Minnesota. Carl stătuse cu ochii pe acele acțiuni luni întregi, iar directorul s-a convins în cele din urmă că situația companiei Krane era fără ieșire. A renunțat la acțiuni la prețul de 11 dolari bucata și s-a socotit norocos.

Carl a lansat apoi un plan de achiziționare a încă cinci milioane de acțiuni imediat după deschiderea pieței. Avea să facă publică identitatea cumpărătorului abia peste zece zile, după ce va depune dosarul la SEC.

Până atunci, desigur, vor avea loc și alegerile.

În anul ce trecuse de la pronunțarea verdictului, metodic și în secret, își mărise procentul deținut în cadrul companiei. Folosind fonduri *off-shore*, bănci din Panama, două corporații-fan-tomă cu sediul în Singapore, și recomandările unui expert bancar din Elveția, Trudeau Group deținea în prezent peste 60% din Krane. Iar acapararea peste noapte a zece milioane de acțiuni va duce procentul deținut de Cari la 77%.

Vineri, la 2.30 după-amiaza, Krane a transmis un comunicat de presă prin care anunța că „depunerea cererii de faliment se amână pe timp nedeterminat”.

*

Barry Rinehart nu urmărea știrile din Wall Street. Nu-l prea interesau Krane Chemical și manevrele financiare ale companiei. Avea cel puțin treizeci de probleme importante de monitorizat în cursul următoarelor șaptezeci și două de ore și niciuna nu putea fi trecut cu vederea. Cu toate acestea, după cinci zile petrecute doar în apartamentul de hotel, simțea nevoia de mișcare.

Avându-l pe Tony ca șofer, au părăsit orașul Jackson și s-au dus la Hattiesburg, unde Barry a făcut rapid un tur de oraș ca să vadă obiectivele de interes: clădirea Tribunalului din districml Forrest, unde verdictul dat declanșase totul, central comercial semiabandonat căruia soții Payton îi spuneau birou — Kenny’s Karate de o parte și un magazin de băuturi spirtoase de cealaltă — și două cartiere, unde afișele cu Ron Fisk erau de două ori mai numeroase decât cele ale Sheilei Mearthy. Au luat masa la un restaurant din centru, numit 206 Front Street, iar la ora 7.00 au parcat în față la Reed Green Coliseum, în campusul Universității Southern Miss. Au rămas în mașină o jumătate de oră și au urmărit sosirea mulțimii, în furgonete și autobuze școlare transformate și autocare elegante, toate purtând numele bisericii scris pe caroserie cu litere mari. Veneau de la

Purvis, Poplarville, Lumberton, Bowmore, Collins, Mount Olive, Brooklyn și Sand Hill.

— Unele dintre aceste mici orașe sunt la o oră depărtare de aici, a spus Tony, plin de satisfacție.

Credincioșii pătrundeau în spațiile de parcare din jurul Coliseumului și se grăbeau să intre. Mulți purtau afișe albastre cu alb pe care scria „Salvați familia!”

— Pe alea unde le-ai găsit? a întrebat Tony.

— Vietnam.

— Vietnam?

— Le-am cumpărat cu un dolar și zece, în total cincizeci de mii. Compania chineza voia unu treizeci.

— Mă bucur să aud că facem economie.

La 7.30, Rinehart și Zachary au intrat în Coliseum și au urcat la galerie. Locurile erau de o înălțime amețitoare, dar suficient de departe de mulțimea agitata de la parter. Într-un capăt se înălțase o scenă, iar în spatele ei erau suspendate bannere cu înscricția „Salvați familia!” Un cvartet cunoscut de gospel alcătuit din albi (4 500 de dolari pe seară, 15 000 în perioada weekendului) îi încălzea pe spectatori. Pe podea erau înșirate ordonat scaune pliante, mii de scaune, toate ocupate de oameni binedispuși.

— Ce capacitate are sala asta? a întrebat Barry.

— La meciurile de baschet, opt mii, a spus Tony, inspectând din priviri arena sportivă. Câteva secțiuni din spatele scenei rămăseseră neocupate. Cu scaunele așezate pe podea, aș spune că sunt în jur de nouă mii.

Barry părea satisfăcut.

Maestrul de ceremonii, un predicator local, a liniștit mulțimea cu o rugăciune lungă, spre sfârșitul căreia mulți dintre oamenii lui s-au apucat să-și rotească mâinile pe deasupra capetelor ca și cum ar fi voit să atingă cerul. Când se rugau cu înfocare, sala se umplea de rumoare și șopotală constantă. Barry și Tony s-au mulțumit să asiste, împăcați cu lipsa lor de pioșenie.

Cvartetul i-a înflăcărat din nou cu un cântec, după care un grup de gospel format din negri (500 de dolari pe noapte) a zguduit incinta cu interpretarea nebuneasca a piesei „Născut să cred”. Primul vorbitor a fost Walter Utley, de la American Family Alliance din Washington, iar când omul și-a ocupat locul pe scenă, Tony și-a amintit prima lor întâlnire din urmă cu zece luni, când Ron Fisk își făcea încălzirea pentru alegeri. A avut senzația că asta se petrecuse cu ani în urmă. Utley nu era predicator și nici mare talent oratoric nu avea. Aproape că a adormit mulțimea cu lista înspăimântătoare de rele care se pun la cale în Washington. A tunat și a fulgerat împotriva tribunalelor, a politicienilor și a multor alți oameni răi. Când a încheiat, lumea a aplaudat și a agitat pancartele.

Din nou muzică și încă o rugăciune. Vedeta mitingului era David Wilfong, un activist creștin care avea un talent deosebit să se amestece în toate disputele extrem de mediatizate ce aveau vreo legătură cu Dumnezeu. În fiecare zi, înregistra o audiență la radio de circa douăzeci de milioane de ascultători. Mulți îi trimiteau bani. Mulți îi cumpărau cărțile și casetele. Era un predicator cu har, educat, cu o voce incandescentă și frenetică, astfel că după cinci minute făcuse mulțimea să sară în picioare ovaționându-l și aplaudând. El a condamnat imoralitatea pe toate fronmrile, însă și-a păstrat cele mai grele cuvinte pentru homosexualii și lesbienele care voiau să se căsătorească. Mulțimea nu putea sta locului și nici să tacă. Era singura ei șansă de a-și exprima în mod verbal opoziția și încă într-o manieră cât se putea de publică. După fiecare a treia frază, Wilfong trebuia să aștepte ca aplauzele să se stingă.

Era plătit cu 50 000 de dolari pentru acel weekend, bani ce apăruseră cu câteva luni mai devreme de undeva din măruntaiele misterioase ale Trudeau Group. Nimeni nu ar fi reușit să le descopere filiera.

După douăzeci de minute de spectacol, Wilfong s-a oprit pentru a face o prezentare specială. Când Ron și Doreen Fisk au apărut pe scenă, arena a părut că se cutremura. Ron a vorbit cinci minute. Le-a cerat voturile la alegerile de marți și i-a rugat să se roage pentru el. El și Doreen au traversat apoi scena în aplauzele tunătoare ale publicului care se ridicase în picioare. În timp ce mulțimea tropăia și aplauda, cei doi au ridicat brațele în semn de victorie, au traversat scena și au coborât.

Barry Rinehart abia a reușit să-și reprime amuzamentul. Dintre toate creațiile lui, Ron Fisk se apropia cel mai mult de perfecțiune.

*

În ziua următoare, dar și duminică, s-au organizat acțiuni de salvare a familiilor în tot sudul statului Mississippi. Utley și Wilfong au atras mulțimi uriașe și, desigur, credincioși aceia îi adorau pe Ron și Doreen Fisk.

Cei care nu au dorit să ia autobuzul ca să participe la o asemenea întrunire erau bombardatți neîncetat cu publicitate politica la televizor. Iar poștașii apăreau mereu, aducând în căminele asediate alte și alte materiale propagandistice.

Deși campania publică se desfășura cu o frenezie paralizantă, în cursul weekendului a ieșit la iveală o latură mai întunecată a cursei electorale. Sub îndrumarea lui Marlin, vreo doisprezece oameni de-ai lui s-au împrăștiat prin district și s-au întâlnit cu vechi cunoștințe. Au vizitat supervizori rurali la fermele lor și predicatori negri la bisericile păstorite de ei, dar și paznici de ocoale districtuale aflați la cabanele lor de vânătoare. S-au verificat listele de votare cu alegătorii înregistrați. S-au convenit cifrele. Pungile cu bani au trecut dintr-o mână în alta. Tarifal a fost de 25 de dolari pentru fiecare vot. Unii numeau asta „bani de benzină”, ca și cum cheltuiala ar fi fost justificată drept legală.

Oamenii lucrau pentru Ron Fisk, deși el nu avea să afle vreodată despre activitatea lor. Se vor naște suspiciuni după contabilizarea voturilor, după ce Fisk va primi un număr uimitor de voturi în circumscripțiile cu populație majoritară de culoare, dar Tony îl va asigura că fusese vorba de felul în care văd situația oamenii înțelepți.

*

Pe 4 noiembrie, doua treimi din cei înregistrați în districtul de sud s-au prezentat la vot.

După ora 7.00, când s-au închis urnele, Sheila Mearthy a plecat direct la Biloxi Riviera Casino, unde voluntarii ei se pregăteau pentru o petrecere. Nu s-a admis accesul reporterilor. Primele rezultate au fost destul de mulțumitoare. Ea a ieșit învingătoare în districtul Harrison, locul ei de baștină, cu 55% din voturi.

Când Nat Lester a văzut aceasta cifră în Jackson, la sediul lui Mearthy, și-a dat seama că erau pierduți. Fisk primise aproape jumătate din voturile celei mai lenevoase zone a districtului. În scurt timp, situația s-a agravat.

Ron și Doreen mâncau pizza la aglomeratul sediu de campanie din centrul orașului Brookhaven. Voturile din districtul Loncoln se numărau la câteva intersecții mai departe, iar când s-a anunțat știrea că vecinii lor merseseră la vot în număr mare și le dăduseră 75% din sufragii, a început sărbătoarea. În districtul Pike, cel alăturat, Fisk primise 64% din voturi.

Când Sheila a pierdut în districtul Hancock de pe Coastă, bucuria ei s-a stins, la fel și cariera ei de judecător la Curtea Supremă. În interval de zece minute, ea a pierdut districtele Forrest (Hattiesburg), Jones (Laurel) și Adams (Natchez).

Toate circumscripțiile au trimis rezultatele până la ora 11.00 noaptea. Ron Fisk a câștigat clar, cu 53% din voturi. Sheila Mearthy a primit 44%, iar Cleve Coley își păstrase suficient de mulți admiratori, care îl creditaseră cu restul de 3%. Era o victorie fără drept de apel, iar Fisk pierduse doar

în districtele Harrison și Stone.

O învinsese pe Mearthy până și în Districtul Cancerului, deși nu în toate cele patm circumscripții din orașul Bowmore. În zonele rurale însă, unde preoții Frăției trudiseră pe câmpii, Ron Fisk obținuse aproape 80% din voturi.

Mary Grace a plâns când a văzut cifrele definitive din districtul Cary: Fisk — 2 238; Mearthy — 1870; Coley — 55.

Singura veste bună era că judecătorul Thomas Harrison supraviețuise, dar la limită.

În săptămâna ce a urmat, lucrurile s-au mai așezat. În câteva interviuri acordate, Sheila Mearthy a afișat atitudinea unui perdant elegant. A ținut totuși să declare: „Va fi interesant de văzut câți bani a primit și a cheltuit domnul Fisk”.

Judecătorul Jimmy Meelwayne s-a arătat mai puțin elegant, în câteva articole, a fost citat spunând: „Nu prea sunt domic să lucrez alături de un om care a plătit trei milioane ca să ocupe un loc de judecător la Curtea Suprema”.

După prezentarea rapoartelor de campanie, s-a dovedit că estimarea de trei milioane era eronată. Campania lui Fisk raporta încasări totale de 4,1 milioane de dolari, suma primita în cele treizeci și una de zile din octombrie fiind uimitoare: 2,9 milioane de dolari. Nouăzeci și unu la sută din bani veniseră din afara statului. Raportul nu enumera nicio contribuție sau cheltuială făcută de grupuri precum Lawsuit Victims for Truth, Victims Rising și GUN. Ron Fisk a semnat raportul, pentru că așa prevedea legea, dar a avut multe întrebări de pus în legătură cu finanțarea. A insistat ca Tony să-i dea răspunsuri în privința metodelor de strângere a banilor și, cum acesta a cam scaldat-o, între ei a avut loc un schimb mai aprins de cuvinte. Fisk l-a acuzat că a ascuns bani și că a profitat de lipsa lui de experiență.

Tony i-a replicat că lui Fisk i se promisese ră fonduri nelimitate și că nu era cinstit să se plângă după ce acest lucru se petrecuse deja.

— Ar trebui să-mi mulțumești, nu să începi să mârâi în legătură cu banii, a râcnit el în cursul unei discuții lungi, în care s-au certat la cuțite.

Curând însă, au fost atacați de reporteri și s-au văzut siliți să facă front comun.

În campania lui Mearthy se încasaseră 1,9 milioane de dolari și se cheltuiseră până și ultimul cent. Împrumutai de 500 000 de dolari făcut de Willy Benton și semnat de doisprezece dintre directorii MTA urma să fie restituit în câțiva ani.

Dupa ce s-au făcut publice și ultimele cifre, în mijloacele de informare a izbucnit o adevărată furtună. O echipa de jurnaliști de investigație de la *Clarion-Ledger* în atacat Judicial Vision, pe Tony Zachary, Ron Fisk și pe mulți alți donatori din afara statului care trimiseseră cekuri de câte 5 000 de dolari. Grupurile de oameni de afaceri și avocații pledanți au avut schimburi înverșunate de păreri prin intermediul articolelor de presă. Editorialele cereau răspicat introducerea unei reforme în domeniu. Secretarul de stat le-a cerut celor de la Lawsuit Victims for Truth, Victims Rising și GUN detalii despre numele membrilor și sumele totale cheltuite pentru publicitate, însă cercetările s-au izbit de opoziția hotărâtă a avocaților din Washington, care aveau o bogată experiență în privința chestiunilor litigioase ridicate de alegeri.

Barry Rinehart privea totul din adăpostul splendidului său birou de la Boca Raton. Asemenea dispute aprinse după meci constituiau regula, nu excepția. Cei care pierdeau țipau întotdeauna în legătura cu lipsa de onestitate a alegerilor. După două luni, judecătorul Fisk avea să se instaleze în fotoliul său, iar mai toți vor uita cum s-a desfășurat campania care îl propulsase în acea funcție.

Barry își continua drumul, negociind cu alți clienți. De ani buni, un judecător de la Curtea de Apel din Illinois dăduse hotărâri împotriva industriei asigurărilor și era vremea să fie înlăturat. Existau însă neînțelegeri legate de onorariul lui Barry, care crescuse considerabil după succesul înregistrat de Fisk.

Din cele opt milioane de dolari transmise pe diverse canale de Cari Trudeau lui Barry și „unităților” lui, rămăseseră neatinse șapte milioane, care stăteau bine ascunse.

„Să mulțumim Domnului pentru această democrație”, își zicea Barry de câteva ori pe zi.

— Să chemăm populația la vot!

PARTEA A TREIA

DECIZIA IREVOCABILĂ

CAPITOLUL 33

Ron Fisk a depus jurământul ca judecător asociat al Curții Supreme din Mississippi în prima săptămână a lunii ianuarie. A fost o ceremonie scurtă, desfășurată într-o atmosferă sobră, la care au participat Doreen și cei trei copii, câțiva prieteni din Brookhaven, Tony Zachary, ceilalți opt membri ai Curții și o parte din personal. Judecătorul-șef, cel mai vârstnic dintre toți, a ținut o scurtă alocuțiune de bun venit, după care toată lumea a băut punch și a mâncat fursecuri. Judecătorul Jimmy Meelwayne a sărit peste tratație, întorcându-se în biroul său. Nu se așteptase să-l înghită pe Ron Fisk și deocamdată intuiția nu-l dezamăgise. Fisk a făcut o gafă monumentală când i-a concediat fără nicio ezitare pe toți angajații Sheilei, inclusiv pe secretară, fără ca, măcar din politețe, să-i vadă la față. A mai dat cu bâta-n baltă în momentul când, la începutul lunii decembrie, îl sâcâise cumplit pe judecătorul-șef pentru că ținea să vadă registrul de procese și să aibă acces la unele dintre cazurile ce urmau a fi decise. La patruzeci de ani, Fisk era de departe cel mai tânăr membra al Curții, iar prin

entuziasmul de veleitar îi călcase deja pe bătături pe unii confrăți.

După depunerea jurământului, Fisk a avut dreptul de a participa la orice caz ce nu fusese încă decis, indiferent de momentul când acesta fusese prezentat Curții. S-a afundat în muncă și curând a început să faca ore suplimentare. La zece zile după sosire, a votat în cadrul unei majorități de 7 la 2 (în majoritate se încadraseră și Meelwayne) pentru respingerea sentinței într-un caz de sistematizare din districtul Desoto și s-a opus în alte trei cazuri legate de litigiile referitoare la zonele mlăștinoase din districtul Pearl River. El vota doar, fără să facă niciun comentariu.

În orice caz, judecătorul își poate scrie opinia, fie aprobând alături de majoritate, fie opunându-se. Ron abia aștepta să scrie ceva, însă păstra tăcerea, lucru socotit înțelept de către el. Era de preferat să nu grăbească lucrurile.

Oamenii din Mississippi au avut prima mostra de curte supremă post-Mccarthy abia la sfârșitul lunii ianuarie. Cazul privea o bătrână de optzeci de ani bolnavă de Alzheimer, care fusese găsită sub pat goala și murdară, în căminul de bătrâni unde era internată. O găsiseră astfel chiar fiul ei, care a sărit ca ars și, în cele din urmă, dăduse în judecata căminul de bătrâni în numele ei. Cu toate că mărturiile și dovezile erau incomplete, depozițiile depuse la proces au făcut proba că femeia fusese total neglijată vreme de cel puțin șase ore. Nu primise hrană de opt ore. Casa de bătrâni era o instimție nu tocmai scumpă, una dintre numeroasele deținute de o companie din Florida, iar trecutul acesteia privind respectarea măsurilor sanitare și de siguranță era presărat cu tot felul de nereguli, care de care mai supărătoare. Jurații din districtul rural Covington au acordat despăgubiri de 250 000 de dolari, deși era dificil de apreciat măsura vătămărilor fizice suferite. Femeia prezenta vânătăi pe frunte, însă biata de ea își pierduse

mințile cu un deceniu în urmă. Partea interesantă era amenda punitivă de două milioane de dolari, un record pentru districtul Covington.

Cazul îi fusese încredințat judecătorului Calligan. El adunase celelalte trei voturi necesare și redactase o decizie care anula despăgubirile de 250 000 de dolari și trimitea cazul spre judecare. Era nevoie de dovezi suplimentare în privința acordării de daune. Cât privea amenda punitivă, ea „șocase conștiința Curții Supreme” și fusese anulată și restituită primei instanțe — azvârlită o dată pentru totdeauna. Judecătorul Meelwayne a redactat o decizie prin care susținea verdictul instanței inferioare. El a procedat cu multă minuțiozitate, prezentând trecutul nefericit al casei de bătrâni — lipsă de personal, folosire de personal necalificat, camere mizere și lenjerie de pat și prosoape nespălate, hrană deficitară și indigestă, neasigurarea de aer condiționat la parametri normali, încăperi supraaglomerate și câte altele. Decizia lui a fost susținută de alți trei judecători, astfel încât vechea Curte era împărțită egal în privința hotărârii. Cel proaspăt uns judecător avea să dea votai decisiv.

Judecătorul Fisk nu a șovăit deloc. Și el a considerat insuficiente probele medicale și a afirmat că rămăsese șocat auzind de cuantumul amenzii punitive. Ca avocat apărător în favoarea firmelor de asigurări, își petrecuse paisprezece ani respingând cu hotărâre pretențiile de daune punitive emise cu nepăsare de avocații reclamanților. Cel puțin jumătate din procese induseseră solicitări, una mai mincinoasă decât alta, de sume exorbitante de bani, asta din cauza „comportării scandaloase și insolente” a părții acuzate.

Cu un vot de 5 la 4, Curtea și-a anunțat noua sa orientare și a retrimis cazul la districtul Covington într-o stare mult mai jalnică decât sosise.

Fiul bătrânei victime era un crescător de vite în vârstă de

cincizeci și șase de ani. În plus, era și diacon la o biserică de țară situată la câteva mile de orașul Mount Olive. El și soția lui fuseseră sprijinitori convinși ai lui Ron Fisk, deoarece îl socoteau un om cu frica lui Dumnezeu, care le împărtășea valorile și le va proteja nepoții.

De ce decisese acum domnul Fisk în favoarea unei corporații nelegiuite din alt stat?

Fiecare caz acceptat spre analiza Curții Supreme este distribuit de un funcționar unuia dintre cei nouă judecători, care nu au niciun control asupra procesului. Fiecare știe că al nouălea caz va sfârși pe masa lui de lucru. Lucrează în complete de câte trei judecători o perioadă de șase săptămâni, apoi aceste complete se reformează în altă componență.

În aproape toate cazurile prezentate în fața Curții Supreme, avocații solicită o argumentare verbală, însă acestea rareori se acordă. Completele îi audiază pe avocați în mai puțin de 5% din apeluri.

Datorita dimensiunilor verdictului, cazul Jeannette Baker contra Krane Chemical Corporation a fost socotit suficient de important ca să le permită avocaților o audiența în fața completului de trei judecători. La 7 februarie, aceștia s-au strâns — Jared Kurtin și trupa lui, precum și întreaga firmă Payton & Payton.

Cazul fusese încredințat judecătorului Albritton cu luni în urmă. Ron Fisk nu avea nicio treabă de rezolvat la Curtea Supremă în acea zi, astfel că nu se afla acolo. Zachary s-a oprit din curiozitate, dar s-a așezat pe un rând din spate și nu a discutat cu nimeni. Și-a luat notițe și a decis să îl sune pe Barry Rinehart imediat după încheierea audierilor. Tot în fundul sălii se găsea și un vicepreședinte de la Krane, care își lua notițe de zor.

Fiecare parte avea la dispoziție douăzeci de minute, iar un ceas digital număra secunde. Un grefier îi avertiza pe avocați când trebuiau să încheie. Avocații care țineau

pledoarii interminabile nu erau tolerați. Jared Kurtin a fost primul și imediat s-a grăbit să ajungă direct în miezul chestiunii ce făcea obiectul apelului cerut de clientul său. Krane susținuse mereu că nu exista nicio legătură credibilă și rezonabilă de ordin medical între BCL și cartolixul descoperit pe proprietatea sa și îmbolnăvirile de cancer care îi afectaseră pe atât de mulți locuitori ai orașului Bowmore. Krane nu recunoștea nicidecum că se petrecuseră deversări ilegale de substanțe periculoase, dar, ipotetic vorbind, chiar dacă se presupunea că se produceau deșeuri toxice care ajungeau în sol și de acolo în pânza freatică, nu se putea face „nicio legătură causală, medical vorbind”, între substanțele chimice și cancer. A, se puteau face nenumărate speculații, bineînțeles. Să luăm, de pildă, rata îmbolnăvirilor de cancer din Bowmore. Să analizăm creșterea temporară a morbidității cu un anumit tip de cancer. Dar rata cancerului diferă mult de la o regiune la alta. Și, ceea ce este mult mai important, există mii de agenți carcinogeni în aer, alimente, băutori, produse de uz gospodăresc, iar lista poate continua. Cine poate spune că boala canceroasă care l-a răpus pe micul Chad a provenit din apă, și nu din aer? Cum se elimina substanțele carcinogene descoperite în alimentele înalt prelucrate pe care doamna Baker a recunoscut că le-a consumat ani de-a rândul? Este imposibil.

Kurtin își cunoștea bine partitura, iar cei trei judecători i-au dat pace vreme de zece minute. Doi erau deja de acord cu el. Judecătorul Albritton nu era de acord, așa că, într-un târziu, l-a întrerupt:

— Domnule Kurtin, va cer scuze, dar mai existau alte fabrici sau uzine în acea zonă care să producă pesticide și insecticide?

— Din câte știu eu, nu, domnule judecător.

— Asta înseamnă cumva altceva decât „nu”?

— Răspunsul este nu, domnule judecător. În districtul

Cary, nu existau alți producători.

— Mulțumesc. Și, cu toți experții dumneavoastră, ați găsit alta fabrică sau uzină care să prelucrez și să arunce bicloronilena, cartolix sau aklar?

— Nu.

— Mulțumesc. Iar când susțineți că alte zone ale țării prezintă rate foarte înalte de cancer, sugerați cumva că vreunul dintre aceste locuri prezintă o rată de cincisprezece ori mai mare decât media națională, da?

— Nu, nu sugerez asta, dar noi contestăm cifra de cincisprezece.

— Bine, și atunci admiteți o rata de cancer de douăsprezece ori mai mare decât media națională?

— Nu sunt sigur...

— Păi asta a declarat expertul dumneavoastră la proces, domnule Kurtin. Rata înregistrată la Bowmore depășește de douăsprezece ori media națională.

— Da, cred că aveți dreptate, domnule judecător.

— Mulțumesc.

Nu au mai apărut întreruperi, iar Kurtin și-a încheiat pledoaria la câteva secunde după pornirea soneriei.

Mary Grace arăta cuceritoare. Bărbații se limitau la costumele de culoare neagră sau bleumarin, cămășile albe, cravatele în culori teme și pantofii conservatori marca Black Wings, ținuta plicticoasă de zi cu zi, însă în cazul femeilor nu prea existau reguli. Mary Grace avea o rochie sclipitoare, cu puțin deasupra genunchilor, și o jachetă asortată, cu mâneci care erau doar până la cot. Pantofi negri cu toc cui. Picioarele frumoase îi ieșeau în evidență, deși nimic nu era expus celor trei judecători după ce a trecut pe podium.

Pornind de unde rămăsese judecătorul Albritton, ea s-a lansat într-un atac susținut împotriva apărării. Vreme de cel puțin douăzeci de ani, compania aruncase în mod ilegal tone de substanțe carcinogene de clasa 1 în sol. Ca urmare

a acestor deversări, apa de băut a orașului Bowmore era poluată cu aceleași substanțe carcinogene, niciuna dintre acestea nefiind produse ori aruncate, ori chiar găsite în cantități considerabile în altă parte a țării. Oamenii din Bowmore băuseră apa în același fel în care fiecare membru al completului băuse apă de la robinet în acea dimineață.

— V-ați bărbierit, v-ați spălat pe dinți, ați făcut duș, ați folosit apa din rețeaua orășenească pentru a vă face cafeaua sau ceaiul.

Ați băut-o acasă și, din nou, la serviciu. Ați pus la îndoiala calitatea acestei ape? V-ați întrebat de unde provine? Dacă este sigura? În dimineața aceasta, v-ați pus vreo clipă întrebarea dacă apa conține elemente carcinogene? Pesemne că nu. La fel gândeau și oamenii din Bowmore.

Ca urmare directă a consumului de apă potabilă, oamenii au început să se îmbolnăvească. Orașul a fost lovit de un val de cancer nemaîntâlnit vreodată în această țară.

— Și, ca întotdeauna, aceasta distinsă și de primă mărime corporație din New York — spunând aceasta, ea s-a răsucit și a făcut un gest larg spre Jared Kurtin — a respins orice acuzație. A negat deversarea de chimicale, mușamalizarea, a negat minciunile, până și propriile negații. Și, ceea ce este cel mai important, a respins orice cauzalitate între agenții carcinogeni și cancer. În schimb, așa cum am auzit aici și astăzi, Krane Chemical aruncă vina pe aer, pe soare, pe mediu, ba chiar și pe untul de arahide și pe carnea de curcan tăiată felii cu care Jeannette Baker obișnuia să-și hrănească familia. Juraților le-a plăcut la culme partea aceea a procesului, a spus ea către publicul ramas pe gânduri. Krane a aruncat tone și tone de substanțe chimice în pământ și în apă, dar, stai un pic, să dăm vina pe untul de arahide!

Poate că era respectul față de o femeie ori poate că nu doreau să întrerupă o pledoarie atât de pătimășă, dar, oricare ar fi fost motivul, cei trei judecători nu au spus

nimic.

Mary Grace a încheiat cu o scurtă trecere în revistă a prevederilor legii. Legea nu le cerea să facă dovada că BCL-ul descoperit în celulele de țesut ale lui Pete Baker proveneau direct de la uzina Krane. Dacă s-ar fi reușit acest lucru, s-ar ridica standardul indiciului la stamtul de probă clară și irefutabilă. Legea cerea doar proba prin preponderența indiciilor, adică un standard mai scăzut.

Sedința de la jumătatea iernii a MTA s-a desfășurat într-o atmosfera sumbră. Participarea a crescut brusc. Avocații pledanți erau îngrijorați, profund preocupați și chiar înspăimântați. Din cazurile existente în registrul de sentințe pe anul acela, noua Curte Supremă respinsese primele două verdicte date în favoarea reclamanților. Să fie acesta începutul unei serii cumplite de anulări ale sentințelor venite de la instanța inferioară? Venise momentul pentru declanșarea panicii ori era deja prea târziu și pentru asta?

Un avocat din Georgia a contribuit serios la deteriorarea bunei dispoziții a mturor, prezentând pe scurt starea jalnică a lucrurilor în statul său. Curtea Suprema din Georgia avea tot nouă membri, dintre care opt erau credincioși marii finanțe, respingând în mod consecvent verdictele pentru reclamanții vătămați sau decedați. Douăzeci și două dintre ultimele douăzeci și cinci de verdicte fuseseră mfirmate. Drept urmare, companiile de asigurare nu mai erau nicicum dispuse să soluționeze cazuri în afara tribunalului. De ce să se mai ostenească? Nu se mai temeau deloc de jurați, pentru că aveau Curtea Suprema la degetul mic. Cândva, majoritatea cazurilor se soluționau înainte de declanșarea procesului. Pentru un avocat pledant, acest lucru însemna un dosar pe care îl putea rezolva fără eforturi foarte mari. Acum nu se mai soluționa nimic, iar avocatul reclamantului trebuia să ducă fiecare caz până la judecata în instanța. Și, chiar dacă obținea un verdict favorabil, acesta nu rezista în fața recursului. Urmarea era că avocații acceptau tot mai

puține

Când cele douăzeci de minute s-au încheiat, s-a așezat alături de soț. Judecătorii le-au mulțumit avocaților, după care au trecut la următorul caz.

Cazuri și tot mai puțini oameni vătămați, cu reclamații reale și justificate, primeau despăgubiri.

— Ușile tribunalelor ni se închid în nas, a spus el spre sfârșit.

Deși era doar 10.00 dimineața, mulți dintre avocații care alcătuiau publicul se gândeau deja să caute un bar.

Următorul vorbitor le-a mai ridicat moralul, chiar dacă foarte puțin. Fosta judecătoare Sheila Mearthy a fost prezentată și întâmpinată cu căldură. Le-a mulțumit avocaților pledanți pentru sprijinul neprecupețit pe care i-l acordaseră și a dat de înțeles că poate nu a terminat de tot cu politica. Ea a protestat față de toți cei care conspiraseră să o învingă. Și, pe măsură ce își mai domolise zelul, i-a făcut să se ridice în picioare când i-a anunțat că, întrucât își începuse practica privată, achitase cotizațiile și devenise o membră plină de mândrie a Asociației Avocații Pledanți din Mississippi.

*

În medie, Curtea Supremă din Mississippi decide aproximativ 250 de cazuri pe an. Majoritatea sunt litigii de rutină, cazuri destul de simple. Unele presupun elemente de noutate, cu care Curtea nu s-a mai confruntat. Practic, toate sunt soluționate într-o manieră ordonată, aproape distinsă. Câteodată, însă, se întâmpla ca un anumit caz să declanșeze un adevărat război.

Cazul se referea la un dispozitiv mare de cosit iarba. Cel în chestiune era tras de un tractor John Deer, când cuțitele au lovit un capac al unei guri de vizitare abandonate de pe un teren viran. O bucată de opt centimetri de oțel ascuțit a fost slobozită din lamele ce se roteau nebunește ale aparatului de tuns iarba. După ce a fost azvârlită în aer,

respectiva bucată de metal a zburat peste 70 de metri, apoi l-a lovit în tâmpla stângă pe un băiețel în vârstă de șase ani pe nume Aaron. Se ținea de mâna mamei, îndreptându-se spre o bancă din orașelul Horn Lake. Aaron fusese rănit grav și era cât pe ce să moară în câteva rânduri, iar în cei patru ani după accident, suferise unsprezece operații. Notele medicale săriseră de suma limita de 500 000 de dolari, cât prevedea polița de asigurări a familiei. Iar cheltuielile pentru îngrijirea lui în următorii ani erau estimate la 750 000 de dolari.

Avocații lui Aaron stabiliseră că tăietorul de iarba avea o vechime de cincisprezece ani; și nu era prevăzut cu pereți laterali de protecție, cu lanțuri pentru tocarea deșeurilor sau alte dispozitive de protecție, folosite în domeniul industriei de cel puțin treizeci de ani. Aceștia au intentat proces. Jurații din districtul Desoto îi acordaseră lui Aaron suma de 750 000 de dolari. Ulterior, avocatul pledant a mărit suma din dorința de a include cheltuielile medicale. El a considerat că, dacă jurații socoteau că se impunea plata de despăgubiri, atunci Aaron avea dreptul la mai mulți bani.

Curtea Supremă se confrunta cu mai multe soluții:

(1) să confirme suma de 750 000 de dolari stabilita de jurați;

(2) să confirme amenda sporita de judecător la 1,3 milioane;

(3) să respinga răspunderea sau vătămările și să trimită cazul spre rejudecare; sau (4) să confirme verdictul, să restituie cazul către prima instanță și să pună capăt procesului. Răspunderea părea clară, astfel că se punea doar problema banilor.

Cazul i-a fost repartizat judecătorului Meelwayne. Raportul lui preliminar confirma hotărârea luată de judecătorul de caz și a solicitat o despăgubire mai mare. Dacă ar fi fost întrebat în secret, ar fi recomandat să se ceară și mai mulți bani. Oricare ar fi fost suma, aceasta nu

putea să compenseze suferințele cumplite prin care trecuse și pe care avea să le înfrunte în continuare bietul băiat. Pe de altă parte, nu se prevăzuse nicio despăgubire pentru pierderea capacității copilului de a-și câștiga existența pe viitor. Copilul, care practic o ținea de mână pe mama lui, fusese lezat pe viață de un produs inerent periculos ce fusese fabricat în mod neglijent.

Judecătorul Romano, din districtul central, vedea lucrurile altfel. El rareori accepta vreun verdict cu sumă mare fără să nu-l atace, însă acest verdict se dovedea o adevărată provocare. Socotea că mașina de tuns iarbă era, în realitate, bine proiectată și asamblată în mod corespunzător de fabrică, însă, în anii scurși de la ieșirea lui pe poarta fabricii, elementele de siguranță fuseseră îndepărtate de diverșii săi proprietari. Adevărat, lanțul proprietarilor nu era deloc clar. Așa stăteau lucrurile în cazul acestor aparate de tuns iarba, care nu sunt curate, precise și sigure. Ele sunt gândite să facă un anumit lucru — să taie iarba deasa și tufișurile prin folosirea unei serii de lame ascuțite care se rotește cu viteză foarte mare. Sunt produse extrem de primejdioase, dar, în același timp, eficiente și necesare.

Judecătorul Meelwayne a reușit până la urmă să obțină trei voturi de partea lui. Judecătorul Romano se chinuise câteva săptămâni să-i convingă pe alți trei frați să i se alăture, încă o dată decizia avea să se ia în baza votului dat de cel nou în meserie.

Judecătorul Fisk s-a chinuit să descâlcească acel caz. A citit pledoariile la scurtă vreme după ce depusese jurământul și în fiecare zi era de altă părere. I-a venit foarte lesne să creadă că producătorul se putea aștepta ca utilajul său să sufere modificări în timp, mai ales dacă se ținea seama de caracterul foarte violent al funcționării respectivului aparat de tăiat iarba. Însă probele de la dosar nu erau prea clare în privința eventualității ca producătorul

să nu fi respectat toate reglementările federale în fa brica sa. Ron a avut un sentiment de milă față de copil, dar nu dorea să îngăduie emoțiilor lui să devina factor decisiv în luarea unei hotărâri.

Pe de altă parte, fusese ales în baza unei platforme ce promitea despăgubiri mai mici. Fusese atacat de avocații pledanți, care primeau sprijin din partea celor cărora le plăcea să apară mereu în sălile de judecată.

Curtea aștepta; era nevoie de o hotărâre. Ron era bântuit de păreri ce se băteau cap în cap, astfel că până la urmă a amețit, fiind incurabil de confuz. Când a votat, în cele din urmă, alături de Romano, nu avea niciun chef de viață și a plecat devreme de la birou.

Judecătorul Meelwayne și-a revizuit hotărârea și, opunându-se, în cadrul unei pledoarii biciuitoare, a acuzat majoritatea că rescrie faptele, modificând standardele legale și ocolind deciziile luate de jurați, toate acestea reprezentând un efort personal de a-și impune propriul standard în introducerea de reforme în cadrul proceselor referitoare la despăgubiri. Unii din cei care votaseră majoritar (mai puțin Ron) au reacționat, iar după ce hotărârea a fost publicată, ea vorbea mai elocvent despre miburărilor interne din sânul Curții Supreme decât trista soartă a micuțului Aaron.

Asemenea ieșiri urâte din partea unor juriști educați erau extrem de rare, însă orgoliile lor rănite și sentimentele jignite nu făceau decât să adâncească prăpastia dintre cele două facțiuni. Nu exista nici cale de mijloc, nici loc de compromisuri.

În situația în care un caz presupunea un verdict substanțial, companiile de asigurări putea de acum încolo să stea liniștite.

CAPITOLUL 34

Opoziția amarnică a judecătorului Meelwayne a continuat până spre primăvară. Însă, după ce a pierdut a șasea oară

la rând, printr-o decizie de 5 la 4, o bună parte din caracterul lui bâ tâios a dispărut. Cazul respectiv se referea la o culpa grava a unui medic incompetent, iar după ce Curtea a infirmat verdictul, Meelwayne și-a dat seama că frații lui alunecaseră atât de mult spre dreapta, încât nu exista cale de întoarcere.

Un chirurg ortoped din Jackson greșise foarte grav o intervenție chirurgicala de rutină, efectuată în scopul de a remedia un disc ce suferise o hernie. Pacientul rămăsese paralizat și, evident, intentase proces. Medicul respectiv mai fusese dat în judecată de cinci ori, își pierduse dreptul de practica în alte două state și fusese tratat cel puțin de trei de dependență de tranchilizante. Jurații îi acordaseră paraplegicului o despăgubire în valoare de 1,8 milioane de dolari, după care pedepsiseră medicul și spitalul cu cinci milioane amendă punitivă.

Judecătorul Fisk, în cadrul primei lui decizii alături de majoritate, a declarat că despăgubirile erau excesive, iar amenda punitivă — extraordinară. Decizia Curții a trimis cazul spre rejudecare doar pentru despăgubiri personale. Cele punitive trebuiau trecute sub tăcere.

Judecătorul Meelwayne era cât pe ce să facă un atac cerebral. Argumentația lui era presărată cu vagi acuzații potrivit cărora interesele speciale ale statului aveau în prezent o influență mai mare asupra Curții Supreme decât patru dintre membrii săi. Fraza finală din ciorna inițială a pledoariei lui suna aproape calomnios: „Autorul care a stabilit majoritatea mimează șocul față de suma amenzii punitive. Cu toate acestea, ar trebui să se simtă comod în privința sumei de cinci milioane de dolari. Acesta a fost prețul fotoliului pe care îl ocupă în prezent”. Pentru a face măcar o persoană să râdă, a trimis o copie a ciornei prin e-mail către Sheila Mearthy. Ea a râs, adevărat, dar apoi l-a rugat să scoată acea frază din text. În cele din urmă, i-a acceptat sfatul.

Meelwayne și-a exprimat nemulțumirea și opoziția pe patra pagini. Albritton a mai adăugat alte trei. În sine, fiecare din ei și-a pus întrebarea dacă putea să se împace cu ideea de a scrie numai proteste inutile în toată acea perioadă ce le mai rămăsese din mandat.

*

Protestele lor neputincioase sunau ca o muzică plăcută pentru urechile lui Barry Rinehart. El analiza cu atenție toate deciziile care se dădeau în Mississippi. Personalul său examina deciziile individuale, cazurile ce urmau să se discute și procesele cu juri care puteau într-o bună zi trimite un verdict la Curtea Supremă. Ca întotdeauna, Barry stătea la pândă.

Alegerea unui judecător părtinitor era într-adevăr o victorie, însă ea nu era deplină decât în momentul în care ea dădea rezultatele scontate. Fisk avea un „cazier” perfect în ceea ce privea voturile date până atunci. Așadar, Baker contra Krane Chemical era copt pentru luarea deciziei definitive.

În cursul unui zbor spre New York pentru o întâlnire cu domnul Trudeau, Barry a socotit că băiatul avea nevoie de un oarecare imbold.

*

Cina avea loc la Clubul Universității, la ultimul etaj al celei mai înalte clădiri din Jackson. Era un eveniment liniștit, aproape secret, făcut în baza unei invitații, numai că aceasta nu fusese tipărită. Prin câteva telefoane, se adunaseră în jur de optzeci de invitați. Serata se ținea în onoarea judecătorului Ron Fisk. Doreen era de față și se bucura de onoarea de a sta alături de senatorul Myers Rudd, care abia sosise cu avionul de la Washington. Se servea friptură și homar. Primul vorbitor a fost președintele asociației medicilor din Mississippi, un distins chirurg din Natchez căruia, în anumite momente, făcând referire la sentimentul de ușurare din rândul comunității medicale,

aproape îi dăduseră lacrimile. Ani de-a rândul, doctorii truseră sub permanenta amenințare a litigiilor. Plătiseră prime de asigurare înrobitoare. Fuseseră victime ale unor procese neîntemeiate. Suferiseră abuzuri în cursul depunerii depozițiilor și a proceselor. Acum, însă, totul se schimbaseră. Datorită nou direcții în care se îndrepta Curtea Supremă, medicii își puteau trata din nou pacienții fără să stea încordați tot timpul și să-și păzească spatele. I-a mulțumit lui Ron Fisk pentru curaj, înțelepciune și făgăduința sa de a proteja doctorii, asistentele medicale și spitalele din statul Mississippi.

Senatorul Rudd era la cel de-al treilea scotch, iar gazda știa din proprie experiență că al patrulea însenina deja bucluc. De aceea, l-a invitat pe senator să spună câteva cuvinte. Peste o jumătate de oră, după ce purtaseră lupte în toata lumea și soluționaseră toate conflictele, mai puțin cel din Orientul Mijlociu, Rudd și-a amintit într-un final de ce se afla acolo. Niciodată nu-și folosea notițele, niciodată nu-și făcea un plan de discurs, niciodată nu-și pierdea vremea cu idei gândite dinainte. Simpla lui prezență trebuia să fie de ajuns pentru a fermeca pe toată lumea. A, sigur, Ron Fisk. Și-a reamintit prima lor întâlnire la Washington, din anul precedent. I-a zis, **J3**. Onny" de cel puțin trei ori. Când a observat că gazda făcea un semn către ceasul de la mână, s-a așezat și a cerut paharul numărul patru de scotch.

Următorul vorbitor a fost directorul executiv al Consiliului Comerțului, un veteran al nenumăratelor bătălii purtate cu avocații pledanți. El a vorbit cu elocvența despre schimbarea considerabilă înregistrată în mediul economic al statului. Companiile, recent înființate sau vechi, își făceau dintr-odată planuri îndrăznețe, fiindcă nu se mai temeau să-și asume riscuri care puteau da naștere unor litigii. Acum, firmele străine manifestau interes în a-și plasa uzinele în Mississippi. Drept care, mulțumiri domnului Ron Fisk!

Reputația statului Mississippi de iad juridic sau de teren de judecată pentru mii de cazuri inițiate din motive frivole și de paradis pentru avocați pledanți cu comportări libertine se schimbase aproape peste noapte. Mulțumiri, Ron Fisk!

Multe firme începuseră să beneficieze de rate stabile de asigurări pentru daune provocate unor terți- Deocamdată, nu era totul foarte clar, dar situația arăta promițător. Mulțumiri, Ron Fisk!

După ce a fost tamâiat cu laude de tot felul, încât îl încerca deja un sentiment de jenă, judecătorul Fisk a fost rugat să spună câteva cuvinte. Le-a mulțumit tuturor pentru sprijinul acordat pe parcursul campaniei. Era încântat după primele trei luni petrecute la Curtea Suprema și avea convingerea că majoritatea de acolo va sta unită în privința cazurilor de despăgubiri și răspunderi față de terți. (Aplauze puternice.) Colegii săi erau sclipitori și harnici, iar el era îndrăgostit de provocările intelectuale pe care i le oferea fiecare caz. Nu se simțea câtuși de puțin dezavantajat din cauza lipsei de experiență.

În numele lui Doreen, le-a mulțumit apoi pentru seara minunată petrecută alături de ei.

*

Era vineri noaptea, iar ei au mers spre Brookhaven încă amețiți de laudele și cuvintele de admirație cu care fuseseră gratulați. La miezul nopții, când au ajuns acasă, copiii deja dormeau.

Ron a dormit șase ore și s-a trezit într-o stare de panică, deoarece nu știa unde să găsească un prinzător. Tocmai începea sezonul de baseball. Meciurile preliminare pentru copiii de unsprezece și doisprezece ani erau programate la ora 9.00 dimineața. Josh, care împlinise unsprezece ani, făcuse progrese și avea să devină unul dintre cei mai apreciați debutanți din liga școlară. Datorită slujbei extrem de solicitante, Ron nu-și permitea să mai fie antrenor principal. Nu reușea să ajungă la toate antrenamentele,

Însă era hotărât să nu scape nici măcar un meci. Se va ocupa de aruncători și de prinzători. Unul dintre foștii lui parteneri de firmă se va ocupa de rest și va deveni antrenor principal, iar un alt părinte se va îngriji de organizarea antrenamentelor.

Era prima sâmbătă din luna aprilie, o dimineață răcoroasă în întregul stat. În parcul orașului, se strânsese o mulțime agitată de jucători, părinți și antrenori, fiindcă începea campionatul. Copiii de nouă și zece ani au fost trimiși pe un teren, iar cei de unsprezece și doisprezece ani, pe un altul. Urma ca toți jucătorii să fie evaluați, apoi ierarhizați, după care erau așezați într-o anumită ordine pentru a fi selecționați de echipe din eșalonul superior.

Antrenorii s-au întâlnit în spatele bazei pentagonale ca să se organizeze. Au avut loc obișnuitele pălăvrăgeli, prilejuate de agitație, banalele împunsături, dar și insultele rostite în glumă. Aproape toți acei oameni antrenaseră echipe din aceeași ligă în anul precedent. Pe vremea aceea, Ron fusese un antrenor apreciat, pârând a fi un părinte dispus să-și petreacă ore în șir pe terenul de joc, din aprilie până în iulie. Acum însă, se simțea deasupra acestor lucruri. Reușise o campanie sclipitoare și câștigase cu un procentaj zdrobitor o cursă politică importantă. Asta îl făcea să se simtă unic între ceilalți antrenori de acolo. La o adică, în orașul Brookhaven exista un singur judecător de la Curtea Suprema. Trebuia să dea dovada de o anumită detașare la care nu ținea în mod deosebit, dar care nici nu era convins că-i plăcea.

Oamenii i se adresau deja cu „domnu’ judecător”.

Judecătorul Fisk a tras un nume din căciulă. Echipa sa urma să se numească Rockies.

*

Apartamentul era atât de aglomerat în cursul săptămânii, încât simțeau nevoia să evadeze din el măcar sâmbăta.

Soții Payton i-au ademenit din pat pe Mack și Liza pro-

punându-le să ia micul dejun la un local din apropiere unde se serveau clătite. După aceea, au plecat din Hattiesburg și au sosit la Bowmore înainte de ora 10.00. Doamna Shelby, mama lui Mary Grace, le promisese un prânz pe cinste la umbra unui stejar — niște somn urmat de înghețată făcută în casă. Domnul Shelby avea barca pregătită. El și Wes au luat copiii la plimbare pe un lac unde bătea crapul.

Mary Grace a rămas cu mama ei vreme de o oră, discutând lucruri obișnuite, dar evitând pe cât posibil tot ce era legat de lege. Noutăți de familie, bârfe auzite la biserică, nunți și înmormântări, doar despre cancer nu au vorbit, care ani de-a rândul monopolizase conversațiile și fusese pe bazele tuturor locuitorilor din districtul Cary.

Cu mult înainte de prânz, Mary Grace a mers în oraș, la Pine Grove, unde s-a întâlnit cu Denny Ott. I-a prezentat ultimele ei păreri despre Curtea Supremă, un rezumat destul de trist de altfel. Nu era prima oară când îl prevenea pe Denny că exista posibilitatea de a pierde. El își pregătea oamenii. Știa că vor reuși măcar să supraviețuiască, pentru că, în rest, pierduseră totul.

A mai mers două intersecții și a parcat pe alea presărată cu pietriș unde se afla rulota lui Jeannette Baker. Au stat afară, la umbra unui copac, au băut apă îmbuteliată și au discutat despre bărbați. Prietenul actual al lui Jeannette era un bărbat văduv în vârstă de cincizeci și cinci de ani, cu o slujbă bună și o casă plăcută, și nu manifesta niciun interes față de procesul ei -acesta nu mai atrăgea amatori ca altădată. Verdictul avea deja o vechime de șaptesprezece luni. Niciun cent nu se plătise și nici măcar nu se întrevedea vreo șansă de așa ceva.

— Așteptăm o decizie luna asta, a spus Mary Grace. Și ar fi un miracol dacă vom câștiga.

— Mă rog pentru acel miracol, a spus Jeannette, dar sunt pregătită pentru orice s-ar întâmpla. Vreau doar să se isprăvească toate odată.

După ce au mai discutat, și-au luat rămas-bun printr-o îmbrățișare. Mary Grace a mers cu mașina pe străzile orașului natal, prin dreptul școlii și al caselor prietenilor din copilărie, pe lângă magazinele aflate încă pe High Street, ajungând apoi pe drumul de țară care ducea spre casa părinților. A oprit la magazinul Treadway, de unde a cumpărat o sticlă de apă minerală și a salutat-o pe femeia cu care se cunoștea de-o viață.

A trecut pe la Departamentul de Pompieri Voluntari Barrysville, o clădire mică din tabla și având o mașină de pompieri veche, pe care băieții o foloseau pentru spălarea străzilor în ziua alegerilor. Postul de pompieri slujise și drept secție de votare unde, în urmă cu cinci luni, 74% din oamenii de treabă din Barrysville votaseră pentru Dumnezeu, arme și împotriva homosexualilor și a liberalilor. Tocmai de la opt kilometri depărtare de Bowmore, Ron Fisk îi convinsese pe acei oameni că era protectoral lor.

*

Poate ca era. Poate că simpla lui prezență la Curtea Supremă îi intimidă din cale-afară pe unu.

Apelul depus de Meyerchec și de Spano a fost respins de grefier din cauza unor vicii de procedură. Cei doi nu au reușit să prezinte documentele necesare, iar după obișnuitele avertismente din partea grefierului, avocatul lor a declarat că nu ținea să meargă mai departe cu acțiunea. Reclamanții nu erau disponibili pentru a face comentarii, iar avocatul nu a răspuns la telefoanele date de reporteri.

În ziua respingerii acțiunii, Curtea Supremă a ajuns la un nou nivel scăzut în acțiunea ei de a limita în mod drastic expunerea corporațiilor la reclamații. O companie farmaceutică deținută de o persoană privată, denumită Bosk, produsese și scosese pe piață un analgezic foarte puternic, denumit Rybadell. Acesta s-a dovedit a crea o dependență cumplită, astfel că în decurs de un an, firma Bosk a fost asaltată de procese. Într-unui dintre primele

procese, directorii Bosk au fost prinși mințind. Un procuror din Pennsylvania a inițiat o investigație și existau indicii că firma, deși avusese cunoștință de dependența creată de produs, încercase să ascundă astfel de informații. Medicamentul era extrem de profitabil.

Dillman, un fost polițist din Jackson, suferise vătămări după un accident de motocicletă și în cursul procesului de recuperare devenise dependent de Rybadell. Se chinuia de doi ani să scape de acea dependență, motiv pentru care sănătatea și celelalte aspecte ale vieții lui avuseseră extrem de mult de suferit. Printre altele, fusese arestat de două ori pentru furt din magazine. În cele din urmă, dăduse în judecată firma Bosk la tribunalul din comitatul Rankin. Jurații socotiseră compania vinovată și îi acordaseră lui Dillman 275 000 de dolari despăgubiri, reprezentând cel mai mic verdict Rybadell din SUA.

La apel, Curtea Supremă infirmase hotărârea tribunalului. Motivul principal, prezentat în decizia majorității de către judecătorul Romano, era că Dillman nu trebuia să primească despăgubiri, deoarece era dependent de droguri.

În cursul unui protest zgomotos, judecătorul Albritton i-a mgat pe cei majoritari să prezinte dovezi că reclamantul fusese dependent de droguri „înainte de introducerea pe piață a medicamentului numit Rybadell”.

La trei zile după decizie, patru directori de la Bosk au recunoscut că se fac vinovați de tăinuirea de informații față de Administrația pentru Medicamente și Alimente și de inducerea în eroare a investigatorilor federali.

CAPITOLUL 35

Câștigurile înregistrate de Krane Chemical pe primul trimestru au fost mult mai bune decât se așteptase. În realitate, ele i-au lăsat fără grai pe analiști, care anticipaseră în jur de 1,25 dolari pe acțiune în cazul cel mai fericit. Când Krane a raportat 2,05 dolari pe acțiune, compania și revenirea ei uimitoare a atras și mai mult

interesul publicațiilor financiare.

Toate cele paisprezece uzine funcționau din plin. Se redusese prețurile pentru recâștigarea locului pe piață. Cei din departamentele de vânzări lucrau cu program prelungit ca să facă față comenzilor. Datoriile se achitaseră. Majoritatea problemelor ce nu dăduseră pace companiei pe tot parcursul anului precedent dispăruseră pe neașteptate.

Acțiunile au consemnat o ascensiune constantă și spectaculoasă, de la numere formate dintr-o cifră, și se tranzacționau la 24 de dolari bucata când s-a răspândit vestea despre câștigurile înregistrate. Apoi s-a realizat un salt la 30 de dolari. Ultima oară când avuseseră o asemenea valoare, acțiunile au intrat în cădere liberă a doua zi, după verdictul pronunțat la Hattiesburg.

Tmdeau Group deținea acum 80% din Krane, altfel spus, în jur de patruzeci și opt de milioane de acțiuni. De la zvonurile legate de faliment, răspândite chiar înainte de alegerile din noiembrie, averea netă a domnului Trudeau crescuse cu 800 de milioane. Și abia aștepta să dubleze acea cifră.

*

Înainte de a se lua o decizie definitivă de către Curtea Supremă, judecătorii lucrează săptămâni la rând, redactând rapoarte proprii și decizii preliminare și citindu-le pe ale celorlalți. Uneori, poarta discuții în contradictoriu, dar în particular. Fac lobby pentru vohiri pentru a-și sprijini pozițiile. Îi pun pe subordonați să lanseze zvonuri care să ajungă la urechile celorlalți judecători. Câteodată apar păreri ireconciliabile, a căror soluționare durează luni întregi.

Vineri după-amiază târziu, ultimul lucru pe care judecătorul Fisk l-a citit înainte de a pleca acasă a fost divergența de opinie a lui Meelwayne în cazul Jeannette Baker contra Krane Chemical Corporation. Se presupunea în mare că va exista o părere divergentă, căreia să i se

ralieze altele trei. Decizia majoritară era redactată de judecătorul Calligan. Romano lucra la o decizie asemănătoare și exista posibilitatea ca Albritton să pregătească o opinie contrară proprie. Cu toate că amănunțele nu erau complete, nu încăpea nicio îndoială că hotărârea definitivă va fi o respingere cu 5 la 4 a verdictului.

Fisk a citit dezacordul, s-a strâmbat la el cu dispreț și a decis să treacă de partea lui Calligan luni, la prima oră. Apoi s-a schimbat de haine și a devenit antrenorul Fisk. Se apropia ora meciului.

Rockies își începeau sezonul cu o serie de meciuri și distracții pe toată durata weekendului, în orașul Russburg, situat în deltă, la o oră de mers cu mașina din Jackson. Aveau să joace un meci vineri seară, cel puțin două sâmbătă și probabil unul duminică. Jocurile erau doar de câte patru reprize, și fiecare jucător era încurajat să arunce și să joace pe diferite posturi. Nu se puneau la bătaie nici trofee, nici puncte de campionat -era vorba doar de un turneu fără miză, în care fiecare echipă juca împotriva celorlalte pentru a se pregăti înainte de începerea sezonului. În divizia de copii de unsprezece și doisprezece ani, se înscriaseră treizeci de echipe, între care și două din Brookhaven.

Primul adversar al celor de la Rockies a fost o echipa dintr-un orășel numit Rolling Fork. Seara era răcoroasă, aerul curat, complexul sportiv se umpluse de jucători și de părinți, iar încurajările de pe cele cinci terenuri unde se desfășurau tot atâtea meciuri se întrepătrundeau unele cu altele.

Doreen rămăsese la Brookhaven cu Clarissa și Zeke, acesta din urmă având meci sâmbătă dimineață la ora nouă.

În prima repriza, Josh a jucat baza a doua, iar când a ajuns la serviciu, tatăl lui îl pregătea pe cel care trebuia să

intre la baza a treia. Când Josh a lovit patru aruncări, Ron l-a încurajat în gura mare, amintindu-i că nu avea cum să lovească mingea dacă ținea bâta pe umăr. În cea de-a doua repriză, Josh s-a dus la movilă și a lovit prompt primele două mingi care i-au fost aruncate. Cel de-al treilea la bătaie era un băiat bine clădit, de doisprezece ani, prinzătorul, care lovea de la gaura a șaptea. A lovit greșit prima minge, dar cu foarte mare forță.

— Ține bâta jos și depărtată de corp, a răcnit Ron din adăpost.

Cea de-a doua aruncare nu a fost nici joasă și nici greșita. A fost o minge rapidă, direct spre mijlocul casei, iar cel la serviciu a lovit-o foarte tare. Mingea a țâșnit din corpul de aluminiu al bătei și a ieșit din casă mult mai repede decât sosise. O fracțiune de secundă, Josh a rămas de piatră, iar până să reacționeze, s-a trezit cu mingea în față. A tresărit doar puțin când mingea l-a lovit drept în tâmpla dreapta. După aceea, mingea a ricoșat peste linie și s-a rostogolit pe partea stânga a terenului.

Josh stătea cu ochii deschiși în momentul în care tatăl lui a ajuns la el. Amețit și gemând, zăcea grămadă la baza movilei.

— Josh, spune ceva, l-a rugat Ron, atingându-i ușor rana.

— Unde-i mingea? a întrebat Josh.

— Lasă asta acum! Mă vezi bine?

— Cred că da.

Avea lacrimi în ochi și strângea din dinți ca să nu plângă. Pielea i se julise, și avea câteva picături de sânge în păr. Zona lovită începuse să se umfle.

— Aduceți niște gheața, a sugerat cineva.

— Chemați echipa medicala de urgență.

Ceilalți antrenori și arbitri s-au apropiat curioși. Puștiul care aruncase mingea cu putere stătea și el prin preajmă, gata să izbucnească în plâns.

— Să nu închizi ochii, i-a zis Ron.

- Bine, bine, a zis Josh, respirând precipitat.
- Cine joaca baza a treia la Braves?
- Chipper.
- **Și** centru?
- Andruw.
- Bravo, băiete!

După câteva minute, Josh s-a ridicat în fund și spectatorii l-au aplaudat. S-a ridicat apoi în picioare și a mers cu ajutorul tatălui său până la adăpost, unde s-a întins pe o bancă. Simțind cum inima îi bate la fel de nebunește, Ron i-a așezat pe tâmpla umflata un săculeț de gheață. Jocul a reînceput cu unele ezitări, apoi s-a întezit.

A apărut și un doctor, care l-a examinat pe Josh, care părea să reacționeze aproape perfect. Vedea, auzea, își amintea detalii, ba chiar a zis că vrea să revină în joc. Medicul a zis că nu, iar antrenorul Fisk a întărit interdicția.

— Poate mâine, a spus Ron, dar numai ca să-l liniștească pe copil.

Și el avea un nod în gât și abia începuse să se calmeze. Hotărâse să-l ducă acasă după încheierea meciului.

— Arată bine, a zis medicul. Dar ar trebui să îi faceți o radiografie.

— Acum? a întrebat Ron.

— Nu e nicio grabă, dar o voi face eu în seara asta.

Spre sfârșitul celei de-a treia runde, Josh stătea deja în fund și glumea cu colegii de echipă. Ron s-a întors la cabina antrenorului celei de-a treia baze și i-a șoptit ceva unui alergător, când unul dintre jucătorii de la Rockies a răcnit din adăpost:

— Josh varsă!

Arbitrii au oprit din nou meciul, iar antrenorii au golit adăpostul celor de la Rockies. Josh avea amețeli, transpira abundent și trecea prin crize de vărsături. Medicul era în apropiere, iar după câteva clipe, a apărut și o brancardă, adusă de doi bărbați. Ron l-a ținut pe Josh de mână cât l-au

transportat spre parcare.

— Să nu închizi ochii, i-a zis mereu Ron. Vorbește-mi, Josh.

— Mă doare capul, tată.

— N-ai nimic. Doar să nu închizi ochii.

Au așezat brancardă în ambulanță, au imobilizat-o și i-au permis lui Ron să urce alături de fiul său. Cinci minute mai târziu, l-au dus direct la camera de gardă și urgențe de la Spitalul General al Districtului Henry. Josh era vioi și nu mai vârsase de când plecaseră din parcul de joc.

Cu un ceas în urmă, se produsese o coliziune între trei automobile, iar în camera de urgențe era un adevărat haos. Primul doctor care l-a examinat pe Josh a cerut efectuarea unei tomografii și i-a explicat lui Ron că nu va avea voie să-și însoțească **nul** mai departe.

— Cred că nu are mai nimic, i-a spus doctorul, iar Ron a găsit un scaun în sala de așteptare plină de lume. l-a telefonat lui Doreen și a reușit să facă față acelei conversații dificile. Timpul practic se oprise în loc, iar minutele păreau să se târască dureros de încet.

Antrenorul principal al celor de la Rockies și fost partener al lui Ron a sosit în mare grabă și l-a invitat afară pe Ron. Voia să-i arate ceva. A luat o bătă din aluminiu de pe banchetă.

— Uite-o, a zis el cu un aer grav.

Era vorba de o bătă Screamer, un model apreciat, produs de Win Rite Sporting Goods, una dintre cel puțin zece mărci pe care le puteai vedea folosite de jucători.

— Uite aici, a spus antrenorul, frecând corpul bâtei în locul în care cineva încercase să răzuie cu șmirghel o parte din eticheta. E un model minus șapte, care a fost declarat ilegal cu ani în urmă.

Minus șapte se referea la diferența dintre greutatea și lungimea bâtei. Ea avea 73,66 centimetri, dar cântărea doar 6 kilograme, fiind mult mai ușor de rotit, fără să piardă

câtuși de puțin din forța de lovire la contactul cu mingea. Reglementările existente interziceau ca bâta să prezinte un coeficient mai mare de patru. Iar bâta aceea avea o vechime de cel puțin cinci ani.

Ron s-a holbat la ea de parcă ar fi avut în față un pistol cu țeava încă fumegândă.

— Cum de-ai pus mâna pe ea?

— Am verificat când puștiul a ajuns din nou la serviciu. I-am arătat-o arbitrilor, care a azvârlit-o cât colo și s-a dus după antrenor. M-am dus și eu, dar, sincer să fiu, omul nu avea habar ce căuta bâta aceea la copil. Și mi-a dat-o mie.

La spital au sosit și alți părinți ai jucătorilor de la Rockies, apoi au apărut și unii dintre jucători. S-au ghemuit pe o bancă din apropierea ieșirii din camera de gardă și au așteptat. A trecut aproape o oră, după care a venit un doctor, care a început să discute cu Ron.

— Tomografia nu a evidențiat nimic, a spus el. Cred că nu are nimic, doar o ușoară comoție.

— Slavă Domnului.

— Unde locuiți?

— Brookhaven.

— Il puteți lua acasă, dar trebuie să stea nemișcat vreme de câteva zile. Fără sport sau alte exerciții. Dacă are amețeli, dureri de cap, dacă vede dublu sau neclar, dacă prezintă pupile dilatate, vâjâieli în urechi, gust neplăcut în gură, schimbări bruște de dispoziție sau somnolența, atunci prezentați-vă cu el la medicul dumneavoastră.

Ron a dat din cap și a vrut să-și ia notițe.

— Vă scriu toate acestea în biletul de extemare, împreună cu rezultatul tomografiei.

— Bine, sigur.

Doctorul a făcut o pauză, s-a uitat ceva mai atent la Ron și l-a întrebat:

— Cu ce vă ocupați?

— Sunt judecător la Curtea Supremă. Doctoral i-a zâmbit,

apoi i-a întins mâna.

— V-am trimis și eu un cec anul trecut. Vă mulțumesc pentru ce faceți acolo.

— Mulțumesc, domnule.

O oră mai târziu, cu zece minute înainte de miezul nopții, au plecat din Russburg. Josh stătea pe scaunul din dreapta cu o pungă de gheață lipită de tâmplă și asculta meciul Braves-Dodgers care se transmitea la radio. Ron se uita la el la fiecare zece secunde, gata să reacționeze la primul semn de stare proastă. Nu a avut parte de așa ceva decât după ce au ajuns la periferia orașului Brookhaven, când Josh a zis:

— Tati, mă doare puțin capul.

— Asistenta a zis că nu e grav dacă ai o ușoară durere de cap. Dar una urâtă înseamnă belea. Pe o scară de la unu la zece, asta pe unde e?

— Trei.

— Bine, când ajunge la cinci, să mă anunți.

Doreen îi aștepta în prag și avea multe întrebări de pus. A citit biletul de externare la masa din bucătărie cât timp Ron și Josh au mâncat câte un sendviș. După două mușcăături, Josh a spus că nu-i era foame. Dar era mort de foame la plecarea din Russburg. Brusc, a devenit iritabil, dar trecuse de mult ora obișnuita de culcare pentru el. Când Doreen a încercat versiunea ei de examinare medicală, copilul s-a răstit la ea și a plecat la baie.

— Ce părere ai? a întrebat-o Ron.

— Pare bine, a răspuns ea. Doar că e cam agitat și somnoros. S-au certat copios în legătură cu felul în care vor dormi. Josh avea unsprezece ani și nu avea de gând să doarmă cu mama. Ron i-a explicat cu destula fermitate că, în acea noapte și în acele circumstanțe neobișnuite, va trebui să doarmă cu mama alături. Ron va moțai pe un scaun alături de pat.

Sub privirea neclintită a ambilor părinți, Josh a adormit

imediat. Apoi Ron a ațipit, cât pe ce să alunece jos de pe scaun, iar pe la 3.30, a închis și Doreen ochii.

I-a deschis o oră mai târziu, când Josh țipa. Vârsase din nou, iar capul îi plesnea de durere. Avea ameteți, vorbea incoerent, plângea și vedea ca prin ceață.

Medicul de familie era un prieten apropiat pe nume Calvin Treet. Ron l-a sunat, iar Doreen a dat fuga la un vecin după ajutor, în mai puțin de zece minute, erau în camera de garda a spitalului din Brookhaven. Ron îl ducea în brațe pe Josh, iar Doreen ținea în mâini documentele de externare și rezultatul tomografiei. Medicul de gardă a examinat pacientul și total era cât se putea de rău — ritm cardiac scăzut, pupile inegale, somnolență. A sosit curând și doctorul Treet, care a preluat examinarea, iar cel de gardă s-a uitat la scrisoarea de extemare.

— Cine a interpretat tomografia? a întrebat Treet.

— Doctorul din Rossburg, i-a răspuns Ron. — Când?

— Aseară, pe la ora opt.

— Deci acum opt ore?

— Cam așa ceva.

— Nu se vede mare lucru, a zis el. Să facem aici o tomografie. Doctoral de gardă și o asistentă l-au dus pe Josh în camera de examinare.

— Trebuie să așteptați afară. Mă întorc imediat, le-a spus celor doi soți.

Au ieșit din camera de gardă ca niște somnambuli, prea lipsiți de vlagă și îngroziți ca să mai spună ceva câteva momente bune. Sala de așteptare era pustie, dar lăsa impresia că avusese parte de o noapte grea — cutii goale de răcoritoare, ziare abandonate pe podea, ambalaje de dulciuri pe masă. Câți alți oameni stătuseră acolo ca în transă, așteptând ca doctorii să apară și să le aducă vești proaste?

S-au ținut de mână și s-au rugat îndelung, în tăcere la început, apoi în surdină, iar când au terminat, s-au simțit

ceva mai liniștiți. Doreen a sunat acasă, a vorbit cu vecina care făcea pe doica și a promis că va mai telefona după ce vor afla noutăți.

Când Calvin Treet a pătruns în sala de așteptare, și-au dat seama că lucrurile nu erau cum trebuie. Medicul s-a așezat pe un scaun, cu fața la ei.

— Potrivit tomografiei noastre, Josh are o fractură de craniu. Cea pe care ai adus-o de la Russburg nu ne folosește, pentru că aparține altui pacient.

— Cum dracu’?! a explodat Ron.

— Doctorul de acolo s-a uitat la altă tomografie. Numele pacientului nu se vede scris clar în partea de jos, dar nu e Josh Fisk.

— Nu se poate așa ceva, a zis Doreen.

— Ba se poate, dar ne ocupam de asta mai târziu. Ascultați-mă cu atenție! Uitați cum stau lucrurile. Mingea l-a lovit pe Josh exact aici, a spus el arătând către tâmpla dreaptă. E porțiunea cea mai subțire a craniului, cunoscută sub numele de os temporal. Crăpătura se cheamă fractură lineara și are lungimea de aproximativ cinci centimetri. În interiorul craniului, se găsește o membrană care învelește creierul, iar aceasta este alimentată de artera meningeală. Această artera trece prin os, iar când acesta a crăpat, artera a fost ruptă, ceea ce a provocat o acumulare de sânge între os și membrană. Ea apasă pe creier. Cheagul de sânge, cunoscut și sub denumirea de hematom epidural, a crescut în dimensiuni și a exercitat presiune în interiorul craniului. Acum, singurul tratament posibil este craniotomia, adică extragerea hematomului prin deschiderea craniului.

— Of, Dumnezeule, a zis Doreen, acoperindu-și ochii cu palmele.

— Vă rog să mă ascultați, a continuat Treet. Trebuie să-l ducem la Jackson, la secția de traumatologie a Centrului Medical Universitar. Sugerez să chemăm ambulanța lor

aeriană și să-l ducem acolo cu elicopterul.

Medicul de gardă a sosit în grabă și i-a zis lui Treet:

— Starea pacientul se agravează. Trebuie să veniți cu mine. În clipa când doctorul Treet a dat să plece, Ron s-a ridicat și

l-a prins de braț, spunând:

— Calvin, spune-mi adevărul. Cât de grav e?

— E foarte grav, Ron. I-ar putea primejdi viața.

*

Josh a fost urcat la bordul elicopterului și dus la spital. Doreen și Calvin Treet au mers alături de el, iar Ron a gonit până acasă, a verificat ce făceau Zeke și Clarissa și și-a azvârlit câteva lucruri necesare într-o geantă. Apoi a pornit-o spre nord, pe Autostrada Interstate 55, conducând cu peste o sută cincizeci de kilometri pe oră, parcă provocându-i pe polițiști să-l oprească. Când nu se târguia cu Dumnezeu rugându-se. Îl blestema pe medicul din Russburg, care examinase altă tomografie. Și, din când în când, se întorcea și arunca o privire către produsul irațional de primejdios și prost proiectat care se odihnea pe banchetă.

Niciodată nu-i plăcuseră bâtele din aluminiu.

CAPITOLUL 36

Sâmbătă dimineață la opt și zece, la vreo treisprezece ore după ce fusese lovit cu mingea de baseball, Josh a suferit intervenția chirurgicală la Centrul Medical al Universității Mississippi din Jackson.

Ron și Doreen au așteptat în capela spitalului cu prieteni care continuau să sosească din Brookhaven. Cu aceștia se afla și pastorul. La St. Luke se desfășura o veghe în sanctuarul bisericii. La prânz, a sosit fratele lui Ron cu Zeke și Clarissa, amândoi la fel de înspăimântați și de șocați ca părinții lor. Au trecut ore întregi fără să primească nicio veste de la chirurghi. Doctorul Treet dispărea din când în când ca să mai verifice, dar revenea fără să aducă vreo

informație utilă. În vreme ce unii dintre prieteni plecau, alții veneau să le țină locul. Au sosit bunicii, unchii, mătușile și verii; toți au așteptat, s-au rugat, iar apoi au plecat prin jurul spitalului, ale cărui secții se întindeau pe o suprafață mare.

La patru ore după ce soții Fisk îl văzuseră pentru ultima oară pe fiul lor, chirurgul-șef a apărut în sala de așteptare și le-a făcut semn să îl urmeze. Doctorul Treet s-a alăturat discuției în timp ce mergeau pe hol, îndepărtându-se de restul grupului. S-au oprit aproape de o ușă ce dădea spre o cameră de odihnă. Ron și

Doreen și-au strâns mâinile, pregătindu-se pentru ce era mai rău. Chirurgul le-a vorbit cu glas grav și obosit:

— A supraviețuit intervenției chirurgicale și starea lui e bună în măsura așteptărilor. Am îndepărtat un hematom mare, care apăsa pe creier. Presiunea din interiorul craniului s-a redus. S-a produs însă o umflare considerabilă a creiului, într-o proporție extraordinar de mare, să fiu sincer. S-ar putea să apară o serie de vătămări permanente.

Cuvinte precum „viață” și „moarte” sunt mai ușor de înțeles, însă „vătămări” transmite spaime ce nu se pot defini prea ușor.

— Deci, nu va muri, a spus Doreen.

— Deocamdată, trăiește, iar semnele vitale sunt satisfăcătoare. Are 90% șanse de supraviețuire. Următoarele 72 de ore vor fi cruciale.

— Ce vătămări a suferit? a întrebat Ron, trecând direct la subiect.

— Deocamdată, nu se poate preciza. Unele vătămări ar putea fi reversibile în timp și cu tratament, dar asta este o discuție ce trebuie purtată cu altă ocazie. Acum să continuăm a ne raga ca să-și reveni în următoarele trei zile.

*

Sâmbătă noaptea târziu, Josh a ajuns în salonul de

terapie intensivă. Lui Ron și Doreen li s-a permis să îl vadă zece minute, deși copilul era într-o comă indusă. Nu au reușit să-și păstreze cumpătul când l-au văzut. Avea capul bandajat ca o mumie, iar din gură îi ieșea un tub de oxigen. Era conectat la un aparat de respirație artificială. —Doreen s-a temut să-i atingă vreo parte a trupului, nici măcar piciorul.

O asistentă înțelegătoare i-a lăsat să mute un scaun în fața camerei și a îngăduit unui părinte să rămână acolo peste noapte.

Ron și Doreen și-au trimis echipa de sprijin înapoi la Brookhaven, după care au început să penduleze între salonul de terapie intensivă și sala de așteptare. Nici nu se punea problema să doarmă, astfel că au băntuit pe holurile spitalului până în zorii zilei de duminică.

Doctorii erau mulțumiți de starea pacientului în cursul primei nopți. După o scurtă informare făcută de doctori, Ron și Doreen au găsit un motel în apropiere. Au făcut duș și au reușit să doarmă puțin, după care și-au reluat locurile la spital. Au reînceput ritualurile așteptării, după cum acasă se desfășurau rugăciuni în mod aproape continuu. Șirul de vizitatori care veneau și plecau a devenit în curând un chin în sine. Ron și Doreen voiau doar să rămână singuri în cameră cu fiul lor.

Duminică noaptea târziu, când Doreen se afla în rezerva de terapie intensivă, iar mulțimea de prieteni plecaseră, Ron a început să umble pe coridoarele spitalului ca să-și mai dezmoștească picioarele și să rămână treaz. A descoperit astfel o altă sală de așteptare, una pentru familiile pacienților care nu erau în stare critică. Era mult mai primitoare, cu mobilier mai atrăgător și o diversitate mai mare de automate de dulciuri și băuturi. A luat cina, compusa dintr-o cutie de apă minerală dietetică și o pungă de covrigei și, în timp ce ronțăia din ei fără să se gândească la nimic, un băiețel a trecut prin apropierea lui și a lăsat

impresia că vrea să îl atingă pe genunchi.

— Aaron, s-a răstit mama lui, aflata de cealaltă parte a încăperii. Vino încoace!

— Lăsați, nu-i nimic, a spus Ron, zâmbind spre copil, care s-a îndepărtat imediat.

Aaron. Numele i-a trezit în gând o amintire. Aaron era băiețelul lovit în cap de acea bucată de metal azvârlită de mașina de tuns iarba. Traumatism craniocerebral, dizabilitate permanentă, ruina financiară a familiei. Jurații îl socotiseră vinovat pe producător. Procesul se desfășurase în cea mai deplină corectitudine, fără vicii de procedură. În acel moment, judecătorul Fisk nu și-a amintit de ce votase cu atât de mare ușurință alături de majoritate ca să infirmă verdictul.

La acea dată, cu nici două luni în urmă, nu simțise durerea părintelui care are un copil vătămat grav. Și nici spaima că-l va pierde.

Acum, chiar în plin coșmar, și-a adus aminte de Aaron în alt mod. Când citise scrisorile medicale eliberate în legătură cu cazul copilului, făcuse asta în confortul biroului său, departe de orice realitate dureroasă. Copilul suferise o rană gravă, ceea ce constimia un motiv de întristare, dar accidente se petrec în flecare zi. Putea fi prevenit acel accident? Așa socotise atunci, iar acum gândea la fel.

Micuțul Aaron revenise și stătea cu ochii lipiți de punga de covrigei. Aceasta se clătina.

— Aaron, lasă-l pe domnu' în pace, a strigat mama copilului.

Ron a privit fix la punga ce-i tremura în mână.

Accidentul putea fi prevenit și trebuia prevenit. Dacă producătorul ar fi respectat reglementările, atunci tăietorul de iarbă ar fi fost mult mai sigur. De ce se grăbise așa de tare să-l protejeze pe producător?

Cazul fusese casat, respins pe vecie de cinci bărbați despre care se presupunea că sunt înțelepți, deși, de-a

lungul vremn, niciunul dintre ei nu arătase prea multă înțelegere față de suferințele altora. Trebuia să se întrebe dacă și ceilalți patru — Calligan, Romano, Bateman și Ross — rătăciseră vreodată pe holurile pustii, ca de mormânt, ale unui spital, la orice oră din zi sau din noapte, așteptând ca un copil să trăiască ori să moara.

Nu, nu li se întâmplase așa ceva. Dacă s-ar fi petrecut asta, nu ar fi ocupat acele fotolii.

Treptat și cu părere de rău, duminica a făcut loc zilei de luni. Începea încă o săptămâna de munca, deși se deosebea foarte mult de cea dinainte. Ron și Doreen nu s-au îndepărtat de spital mai mult de o oră sau două. Josh nu reacționa corespunzător, și se temeau că orice vizită la patul lui de suferință ar putea fi ultima în care să-l vadă viu. Prietenii le-au adus haine de schimb, hrană și ziare, oferindu-se să vegheze în locul lor dacă ei ar dori să se ducă acasă măcar pentru câteva ore. Cu toate acestea, Ron și Doreen au rămas pe poziție, continuând să refuze orice ofertă cu o hotărâre îndărătnică, lăsând impresia că sunt obsedați de ideea că Josh se va simți mai bine dacă ei se află în apropierea lui. Epuizați și arătând jalnic, n-au mai putut să suporte adevărata defilare a vizitatorilor de acasă și au început să se ascundă în diverse locuri din jurul spitalului.

Ron a telefonat la birou și i-a comunicat secretarului său că nu știe când o să revină. Doreen l-a anunțat pe șeful ei că își lua concediu fără plată. Când omul i-a explicat că politica firmei nu permitea acordarea unor asemenea concedii, ea l-a informat pe un ton politicos că era vremea să-și schimbe politica. Și el a fost de acord imediat.

Spitalul se găsea la un sfert de ceas de clădirea Gartin, astfel că, marți dimineața, Ron a trecut pe la slujbă să vadă ce mai avea de lucru. Pe birou se strânseseră deja câteva mormane proaspete de lucrări. Grefierul lui șef i-a citit lista tuturor cazurilor ce urma a fi decise, dar Ron era cu mintea

în alta parte.

— Mă gândeam să cer un concediu fără plată. Prezintă-i în șefului cererea, i-a transmis el instrucțiuni grefierului. Pentru treizeci, poate șazeci de zile. Acum nu mă pot concentra la toate dosarele astea.

— Sigur, am înțeles. Plănuiserăți însă ca în dimineața asta să vă pronunțați în cazul Baker contra Krane.

— Mai poate aștepta. Totul poate aștepta. A reușit să iasă din clădire fără a se întâlni cu vreun alt membru al Curții Supreme.

*

Ediția de marți a ziarului *Clarion-Ledger* a publicat un articol despre Josh și vătămarea suferită. Cu Fisk nu se putea lua legătura pentru comentarii, însă o sursă care preferase să-și păstreze anonimatul prezentase mai toate amănunțele în mod corect. Medicii indepărtasera un cheag mare de sânge care apăsase asupra creierului. Viața copilului nu mai era în pericol. Nu se făcuse nicio referire la medicul care evaluase tomografia altui pacient.

Cu toate acestea, flecăreala de pe internet a completat curând toate omisiunile aceluia articol. Se vorbea despre o bătă ilegală de baseball care provocase acel accident și apăreau speculații privind un traumatism cranio-cerebral grav, precum și o relatare a cuiva din cadrul Spitalului General al Districmlui Henry, care susținea că știe că medicii de acolo făcuseră o greșeală de neiertat. Se lansau, de asemenea, o serie de teorii hazardate, potrivit cărora judecătorul Fisk suferise o transformare radicală în ceea ce privea filosofia lui juridică. Se zvonea chiar că era pe punctul de a-și da demisia.

Wes Payton a urmărit toate acestea din biroul său. Soția lui a ignorat totul. Ea lucra cu îndârjire la alte cazuri, ca să uite de orice altceva, dar pe Wes îl fascina povestea referitoare la Ron. Ca părinte de copii mici, își putea imagina momentele de groaza trăite de soții Fisk. Și îi era

imposibil sa nu se întrebe cum va influența acea drama cazul Baker. Nu se aștepta la o transformare totală a lui Ron Fisk, însă exista o asemenea posibilitate.

Nu puteau decât să se roage, iar obiectul acestei rugăciuni era un miracol. Se putea întâmpla așa ceva?

Au ramas în așteptare. Decizia urma să se dea dintr-o zi în alta.

*

Marți după-amiază, Josh a început să dea semne de revenire la normal. Era conștient, vioi și răspundea la comenzi. Nu putea vorbi din cauza tubului de oxigen, dar părea agitat, ceea ce constituia un semn bun. Presiunea asupra creierului se redusese, ajungând la un nivel aproape normal. Doctorii explicaseră în repetate rânduri ca va fi nevoie de zile în șir, poate chiar săptămâni, pentru a se stabili un prognostic pe termen lung.

Cum Josh era conștient, soții Fisk au hotărât sa-și petreacă noaptea acasă. Acest lucru a fost recomandat călduros de către medici și asistentele medicale. Sora lui Doreen a consimțit să rămână în rezerva de terapie intensiva, la câțiva metri de nepotul ei.

Au plecat din Jackson cu un sentiment de ușurare că se îndepărtau de spital și abia așteptau să îi revadă pe Zeke și Clarissa. Pe drum au discutat mai ales despre mâncare gătită acasă, dușuri lungi și confortul propriului pat. Și-au jurat să se bucure din plin de următoarele zece ore, deoarece calvarul lor abia începuse.

Le-a fost însă greu să se odihnească. În momentul când au ajuns la periferia orașului Jackson, telefonul lui Ron a început să sune. Era judecătorul Calligan, care a început conversația interesându-se îndelung și pe ocolite de starea lui Josh. A transmis cele mai bune urări din partea tuturor celor de la Curtea Supremă. Apoi a promis să treacă pe la spital imediat ce va reuși să-și găsească timp. Ron s-a arătat recunoscător, dar și-a dat seama imediat că acel

apel avea o oarecare legătura cu activitatea lui.

— Doar câteva mici amănunte, Ron, a spus Calligan, deși știi cât de îngrijorat ești în aceste momente.

— Nu te înșeli defel.

— Nu e nimic extrem de urgent, exceptând două cazuri. Se pare că în cazul Bowmore suntem 4 la 4. Nici nu este o surpriză, după părerea mea. Speram să fii de partea mea în această hotărâre.

— Am avut impresia că și Romano redacta o decizie.

— Adevărat, și deja a încheiat-o, la fel ca Albritton. Sunt gata toate deciziile și avem nevoie de decizia ta.

— Să mă mai gândesc.

— Cum vrei. Cealaltă problemă se referă la cazul căminului de bătrâni din districtul Webster. Și acolo avem o situație de 4 la 4.

— Urât caz, a spus Ron, aproape dezgustat. Într-un alt caz referitor la un cămin de bătrâni, un pacient fusese practic abandonat de personalul medical și a fost în cele din urmă găsit nemâncat, zăcând în propriile excremente, plin de escare, lipsit de tratament și în stare de delir. Compania care deținea instimția raportase profituri uriașe, fapt care îi luase prin surprindere pe jurați, mai ales după ce s-a dovedit cât de puțin se cheltuise pentru îngrijirea medicală a pacienților. Abuzurile din căminele de bătrâni erau atât de revoltătoare, încât Ron nici nu mai suporta să citească despre ele.

— Da, adevărat. Foarte trist, a spus Calligan, ca și cum ar fi fost în stare să arate compasiune.

— Și bănuiesc că vrei să anulăm sentința!

— Nu văd care este răspunderea, iar cererea de daune este exorbitantă.

În cele trei luni și jumătate de când era judecător al Curții Supreme, judecătoml Calligan nu reușise să depisteze niciodată răspunderea, chiar dacă era vorba de decese ori de vătămări. El socotea că jurații erau niște tâmpiți care se

lăsau ușor duși de nas de avocați pledanți șireți. Și mai considera că, din confortul fotoliului pe care îl ocupa, datoria lui de bază era de a îndrepta orice eroare a justiției (verdict în favoarea reclamantului).

— Să mă mai gândesc, a repetat Ron.

Doreen se arătase de-a dreptul iritată de faptul ca el răspunsese la acel telefon și de discuția purtata.

— Adevărat, e o idee foarte bună, normal. Ron, dacă am putea scăpa de cazurile astea două, atunci ți-ai lua un concediu fără plata.

Un concediu de acest fel, scurt ori lung, era la discreția absoluta a fiecărui judecător. Ron nu avea nevoie de Calligan ca să i-l aprobe. I-a mulțumit totuși și a închis.

Bucătăria familiei Fisk era plina de alimente aduse de prieteni, în special prăjituri, plăcinte și mâncare la caserolă. Pe un dulap era amenajat un soi de bufet, astfel că au mâncat cu Clarissa, Zeke, două vecine și cu părinții lui Doreen. Au dormit vreo șase ore, după care au mers până la spital.

Când au sosit acolo, l-au găsit pe Josh în mijlocul unei crize convulsive de durată, a doua în mai puțin de o oră. A trecut și aceasta, semnele lui vitale s-au îmbunătățit, însă totul constituia un recul în recuperarea lui, și așa destul de anevoioasă. Joi dimineață, era din nou plin de vioiciune, însă nervos, neliniștit, incapabil să se concentreze, să-și amintească ceva despre accident și extrem de agitat. Unul dintre doctori le-a explicat că starea lui era simptomatica pentru sindromul postcomoție.

Joi seară, antrenorul principal al echipei Rockies, fostul partener al lui Ron, a venit la Jackson într-o nouă vizită. El și Ron au luat cina la cantina spitalului, iar la o supă și salată, fostul partener și-a scos agenda.

— Am făcut unele verificări, a spus el. Win Rite a oprit producția de bâte mai ușoare în urmă cu șase ani, probabil ca urmare a reclamațiilor privitoare la vătămările produse.

În realitate, toți producătorii au trecut la bâte cu coeficient diferențial de minus patru, nimic peste cifra asta. De-a lungul anilor, aliajele de aluminiu au devenit tot mai ușoare și mai rezistente. Practic, peretele corpului bâtei absoarbe mingea la contact, după care o lansează, iar peretele revine la poziția inițială. Rezultatul este o bătă mai ușoară, dar și mai periculoasă. Susținătorii măsurilor de siguranță protestează împotriva acestor bâte de aproape zece ani și s-au efectuat o sumedenie de studii. În cadrul unui test, o mașină de lansat mingi a aruncat una cu 135 de kilometri pe oră, iar ea a ricoșat din bătă cu o sută optzeci de kilometri pe oră. S-au înregistrat deja două decese, unul într-un liceu, iar altul la un colegiu, dar s-au semnalat sute de răniri la toate grupele de vârstă.¹ Prin urmare, Liga școlară și unele dintre organizațiile de tineret s-au aliat și au interzis orice bătă care prezintă un coeficient diferențial ce depășește cifra de minus patru.

— Problema este însă cât se poate de clară. Win Rite și ceilalți producători de bâte de baseball încă mai au un milion de asemenea bâte, care se folosesc, iar în meciul de vinerea trecută am văzut de ce este în stare una dintre ele.

— Și nu s-a procedat la retragerea lor? a întrebat Ron.

— Nici gând de așa ceva! Și firmele respective știu că nenorocitele astea de bâte sunt periculoase. Propriile lor teste o dovedesc.

Ron ronțăia o sărățică, fiind convins de direcția pe care o va căpăta discuția și nedorind ca ea să se îndrepte pe acel făgaș.

— Pesemne că și echipa din Rolling Fork este răspunzătoare, dar nu merită osteneala. Pe de altă parte, și orașul Russburg ar putea fi făcut răspunzător, deoarece arbitrul, un funcționar municipal, apropo, nu a verificat echipamentul folosit de echipe. Dar marele vinovat este, bineînțeles, Win Rite. Are active de două miliarde. Are încheiate asigurări cât cuprinde. E un caz foarte clar de

răspundere civila. Vătămrile nedeterminate, dar substanțiale, în orice caz. Una peste alta, se poate transforma într-un proces tare, existând doar o mică problemă. Curtea Supremă din districtul nostru.

— Vorbești ca un avocat pledant.

— Nu se înșală ei tot timpul. Dacă vrei părerea mea, eu aș spune să te gândești mai bine și să înaintezi un caz privind răspunderea față de produs.

— Nu-mi amintesc să-ți fi cerut părerea, iar eu nu am dreptul să intentez proces cuiva. M-ar râde și curcile.

— Dar la următorul copil nu te gândești, Ron? Ce se va întâmpla cu următoarea familie care va trece prin același coșmar? Litigiile au scos de pe piață multe produse proaste și au protejat nenumărați oameni.

— Nu am soluție.

— **Și**, la o adică, de ce să aveți în și statul Mississippi de plătit un milion de dolari pentru serviciile medicale ce i se asigură lui Josh? Win Rite are active de miliarde. Dacă ei au făcut un produs de nimic, atunci să suporte ei nota de plată.

— Chiar că vorbești ca un avocat pledant!

— Ba nu. Sunt fostul tau partener. Am lucrat alături vreme de paisprezece ani și, din câte țin eu minte, acel Ron Fisk avea un respect deosebit față de lege. Judecătorul Fisk pare hotărât să schimbe toate acestea.

— Bine, bine. Te-am ascultat destul.

— Îmi pare rău, Ron. N-ar fi trebuit să...

— Nu-i nimic. Să vedem ce mai face Josh.

*

Tony Zachary a revenit în Jackson vineri și a aflat știrea despre Josh Fisk. S-a dus direct la spital și, într-un târziu, l-a găsit pe Ron moțâind pe o canapea dintr-o sală de așteptare. Au discutat vreo oră despre accident, despre intervenția chimigicală și despre expediția în Belize pe care urma să o întreprindă Tony.

Acesta din urma s-a arătat profund îngrijorat în legătură cu tânărul Josh. Și-a exprimat speranța că acesta se va înzdrăveni cât mai curând și complet. Însă nu putea să nu-l întrebe măcar îngânând: „Când vei termina cu apelul companiei Krane?”

Imediat ce-a ajuns la mașină, l-a sunat pe Barry Rinehart ca să-i transmită tulburătoarea veste.

*

La o săptămână după ce ajunsese în spital, Josh a fost transferat de la secția de terapie intensivă într-o rezervă, care a fost imediat inundată de flori, animale de pluș, scrisori de la colegii lui din clasa a cincea, baloane și dulciuri cât să hrănească o întreaga școală elementară. S-a prevăzut până și un pat suplimentar, pentru ca unul dintre părinți să poată dormi în preajma pacientului.

Cu toate că, la început, încăperea a creat iluzia de bună dispoziție, lucrurile s-au dovedit cât se poate de sumbre aproape imediat. O echipă de neurologi s-a apucat de evaluări mai profunde. Nu putea fi vorba de paralizie, ci doar de o diminuare a capacităților motorii și de coordonare, asociate cu o pierdere gravă de memorie și incapacitatea de concentrare. Atenția lui Josh era distrasă imediat de orice amănunt exterior și copilul nu reușea să recunoască obiectele cu ușurință. Tuburile pentru hrană și de oxigen dispăruseră, însă articula cuvintele vizibil mai prost. Exista probabilitatea producerii unei recuperări în lunile următoare, dar și cea a instalării unor probleme permanente.

Bandajele masive din jurul capului fuseseră înlocuite de altele mai mici. Lui Josh i s-a permis să meargă pe jos până la sala de odihnă. Imaginea sfâșietoare a cuiva care-și târa picioarele nesigur, pășind stângaci, încet și chinuit. Străduindu-se să-și rețină lacrimile, Ron l-a însoțit, oferindu-i sprijin.

Mica lui vedetă de baseball își jucase ultimul meci.

CAPITOLUL 37

Doctorul Calvin Treet s-a deplasat până la Russburg și a stabilit o întâlnire cu medicul de la camera de garda care comisese eroarea de a interpreta tomografia altei persoane. După ce au examinat cele două tomografii, cea a lui Josh și a celui alt pacient, au discutat o vreme în contradictoriu, după care doctorul a recunoscut că în sala de gardă fusese un adevărat balamuc, că nu avusese personal suficient și că, desigur, se mai întâmplă să apară erori. Iar faptul că eroarea lui afectase pe fiul unui judecător de la Curtea Supremă a statului era copleșitor.

— Familia va intenta proces? a întrebat el, evident zguduit.

— Nu știu, însă ar trebui să vă înștiințați compania de asigurări.

Treet a dus apoi dosarul la Jackson și l-a analizat cu Ron și Doreen. Le-a prezentat pe scurt procedura standard în caz de tomografie, după care a redat în fața lor discuția purtata cu doctorul de la camera de gardă.

— Ce trebuia făcut? a întrebat Doreen.

Treet știa că va avea de răspuns la o asemenea întrebare. Mai știa că amicii săi îi vor cere să judece modul de a acționa al altui doctor. Cu câteva zile în urma, luase decizia să le răspundă cât mai onest cu putință.

— Trebuiau să-l aducă aici imediat, iar cheagul de sânge ar fi fost îndepărtat fără întârziere. Era vorba tot de o intervenție chirurgicală pe creier, dar nu presupunea o procedură complicată. Josh ar fi ajuns acasă la două zile după operație, vindecat complet și fără niciun efect secundar sau vătămare permanentă.

— Tomografia a fost făcută la ora opt seara, vineri, a spus Ron. Tu l-ai văzut pe Josh în Brookhaven cam la nouă ore după aceea, corect?

— Cam așa ceva.

— Așadar, vreme de nouă ore, presiunea a continuat să crească în cutia craniană?

— Sigur.

— Iar compresia creierului de către acumularea de sânge a afectat creierul?

— Da.

S-a lăsat o tăcere apăsătoare, pentru că se învârteau cu toții în jurul aceleiași concluzii evidente, în cele din urmă, Ron a întrebat:

— Calvin, în ce ai face dacă era copilul tău?

— L-aș fi dat în judecată pe nenorocit. Asta e culpă gravă.

— Nu-l pot da în judecata, Calvin. M-aș face de tot râsul în Mississippi.

*

După un joc de squash, un duș și un masaj în sala de gimnastică a Senatului, Myers Rudd s-a furișat într-o limuzină și a îndurat traficul de la sfârșitul după-amiezii ca oricine altul. O oră mai târziu, a sosit în terminalul Aeroportului Dulles, de unde s-a îmbarcat pe un Gulfstream 5, cel mai nou aparat al flotei deținute de domnul Cari Trudeau. Senatorul nu știa cine deținea avionul cu reacție și nici nu-l întâlnise pe domnul Cari Trudeau, lucru care în majoritatea societăților ar părea cel puțin ciudat, mai ales că Rudd primise foarte mulți bani de la acel om. Însă în Washington banii sosesc pe căi nenumărate și ciudate, niciodată clare. Deseori, cei care îi primesc au doar o idee vagă despre proveniență; alteori, nu au habar. În mai toate țările democratice, transferul unor sume atât de mari ar fi socotit un act de corupție fără drept de apel, însă la Washington corupția este legalizată. Senatorul Rudd nu știa și nici nu se sinchisea că era în posesia altora. Personal, avea peste 11 milioane de dolari în bancă, bani pe care, la o adică, îi putea păstra dacă nu se vedea silit să îi ardă pe vreo campanie frivolă. În schimbul unei asemenea investiții, Rudd avea un istoric ireproșabil în toate chestiunile ce

țineau de relațiile cu companiile din domeniile farmaceutic, al țiteiului, energiei, asigurărilor, băncilor și așa mai departe.

Însă el rămânea un ales al poporului.

În acea seară, călătorea singur. Cele două însoțitoare de bord l-au servit cu cocktailuri, homar și vin. Nici nu apucase să termine cina, când aparatul Gulfstream a început să coboare către Jackson International. Acolo îl aștepta altă limuzină, iar la douăzeci de minute de la aterizare, senatorul a ajuns la o intrare de serviciu a Centrului Medical Universitar. Într-o camera de la etajul al treilea, i-a găsit pe Ron și pe Doreen uitându-se la televizor fără să vadă nimic, în vreme ce fiul lor dormea.

— Cum se mai simte băiatul? a întrebat el cu o deosebită căldură în glas, în timp ce ei încercau să se ridice în picioare, străduindu-se să arate cât de cât prezentabil.

Rămăsese rău să-l vadă pe marele om apărând ca din senin, la ora 9.30 seara, mai ales într-o zi de marți. Doreen nici nu reușise să-și găsească pantofii.

Cu glas scăzut, au discutat despre Josh și progresele făcute de el. Senatomi a spus că sosise în oraș cu alte treburi, trecând pe acolo la întoarcerea spre Washington, însă auzise știrea și se simțise obligat să vină pe la spital măcar ca să îi salute. Amândoi s-au arătat mișcați de prezența lui. În realitate, erau rău și nu le venea să creadă.

O asistenta i-a întrerupt, anunțându-i că sosise vremea să stingă luminile. Senatomi a îmbrățișat-o pe Doreen, a sărutat-o scurt pe un obraz, i-a strâns mâinile și le-a promis să facă tot ce îi stătea în putere ca să-i ajute, după care a părăsit încăperea împreună cu Ron, care a rămas uimit să nu descopere nici urmă din anturajul obișnuit al senatorului făcându-și de lucru prin hol. Nici vorbă de secretar, purtător de cuvânt, pază de corp ori șofer. Nimic.

Prin urmare, senatorul venise singur în vizita, din proprie

inițiativă. Gestul acela însemna mult pentru Ron.

În timp ce mergeau pe hol, Rudd le-a aruncat același „bună seara” celor întâlniți și același zâmbet fals i-a rămas lipit pe față tot timpul. Aceștia erau oamenii lui, iar el știa că ei îl adorau. Tocmai bătea câmpii despre nu știu ce dispută banală din cadrul Congresului, iar Ron se prefăcea a fi fascinat, dorind în același timp ca omul să-și strângă catrafusele și să dispară. La ieșire, Rudd i-a adresat urări de bine, i-a promis că se va ruga pentru binele familiei și a făgăduit din nou să ofere ajutor, indiferent despre ce ar fi vorba.

În timp ce și-au strâns mâinile, senatorul, parcă amintindu-și brusc de ceva, a zis:

— Apropo, domnule judecător, ai face bine să termini cu apelul acela al lui Krane.

Ron a simțit că i se înmoaie mâna și a rămas fără replica. A încercat să găsească ceva de spus. Cât făcea eforturi desperade să nu se scufunde, senatorul i-a aruncat o replică de despărțire:

— Sunt convins că o să faci exact ce trebuie. Verdictele astea ne duc statul de răpă.

Rudd l-a strâns de umăr pe Ron, l-a mai binecuvântat o dată cu un surâs înghețat, după care a ieșit pe ușă, dispărând în noapte.

Ajuns din nou în limuzină, Rudd i-a dat ordin șoferului să-l ducă în suburbia din nordul orașului. Acolo avea să-și petreacă noaptea cu amanta lui din Jackson, după care, a doua zi dimineață, se va întoarce degrabă în Washington D.C. Cu același Gulfstream.

*

Ron a rămas întins pe patul de campanie și a încercat să-și găsească poziția cea mai potrivită pentru încă o noapte de semi-veghe. Stilul de a dormi al lui Josh devenise atât de aberant, încât fiecare noapte reprezenta o adevărată aventură. Când asistenta își făcea rondul de noapte, îi

găsea pe tată și pe fiu treji aproape de fiecare dată. Din fericire pentru ea, Doreen stătea la motel și dormea dusă, grație unor pastiluțe verzi pe care amândoi le căpătau pe furis de la asistente. Ron a mai luat una, iar asistenta i-a administrat lui Josh propriul sedativ.

În bezna respingătoare a rezervei, Ron a analizat vizita senatorului Rudd. Era vorba de simplul aspect al unui politician arogant care își călca pe suflet ca să intervină în favoarea unui donator important? Rudd lua bani permanent, de la oricine era dispus să-i dea, în mod legal, prin urmare, nu ar fi fost o surpriză dacă ar fi primit o sumă substanțială de la Krane.

Ori lucrurile erau mai complicate decât atât? Krane nu contribuise cu niciun cent la campania lui Fisk. După alegeri, când și el rămăsese șocat de sumele în numerar încasate și cheltuite, Ron verificase la sânge evidențele. Se certase rău cu Tony Zachary, dorind să știe de unde proveneau acei bani. Ai totul în rapoarte, repeta întotdeauna Tony. Iar Ron examinase rapoartele.

Donatorii erau directori de corporații, doctori, avocați specializați în apărarea firmelor, dar și grupuri care făceau lobby, cu toții dorind reducerea răspunderilor civile. Știusese asta chiar de când își începuse campania.

A adulmecat conspirația, însă starea de epuizare îl cuprinsese deja cu totul.

*

Undeva în bezna adâncă a somnului indus pe cale artificială, Ron a auzit un clinchet continuu, un sunet pe care nu reușea să-l identifice. Clic, clic, clic, același zgomot pe care nu reușea să-l identifice. Venea din apropierea lui.

Prin întuneric, a întins mâna și a pipăit patul lui Josh, după care a sărit brusc în picioare. În lumina difuza ce răzbătea din baie, și-a văzut fiul cuprins de o criza grotesca. Întregul lui trup se cutremura violent. Fața îi era contorsionată, avea gura căscată, ochii deschiși larg.

Clinchetul și zângănitul s-au întetit. A apăsat butonul pentru chemarea asistentelor, după care l-a prins pe Josh de umeri și a încercat să-l liniștească. A rămas stupefiat de ferocitatea atacului. În rezervă, au pătruns două asistente care au preluat controlul. Cea de-a treia a rămas în spatele lor, după care a apărut și doctorul. Nu puteau face mare lucru, ci doar să-i introducă un aparat în gură ca să-l împiedice să-și muște limba.

Când nu s-a mai simțit în stare să îndure situația, Ron s-a retras într-un colț și s-a uitat la acea imagine a copilului său, grav traumatizat, pierdut între mâinile celor ce încercau să-l ajute, în timp ce patul încă se cutremura, iar barele de metal continuau să zdrăgănească. Criza s-a potolit în cele din urmă, iar asistentele s-au apucat să-l spele cu apă rece pe față și să i se adreseze cu glasuri de copil. Ron a ieșit discret din camera, pornind într-o nouă plimbare fără ținta pe coridoarele spitalului.

Cu întreruperi, crizele au ținut douăzeci și patru de ore, după care s-au oprit brusc. În acele momente, Ron și Doreen erau deja prea epuizați și cu nervii la pământ ca să mai aibă altă reacție decât să privească neputincioși la fiul lor și să se roage că va rămâne liniștit și calm. Au sosit și alți doctori, toți cu fețe serioase și schimbând între ei cuvinte de neînțeles. S-au cerut alte investigații medicale, iar Josh a fost scos din rezervă câteva ore bune, apoi adus înapoi.

*

Într-o sâmbătă dimineața, Ron s-a furișat în biroul lui din clădirea Gartin. La cererea lui, cei doi grefieri îl așteptau. Trebuiau date decizii în douăsprezece cazuri, iar Ron citise prezentările și recomandările făcute de ei. Grefierii aveau lista proprie de cazuri pregătite și erau gata să le prezinte.

O condamnare pentru viol în districtul Rankin. Confirmat, în unanimitate de voturi.

O dispută privitoare la niște alegeri în districtul Bolivar.

Confirmat, alături de alți șapte judecători.

Un caz extrem de plicticos, legat de o încăierare urâtă din districtul Panola. Verdict confirmat, în unanimitate, alături de ceilalți judecători.

Și așa mai departe. Cum Ron era preocupat de altceva și părea prea puțin interesat să lucreze, primele zece cazuri au fost expediate în douăzeci de minute.

— Baker contra Krane Chemical, a anunțat unul dintre grefieri.

— Și care-i situația? a întrebat Ron.

— Indecisă, patru la patru, și toată lumea își apăra cu dinții poziția. Calligan și ai lui sunt cam agitați în privința hotărârii dumneavoastră. Iar Meelwayne și oamenii lui sunt curioși. Toți pândesc și așteaptă.

— Își închipuie că am cedat?

— Nimeni nu știe clar. Se consideră că sunteți foarte stresat și se fac speculații referitoare la o schimbare spectaculoasă de atitudine din cauza celor întâmplare.

— Lasă-i să facă speculații. Baker să mai aștepte puțin, la fel și cazul acela cu casa de bătrâni.

— Vă gândiți să votați pentru confirmarea verdictelor? I-a întrebat celălalt grefier.

Ron descoperise deja că mai toate bârfele care circulau la Curtea Supremă erau create și răspândite de grefieri.

— Nu știi, a răspuns el.

Peste o jumătate de oră, era din nou la spital.

CAPITOLUL 38

Opt zile mai târziu, într-o sâmbăta ploioasă, Josh Fisk a fost urcat într-o ambulanță pentru a ajunge la Brookhaven. Ajuns acolo, urma să stea într-o rezervă a spitalului aflat la cinci minute depărtare de casă. Va fi urmărit atent timp de o săptămâna, poate mai mult sau după care, cu noroc, putea urma externarea.

Doreen a călătorit în ambulanță, alături de el.

Ajuns la clădirea Gartin, Ron a urcat la biroul lui. Nu a

văzut pe nimeni pe tot etajul, lucru pe care chiar îl dorise. Poate pentru a treia sau a patra oară, a citit decizia lui Calligan, prin care se respingea verdictul în cazul Baker contra Krane Chemical. Cândva fusese întru totul de acord cu părerea lui, dar acum avea îndoieli. Decizia aceea putea fi scrisă la fel de bine și de Jared Kurtin. Calligan găsea nod în papură practic la toate probele aduse și susținute de experții aduși de acuzare. Il critica pe judecătorul Harrison că admisesese acele testimonii. În cuvinte foarte acide, el îl condamna pe expertul care făcuse legătura între produsele carcinogene și îmbolnăvirile de cancer, afirmând că totul era, „în cel mai bun caz, pură speculație”. Dorea un standard imposibil de atins, care să impună dovezi clare că toxinele din apa orașului Bowmore provocau tipurile de cancer care îi uciseseră pe Pete și Chad Baker. Ca întotdeauna, făcea mare tămbălău în legătura cu valoarea despăgubirilor stabilite prin verdictul șocant și, acuzator, puneu asta pe seama patimilor nefirești dezlănțuite de avocații acuzării, care îi mișcaseră pe jurați.

Ron a citit din nou decizia lui Meelwayne, dar și aceasta i s-a părut mult diferită.

Sosise momentul să voteze, să ia hotărârea, numai că pur și simplu nu simțea nicio tragere de inimă. Era sătul de acel caz, sătul de presiunile exercitate asupra lui, satul de furia că era folosit ca un pion de forțe puternice pe care ar fi trebuit să le recunoască.

Se simțea sfârșit de calvarul prin care trecea Josh și nu voia decât să ajungă acasă. Nu avea nicio încredere în capacitatea lui de a face ceea ce era corect și nici nu mai știa sigur ce era corect și ce nu. Se rugase până se săturase de ragăciuni. Încercase să-i explice lui Doreen îndoielile prin care trecea, dar ea era la fel de absentă și instabilă ca el.

Dacă infirma verdictul, își trăda adevăratele sentimente. Dar sentimentele lui se schimbau, nu? Cum putea el, ca jurist detașat, să treacă de partea cealaltă doar din cauza

dramei din propria familie?

Dacă susținea verdictul, îi trăda pe cei care îl aleseseră. Cincizeci și trei la sută din oameni îl votaseră pe Ron Fisk deoarece crezuseră în platforma lui. Ori nu era așa? Poate îl votaseră pentru că beneficiase de multă publicitate.

Va fi cinstit față de toți acei Aaroni ca Ron să-și schimbe în mod egoist filosofia juridică din cauza suferințelor prin care trecea fiul lui?

Detesta aceste întrebări. Ele îl sleiau și mai mult de vlagă. A pășit nervos prin birou, mai confuz ca niciodată, și s-a gândit din nou să renunțe. „Fugi cât mai departe!” și-a zis în gând. Însă îl obosea și ideea de a fugi, de a pași fără rost prin birou și de a vorbi cu pereții.

Și-a tastat decizia:

„Sunt de acord și mă alătur judecătorului Calligan, dar fac asta cu serioase îndoieli. Această Curte Supremă, cu complicitatea mea și îndeosebi din cauza prezenței mele, a devenit cu repeziciune un protector orb al aceluia care vor să restrângă în mod drastic răspunderea civilă în toate domeniile prevăzute de legea vătămărilor personale. Este un curs periculos.”

În cazul referitor la casa de bătrâni, și-a scris cea de-a doua hotărâre:

„Sunt de acord, mă alătur judecătorului Albritton și susțin verdictul dat de Curtea de Circuit din Districtul Webster. Acțiunile casei de bătrâni nu respectă standardul de îngrijire cerut de legile noastre.”

Apoi a scris un raport către Curte:

„În următoarele treizeci de zile, îmi voi lua concediu. Familia are nevoie de prezența mea acasă.”

Curtea Supremă din Mississippi își postează hotărârile pe website-ul propriu în fiecare joi la amiază.

Și, în fiecare joi la amiază, câțiva avocați stăteau în fața computerelor agitați și așteptând ori puneau pe cineva să facă asta în locul lor. Jared Kurtin avea un asociat la pândă.

Sterling Bintz își urmărea telefonul inteligent la acea oră, indiferent de meridianul unde s-ar fi aflat în momentul respectiv. F. Clyde Hardin, care rămăsese un om al peșterilor în privința tehnologiei informatice, stătea încuiat în semiobscuritatea biroului său cu votca de prânz în față și aștepta. Fiecare avocat pledant din Bowmore veghea.

Acea așteptare înfrigurată era trăită și de câțiva oameni din afara profesiilor juridice. Tony Zachary și Barry Rinehart aveau mare grijă să stea de vorba la telefon când apăreau hotărârile. Cari Trudeau număra minutele în fiecare săptămână. Zeci de analiști din domeniul titlurilor de valoare monitorizau website-ul din centrul sau de la marginea Manhattanului. Denny Ott mânca un sandwich împreună cu soția în biroul de la biserică. Casa parohială de alături nu avea computer.

Și acea oră magică nu era nicăieri mai temută și sperată decât în birourile sărăcicioase ale firmei de avocatură Payton & Payton. Toată lumea se strângea în acele clipe în Puț, la masa de lucru mereu încărcată de hârtii, și lua masa de prânz, în timp ce Sherman se uita la laptopul său. În prima joi din luna mai, la ora 12.15, el a anunțat:

— Uite-o!

Toți și-au împins farfuriile într-o parte. Aerul a părut că se rarefiază, iar respirațiile au devenit mai precipitate. Wes a refuzat să se uite spre Mary Grace, iar ea a refuzat să privească spre el. Într-adevăr, nimeni din camera nu se uita la nimeni din jur.

— Hotărârea e scrisă de judecătorul Arlon Calligan, a continuat Sherman. O să citesc pe sărite. Cinci pagini, zece, cincisprezece pagini, o hotărâre luată în majoritate care are douăzeci și una de pagini, la care subscriu Romano, Bateman, Ross și Fisk. Verdict infirmat și caz închis. Hotărâre definitivă data în favoarea pârâtului, Krane Chemical.

Sherman a continuat:

— Romano este de acord, adăugând patru pagini de porcarii, cum îi este obiceiul. Fisk a fost de acord și a făcut doar un comentariu scurt. A urmat o pauză, cât a demlat textul: și apoi, o opinie contrara a lui Meelwayne, pe care o aprobă Albritton. Asta e tot ce aveam nevoie să știm. N-o să mai citesc rahatul asta vreme de cel puțin o luna.

Sherman s-a ridicat și a părăsit încăperea. — Nu vine chiar ca o surpriză, a spus Wes. Nu i-a răspuns nimeni.

*

Aflat la masa de lucru, F. Clyde Hardin a plâns. Dezastrul acela se profila de luni bune, dar în acele clipe îl strivise. Pierduse singura șansă de a se îmbogăți, iar odată cu ea, i se spulberaseră și visurile. L-a blestemat pe Sterling Bintz și a înjurat dementa lui acțiune comună. I-a blestemat pe Ron Fisk și pe ceilalți patru clovni care au alcătuit majoritatea. A blestemat oile oarbe din districtul Cary și din sudul statului Mississippi, care fuseseră păcălite să voteze împotriva Sheilei Mecarthy. Și-a mai pus un pahar de votcă, după care a înjurat și a băut, apoi iar a înjurat și a băut, până când a adormit cu capul pe birou.

La șapte clădiri mai la vale, Babe a primit un telefon și astfel a aflat vestea. Curând, cafeneaua ei a fost umplută până la refuz de cei care căutau să găsească un răspuns, să bârfească și să afle un sprijin. Pentru mulți dintre ei, știrea era de neînțeles, însemna că nu va avea loc nicio operațiune de purificare, nu vor fi nici despăgubiri, nici măcar scuze. Compania Krane Chemical pleca nestânjenită și le dădea cu tifla orașului și victimelor pe care le făcuse.

Denny Ori a primit un telefon de la Mary Grace. Aceasta i-a prezentat situația pe scurt și a precizat că litigiul se terminase. Nu existau opțiuni viabile de continuare. Singura cale de atac era un apel la Curtea Supremă a SUA, iar ei vor face formalitățile respective, desigur. Dar nu exista nicio șansă ca procesul să fie examinat de acea Curte. Ea și Wes vor veni la Bowmore peste câteva zile pentru a discuta cu

clienții.

Denny și soția lui au deschis sala comuna, au scos câteva prăjiturile și sticle cu apă îmbuteliată și au așteptat sosirea oamenilor care căutau mângâiere.

*

După-amiază târziu, Mary Grace a intrat în biroul lui Wes și a închis ușa. Avea în mână două file și i-a întins una din ele. Era o scrisoare către clienții lor din Bowmore.

— Aruncă și tu o privire, a spus ea și s-a așezat ca s-o recitească. Conținutul scrisorii era următorul:

Stimate client,

Astăzi, Curtea Supremă din Mississippi a dat hotărârea în favoarea Krane Chemical. Apelul lui Jeannette Baker a fost respins și anulat, ceea ce înseamnă ca acest caz nu poate fi rejudecat și nici redeschis. Noi intenționăm să cerem Curții o nouă audiere, procedură de rutina, dar care reprezintă și o pierdere de vreme. Vom face, de asemenea, apel la Curtea Suprema a SUA, dar și aceasta este o pură formalitate. Acea Curte rareori analizează cazuri ale curților statale.

Hotărârea de astăzi, a cărei copie integrală vă va fi trimisă săptămâna viitoare, nu ne permite să continuăm cazul împotriva companiei Krane. Curtea a aplicat un standard de probe care ne pune în imposibilitatea de a demonstra răspunderea companiei. Și, cu durere o spunem, este evident ce se va întâmpla cu următorul verdict care va fi prezentat aceleiași Curți Supreme.

Cuvintele noastre nu pot exprima sentimentele de dezamăgire și frustrare. Am purtat această bătălie timp de cinci ani, confruntându-ne cu probleme enorme, și am pierdut în multe feluri.

În tranzacționările din acea după-amiază, acțiunile Krane Chemical au creat senzație. Au crescut cu 4,75 dolari pe acțiune și au încheiat ziua la nivelul de 38,50 de dolari. Domnul Trudeau își recuperase deja miliardul pierdut și

aștepta să mai câștige.

I-a strâns pe Bobby Ratzlaff, Felix Bard și pe alți doi apropiați în biroul lui, unde a dat o mică petrecere. Au sorbit șampanie Cristal, au fumat havane cubaneze și s-au felicitat pentru acea uimitoare răsturnare de situație. Acum îl socoteau pe Cari un adevărat geniu, un vizionar. Chiar și în cele mai întunecate momente, el tot nu se dăduse bătut. Mantra lui fusese: „Cumpără acțiuni! Cumpără acțiuni”!

I-a reamintit lui Bobby de promisiunea făcută în ziua verdictului. Niciun cent din profiturile lui muncite cu greu nu va ajunge în mâinile acelor oameni neștiutori și ale avocaților slinoși pe care îi reprezentaseră.

Însă pierderile suferite de noi nu se compara cu ale voastre. Vom continua să ne gândim la dumneavoastră, să ne rugăm pentru dumneavoastră și vom sta de vorbă ori de câte ori veți avea nevoie de noi. Ne simțim onorați de încrederea pe care ați avut-o în noi. Dumnezeu să vă binecuvânteze.

— Foarte frumos, a spus Wes. Să le ducem la poștă.

CAPITOLUL 39

Printre oaspeți se numărau de la indivizi unși cu toate alifiile de pe Wall Street precum Cari până la cel care îi vopsea părul Briannei, dar și doi actori semișomeri de pe Broadway. Veniseră bancheri cu nevestele lor bătrâioare, dar bine întreținute după ore întregi de stat în sala de întreținere și moguli cu soțiile-trofeu superb de nemâncate. Mai erau directorii de la Tmdeau Group, care ar fi preferat să se afle în altă parte, și pictori care împușcau banul, aparținând grapului de la Muab, care se arătaseră extraordinar de încântați că aveau șansa rară de a se afla printre cei cu bani. Apăruseră și câteva modele, numărul 388 din topul *Forbes* al celor mai bogați 400, un fundaș de fotbal american care juca la Jets, un reporter de la *Times*, împreună cu un fotograf care să immortalizeze tot, și un reporter de la *Journal*, care nu avea să scrie nimic, dar care

nu voia să scape o asemenea petrecere. În jur de o sută de invitați, toți foarte bogați, dar niciunul dintre ei nu văzuse vreodată un iaht precum Brianna.

Era amarat pe fluviul Hudson, la Cheiul Chelsea, și, în acel moment, singura navă de dimensiuni comparabile era un portavion scos la pensie, aflat la ancora la vreo milă mai spre nord. În lumea rarefiată a ambarcațiunilor obscen de scumpe, Brianna intra în clasa megaiahiturilor, care erau mai mari decât superiahturile, dar nu în aceeași familie cu gigaiahiturile. Aceasta din urmă fusese domeniul exclusiv al câtorva zilionari din lumea informaticii, al prinților saudiți și al mogulilor petrolului din Rusia.

Invitația suna astfel: „Sunteți invitați de domnul și doamna Cari Trudeau să participați la călătoria inaugurală a megaiahitului lor, Brianna, miercuri, 26 mai, la ora 6 seara, la Cheiul 60”.

Iahutul avea 57,6 metri, ceea ce îl plasa pe locul 21 pe lista celor mai mari ambarcațiuni private înmatriculate în America. Domnul Trudeau dăduse pe el 60 de milioane la două săptămâni după alegerea lui Ron Fisk, după care mai cheltuisese 15 milioane pentru renovări, modernizări și alte jucării.

Acum venise vremea să se etaleze cu el, ca să demonstreze una dintre cele mai spectaculoase reveniri în istoria recentă a vieții corporatiste. Echipajul, alcătuit din optsprezece membri, a oferit un tur al navei pentru oaspeții ce soseau și-și luau câte un pahar de șampanie. Având patru punți deasupra apei, vasul putea găzdui în condiții de lux treizeci de persoane timp de o lună în larg, dar asta nu însemna că domnul Trudeau intenționa vreodată să aibă atâția oameni foarte aproape și pe o perioadă așa de lungă. Cei îndeajuns de norocoși să fie aleși pentru un voiaj mai lung vor beneficia de acces la o sală de sport dotată cu antrenor, de o piscină cu o maseuză, șase băi jacuzzi și un bucătar-șef care va fi la dispoziția lor douăzeci și patru de

ore din tot atâtea. Aceștia puteau mânca la una dintre cele patru mese de pe vas, cea mai mica fiind de zece persoane, iar cea mai mare de patruzeci. Dacă aveau chef să se distreze puțin, aveau la dispoziție costume de scufundări, caiace cu fundul transparent, un catamaran lung de nouă metri, schiuri nautice și unelte de pescuit. Desigur, un megaiacht nu și-ar merita numele dacă nu ar fi dotat cu elicopter. Printre alte superdotări se numărau o sală de cinema, patru șemineuri, un salon cu tavanul de sticlă pentru admirat cerul noaptea, podele cu pardoseală încălzită în băi, un bazin privat pentru nudism și suprafețe enorme placate cu lemn de mahon, alamă și marmură italiana. Salonul domnului Trudeau era mai mare decât dormitorul din apartamentul de pe uscat. Iar în sufrageria lor oficială de la etajul trei, Cari găsisese, în sfârșit, locul unde s-o expună permanent pe *Imelda violată*.

După truda de la birou, ea nu avea **să-l** mai întâmpine vreodată în foaierea apartamentului.

În timp ce un cvartet de coarde cânta ceva pe puntea principală, Brianna s-a desprins de mal și a virat, pornind pe Hudson, spre sud. Amurgea, un apus frumos de soare, iar priveliștea Manhattanului dinspre fluviu le-a luat tuturor răsuflarea. Orașul vibra de energia sa frenetică, fascinantă atunci când era admirată de pe puntea unei nave atât de minunate. Șampania și caviarul își aduceau și ele contribuția la frumusețea peisajului. Cei de pe feriboturi sau alte ambarcațiuni mai mici se holbau fără să vrea la Brianna care, propulsată de două motoare diesel Caterpillar ce dezvoltau 2 000 cai-putere, înainta maiestuos, lăsând în urmă un siaj discret.

O mică armată de chelneri în costume și cu cravate negre se mișcau cu eleganță pe punți, ducând băuturi pe tăvi de argint și mâncare aranjată parcă prea frumos pentru a o deranja și a o consuma. Cari i-a ignorat pe majoritatea oaspeților săi, petrecându-și timpul cu cei pe care, într-un

fel sau altul, îi ținea sub control. Brianna era o gazdă perfectă, trecând ca într-o plutire de la un grup la altul, sărutându-i pe toți bărbații și pe toate femeile, asigurându-se că fiecare a avut șansa de a o vedea.

Căpitanul vasului a descris un viraj larg, astfel încât oaspeții să se poată bucura de o priveliște cât mai frumoasă a insulei Ellis și a Statuii Libertății, după care a pornit spre nord, în direcția Battery și a capătului sudic al Manhattanului. Se întunecase deja, iar acum șirurile de zgârie-nori se urneau în sectorul financiar.

Trecând, pe rând, pe sub Podul Brooklyn, pe sub Podul Manhattan, apoi pe sub Podul Williamsburg, Brianna a urcat maiestuos pe East River. Cvartetul de coarde s-a retras, iar din sistemul de amplificare de calitate extraordinară s-au auzit bubuitor cele mai mari succese ale lui Billy Joel. Pe puntea de la etajul doi, lumea a început să danseze. Cineva s-a trezit aruncat într-o piscină. Au urmat și alții, iar curând hainele de gală au devenit opționale.

Conform instrucțiunilor lui Cari, căpitanul a întors în dreptul clădirii Națiunilor Unite și a sporit viteza, lucru care nu s-a simțit pe vas. În acel moment, el dădea un interviu în biroul spațios, cu fereastra panoramică, aflat pe puntea de la etajul trei.

La 10.30, conform programului, Brianna a tras la Cheiul 60, iar oaspeții au început să plece fără grabă. Domnul și doamna Trudeau i-au condus de despărțire, strângându-i în brațe, sărutându-i, fluturând din mână și dorind ca ei să dispară cât mai curând. Îi aștepta o cină la miezul nopții. La bord, au rămas doar paisprezece, șapte perechi norocoase care aveau să călătorească până la Palm Beach, unde vor sta câteva zile. S-au schimbat toți în haine mai lejere și s-au întâlnit în sufrageria principală pentru a mai bea ceva cât bucatarul-șef definitivă primul fel de mâncare.

Cari i-a șoptit căpitanului că era momentul să plece, iar cincisprezece minute mai târziu, Brianna s-a desprins din

nou de Cheiul 60. Cât oaspeții erau întreținuți de fermecătoarea lui soție, el s-a scuzat, retrăgându-se câteva minute. A urcat treptele, către nivelul al patrulea, iar pe o mică punte ceva mai ridicată și-a găsit locul preferat de pe acea jucărie nouă și fabuloasă a lui. Era un post de observație, cel mai înalt punct de pe navă, de unde putea vedea departe în jur.

Cu părul fluturând în vântul răcoros, a strâns între degete balustrada de alamă și a privit spre turnurile uriașe din cartierul financiar. A surprins în trecere și clădirea în care avea apartamentul și biroul, la etajul patruzeci.

Totul era la înălțime. Acțiunile comune ale companiei Krane ajunseseră la aproape 50,00 de dolari bucata. Câștigurile ajunseseră până la cer. Averea lui atinsese cifra de peste trei miliarde și creștea constant.

Mulți idiști de pe lumea asta râseseră de el în urmă cu optsprezece luni. Compania Krane e terminată. Trudeau e un neghiob. Cum poate pierde cineva un miliard de dolari într-o zi? urlaseră ei.

Unde le era răsul acum?

Unde dispăruseră acum toți acei experți?

Marele Cari Trudeau îi păcălise din nou. Scăpase de beleaua provocată de Bowmore și-și salvase compania. Tot el făcuse ca acțiunile să-și piardă din valoare, ajungând sa coste o nimica toată, le cumpăraseră ieftin, ca pe niște lucruri salvate de la un incendiu, iar acum le deținea aproape integral. Asta îl făcea să devină și mai bogat.

Era destinat să urce în topul celor 400 alcătuit de *Forbes* și, în vreme ce aluneca pe fluviul Hudson stând în punctul cel mai înalt al navei sale și privea spre turnurile sclipitoare strânse în jurul Wall Street, a recunoscut în sinea lui că nimic altceva nu conta pe lumea asta.

Acum, când deținea trei miliarde, voia de fapt șase.

NOTA AUTORULUI

Mă văd silit să-mi apăr statul în care m-am născut și o voi

face lansând o sumedenie de dezmințiri. Toate personajele din acest roman sunt pure invenții. Orice asemănare cu vreo persoană reală este o simplă coincidență. Districtul Cary nu există, nici orașul Bowmore și nici compania Krane Chemical, după cum nu există vreun produs denumit pillamar 5. Și, din câte cunosc, substanțele numite bicloronilenă, aklar și cartolix nu există. Curtea Supremă din Mississippi are într-adevăr nouă membri aleși, dar niciunul dintre judecători nu a fost folosit ca model sau inspirație pentru vreunul dintre cei menționați ori descriși în paginile precedente. Organizațiile, asociațiile, grupurile, instituțiile nonprofit, grupurile de experți, bisericile, cazinourile prezentate nu sunt reale. Toate sunt inventate. Unele dintre orașelele și orașele ce apar în roman pot fi găsite pe hartă, altele nu. Campania de alegeri reprezintă un rod al imaginației mele. Procesul în sine împrumută elemente din câteva cazuri reale. Câteva dintre clădirile prezentate există cu adevărat, dar nu sunt perfect sigur care anume dintre ele.

În cariera mea anterioară, am fost membru al Camerei Reprezentanților din Mississippi, iar în acea calitate, am jucat un rol în întocmirea legilor. În prezenta carte, unele dintre acele legi au suferit modificări și completări, omisiuni, ba chiar au fost de-a dreptul măcelărite. Când scrii opere de ficțiune, acest lucru este uneori necesar.

Unele legi, îndeosebi cele referitoare la jocurile de noroc practicate în cazinouri, supraviețuiesc fără nicio intervenție din partea mea.

Acum, după ce mi-am recuzat propria muncă, trebuie să afirm că prezenta poveste cuprinde foarte mult adevăr. Atâta vreme cât se permit donații de bani din surse private în cadrul alegerilor judiciare, vom asista la lupta dintre interese concurente pentru ocuparea fotoliilor de judecători. Majoritatea facțiunilor aflate în război sunt descrise în mod convingător și adecvat. Tactica folosită

este mult prea familiara. Iar rezultatele nu sunt chiar diferite față de cele descrise.

Ca întotdeauna, m-am bazat pe sprijinul unor persoane pentru recomandări și consultații de specialitate. Le mulțumesc următorilor: Mark Lee, Jim Craig, Neal Kassell, Bobby Moak, David Gernert, Mike Ratliff, Ty Bert Colley și John Sherman. Stephen Rubin a publicat această carte, a douăzecea carte a mea la editura Doubleday, iar echipa de acolo — John Fontana, Rebecca Holland, John Pitts, Kathy Trager, Alison Rich și Suzanne Hertz — a contribuit substanțial la apariția ei.

Mulțumiri lui Renee pentru răbdarea ei proverbială și abundența de comentarii editoriale.

John Grisham 1 octombrie 2007